

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"The holiday romance of my dreams. A cozy, cinnamon-scented hug of a book."

—**ASHLEY HERRING BLAKE**, author of *Delilah Green Doesn't Care*

Kiss Her Once for Me

A
NOVEL

Alison Cochran

Author of *THE CHARM OFFENSIVE*

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İÇİN ÖNCELİKLE ÖVGÜ

Onu Benim İçin Bir Kez Öp

“Parlak bir kış harikalar diyarı, ilginç aile gelenekleri ve dağınık bir 'aşk yamuk'u, bu samimi tuhaf romantik komedide yuletide gey yapıyor.... Sahte flört mecazındaki bu zekice dönüşü izlemek çok güzel. Bu bir kazanan.”

—Yayıncılar Haftalık

“Güzel bir şekilde hassas ve hoş bir şekilde seksi,*Onu Benim İçin Bir Kez Öphayallerimin* tatil aşkı. Bir kitabın sıcacık, tarçın kokulu sarılması.”

—Ashley Herring Blake, yazarı*Delilah Green Umurunda Değil*

“Baş döndürücü derecede sevimli ve kahkahalarla dolu mizahla dolu,*Onu Benim İçin Bir Kez Öpyeni* rom-com altın standardıdır. Alison Cochrun, her sayfayı unutulmaz kılan elle tutulur bir şefkat, şefkat ve yürekle yazıyor. Bu mutlak şaheserde bayıldım, ciyakladım ve çılgılık attım.

—Mazey Eddings, yazarı*Lizzie Blake'in En İyi Hatası*

“Yüce yürekli, onaylayıcı ve hayalperest—*Onu Benim İçin Bir Kez Öpaşkı*, aileyi ve hayata yeni bir soluk arayanlara bir övgüdür.”

—Timothy Janovsky, yazarı*Hiç öpülmedi*

"Cochrun'un yazıları sırayla zekice, komik ve son derece savunmasız.*Onu Benim İçin Bir Kez Öp*Portland'a bir aşk mektubu ve aile, sanat,

ve başarısızlık. Jack ve Ellie'nin bayılacak kadar romantik aşk hikayesi, aramızdaki en alaycayı bile kar günlerinin büyüüne inandıracak."

—Anita Kelly, yazarı *Aşk ve Diğer Felaketler*

"*Onu Benim İçin Bir Kez Öp* bir hikaye armağanıdır. Mevsimin şenlikli cazibesini ve nostaljisini, tepetaklak yağın taze kar harikasını yakalayan bu tatil romantizmi aynı zamanda bize sevgi vermenin ve almanın bir Noel ışıkları düğümü kadar karışık olabileceğini, ancak sabır ve sebatla nihayet çözölüp hepimizin hak ettiğı ışıltılı neşenin daha az güzel olmadığını hatırlatıyor.

—Chloe Liese, yazarı *İki Yanlı Bir Doğru Yapar*

"Tatillerin, sihirli sihirlerle dolu sayfalara eve dönmenin eşsiz zevkini kendinize hediye etmeden geçmesine izin vermeyin. *Onu Benim İçin Bir Kez Öp!* Alison Cochrun, ikinci sınıf romanında okurları sevgiyle Ellie ve Jack'in devasa kalplerine ve her şeyi tüketen, karlarla kaplı aşkına davet ederek sersemletiyor. *Onu Benim İçin Bir Kez Öp* aynı anda derinden hassas ve zekice, her satırdan neşe ve samimi öz sevgi yayıyor. Alison, azami özen ve ayrıntılara gösterilen yakın ilgiyle, işini duyarlılık ve onaylama için güvenli bir sığınak olarak kurar. İşte tam olarak bu *Sen uyurken* Queer Community'nin hak ettiğı şey ve hayallerimin kaprisli ikinci şans romantizmi. Hepimize karlı bir gün olsun."

—Courtney Kae, yazarı *Aşk Durumunda*

**Thank you for downloading
this Simon & Schuster
ebook.**

Get a FREE ebook when you join our mailing list. Plus, get updates on new releases, deals, recommended reads, and more from Simon & Schuster. Click below to sign up and see terms and

**[CLICK HERE TO SIGN
UP](#)**

Already a subscriber? Provide your email again so we can register this ebook and send you more of what you like to read. You will continue to receive exclusive offers in your inbox.

Kiss Her Once for Me

A

Alison Cochran

ATRBENAKuyuPVERBAKK

YeniYork Londra toronto Sidney YeniBuradan

*Bu kitap ailem için,
düştüğümde beni sevenler, uçarken beni sevdikleri kadar.
Ve tabii ki büyükanneler için.*

Geçen Noel

Bir Webcomic

İle *Oliverartsbazen*

7. Bölüm: *Köprüdeki Kız*

(Noel Arifesi, 23:22)

Yüklendi: 4 Şubat 2022

Kar günleri özel bir sihirdir.

Ben çocukken kar günleri, okulun stresinden ve orada hissettiğim zayıflatıcı sosyal kaygıdan kurtulmak anlamına geliyordu. Karlı bir günde, eldivenli avuçlarımın arasına bir kartopu tıkarcasına dışarıda dolaşıp arkadaş edinebilirdim.

Ohio Eyaletindeki kolejde, kar günleri, sıkı çalışma programımdan kurtulmak anlamına geliyordu, en iyi arkadaşım Meredith, yemek salonundan çalınan tepsilerle Güney Oval'de kızakla kaymaya gidebilmek için sabahın birinde yurduma dalmıştı.

Ve Portland'da bir kar günü, özgürlük anlamına geliyordu. *her şey.*

Burnside Köprüsü'ne adım attığımda botlarım neredeyse bir ayak karın içine batıyor. Gün boyunca şehrin sınırları bulanıklaştı ve artık hiçbir şey her zamanki yerinde değil. Çimler, kaldırımlar ve sokaklar pürüzsüz, akıcı tek bir şey haline geldi; şekerle örülmüş ve inanılmayacak kadar tatlı görünen bir dünya. İleride, taşınabilir hoparlörleri "Beyaz Noel" diye bağırırken köprüden geçen bir çift kros kayağı ve arkamda yirmili yaşlarındaki bir grup yolun ortasında kartopu savaşı yapıyor ve yanımda bir kadın kayıyor, homurdanıyor ve "Karın canı cehenneme!" oldukça yüksek bir ses seviyesinde.

"Suçlamamız gereken kar mı?" Sakince soruyorum. Ya da ayakkabıların?

"Kar," diye yanıtlıyor, her adımda çizmelerini kasıtlı olarak yere vurarak. "Bu botlar muhteşem."

Söz konusu çizmeleri işaret ediyorum. "Yine de faydadan çok estetik için seçilmiş gibi görünüyorlar. Ceketin gibi.

Karda tepinmeyi bırakır ve yukarı bakar. "Beklemek. Ceketimin nesi var?"

Ohio'daki belli bir nüfus ve burada, Portland'daki tamamen farklı bir nüfus arasında çok popüler olan kahverengi Carhartt ceketlerinden birini giyiyor. Onunkinin fermuarı bile yok, bu yüzden fanilasız açıkta, açık renk kot pantolonunun içine sıkıştırılmış durumda.

Bu bir estetik, tamam.

"Çok güzel bir ceket," diye onu rahatlattım. "Yine de kar için pek pratik değil, değil mi?"

"Savunmama göre, burada neredeyse hiç kar yağmaz."

"Yine de bu sabah evinizden çıktığınızda, kar yağacağını biliyordunuz."

Yağmurda bir golden retriever gibi açıkta kalan saçlarından kar taneleri savuruyor. Siyah saçları kısa

kesilmiş, bir tarafı traş edilmiş ve diğer tarafı uzun, bu yüzden karşı tarafa düşüyor.

alnı nemli bir yığın halinde. Bütün gün, o saç gözlerinden geri çekme dürtüsüne karşı savaştım.

Portland'da karlı bir günde, bir kitapçıda bir yabancıyla tanışabilir, bütün günü onunla geçirebilir ve saat 23:23'te kendinizi Willamette Nehri'ne bakan bir köprüde bulabilirsiniz. Noel arifesinde. Karlı bir günde, kardan şikayet etse bile bir yabancıyı her yerde takip eden türden biri olabilirsiniz.

Söz konusu yabancı, gözleri kara suya bakarak köprü'nün kenarına doğru ilerliyor. "Tamam, bana açıkla Ohio: Karın nesi harika?"

"Eh, her şeyden önce, muhteşem." Nefes verdim ve bana yandan bir bakış atmak için döndü. Açık kahverengi teninde gözlerinin altındaki çiller adeta kar taneleri gibi görünüyor. Onunla tanıştığımndan bu yana sadece on dört saat geçti ama yanaklarındaki deseni çoktan ezberledim, daha sonra çizebilmek için o çillerin haritasını çıkardım.

Kızarmamı saklamak için mavi eşarbımı boynuma daha sıkı sardım. "Ve Onun...*gerçekkar*, bunun gibi... büyük kar fırtınaları... dünyayı bir dakikalığına durdurma gücüne sahipler. Kar zamanı dondurur, bu nedenle hayatın sürekli baskısı bir kar örtüsü içinde kısa bir süre askıya alınır ve bir gün için nefesinizi tutabilirmişsiniz gibi gelir."

Parmaklığa yaslanmış, kolları tembelce kenardan sarkmış. "Kar yağmasa bile dinlenmene izin verildiğini biliyorsun, değil mi?"

"Kar yağdığında," diyorum daha vurgulu bir sesle, "dünya değişiyor. *Karbüyü*"

Etrafımızda, açık mor renkte parıldayan, neredeyse tüm beyazla eşleşecek şekilde parıldayan gece göğünü işaret ediyorum. Yanardöner bir gümüş ışıltısı saçan ağaçlara. Havada süzülen kar taneleri, yerçekimine meydan okuyarak her yöne hareket ettikleri yanılsamasını yayarlar. Dilimi çıkardım ve bir tanesini yakalamayı başardım ve telefonunun önünde olduğunu ve dilimi dışarıdayken fotoğrafımı çektiğini çok geç fark ettim.

"Ne yapıyorsun?"

"Sözde kar büyüsünü belgelemeye çalışıyorum. Bilimsel amaçlar için." "Ve çok tatlı bir açıdan."

Ah, lütfen. Çok sevimlisin ve eminim ki..." Durdu, telefon ekranını incelemek için başını yana eğdi ve yüzünü buruşturdu. "Aslında, belki onu tekrar almak isteyebiliriz..."

Kolunu itiyorum. "Kendimi daha fazla alay konusu etmeyeceğim."

Telefonunu yüzümün önünde tutuyor. "Hadi, Ellie. Gece bitmeden seni hatırlayacak bir şey."

"Saat gece yarısını vurduğunda tekrar balkabağına dönüşmem."

"Evet." Sırıttıyor. "Ama belki yaparım. Ayrıca, ünlü bir film yapımcısı olduğunuzda bir fotoğrafınızı çekmek isterim. En İyi Animasyon Filmi Akademi Ödülü, on yıllık planın bir parçası."

"Yirmi yıllık plan," diye düzelttim. "Gerçekçi olmak istemiyorum."

Ellie, dedi, ses tonu şaşırtıcı derecede ciddiydi. "Aklına koyduğun her şeyi başaracağına olan inancım tam. Şimdi." Telefonunu tekrar eline alıyor. "Beni öldürmek istemiyormuş gibi görün, lütfen."

Kollarımı gevşekçe iki yanıma indirdim ve sanki şöyle der gibi omuz silktim: *Bunun gibi?*

Başını sallıyor. "Hayır, bana göster *Sen*. Bu senin özünü yakalamaz." "Beni hakkında yorum yapacak kadar uzun süredir tanıdığından emin değilim.öz"

Telefonunun ekranından bana bakıyor. Özünün garip bir omuz silkme olmadığını biliyorum. "Emin misin? Garip bir omuz silkme*kesinlikle*özüm ol."

Diliyle huzursuz, sabırsız bir ses çıkarıyor ve başka ne yapacağımı bilemeden, duran bir kar meleği gibi kollarımı havaya kaldırıyorum ve tek ayağım üzerinde köprü'nün ortasında yavaş, geniş bir yay çizerek dönüyorum. Gözler kapalı, dil dışarıda.

"Nasıl oldu bu?" diye soruyorum, biraz başım dönüyor ve kendimi yeniden yönlendirmeye çalışıyorum.

Okunamaz bir ifadeyle telefonunu inceliyor, sonra bana bir adım daha yaklaşıyor. "Burada." Bana gösteriyor. Fotoğraf bulanık, ön planda birkaç kar tanesi keskin bir şekilde odaklanmış durumda ve ben arka planda zıt bir renk girdabı: örgümün sessiz koyu kahverengisi ve ceketimin moru, el örgüsü eşarbımın mavisi, gülümseme ve dil anlamına gelen küçük kırmızı dilim üzerinde tenimin soluk beyazı.

"Bence mükemmel" diyor.

"Benim sıram." Telefonunu kaptım ve üzerinde gezdirdim. İşte orada, portre modunda, yaklaşık 1,80 boyunda, ayakları karda sabit. "Bana özünü göster."

Yumruklarını haki rengi ceketinin ceplerine soktu, bana yan yan gülümsedi ve köprüyü aşağıdaki nehirten ayıran korkuluğa yaslandı. Özü: mükemmel bir şekilde tek bir poza damıtılmış, sanki kim olduğunu çok açık bir şekilde biliyormuş gibi.

fotoğrafını çekiyorum

Bana uzanıyor. Kolunu belime dolamadan önce, "Bir tane daha," diye mırıldandı. Vücudunu tüm katmanlarımız arasında gerçekten hissedemediğimi biliyorum ama onun teninin benim tenime değmesinin nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyorum. Egnog'un, Voodoo'dan akçaagaç pastırmalı çöreklerin ve kıyafetlerine sinen taze pişmiş ekmek kokusunu alabiliyorum. Çam ağaçları ve kamp ateşi gibi, Kuzeybatı Pasifik'in vahşi ve evcilleştirilmemiş bölgeleri gibi kokmalı gibi görünüyor. Yağmur suyu ve nemli toprak ve yosun.

Ama aslında ekmek gibi kokuyor. Sıcaklık gibi. Seni dolduracak bir şey gibi.

"Üç diye sayarak," diye başladı ve iPhone'unun ekranında yüzlerimizi yanak yanağa görebiliyorum. Ben ve pratik olmayan ceketli ve yarım ay gülümsemeli güzel kız. Siyah saçlarında kar taneleri ve arkamızda parıltıyan şehir ışıkları.

İkimiz de
gülümsüyoruz. "Bir
iki...üç"

Fotoğrafi çekmek için başparmağı ekranı kaydırıyor ve ben de telefonuyla çekilen kıza bakıyorum.

"Karlı bir günde," dedim ona, "farklı bir insan olabilirsin."

Kolunu hala belime sarılıyken, "Nasıl bir insan olmak istiyorsun?" diye sordu.

Garip bir omuz silkme değil. Karda bir yabancıyı kendine çeken türden biri olmak istiyorum, o yüzden yapıyorum. Kollarımı ona doladım, bedenlerimiz birbirine dolanana ve ısınmak için hafifçe hareket edene kadar onu kendime çektim.

Ve sonra karda yavaş dans ediyoruz. Kulağımda "Beyaz Noel"in ezgisini mırıldanıyor ve biz bir köprüde dans ederken, dakikalar Noel'e doğru ilerlerken dünyanın geri kalanı şaşkına dönüyor. Var olan tek şey onun nefesi, sesi, kolları ve bedenlerimizin bulunduğu her yer. İki kişilik yapılmış mükemmel bir kar küresinin içinde asılı duruyoruz.

Portland'da karlı bir günde aşık olabilirsiniz.

Birinci bölüm

13 Aralık 2022 Salı

Yerde neredeyse bir inç kar var, bu yüzden doğal olarak tüm şehir çökmenin eşiğinde.

Otobüsler rötar yaptığı için boynuma kırmızı el örgüsü atkıyı sıktım ve Belmont Sokağı'nda öfkeyle ilerledim. Arabalar, atari salonundan dispansere kadar tampon tampona tetrislenmiş çünkü burada kimse karda araba kullanmayı bilmiyor. Okullar gün için vaktinden önce kapandı ve çocuklar her kapı eşiğinde ve kaldırımında beliriyor, neşe içinde dans ediyor, dilleriyle kar taneleri yakalıyorlar. İleride, iki çocuğun en az yüzde 90'ı toprak olan kartopu yapmaya çalışmasını izliyorum.

Bu kadar mütevazı miktarda kardan aynı anda hem çok sevinmeyi hem de çok korkmayı Portland, Oregon'a bırakın.

Ve açıkçası: *karı sikeyim*.

Çoğu meteorolojik tanıma göre, bu kar bile oluşturmaz. Küçük ve ıslak, çok hızlı düşüyor ve yere iner inmez yarısı betona karışıyor. Yine de otobüsleri geciktirmeye ve günümü tamamen raydan çıkarmaya yetiyor.

Kabarık ceketimin cebine uzanıp saate tekrar bakmak için telefonumu çıkardım.

Üç dakika. Üç dakika on bloğum kaldı, bu da işe geç kalacağım anlamına geliyor. Ve işe geç kalırsam, kesinlikle ihtiyacım olan terfiyi ve maaş zammı alamayacağım. Ve muhtemelen kovulacağım. *Tekrar*. Ve tekrar kovulursam, muhtemelen dairemi kaybederim.

İki gün önce, ön kapımın aralığında neon sarısı bir ilan belirdi ve bana 1 Ocak'ta kiraya zam yapıldığını bildirdi. Güneydoğu Portland'daki dört yüz metrekaarelik yer altı cehennemi için ayda bin dört yüz dolar.

Dairemi kaybedersem, korkunç bir konut krizi yaşayan bir şehirde ev bulmam gerekecek. Ve yaşayacak yeni bir yer bulamazsam...

Kaygı, doğal sonucuna kadar tüm yolu tahmin eder ve felakete sürükler: Eğer işe tekrar geç kalırsam, hayatımdaki çöp yığını nihayet kompaktöre konulacak ve buharı tüten sıcak bir çöp küpüne sonsuza kadar ezilecek.

Portland karı neden hep hayatımı mahvetmek için ısrar ediyor?

Görüntü ürperiyor. Gözlerinde ateş, saçlarında kar olan kız. Gece yarısı bir köprüde dans etmek. Kulağımda gülüşünün sesi, boğazımda ve ellerinde nefesi...

Ama hayır. Geçen Noel'in hatırasıyla kendime işkence etmenin bir anlamı yok.

Telefonuma gelen bir aramayla titrerken saate tekrar bakmak için aşağı baktım. iPhone 8'imdeki kırık ekran, adıyla yanıp sönüyor *LindsBellagio*'nun dışında iki galonluk alkollü içecek tutan bir kadının fotoğrafıyla birlikte.

Çağrıyı görmezden gelmeyi kısaca düşündüm, ancak bebeklikte katılaştan Katolik suçluluk galip geldi. Hey, Linds...

"O parayı bana sen mi verdin?" arama bağlanır bağlanmaz annem başlar. Şu çok açık ki *HAYIR*, Ona parayı vermedim, yoksa Lindsey Oliver'ın beni araması için bir sebep kalmazdı.

"Henüz değil."

Elena. aşkım Kız bebek." Linds, en iyi anne sesini benimsiyor - muhtemelen doksanların sonlarında sarhoşken Nick at Nite'in tekrarlarını izlerken öğrendiği ses. Lindsey Oliver, tek çocuğu da dahil olmak üzere herkesin onu Linds diye çağırırken, o sadece beni aradığında ısrar ediyor. *Elena* Ellie olmama, her zaman bir Ellie olmama ve Elena'nın bana çok dar bir kot pantolon gibi oturmasına rağmen.

"O paraya gerçekten ihtiyacım var, tatlım. Sadece iki yüz dolar." Hattın diğer ucunda annemin somurtkan yüzünü mükemmel bir şekilde hayal edebiliyorum. Koyu sarıya boyadığı koyu kahverengi saçları; her sabah düzelttiği doğal dalgalar; sayısız bronzlaşma salonu delikli kartıyla yok ettiği solgun cilt; şekillendirme yoluyla vurguladığı yüksek elmacık kemikleri.

yüzünü hayal edebiliyorum çünkü *Benim* Linds'in "kıvırcık" dediği kıvırcık kahverengi saçlarım ve beni "yıkanmış" gösteren solgun tenim dışında. Annem benden para istemiyorsa, muhtemelen görünüşümü eleştiriyor.

"Söz veriyorum, bu son soruşum olacak," diye ısrar ediyor.

Bir "Yürüyün" tabelasının arka ucunu yakalamak için koşarken, "Eminim öyle olacaktır," diye homurdandım. Hayatımda ilk kez değil, tek fiziksel egzersiz yöntemimin donmuş burritomun mikrodalgada ısınmasını beklerken ara sıra mutfakta dans partisi olmasına üzüliyorum. "Şu anda öğrenci kredim ve kiram yüzünden biraz nakit sıkıntısı çekiyorum ama umarım bu terfiyi müdür yardımcılığına alacağım ve
—”

"Sonsuza dek üniversiteye gitmekte ısrar edip Lycra Stüdyolarından kovulman benim suçum değil," diye çıkıştı.

"Laika Stüdyoları," diye düzeltiyorum onuncu kez. Annem, koca ararken olduğu kadar sık ve düşüncesizce kariyer hedeflerini değiştirebilir, ama bana bunu hatırlatma fırsatını asla kaçırmaz. Benimden büyük başarısızlık Yine de bu sözlerin beni nasıl etkilediğini görmesine izin vermedim - midemde yeşeren kızgın utanç çekirdeğini bilmesine izin verme. "Ve ben sonsuza kadar üniversiteye gitmedim," dedim gelişigüzel bir şekilde. "Animasyonda güzel sanatlar yüksek lisansım var."

"Yaşlı anne babanın geçimini maddi olarak sağlayamıyorsan, o süslü diplomaya sahip olmanın ne anlamı var?"

Linds kırk altı yaşında.

Rantı şimdi gerçekten inşa etmeye başlıyor. "On sekiz yıldır," diye yakınıyor, "seni ben giydirdim! Seni besledim! Başının üzerinde bir çatı tuttum!"

Temel ihtiyaçlarımı karşılama iddiaları fazlasıyla abartılıyor. On iki yaşımdayken yeni sanat malzemeleri için annemden para istemiştim. Linds bunu pek iyi karşılamamıştı.

"Bir çocuğu büyütmenin ne kadara mal olduğunu biliyor musun? Ve daha fazlasını mı istiyorsun? "Sekmeme ekle!" Ergenlik öncesi bir huysuzluk nöbeti içinde çılgık atmıştım.

Ve Linds geri çılgık atmıştı, *"Belki yaparım!"*

Ve o vardı. Lindsey varlığımın maliyetini kuruşuna kadar hesaplamıştı ve tam bir geri ödeme bekliyor. Ne yazık ki anneme hayır diyebilmek hayatımın ilk yirmi beş yılında geliştirdiğim bir beceri değil. Islak, karlı havaya bir ömür boyu sürecektir ebeveyn hayal kırıklığını soludum. "Tamam aşkım. Parayı almak için ne yapabileceğime bir bakacağım."

"Teşekkürler Elena, sevgilim."

Ve işte bu. Bu benim anım. O kısa bir süre için annelik gururu ve şefkatiyle doluyken saldırmam gerekiyor.

"Yani, Noel'e iki haftadan az kaldı," diyerek temkinli davrandım. "Bu yılki tatil için Portland'a gelme şansın var mı?"

Cevabını zaten bilmeme rağmen sesimde çaresiz bir umut var. Geçen Noel'de gelmedi ve bu Noel'de de gelmeyecek ve ben sadece kendimi kalp kırıklığı için hazırlıyorum.

Ve gerçekten istediğim bu mu? Noel sabahını, cansız fiziksel görünüşümden daha da cansız aşk hayatıma kadar her şey hakkındaki rantlarına katlanmak arasında, akşamdan kalma bir Linds'i yerden kazıyarak geçirmek için mi? Noel'i Cleveland'da en son birlikte geçirdiğimizde -Linds üç numaralı kocayı Arizona'ya kadar takip etmeden önce- beni bir gece kulübüne sürükledi, bana Rick adında kırk yaşında becerikli bir Emlakçı ayarlamaya çalıştı ve sonra Rick'in arkadaşıyla eve gidebilmek için beni hemen terk etti. Ondan sonra üç gün onu görmedim.

On dokuz yaşındaydım. Annem sahte kimlik vermişti.*mutlu tatiller*. Bu mu *Gerçekten* Noel dileğim?

Cevap, görünüşe göre, *Evet*. başka kimsem yok Geçen Noel bir göstergeyse, tatil için yalnız olmamam en iyisi. Yalnızlık adına yanlış yönlendirilmiş yaşam seçimleri yapma eğilimindeyim.

"Phoenix'i neden ıslak ve soğuk bir yere bırakayım ki?" diye soruyor Linds, Noel dileklerimin her zaman alakasız olduğunu hatırlatarak.

"Çünkü *Ben* Burada?"

Telefona dudaklarını şapırdatıyor. "Elena Oliver, bunu yapma."

"Neyi yapma?"

"Çok dramatiksin. Hep böyleydin. Noel'i yağmur altında geçirmek istemediğim için bu kadar hassas olup beni suçlu hissettirmeye çalışma."

"Ben..."

Aramanın arka planında derin bir ses homurdanıyor ve Linds cevap olarak alçak sesle bir şeyler mırıldanıyor. "Gitmeliyim."

"Phoenix'e her zaman uçabilirim," dedim acıklı bir şekilde. çok çok *acınası bir şekilde*. Sadece yirmi beş yaşında bir kadın, annesine Noel'i onunla geçirmesi için yalvarıyordu.

"Şimdi bunun için iyi bir zaman değil. Bu geceye kadar parayı bana ver, tamam mı?"

Bu kadar. HAYIR*mutlu tatiller.* HAYIR*Seni seviyorum.* Daha ben veda edemeden arama kesiliyor. Midemde az önceki utanç, göğsümdeki yalnızlığın sızlayan deliği tarafından gölgelendi. Noel'i bakımsız stüdyo dairemde tek başıma, akşam yemeğinde mutfak lavabomun üzerinde beş dolarlık bir tavuk döner yiyerek geçireceğim.

Ev hasreti içimi kaplıyor ama hastalanacak bir ev yok, burada ya da herhangi bir yerde beni bekleyen hiçbir şey yok.

Geçen Noel'de acımı dindirecek birini, evim diyebileceğim birini bulduğumu düşündüğüm o kısa anı düşünmeme izin vermiyorum.

Ama ben her zaman yalnızım, her zaman yalnızdım ve Noel olması bunun değişmesi için bir neden olmadığı anlamına gelmez. Yılın diğer zamanlarında olduğu gibi Noel'de de kendinizi kaybolmuş ve amaçsız hissedebilirsiniz.

Yürüyüş tabelasını beklerken durakladım ve etrafımda kar çoktan yağmura dönüşmeye başladı.

Karla ilgili olan şey, asla uzun sürmemesi ve erimeye başladığında her zaman dünyanın biraz daha kasvetli bir versiyonunu bırakmış olmanızdır.

Çatlamış telefonumun ekranına bakıyorum. Zaten işe dört dakika geç kaldım.

Kar büyüsü, kaçım.

İkinci bölüm

"Geç kaldın."

Sabah 10:06'da Roastlandia'ya geldiğimde beni karşılayan kelimeler bunlar. Esmer örgüm su basmış, kaküllerim alnıma yapışmış ve solgun tenim endişe ve çabadan kızarmış. Kısacası, kovulmak üzere olan birine benziyorum.

Patronum Greg ön kapının yanında benim gelmemi bekliyor, kızıl sakallı yüzü buruşmuş ve küçümseyici.

Bu noktada yapabileceğim tek şey homurdanmak. "Biliyorum. Ben de öyle,*Bu yüzden*Üzgünüm. Kar yüzünden otobüsler gecikti ve ben de burada yürümek zorunda kaldım ve—"

Greg basitçetsks. Bahane duymaya ihtiyacım yok Ellie. Sadece saatini ayarla.

Kirli, bıyık-yontucu-mum lekeli parmaklarında kaderimi tutan adamlar tartışmıyorum ama beniradeonu daha sonra kinci bir şekilde çizim - boyun sakalını, yağsız tenini ve o boncuk gibi küçük gözlerini abartın. Yıpranmış "Bir Feminist Böyle Görünüyor" tişörtünü giymişti, bu da Portland'da kırk yaşın altındaki tek kişinin istemeden alaycı olduğu anlamına geliyor.

Sanki ironinin altını çiziyormuş gibi, bana tepeden tırnağa bakıp alay ediyor. "Çamaşır makinesine sıkışmış bir basset tazısına benziyorsun. Müşteriler sizi gördüklerinde ne düşünecekler?"

"Üzgünüm Greg," dedim tekrar onu arkaya doğru takip ederken. "Bir daha olmayacak."

En iyi ihtimalle şüpheli görünüyor.

Roastlandia'da çalıştığım dokuz ayda bir kez bile geç kalmadığımı belirtmek isterim. İş arkadaşlarım yerken bulaşıkları yıkadığımı

onların emriyle sayısız öğle yemeğinde çalıştığım vape molaları (*ödemesiz*) ve bir kez bile şikayet etmedi. Ama Greg'in bir anlamı yok.

Son işimden kovulduğumda ve on yıllık planım suya düştüğünde, bazı parçaları tekrar bir araya getirmek için çaresizdim. Bu yüzden inanılmaz kahvelerle dolu bir şehirde bir kafede iş buldum ve ayaklarımın üzerinde dururken buranın çalışmak için harika bir yer olacağını düşündüm.

Ama görünüşe göre kahve servisi konusunda başarısızım, tıpkı bir animatörün başarısızlığı gibi.

Roastlandia sabahın telaşında ve tezgâhın arkasındaki iş arkadaşım Ari'ye katıldım. Kasada, hoparlörden teneke gibi gelen bir Noel şarkısını mırıldanıyor. Michael Bublé'yi bir kez daha oynarsa, bu tatil sezonunda yarım düzine kez duvarı yıkmakla tehdit ettiğim aynı konuşmacı.

Ari geçen gün Greg'in çelenk takıntısından içimden şikayet ederken, "Bir Hallmark filminin başında tatillerden nefret eden ve iri yarı, küçük kasaba Noel ağacı çiftliği sahibi tarafından kalbi eritilen alaycı, şehirde yaşayan, kariyer kızı gibisin," dedi Ari.

Etrafımızı işaret ederek, "Evet, 'kariyer kızı' olma kısmı dışında," diye yanıtladım. Şükran Günü tofurkey'ini sindirdiği an, Greg kendini süsledi. Parıldayan ışıklar ve holly'de Roastlandia ve Spotify Noel çalma listesini tekrarlamaya başladı, müşterilerin tezahüratları pahalı tatil temalı latte'leri sevdikleri kadar sevdiklerine ikna oldu. Sanki herkes Noel'i kutluyormuş gibi. Sanki yılın en tetikleyici zamanı değilmiş gibi. Steampunk görünümlü espresso makinesi, el yapımı esnaf sandalyeleri ve duvarlarda satışa sunulan geri dönüştürülmüş gazoz şişelerinden yapılmış kilolu kedilerin resmedildiği sanat eserleriyle Roastlandia'nın olağan havası, *yenilikçi kahve dükkanı hiç çalışmıyormuş gibi görünmek için çok çalışıyor*.

Mevcut havası hepsi bu, artı *Noel*.

Ve hayır, özellikle Noel'den hoşlanmıyorum. Çok şeffaf, göğsümdeki yalnızlık deliği ile ilgili nedenlerle.

Wham! kulak misafiri oldum ve dürüst olmak gerekirse, bu şarkı kişisel bir saldırı gibi geliyor.

Geçen Noel, Dünyanın en beğenilen animasyon stüdyolarından birinde çalışmak için ülke çapında taşındım.

Bu yıl—

Badem sütü, Ellie! Söyledim*badem sütü*.Yulaf sütü değil. eşit miydin *dinleme?*”

İrkildim ve neredeyse paslanmaz çelik süt sürahisinin şingirtısıyla yere düşecektim. Başımı kaldırdığımda, Salı Jeff'in kişisel alanıma tecavüz ettiğini görüyorum. Adını salı günü yaptığı olağan terör ziyaretinden alan adamın iki eli cesurca espresso makinesinin arkasına dayanmış ve ağzının sol köşesinde birikmiş tükürüklerle öne doğru eğilmiş. Eve döndüğümde onu web çizgi romanım için kesinlikle böyle çizeceğim: şu anda süt ikameleri konusunda apoplektik ve her zaman yemek eleştirmeni gibi görünüyor.*Ratatouille*. Bütün bu gün, en son bölümüm için iyi bir hikaye olacak.

"Üzgünüm Jeff..." Sahte süt kaplarını hızla değiştirirken ona en sevecen gülümsememi gönderdim. "Yulaf sütü ısmarladığını duydum sandım."

O kesinlikle yüzde 100*vardı*yulaf sütü sipariş etti.

"Neden yulaftan yapılmış süt isteyeyim? yapamazsın*yulaf sütü!*" bana bağıyor

"Badem sağabilir misin?" Çok yüksek bir sesle kapatmadan önce sessizce mırıldandım, "Çok üzgünüm."

Her nasılsa, "Geçen Noel" hala çalışıyor. Ya da belki tekrar oynuyor?

Geçen Noel, hayatımın yönü ve amacı vardı.

Bu yıl, günümün en önemli olayı huysuz bir yetmişlik için boktan latte sanatı yapmak. Salı Jeff, düz beyazı üzerinde tasarladığım etkileyici köpük kardan adama gülümsemiyor bile. Greg'in Instagram hesabımızda yayınlaması için bir fotoğraf çekiyorum ama Jeff bir teşekkür bile etmeden kapıdan çıkıyor.

Jeff gider gitmez yazar kasanın arkasından Ari, O tam bir dangalak, dedi. Ari nedense müşteriler hakkında böyle şeyler söyleyerek Greg'in öfkesini hiç çekmeden kurtulabiliyor. Ari Ocampo, içeride fötr şapka giymeyi başaran otuz bir yaşında bir kadın, bu yüzden sanırım hemen hemen her şeyden paçayı sıyrabiliyor.

Ari, "Bugün büyük bir gün," diye titriyor.

"Taylor Swift'in doğum günü mü?"

Ari eğlenmiyor. "Greg ile müdür yardımcılığına terfi hakkında konuştuğun gün."

İçimdeki her şey aşağı doğru kayıyor, sanki kaygı ağırlık merkezimi dizlerimin çevresine kaydırıyor. Ari bana neredeyse Greg'inki kadar küçümseyici bir bakış attı. Yine de, şu anda alttan kesilmiş ve mor çizgilerle boyanmış kalın siyah saçlarıyla, Ari'yi webcomic panellerimde her zaman yaptığım gibi çizeceğim: trans, koyu tenli, belalı bir Rapunzel gibi. "Yapabildiğin kadar erteledin, Ellie."

"Bilmiyorum.... Potansiyel bir reddedilme söz konusuysa, her şeyi şaşırtıcı derecede uzun bir süre erteleyebilirim," diye bilgilendirdim onu.

Röportajın üzerinden iki hafta geçti ve Greg'in sana bir cevap borcu var. Sana işi verip vermeyeceğini bilmeyi hak ediyorsun.

Belli belirsiz bir onay sesi çıkardım. Tabii *kiiste* kterfi alıp almayacağımı bilmek için. ben *deyapm*abilmek istiyorum, çünkü eğer cevap *HAYIR*- eğer bu zammı almazsam ve yine başarısız olursam - annem, öğrenci kredilerim ve artan kiram hakkında ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. Hayallerimin kırılan parçaları tamir edilemeyecek durumda olabilir.

Ari geri adım attığı için üzerimden yayılan endişenin kokusunu almış olmalı.

"İyi.

Hazır olduğunda Greg ile konuşacaksın.

Önümüzdeki birkaç saat boyunca her zamanki ritmimize düşüyoruz. Espresso makinesinin arkasında sessizce 2012'deki gibi köpük sanatı yapan ben. Ari, her müşteriyle mutlu bir şekilde sohbet ediyor. Ari, barista olarak çalışmayı çok seviyor. Bunun, ona bir arıcılık olarak ikincil mesleğini sürdürürken dışa dönük ruhunu besleme fırsatı verdiğini söylüyor. Görünüşe göre, arka bahçesinin tamamı arı kovanı kutuları ve Cumartesi Pazarında sattığı balını kullanarak ev ilaçları yapıyor.

"Diğer yandan," diyor saat altıdaki kapanışımıza yakın, aşırı kafeinli ve kendini beğenmişlere hizmet ettiği uzun gün neşesini biraz olsun bozmamıştı, "işten sonra Alberta'daki şu yeni yemek arabalarında bazı arkadaşlarla buluşacağım. İlgilisin?"

Önüme koyduğu ikilem karşısında tüylerim diken diken oldu. Ari bu daveti bir iyilik olarak yapıyor ama benim sosyal kaygım felç edici türden.

Evet diyebilir, daha sonra Ari ve onun Portland hipster arkadaşlarıyla takılmayı kabul edebilirdim. Ama sonra *Daha sonra* her zaman gelecek ve yeni bir yere gitmek için dairemenden ayrılma düşüncesiyle her zaman korkunç bir mide ağrısı çekeceğim. Sonunda Ari'nin hemen anlayacağı yarım yamalak bir bahaneyle bir mesaj gönderene kadar planlardan nasıl çıkacağım konusunda ıstırap çekeceğim.

Ve sonra kanepemde oturup izleyeceğim *Avatar Son Hava Bükücü* onuncu kez ve hem aldatmacamdan hem de korkaklığımdan dolayı suçluluk duygusuyla tüketilen web çizgi romanım üzerinde çalışıyorum.

Ari'ye evet ya da hayır desem de salı gecemi onu izleyerek geçireceğim. *avatarı*, bu yüzden aradaki tüm acı verici, endişe uyandıran kısımları atlayabilirim.

Ayrıca, bu sadece üzücü bir davet. "Üzgünüm. Yapamam. Planlarım var."

Ari bana, planlarımın dokuzda ısıtma yastığımla uykuya dalmadan önce bayat graham krakerlerini bir kap krem peynir kremasına batırmayı içerdiğini biliyormuş gibi baktı. "Arkadaşlarım iyidir. Onları beğeneceksin.

Sosyal kaygım, insanların bana kaba davranacağı korkusuyla ilgili değil. Bu çok daha nüanslı bir akıl tutulması, her sosyal etkileşimin başarısız olmaya önceden karar verdiğim bir sınav olduğuna dair derin bir inanç. "Belki bir dahaki sefere," diye mırıldandım.

Ari kalçasını kaldırdı ve bana baktı. "Bu sana hizmet ediyor mu?"

gözlerimi deviriyorum. "Anladık Ari. Brené Brown'ı Instagram'da takip ediyorsunuz." "Mizahla saptırmaya çalışmayın. En iyi arkadaşın olarak sormak zorundayım..." "Benimen *iyi arkadaş*? En iyi ihtimalle gündelik iş yeri tanıdıklarıyız..."

Ari bunu görmezden gelir ve ileri atılır. "Bütün bu yaşadığın hüznü münzevi olayı sana hizmet etmeye devam ediyor mu?" Ari bana doğru bir daire çizerek işaret ediyor. *benim her şeyim* tıpkı yeni bir müşteriyi işaret etmek için kapının üzerindeki zilin çalması gibi. "Mesela, bu seni mutlu ediyor mu?"

Rahatsızca gülüyorum. "Elbette mutlu değilim! Hayalindeki işten kovulan ve şimdi bu bok çukurunda züppelere kahve servis eden bir dickweed için çalışan, kullanmadığım iki dereceden büyük borcu olan yirmi beş yaşında bir insanım.

"Bok çukuru, öyle mi?" gür bir erkek sesi sorar. Roastlandia'ya yeni giren müşterinin aslında bir müşteri olmadığını keşfetmek için Ari'ye sırtımı dönüyorum. Onun.

Andrew Kim-Preşcott. Roastlandia'nın ev sahibi. Ve buraya bok çukuru
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

dediğimi duydu. hangisi sadece*Kahretsın.*

Eğer gerçekten şanslıysam, belki patronuma çuk otu dediğimi de duymuştur.

Andrew Kim-Prescott'un ziyareti, genellikle hüznü münzevi hayatımın en önemli olayıdır, ancak bu, günümün kurumuş Charlie Brown Noel ağacındaki yanıcı gelin teli.

"Bay. Kim-Prescott," dedim, gözlüğümü burun kemerimde düzelterek. "Normalini ister misin?"

Başını sallıyor. "Lütfen. Ya Ellie?" Bana en çekici gülüşünü attı. "Bana Andrew diyebilirsin."

Bir Burberry mantosu bir insan olsaydı, bu Andrew Kim-Prescott olurdu. Bu akşam, balık sırtı bir siperin altında lacivert ince çizgili bir takım elbise giyiyor, siyah saçları koyu kahverengi gözlerinin ve lüks bir çift elmacık kemiğinin üzerinde kendine özgü bir dalgayla düzenlenmiş. Bileğindeki altın Bulova saatine baktı ve bayıldım.

Adamlarımı hayattaki hedeflerimi sevdiğim gibi seviyorum: ulaşamaz.

Zengin olduğu bile değil (olsa da). Gülünecek kadar yakışıklı da değil (yine de *Gerçektendir-dir*). Andrew'un ziyaretlerini sabırsızlıkla bekliyorum çünkü kaju sütlü on altı ons yeşil matka lattesini hazırlamam için geçen süre boyunca, bencil anneler ve kötü patronlar, sosyal kaygı ve başarısızlık, yalnızlık ve kayıp olma düşüncelerinden dikkatim dağılıyor. Çünkü Andrew'un yüzüne bakıp olumsuz düşünceler yaşamak mümkün değil.

Ari, bu binanın ve yanındaki binanın ve onun yanındaki binanın sahibi olan adama gelişigüzel bir şekilde, "Hey, Andrew," diyor, genç, şaşırtıcı derecede ateşli bir Dickensçi ev sahibi gibi. (Zaten onu genellikle böyle çizerim.)

Teknik olarak patronumuz değil ama o ve ailesinin sahibi olduğu emlak yatırım şirketi olmasaydı, Greg asla aşırı pahalı, aşırı kavrulmuş kahve satma hayalini gerçekleştiremezdi. Andrew, işle ilgili güncellemeleri almak ve yenilikçi sıcak içeceğini içmek için ayda en az bir kez gelir.

Ari. Seni görmek güzel," diye mırıldandı Andrew. onun bileseskaşmir gibi pahalıdır veya meze sipariş etmek yerine ana yemeğinizden önce meze sipariş etmek *gibi* girişiniz

Ödemeyi bitirdi ve Salı günü Jeff'in yaptığı gibi tezgâha gelip karşımda durdu. "Yani, Ellie. Bu akşam için bir planın var mı?"

Bu bir tuzak gibi geliyor, sanki o ve Ari yalanlarımı ortaya çıkarmak için bana tuzak kuruyorlar. planlarım yok BEN *Asla* planları var "BEN-"

"Andrew! Sen buradasın!" Greg mutfaktan uçarak gelir       Andrew'un varlığının kokusunu alma konusunda do a     bir yeteneği vardır. Bu arada, bergamot ve bir s     para kokuyor. "B    babanın vefatını okudum.*Oregonlu*Greg her zamanki kibarlı ıyla konuşuyor. Yani hiçbiri. "Ba sa lı ı diliyoruz."

Andrew b    leyici bir g    msemi yaratır. "Te ekk  rler."

Roastlandia'nın ev sahibi, Portland'ın gayrimenkul  n n sağlıklı bir kısmına sahip olan b    k bir firma olan Prescott Investments'ın varisi. Açıkça anti-kapitalizm olmakla     nen bir  ehir için, Portland*seviyor*Prescott'lar. Belki de Columbia Nehri'nden Sellwood'a kadar her şeyi soylula tırarak  ehrin her yerine aynı genel apartmanları inşa ederken bile hayırsever g    nmede iyi oldukları için.

Firmanın kurucusu ve Andrew'un b    kbabası Richard Prescott geçen hafta pankreas kanserinden     .   n sayfasındaydı*Oregonlu*.

Yeşil matka lattesini tezgahın üzerine koydum ve Andrew ona uzanıp bana  akacı bir şekilde g  z kırptı. Greg, mutfaktaki elektrik sorununu kontrol etmemi mi istemi tin?

Greg yaltakçı bir şekilde ba ını salladı ve Andrew onu sallanan bir kapıdan arka ofise kadar takip etti. Onlar gider gitmez, Ari bir bilmece yayınlar.*tut.* d  n yorum "Ne?"

"En iyi arkadaşın olarak, bence Andrew Kim-Prescott ile çıkmalısın," diye açıklıyor.

"Neden kendine en iyi arkadaşım deyip duruyorsun?" "Portland'da başka arkadaşların var mı?" "Bu-"*adil bir nokta.*

Ari, sanki daha fazla d    n yormu  gibi g  zlerini kısıyor. "Evet kesinlikle. Karar verdim. Malısın*kesinlikle*Andrew'la  ık. Andrew, hayatınızı sarsmanıza yardım ederdi. O çekici, iyi bağlantıları olan ve eğlenceli biri ve sen...  ey, biliyorsun."*bunun tersi.*

Kendimi yine geçen Noel'i d    n rken buluyorum - k  pr  y  ve karı, bir g  nl    ne bile olsa kendimin farklı bir versiyonu olabilece imi d    n rken. "Andrew Kim-Prescott benim gibi insanlarla çıkmaz."

"Sana g  z kırptı."

"Muhtemelen gözüne bir şey kaçmıştır. Bu çobanpüskülü dallarında toz birikmeye devam ediyor ve onları temizleyen tek kişi benim."

"Hadi. Çok sevimli olduğunu biliyorsun. Sen uzunsun. Bu kalın, tatlı saçların sana yakışıyor *vebüyük* Ari, bilinçli olarak kollarımı geniş göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. kollarımı indiriyorum "Zoocy Deschanel Lexapro'yu almayı bırakmış gibisin."

Ellerimi çenemin altında dua pozisyonunda tutuyorum. "Marka dışı essitalopram için krallığım."

"Görmek? Bütün o tuhaf hava. Erkekler bu boku seviyor.

"Değilim*ilginç*. Yaygın anksiyete bozukluğum var ve bana güvenin, bunda sevimli bir şey yok. Kronik gastrointestinal sıkıntı, endişeli kusma ve çatışmanın ilk belirtisinde kendini kapatma gibi bir durumla karşılaşmadığınız sürece*Sevimli*.

"Dostum, burası Portland. Hepimizde GAD var. Kendine şimdiden bir terapist bul.

Bir terapistim var, diye mırıldandım. Adı Anna, onu ayda iki kez bir çevrimiçi hizmet aracılığıyla görüyorum. Son seansımızda bana "geliştiğimi" söylediği gerçeğine dayanarak, işinde açıkça berbat.

Ari, "Bence Andrew'a çıkma teklif etmelisin," diye yineliyor.

Sürekli olarak bekar olanların romantik hayatlarına karışan mutlu çiftlerden daha kötü bir şey yoktur. Yine de, sanırım Ari'nin durumunda, mutlu bir şekilde*gruplanmış* son iki yıldır evli bir lezbiyen çiftle çıktığı için. İkisi de bazen Roastlandia'ya geliyor ve üçü birlikte mide bulandırıcı derecede tatlılar. Ari. Beni dokuz aydır tanıyorsun. Gerçekten hiç yaptığımı düşünüyor musun?*birine çıkma teklif etti?* Ayrıca, Andrew pek benim tipim değil.

Ari'nin gözlerini yüzümün yan tarafında hissedebiliyorum. "Asyalı olduğu için mi?"

etrafında dönüyorum. Ari Filipinli ve beni Noel çelenkleriyle boğmasına beş saniye kaldı. "Ne? HAYIR! Tabii ki değil!"

Biraz daha az öldürücü görünüyor. "Abi olduğu için mi? Erkeklerden hoşlandığını sanıyordum.

Endişeyle ayaklarımın üzerinde kıpırdanıyorum. Roastlandia'daki ilk haftamda birbirimizi Fabletics'inde Hot Yoga Janine'i incelerken yakaladığımızda Ari'ye geldim. Özellikle derin bir an değildi.

Kadınlardan hoşlanıyor musun? Ari bana doğrudan sormuştu.

Buna, hangi pizza soslarını tercih ettiğim hakkında yorum yapıyormuşum gibi, anlamlı bir şekilde, "Ah, evet, genellikle her şeye ilgim var" dedim.

Bunu Ari'nin omzuma yumruk atması ve "Bendüşünce sen bizden biriydin."

Ve elbette, o anda Ari'ye biraz aşık oldum ama cinselliğimin nüanslarına tam olarak dalmadık. "Yani, ben biseksüelim," diye kekeledim şimdi, "yaniteknik olarak, evet, erkeklerden hoşlanıyorum ama aynı zamanda biseksüelim, bu da güçlü bir duygusal bağ olmadan cinsel çekicilik yaşamadığım anlamına geliyor.

Ari, Biseksüelliğin ne olduğunu biliyorum, diye araya giriyor.

Sağ. Elbette. Burası Portland. Ohio'da üçüncü randevularda kendimi açıklamaya çalıştığım ve boş, anlaşılmaz bakışlarla karşılandığım her zamanki gibi değil. "Pekala, şahsen benim için insanlara bakıp onları fiziksel olarak çekici bulabilirim, yani nesnel bir şekilde. Ve aşklar geliştirebilirim. Ama orada derin bir güven olmadığı sürece, bu aşk her zaman biraz uzak ve soyut hissedecektir.

Roastlandia önlüğündeki lezbiyen gurur rozetinin yanında gururla bir trans bayrağı rozeti takan Ari bana şöyle diyor:*sorum bir tez gerektirmedi.* "Ama bu duygusal bağ kurarsan, erkeklere cinsel ve romantik açıdan ilgi duyabiliyorsun, öyle mi?" yavaşça soruyor.

Başımınla onayladım. "Teoride." Uygulamada, daha önce olmadı. İlişkilerde duygusal yakınlığa ihtiyaç duymak ve aynı zamanda duygusal yakınlığı neredeyse imkansız kılan bir kaygı bozukluğuna sahip olmak, beynim için cehennem kadar kaba.

"Eh, erkeklerden hoşlansaydım," diyor Ari, "Andrew'un her yerinde olurdum, bu yüzden onunla kesinlikle duygusal bir bağ kurmalısın."

"Gerçekten o kadar basit değil. Ayrıca, Andrew neredeyseçok çekici. Para, takım elbise ve saç... Andrew'un hayatı mükemmel ve onun yanında olmak bana sadece nasıl olduğunu hatırlatırdı.*kusurlu* Benim hayatım."

Andrew Kim-Prescott'a olan mesafeli ve soyut aşkımdan memnunum.

Ari fötr şapkasını tek gözünün üzerine gösterişli bir şekilde oturacak şekilde ayarlıyor. "Kimse mükemmel değildir, Ellie."

Ben cevap veremedim, sallanan kapı tekrar açılıyor ve Greg ile Andrew ortaya çıkıyor. Andrew, Ari'den lattesini hazır bardağa koymasını isterken Greg bana döndü. "Ari daha önce benimle görüşmek istediğin bir şey olduğundan bahsetmişti?"

Andrew ve saçları birdenbire aklımdan en uzak şeyler oldular. Bu konuşma ya da tahliye. Derin bir nefes alıyorum. "Evet, uh... sen... um, şansın oldu mu, uh... Bir seçim yaptın mı? Yeni müdür yardımcısı hakkında?"

Greg içini çekti. Burada ne yapmamı istediğinden emin değilim, Ellie. Güvenebileceğim bir müdür yardımcısına ihtiyacım var ve bugün altı dakika geç kaldın."

Özür dilerim, dedim içgüdüsel olarak. "Bir daha asla geç kalmayacağım. Bu sadece... ben*Gerçekten*bu promosyona ihtiyacım var Binamın Ocak ayının başında kiramı artırdığını yeni öğrendim ve öğrenci kredilerimle ayda bin dört yüz ödeyemem, saati on beş dolar kazanarak..." Ona paramın çoğunun gerçekte nereye gittiğini söylemiyorum. Greg Radzinski benim berbat aile dinamiklerimi bilmeyi hak etmiyor. "Ve program esnekliğine sahip olmamı istediğini biliyorum, bu yüzden ikinci bir iş bulamam, eğer..."

"Seni müdür yardımcısı yapamam çünkü hissediyorum. *Üzgünüm* senin için," diye araya girdi Greg. "Bu bir iş."

Konuşma tahmin edebileceğim kadar iyi gidiyor, gerçekten. "Belki bir sonraki maaş çekimimde bir avans alabilirsem o zaman."

"Bin dokuz yüz seksen yediden beri kimsenin maaş avansı verdiğini sanmıyorum." "Tahliye edileceğim," diye mırıldandım, artık ağlamak üzereydim. hayal ediyorum

çizimkendim, patronumun önünde durmuş, sızlanarak. Mavi Gölge Üzgün Bir Kadının Portresi. Hayatım hakkında biraz kurgulanmış webcomic'teki binlerce benzer panelden oluşan bir panel. Başlık: *Sürekli Emmek*.

Keşke kendimin farklı bir versiyonunu canlandırabilseydim - Ellie Oliver'ın, insanların ona bir nebze olsun saygıyla davranmaları için sızlanmayan ve yalvarmayan bir versiyonu.

"Ağlama." Greg'in yüzü bir an sempatik bir hal aldı ve koluma masaj yapmak için uzandı. Dürüst olmak gerekirse, en son birinin bana bu kadar yakından dokunduğunu hatırlayamıyorum.

Ben hariç aniden *olabilmek* ve hatırlamak çok daha kötü. Çünkü beni nasıl tuttuğunu hatırlamak, kalbimde beni içten içe tüketecek kadar geniş bir boşluk açıyor.

Geçen Noel, BEN-

Greg, "Ellie," diye söze başladı, sesinde şefkat vardı. Bir an için, yaklaşan gözyaşlarım onun katılaşmış kalbini yumuşatmış olabilir, belki de Greg'i

düşündüm.

tamamen dağılmamı engelleyecek. "Sen becerikli bir kızsın," dedi, hırkamın içinden etimi sıkarak. "Eminim başka bir iş bulursun." Ve işte burada. Greg'in tavsiyesi bu kadar. Sonra sallanan kapıdan tekrar mutfağa giriyor ve ben hala orada duruyorum, ancak şimdi düpedüz hıçkırarak ağlıyorum. Dönüyorum ve Ari Ocampo'nun acıyan yüzlerini görüyorum ve Andrew Kim-Prescott. Ve hemen banyoya doğru fırlıyorum.

Geçen Noel, hayatımın parçaları nihayet yerine oturuyormuş gibi geldi.

Bu yıl, Paramparça olmalarını izliyorum.

Üçüncü bölüm

Banyoda ağlamak benim için yeni bir şey değil. Birçok banyoda ağladım. Kahretsin, ağladım ~~Bu~~ banyo bir kereden fazla. Sadece... Genelde kimsenin beni ağlarken görmesine izin vermem. Genellikle, endişeli gözyaşlarımın akmasına izin vermeden önce, bir tuvalet oturağına kamburlaşarak güvenli bir şekilde bir bölmeye yerleşene kadar beklerim.

Başımı ellerimin arasına alıyorum.

Bu korkunç değil, midemdeki her şeyi tüketen korkuyla akıl yürütmeye çalışıyorum. Bu tam olarak olacağını düşündüğüm şeydi. Bunların hepsi çok ~~Greg~~ Greg'in. Bir restoran mutfağında ikinci bir iş teklifi aldığım da benim programıma uymaya istekli olmamıştı ve haftada yalnızca yirmi saat teklif edebildikleri için, o "ek iş"ten yararlanamamıştım. Hala Roastlandia'nın Instagram'ı için sevimli latte sanatı üretmemi beklerken, bu promosyon için beni geçiştirmesine şaşırmamalıyım.

Derin bir nefes alıyorum ve bunu duygusal yerine mantıklı bir şekilde düşünmeye çalışıyorum. Eminim kiramı, annemin masraflarını ve fahiş öğrenci kredisi borcumu ödemenin bir yolu vardır. Henüz düşünmedim.

Araba olmadan, konser ekonomisinde seçeneklerim oldukça sınırlı. Bir süre önce Rover için köpek gezdirmeyi denedim ama Tibetli bir kadın mastif beni Laurelhurst Park'ta sürükleyince bıraktım. Greg, yüzümdeki çakılların yandığını görünce beni kovmakla tehdit etti. Handy aracılığıyla evleri temizlemeyi denedim ama ürkütücü yaşlı bir adam beni ona banyo yaptırmaya zorlamaya çalışınca bıraktım. Fred Meyer'e yürüme mesafesindeki insanlar için Instacart aracılığıyla yiyecek teslim ettim ve bu başarısız olunca, Fred Meyer'de geceleri kamyonlardan palet boşaltma işi buldum. Ancak akıl sağlığımın uykusuzluğa dayanamadığı ortaya çıktı ve özellikle zorlu bir depresyon nöbeti sırasında o işten de kovuldum.

Belki de tamamen başarısızlığı kabul edip Ohio'ya geri dönmeliyim, ama artık Ohio'da beni bekleyen kimse yok gibi.

Arka cebimdeki telefonum titredi ve onu tuvalete düşürmeden çıkarmaya çalıştım. Neyse ki, daha fazla para talep eden annem değil. Bu, bana yalnızca iki şey gönderen Meredith'ten bir mesaj: Hayvanların TikTok videoları ve çevrimiçi flört profillerinin ekran görüntüleri. Bugün, ikincisi ile karşı karşıyayım.

Sadece bir mayo modeli olduğunu varsayabildiğim şeye bakıyorum, kenar kömür ocağının yanında paddleboard üzerinde ustaca duruyor. Bir CW şovundaki lezbiyen karaktere benziyor.

En iyi arkadaşım, baro sınavına hazırlanırken bir adli yardım kuruluşunda çalışmak için altı ay önce taşındığı Chicago'da yaşıyor, ancak Güneydoğu Portland'da yaşayan biseksüel bir kadın olduğunu söylemek için Tinder Passport'a fazladan para ödüyor. Flört seçeneklerime bu şekilde ayak uyduruyor. Catfishing gibi, ama fedakarca.

Şu anki tuvalet hıçkırıklarına rağmen, hemen Meredith'e mesaj attım:

Portland'daki kadınlarla çıkacak kadar açık havada değilim.

Buradaki flört uygulamalarındaki kadınların üçte birinin "salon izni" olan evli bayanlar veya üçüncüleri için bir biseksüel arayan çiftler olduğundan bahsetmiyorum, bunların hiçbirisi benim yarı-kışma pek hitap etmiyor.

On saniye içinde telefonumda farklı bir profil resmine bakıyorum.

Bu, bir spor salonu aynasının önünde can çekişen bir adama ait.

Fiziksel egzersizin toplum içinde sergilenmesinden nefret ettiğimi biliyorsun., Yanıt olarak mesaj yazıyorum. Artı, spor şortunun içinden penisinin tüm şeklini ve boyutunu görebiliyorum..

Meredith'in anında yanıtı: *Temyizinin temelini bu olduğunu sanıyordum. Sürpriz yok. sürprizlerden nefret edersin.*

Çıkmaktan nefret ediyorum, Onu düzeltiyorum.

Ben FaceTime'ı kabul eder etmez Meredith, "Kalk, düğün çiçeğim," diyor. "Bir flört, bir ilişki isteyen insanlar için gerekli bir kötülüktür."

"Bir ilişki istemekten bahseden kim?"

Çatlak ekranımda Meredith sadece dik dik bakıyor. Solgun yanakları kızarmış, kırmızı atkuyruğu sarı not defterinin üzerinde sallanıyor ve hışırıyor. İki ay sonra baro sınavı var, bu yüzden hem çalışıyor hem de beni azarlıyor. Şaşırmamalıyım. Meredith O'Reilly aynı anda bar için çalışabilir

her soruyu doğru cevaplamak *Tehlike!*, bana başka bir atkı ördü ve tekir Kagan'ın fotoğraflarını Instagram'da paylaştı. Özetle Meredith bu: kedi hanımın cehennem kadar akıllı, çekici bir versiyonu. Onu çok özleyorum ama şu anda ondan bir ders almayı da kaldıramıyorum.

"Gerçekten kötü bir gün geçiriyorum, Mere."

Öyle görünüyor. Yine tuvalette mi ağlıyorsun?"

"Tuvalette ağlamak benim yaptığım bir şey değil."

"Seni ne neşelendirir biliyor musun?"

"Turta?"

Dairenden çıkıyorum, dedi Meredith açıkça.

"Böyle bir pastayı hiç duymadım. Fred Meyer'de mi satıyorlar? "En son ne zaman biriyle çıktın?"

"Hayatıma gerçekten ilgi göstermeyi hatırladığında annem gibi konuşuyorsun."

Meredith, "Linds senin burnunla anti-feminist bir şeytan," diye karşı çıkıyor. "BENİyi sutyenini giymenin ve yeni insanlarla bağlantı kurmanın zamanının geldiğini düşünen yedi yıllık sadık, sevgi dolu en iyi arkadaşını."

"Sen de asla çıkmıyorsun," diyorum klozet kapağımdan çok olgun bir şekilde.

"Evet, ama fark şu ki, kendi seçimimle çıkmıyorum çünkü şu anda hayatımın farklı yönlerine öncelik veriyorum. Öte yandan sen, geçmişteki kalp kırıklıkların ve başarısızlık korkun yüzünden çıkmıyorsun."

"Sen ve Ari bu müdahaleleri koordine ettiniz mi? Bu günü olabildiğince küçük düşürücü kılmak için Greg, yarım yamalak kar ve TriMet toplu taşıma sistemiyle iş birliği içinde misiniz?"

Meredith anlayışsızca homurdandı. "Bu geçen yılki kadınla ilgili mi hâlâ?"

Sakin oynuyorum. "Hangi kadın?"

"Hangi kadından bahsettiğimi biliyorsun," diye çıkıştı çünkü hayatım boyunca hiç havalı bir şey oynamadım. "Noel arifesinde Powell's'ta tanıştığın ve kalbini milyonlarca parçaya ayırmak için delicesine aşık olduğun kadın."

Ateşli gözleri ve çilleri düşünmeme izin vermiyorum. "Yapmadım *Aşko*. Onu zar zor tanıyordum. Biz harcadık *Bir gün* birlikte. Ve olması gereken tek şey buydu.

Mükemmel bir gün. Hala bir yıl önceki rastgele bir kadına takılı kalsaydım ne kadar zavallı olurdu?

Meredith zavallı kalbimin özüne kadar içimi görüyor. "Kızım, sen tamamen U-Hauled."

"Her şeyden önce, bir hetero olarak, bunu söylemene izin verildiğini sanmıyorum," dedim çevik bir şekilde. O zamandan beri onu düşünmedim bile.

Fazla.

"Onunla ilişkinize dayanan bir web çizgi roman dizisi yazdınız mı, yazmadınız mı?" Avukat-Meredith bana soruyor.

"Bu... katarsisti. Bu, acıyı sanata dönüştürmektir."

"A-Ha! Yani sana acı verdiğini kabul ediyorsun?"

"Çok kısaca," diye kabul ediyorum. Cinsel çekiciliği hissetmek için duygusal bağlantıya ihtiyaç duymanın dezavantajı budur: Kalbimin kırılma riski olmadan fiziksel yakınlık yoktur. "Ama sonra acımı kurgulanmış olana döktüm.*Karlı gün*webcomic ve hemen her şeyi unuttu.

"Çok boşsun. Geçen yıl kimseyle çıkmadın. zar zordairenden ayrıldı. Bir noktada, her şeyin seni kabul etmek istediğinden daha fazla alt üst ettiği gerçeğiyle yüzleşmen gerekiyor."

Geçen Noel, birine kalbimi verdim.

Ve hemen ertesi gün, verdi.

asla mutlu olurum*durmadano* şarkıyı bir daha dinle

"Beni mahveden şey, bir iş için ülke çapında dolaşmak ve üç ay sonra kovulmaktı."

Meredith, sanki arkadaşlığımız gününün duygusal açıdan en yorucu kısmıymış gibi iç çekiyor. "Kendine bir iyilik yap Ellie. Bir bara gidin veya biraz Tinder himbo'da sağa kaydırın. Yeni biriyle tanış. Bir konuşma başlatın. Duygusal yakınlığa ihtiyacınız var ve bunu şiltenizde bulamayacaksınız.

"Bilmiyorum... Gerçekten sol elim ile yeni bir bağlantı düzeyine ulaştığımızı hissediyorum." Bunun üzerine, Meredith'i kapatıp banyodan çıktım. Ve doğrudan Andrew Kim-Prescott'un göğsüne adım atın.

"Seni kontrol etmeye geliyordum," diye açıklıyor, benden yaklaşık üç santim yukarıdan bakarak. Sonra ekliyor: "Telefonunun o son kısmını duymadım.

kapıdan ara."

Bugünün Andrew Kim-Prescott'un mastürbasyon alışkanlıklarımı tartıştığını duymasıyla sona ermesi neredeyse şiirsel.

"Tamam her şey?" diye sordu yavaşça, mürekkep gibi kaşları çatılmış endişeyle bana bakmaya devam eden Andrew. Kırpiklerden utanıyor ve şu anda onları da iyi bir şekilde kullanıyor. Tablonun tamamı için için için için yanan endişelerden biridir.

Normalde buna katılırdım ama mali sıkıntılarım için Gucci kemeri takan bir adamın bana acımasına ihtiyacım yok. "Ben iyiyim. Teşekkürler."

Saat altı, yani benim vardiyam bitti ve gidebilirim.*Sonundagit* kendi bok çukurumun mahremiyetinde ağla. Ama ben kaçamadan Ari tezgâhın etrafından dolanıyor. Ellie, Greg için çok üzgünüm. Mali durumunun bu kadar kötü olduğunu bilmiyordum. Tahliye ediliyorsen kesinlikle benim yanıma taşınabilirsin. Evimde fazladan bir yatak odamız var. Şey, fazladan bir dolap, gerçekten, ama oraya kesinlikle ikiz bir yatak sığdırabilirsin!

"Teşekkürler, Ari," diyorum. "Yardım etme girişimini takdir ediyorum, ama senin için de uygunsa, ben sadece mesaiyi bitirip eve gideceğim ve bulabildiğim dondurucuda yanmış herhangi bir tatlıyı yiyeceğim."

Ari tek kaşını kaldırıyor. "Bu gece planların olduğunu söylediğini sanıyordum." "Evet söylerim. "Ağlamayı planlıyor."

Paltomu almak için arkaya gittim ve döndüğümde Andrew hâlâ oradaydı ve sanki Oregon Hayvanat Bahçesi'ndeki büyüleyici yeni bir sergiymişim gibi beni inceliyordu.*Doğal ortamında fakir bir insan.*

Andrew, bariz olanı işaret ederek, "Yağmur yağıyor," diyor. Yarım yamalak kar, çoktan tam kış yağmuruna döndü. "Eve bırakmak ister misin?"

"Ah." Ceketimin fermuarını çektim ve Ari'ye bir baktım. Andrew'a arabam olmadığını söyleyen üç tahmin. "Bu gerekli değil. Buradan sadece yirmi blok ötede yaşıyorum ve otobüse binebilirim."

"Gezmeyi çok ister!" Ari pozitifliğinin gücünü kullanarak beni Andrew'a doğru dürttü. Sonra *ogerçektendirse*ğiyle beni dürttü. Yine de ondan daha güçlüyüm ve yerimde sağlam bir şekilde kök saldım. "Aslında, bence Ellie'nin bugünden sonra gerçekten neye ihtiyacı var biliyor musun?*Bir içecek*"

Andrew gülümser ve için için yanar. "Sana bir içki ısmarlamak isterim."

i çekiyorum Bunu sevmezdim. Sadece yatakta kıvrılıp belirsiz bir süre boyunca ağlamak istiyorum. Sert pantolonumu ve sütyenimi çıkarmak ve her şeyi yemek istiyorum. Her şey trajik olmaktan çok komik görünene kadar bugünü paneller halinde çizmek, hayatımın kurgusal versiyonunu Drawn2'ye yüklemek istiyorum, böylece gerçeklik daha az acı verici bir şekilde gerekmi  gibi geliyor.

Ama Ari'nin belimdeki dirseğini ve soran sesini düşünüyorum.*bu sana hizmet ediyor mu?* Noel arifesinde beni karda daireler çizerek döndüren bir kıza hâlâ takılıp kalmadığını Meredith'e kanıtlamayı düşünüyorum. Yıkılan hayat planlarını, kırılan parçaları ve hepsini bir araya getirememekle felç olmayı düşünüyorum.

Ari beni tekrar d rtt ğ nde, ayaklarımın Andrew'a doğru gitmesine izin verdim. "Aslında, bir içki kulağa harika geliyor."

Andrew sırtıtmaya başlamadan önce bana anlamlandıramadığım bir bakış attı. "M kemm l. İçecekler  yle."

*Gördün mü, Meredith?*Sanırım Andrew bana o büyüleyici gülümsemeyi gösterirken.*Onu tamamen açtım.*

Bölüm dört

Andrew, gereksiz görünen bir Tesla kullanıyor.

Arabasına vardığımızda benim için yolcu kapısını açtı. *Ayrıca* gereksiz gibi ama güzel

Deri koltuğa oturduğumda, durumun saçmalığı üzerimde aydınlanmaya başlıyor. Bir tarih için anlaştım (*bu bir randevu mu?*) Roastlandia'nın ev sahibiyle - Portland'ın "Thirty Under Thirty" yerel ünlüsü, kahve siparişi dışında bana tamamen yabancı olan bir adam. Tesla'yı kaldırımdan uzaklaştırıyor ve ben ellerimle ne yapacağımı, omuz çantamı nereye koyacağımı ya da ne halt etmem gerektiğini çözemiyorum. *söylemek.*

Ne mutlu ki, önce sessizliği Andrew bozdu. "Promosyon için üzgünüm.

Bu berbat.

Bu berbat bir Burberry paltosundan beklediğim başsağlığı ifadesi değil. "Teşekkürler. İyi olacak. Muhtemelen. Bir şekilde."

"Biliyorsun, benim de en iyi günüm olmadı..."

Omuz çantam hâlâ kucağımda ve ona sımsıkı sarılıyorum. "Evet. Büyükbaban için çok üzgünüm." Kelimeleri ağzımdan çıkar çıkmaz boş ve genel geliyorlar, işe yaramaz bir klişe.

Hayır, sorun değil, dedi Andrew tek omuzunu silkerek. "Aslında tam bir piçti."

Ah. Ha. Orta konsolun üzerinden ona yan gözle bakıyorum. Burberry ceket, bir snapback ve çoraplı bir çift Adidas terlik gibi korkunç görünmeye başlıyor.

Andrew söze şöyle başlıyor: "Mesela, Blazers'ta yer koltukları var, ama o Avrupa'dayken hiç kimsenin biletlerini kullanmasına izin verdi mi? Asla. Koltuklar öylece dururdu, *boş*. Ve beni Fransa'daki tatil evinden yasakladı çünkü *bir* absinthe içeren olay, bunun üzerine başına ne geldiğine rağmen

çeşme heykeli bile benim hatam değildi. Ve yaptığım hiçbir şey onun imkansız beklentilerini karşılayamadı."

Yanımdaki koltukta somutlaşan Andrew'un bu yeni kardeş-kardeş versiyonu için yeniden ayarlamaya çalışıyorum. "Piç aile üyeleri hakkında bir iki şey biliyorum," diyorum.

Sanırım birincil iletişim yönteminiz kaşın baştan çıkarıcı kemerleriyse, bu duygusal bir kırılma olarak geçiyor, çünkü Andrew uzanıp elini sırt çantamın yanına dizime koyduğunda yüzü yumuşadı. "Teşekkürler."

Davetsizce dizimin üzerinde asılı duran eline baktım. Bunun küvette yaşı bir adam durumu mu olduğundan yoksa alloseksüel insanların nasıl şükranlarını ifade ettiğinden emin değilim, ama eli düşmesin diye bacaklarımı bağladım. Pencereden dışarı, Willamette'i geçerken uzaktaki Burnside Köprüsü'nü görüyorum. "Bu yüzden. Tam olarak nereye gidiyoruz?"

Görünüşe göre hedefimiz, çalışan profesyoneller, mavi ortam aydınlatması ve kitschy Noel süsleriyle dolu, Pearl District'te gülünç derecede lüks bir bar. Moskova katır masraflarım *onbeş dolar*, ama Andrew siyah AmEx'ini parlak Tom Ford'daki bir şövalye gibi savuruyor. O asık suratlı Portland barmeni büyülerken ben de ihtiyatlı bir fotoğraf çekip hem Ari'ye hem de Meredith'e gönderdim.

Altyazı: akşam planlarım.

Yanıtları, romantik açıdan umutlu (Ari) ile hafif sapkın (Meredith) arasında değişir. Andrew içkilerimizi alıp barın etrafındaki kalabalığı yararak ilerliyor. Ayrılmaya hazırlanan bir çiftin bir köşedeki sıkışık masasını kendinden emin bir şekilde kaptı ve ben bu şekilde dünyayı dolaşmayı hayal edemiyorum. O çok lanet *Elbette* ait olduğu yere.

Keşke ben de öyle olabilsem ama bu beni çok etkiledi *yenilik* Her şeyin. Masa bulma protokolünü bilmediğim bu çubuğun yeniliği. Elini dizime koyan ve bana gülümsemeye devam eden bu adamın yeniliği. Haftalardır ilk kez dairemde iş dışında herhangi bir yere gitmenin yeniliği. Yeni sesler, yeni kokular, yeni sosyal kurallar. Daha masaya varmadan, sınırlarımı yatıştırmak için Moskova katırımından üç büyük yudum alıyorum.

"Bu bir randevu mu?" Ceketini çıkarmayı bitirmeden ağzımdan kaçırdım.

Tek kaşını kaldırıp bana gülümsüyor. "Bu... katırın aldığı zevkle alakalı mı?"

“Hmm, evet. Aslında. Sosyal durum için net parametrelere sahip olursam daha iyisini yapma eğilimindeyim.

Zarif bir şekilde karşımdaki kabine girdi ve eski moda arabasının kenarından gergin terlememi inceledi. "Yapıyor musun *istek* bu bir randevu mu?"

"Açıkçası?" nefes alıyorum "Neredeyse her zaman evde ağır bir battaniyenin altında olmak isterim, bir barda spor salonu arkadaşlarına bu hikayeyi anlattığımda bana eğlenceli bir anekdot yapacaktım gibi bakan çekici bir adamla değil."

Andrew'un gülümsemesi genişliyor. "Tamam iyi. Farzedelim *BEN* Bunun bir randevu olmasını ister misin?

“Seni yalan söylemekle suçlama eğilimindeyim. Instagram'da çıktığın insanları gördüm. Ben değilim.

İçkisinden kendini tebrik edercesine bir yudum alıyor. "Instagramımı mı takip ediyordun?"

Kaçamak bir şekilde zencefilli bira ve votkadan bir yudum alıyorum ve hiçbir şey itiraf etmiyorum. "Oliver," diye başladı, "soyadın bu, değil mi? Sana Oliver diyebilir miyim? "Hayır," diye yanıtlıyorum.

"Oliver," diye devam ediyor, "Roastlandia'da çalışmaya başladığından beri neden bir işte çalışmayı seçtiğini merak ediyorum... adını ne koydun? Bok çukuru mu? Yaban mersini ile mi? Nefret ettiğin çok açıkken."

Yani bunu duydu. *Lanet etmek*. Katırımı yapıştırıyorum. "Bu bir... şakaydı. Yatırım amaçlı gayrimenkulünüzün bir bok çukuru olduğunu düşünmüyorum."

"Ama sen Greg'in bir çük otu olduğunu düşünüyorsun?" Daha fazla yapıştırma.

"Sorun değil." Andrew omuz silkiyor. "İşinden nefret etmene izin var. Pek çok insan yapar.

"Barista olarak çalışmanın yanlış olduğunu düşündüğümünden değil," diye aceleyle açıklamaya başladım. "Sadece... Bir yıl önce Laika Stüdyolarında karakter animatörü olarak çalışmak için Portland'a taşındım. Bu yapan animasyon stüdyosu *mercan* *Ve Kutu Trolleri* *Ve-*"

"Evet. Laika Studios'un ne olduğunu biliyorum. Kurucu Phil Knight bir aile dostudur."

Yarım katır içeri girdi ve devasa bir göz devirmesini engelleyemiyorum. "Tabikide o. Ve Phil Knight aslında Laika'yı bulmadı, biliyorsun."

"Ne oldu? Laika'da mı yani?"

Bunların hiçbirini bu adama açmaya hazır değilim. "Şey... yürümedi."

Bununla birlikte, ilk içeceğimin sonunu höpürdeterek içiyorum ve ikinci bir içkiyle anında kabinin kenarında bir garson beliriyor. Portland'da hiç böyle bir müşteri hizmeti görmemiştim ama bildiğim kadarıyla Andrew'un babası da bu barın sahibi.

"Senden ne haber?" diye sordum Andrew ikinci içkisini yudumlarken. "Çocukken emlak yatırımlarında çalışmayı hayal ettiniz mi?"

"Bakalım, şu sırayla... bir itfaiyeci olmak istiyordum," hayalindeki işleri parmaklarıyla sayıyor, "bir moda tasarımcısı, Cristiano Ronaldo, Koreli bir erkek grubunun üyesi, bir model..."

"Çok pratik. Hata neredeydi?"

Bir kez daha omuz silkti. "Stanford her zaman plandı. İşletme okulu plandı. Prescott Investments plandı." Bununla birlikte Andrew, son beş yılda edindiği yerel mülklerle ilgili birkaç uzun soluklu ve ilgili hikayeye başlıyor. Bunun gerçek bir randevu mu yoksa ayrıntılı bir şaka mı olduğu konusunda hâlâ kararsız olduğum için, ikinci bir içkiyi içerken uygun anlarda dinleyip başımı sallayarak bir ilk buluşma performansı sergiliyorum. Aniden, üçüncü tur masaya geliyor ve biz hala tüm bu içkiyle birlikte yiyecek sipariş etmedik. Görünüşe göre Andrew, yalnızca yatırım gelirleri ve birinci sınıf viski hakkındaki hikayelerle geçinebiliyor.

"Ailemin şirketinde çalışabildiğim için çok ayrıcalıklıyım"

sonunda, "Bu, ailemle çalışmak anlamına gelse bile," diyor. Andrew kabinde ağırlığını veriyor. "Siz... duymak ister misiniz?*gerçek*Bu gece seninle bir şeyler içmek istememin nedeni Oliver, değil mi?"

"Çok esprili bir muhatap olduğum için değil mi?"

Andrew bir eliyle yüzünü sıvazlıyor, ciddi görünüyor. dik oturuyorum. "Tamam üzgünüm. Nedir?"

"Bazı boktan haberlerim var ve dikkatimi dağıtmaya ihtiyacım vardı. Bu sabah büyükbabamın vasiyetini yerine getiren kişi aradı," diye açıklıyor Andrew. "Görüyorsun, bir tröst var - onun ölümü üzerine benim olması için bir kenara iki milyon dolar kondu, ama büyükbabamın ölmeden önce vakıf fonuma bir şart eklediğini öğrendim." İçkisine karanlık gözlerle bakıyor. "Sadece evlendiğimde miras alabilirim."

"Bu ne tür bir boktan, ataerkil, Naiplik dönemi aşk saçmalığı?" pathıyorum. Çünkü açıkça sarhoşum. Ayık, Top Ramen ve El Monterey donmuş burritolarında kendinizi idame ettirirken, iki milyon dolarlık nesil servetinden mahrum bırakılmış bir adama acımak daha zor olurdu.

Andrew içini çeker ve ciddi bir içki alır. "Muhtemelen bunu sana söylememeliydim. Ben... ben vasi beni bilgilendirmek için aradığından beri kimseye söylemedim. Mesele şu ki, ailenin baba tarafı *takıntılı* miras ile. Büyükbabam, Prescott soyadını biyolojik çocuklarla sürdürmek için tek şansının ben olduğuma inanıyordu ve şimdi mezarın ötesinden bana evlilik şantajı yapıyor. Bir dev gibi *siktir gitonun* imkansız beklentilerini asla karşılayamadığım tüm yollar için.

Şimdi Andrew için en ufak bir acıma hissediyorum. "Buna... izin veriliyor mu?" "Bu onun parası. İstedığı dizeleri ve hükümleri ekleyebilir."

"İğrenç olman çok kötü." Kamışımı bardağımın dibindeki tortuya götürüyorum. Ve zengin. Seninle evlenecek birini nasıl bulacağını bilmiyorum."

"Sorun şu ki ben evlenmek istemiyorum! Ben sadece yirmi dokuz yaşındayım!" Şimdi boş olan üçüncüsünü çarparak yere indiriyor—*yoksa dördüncü mü?*—içmek. "Ve iki milyon doları miras alabilmek için şüphelenmeyen birini benimle evlenmesi için kesinlikle kandırmak istemiyorum."

"*kandırmak?* Dostum, sadece kibarca sor. Bir Tesla kullanıyorsun ve genç bir Matthew McConaughey'nin saçına ve çene hattına sahipsin. Bu bardaki herhangi bir kadın seninle evlilik dışı evlilik yapmaktan mutluluk duyar.

"Bunun doğru olduğundan emin değilim..."

Sarhoş bir şekilde devam ediyorum, "Gerek yok *kalmak* evli. Miras banka hesabına düşene kadar seninle evlenecek birine ihtiyacın var, değil mi? O zaman onlardan boşanabilir misin? Evliliğiniz bozulursa ölü büyükbabanız parayı geri alacak gibi değil."

Andrew kabinde daha dık oturuyor ve bir an onu gücendirdiğim için endişelendim. Ama gözleri kirpiklerinin altında kocaman açılıyor. "Bir saniye, yeşil kart evliliği gibi bir şey mi demek istiyorsun?"

Alınma o zaman. "Kesinlikle. Memnuniyetle yardım ettim." Keşke kendi sorunlarımı çözmek bu kadar kolay olsaydı.

Bir saniyeliğine burun kemerini çimdikledi ve bu hareketi, hafızama bir ok gibi Moskova katır sisini yarıp geçti. Karda durduğunu görüyorum, burun kemerini neredeyse aynen böyle çimdikliyor.

"Bunu benim için yapacak birini bulabileceğimi gerçekten düşünüyor musun? Sahte-benimle evlenir misin?

"Elbette. Romantik komedilerde hep olur bu."

İki elini masaya dayadı ve daha da yaklaştı, tüm kaşları ve o lanet gülüşü. "İstemek.Senyap?"

Yüzüne güldüm. "Sahte bir eş için özlemlerinde daha fazlasını hedefleyebileceğini düşünüyorum."

"Ben ciddiym. Mirası bölüştürsek ne olur? Bölünmemiş. Sana... yüzde on verebilir miyim?

Sarhoş matematik deniyorum. "Seninle evlenmem için bana yirmi bin dolar mı ödeyeceksin?" "İkiyüzbin dolar," diye düzeltiyor.

"Lanet olası İsa." Ayıkken o kadar parayı zar zor anlarım amasarhoş- sanki Andrew'un gözleri, üzerlerinde para çantaları olan kumar makinesi göstergelerine dönmüş gibi. *iki yüz bin dolar*. bir daire alabilirim *yer üstü*. Bir araba alabilirdim. yemek yiyebildim *taze sebzeler*.

Beni gerçekten dinleyen bir terapisti karşılayabilirim.

Yine de düşünecek kadar sarhoş değilim Oiyi bir fikir. "Üzgünüm ama hayır. Ben değilim."

"Ama herkesin benimle seve seve evlenebileceğini söylemiştin." "Benden başka herkes."

"Emin misin? Bu gerçekten bir kazan-kazan gibi görünüyor. Mali sorunlarınızda size yardımcı olabilirim. Mirasıma yardım edebilirsin." Gözleri parlıyor ve umutlu ve vücudumdaki insanları memnun eden her hücre bu saçma planı kabul etmem için bana bağıyor. Ama endişemi yatıştırmak için tamamen boktan suratlı olmadan bir belki-randevu ile zar zor başa çıkabiliyorum. Nasıl hayatta kalacağımı hayal edemiyorum... o her ne öneriyorsa. Bu, hayatınızı değiştirecek miktarda bir para olsa bile.

"Andrew, ben... yapamam."

Kıkırdar. "Oliver, hayatın boyunca hiç kendiliğinden bir şey yaptın mı?"

Ayık benliğim durduramadan ona cevap veren Moskova katırı oldu. "Bir keresinde tek bir karlı günde bir kadına aşık oldum."

Bu vahiy onu suskun bırakıyor, ağzı çok çekici bir aptalınki gibi şok içinde açık kalıyor.

Aslında, Andrew'un ağzı her zaman yarım inç kadar açıktır. Bu şekilde seksi görüldüğünü düşündüğü için mi yoksa sadece ağızdan mı nefes aldığını anlayamıyorum.

Her iki durumda da, onu biraz sıcak buluyorum.

"İyi değil *Aşk*," Geri adım attım, "sadece çok yoğun *beğenmek*"

"İlk buluşmada başka biri hakkında konuşmak." Alçak bir ıslık çalıyor. "Cesur hareket."

"Bunun bir randevu olduğuna resmen karar verdik mi? Daha fazla yükümü boşaltma-duygusal-birbirine-yük-hisleri alıyordum.

Andrew kabinde arkasına yaslanıyor. "Bu hislerle iyiyim. Bana kar kızınız hakkında daha fazla bilgi verin.

Kar kız. Kalbimin kırılmasını ve kederimi panellere döktüğümde ona böyle seslendim. O gün hakkında on bölümlük bir web dizisi çizmeyi planlamamıştım. -o yirmi dört saati ölümsüzleştirmek istememiştim- ama olanlardan sonra bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Böylece her zaman yaptığım gibi sanata yöneldim.

İsimleri ve tanımlayıcı ayrıntıları değiştirdim, her şeyin nerede yanlış gittiğini anlamaya çalışmak için hikayeyi kendi kendime anlattım. Sonra o çizimi Drawn2'de isimsiz olarak yayınladım çünkü sanatın amacı kendinizi ve başkalarını daha az yalnız hissettirmek değil mi?

"Geçen Noel Arifesini hatırlıyor musun?" Andrew'a söylüyorum. "O ucube kar fırtınasına ne zaman rastladık?"

"Noel için ailemin kulübesindeydim ama evet."

"Onunla o sabah tanıştım. Powell'da. Biz bir nevi... bütün günü birlikte geçirdik. Alkolün bir kombinasyonu ve bütün gün onun sürekli hatırlatılması, konuşmaya başladığımda konuşmayı bırakmamı imkansız kılıyor. "O sabah annemin Noel için Portland'a gelip yeni evimi görmesi gerektiği için üzgündüm ama son anda planlarını iptal etti. Kasabada kimseyi tanıımıyordum, bu yüzden tatillerde tamamen yalnızdım ve işte oradaydı, sanki ona en çok ihtiyacım olduğu anda evren onu bana teslim etmişti. Ve kahretsin - o gerçekten güzeldi. Bu saçı vardı," diyorum. Ya da belki onu karalarım. "Ve bu ağız ve bu büyük, kahverengi

gözler ve bunlar... bunlareller!”

"Burada çok net bir tablo çiziyorsun."

"Bu varlığı vardı - bu şekilde yer kaplıyor. Her zaman yüksek sesle konuşurdu ve o dev botlarla ortalıkta dolanırdı ve o sadece... diğer insanların onun hakkında ne düşündüğü umrunda olmazdı. Bu her zaman benim sorunum olmuştur. Çok fazla bok veriyorum."

Andrew'un gözleri masaya kaydı. Kalemı çantamdan ne zaman çıkardım, yoksa dalgınlıkla peçeteye ne zaman karalamaya başladım bilmiyorum ama parmaklarımın altında bir şekil oluşmaya başlıyor. Bir kadının şekli. Uzun boylu, geniş omuzlu, dar kalçalı, güçlü kalçalı. Yüzü yok, silueti var ama saçları orada, görünmeyen gözlere düşüyor.

"Peki... ona ne oldu?"

Gözlerimi kapatıyorum ve keşke her şeyi unutabilsem. Beni yaşadığı Airstream karavanına götürme şekli. Teninin kokusu ve vücudunun tadı. Sadece on altı saat olmuştu ama başka birine duygusal olarak hiç bu kadar bağlı hissetmemiştim. hiç böyle hissetmemiştim *güvenli*. İsteyecek kadar güvenli. Arzuyu hissetmek için yeterince güvenli.

Kendimi her şeyin olduğuna ikna etmişim *bir şey ifade ediyordu*. Ama olmadı.

"Sadece bir günlük bir şeydi. Tesadüfen karşılaşan iki kişinin yolları kesişir. Ertesi sabah bunun onun için bir anlam ifade etmediğini öğrendim."

Yavaşça başını salladı ve ben buraya nasıl geldiğimi, iki saat ve dört içki boyunca, ağzı yarı açık oturmuş sıcak bir yatırım kankasına nasıl olduysa romantik geçmişimi boşalttığımı hatırlamaya çalışıyorum. Andrew Kim-Prescott bilerek, "Şimdi anlıyorum," diyor. Umutsuz bir romantik olduğun için benimle sahte evlenmeyeceksin.

burnumu çekiyorum "Seninle sahte evlenmemek için pek çok nedenim var."

Masanın üzerinde bir atış tepsi belirir. Andrew'un atış emri verdiği dair hiçbir anım yok, ama birini alıp bana doğru kaldırıyor. "Kendiliğinden yaşamak için."

Peçeteye, diğerlerinin kabul etmeyi reddettiği şeyi parmaklarımın bildiğine dair acımasız kanıtlara bakıyorum. Bir anıya, bir ana, bir kişiye takılıp kaldığımı. Sahip olduklarımız konusunda çok fena yanılmışım.

Viskiyi geri atarken, "Unutmak için," diye mırıldandım ama dünyada onu unutmama yetecek kadar alkol yok.

Bir Webcomic

İle *Oliverartsbazen*

Bölüm 1: *Tanışma Garipliği*

(Noel Arifesi, 10:18)

Yüklendi: 26 Aralık 2021

Oluşturucu notu: Herkese merhaba! Birçoğunuzun yeni webcomic'imın bu ilk bölümüne giden yolu bulması beni heyecanlandırıyor! Bunun bir aşk olmadığını dostane bir hatırlatma. Mutlu son bekleyen okuyucular dikkatle ilerlemelidir. Daha fazla orijinal karakter, fan çizimi ve sipariş için beni Instagram'da @Oliverartssometimes takip edin.

Yerde neredeyse bir inç kar var ve ben bir kitapçıda ağlıyorum.

Gözyaşları ve kar çoğunlukla ilgisizdir.

Karlı bir günde ağlamak özellikle adaletsiz hissettiriyor. Kar günleri özgürlük, sihir ve neşe içindir, siz Powell's City of Books'taki Altın Oda'da hıçkırı hıçkırı ağlarken toplum içinde yeninize sümüğünüzü silmek değil.

Bunun yardımcı olması gerekiyordu, Çizgi roman bölümündeki boydan boya raflara bakarken düşünüyorum. Bu neden yardımcı olmuyor?

Sadece bir aydır Portland'dayım, ancak şehir bloğu büyüklüğündeki bu kitapçıya bir düzine kez geldim, yaklaşık bir milyon kitap barındıran renk kodlu odalarda teselli aradım. Laika'daki işe alım toplantımdan sonra, animasyon kardeşlerinden birinin yüksek lisans tezini - bana tüm profesörlerimden övgü ve övgü kazandıran - basmakalıp ve olgunlaşmamış olarak adlandırdıktan sonra, doğrudan Rose Room'a gittim ve güzel resimli çocuk kitaplarının arasına oturdum. Yetmiş saatlik ilk çalışma haftamdan sonra Mavi Oda'ya çekildim, bir kucak dolusu aşk romanı aldım ve gerçek dünyayı tamamen unutana kadar bütün bir Pazar boyunca yerde oturup kitap okudum. Ve doğrudan amirim herkesin önünde işimle alay ettikten ve bana "genç bir kızı işe aldığına pişman olmak istemediğini" söyledikten sonra, banyoda ağladım, evet. Ama sonra MAX'ı Powell's'a götürdüm, mermi günlüğümle kafeye gittim, büyük bir buzlu kahve ısmarladım ve nasıl daha çok çalışacağım, daha iyi olacağım ve hepsinin yanlış olduğunu nasıl kanıtlayacağım konusunda yeni bir plan yaptım.

Ve tabii ki, Noel arifesinde annem beni ziyarete gelmeyeceğini söylemek için aradığında, buraya, Altın Oda'nın çizgi romanlarına geldim. Yine de grafik romanlar bile yardımcı olmuyor.

Sabahın dokuzunda hala boş bir koridorda ağlıyorum.

Sanırım artık tek arkadaşım sensin, dedim yanımdaki tabureye. "Annem gibi Noel'de beni terk etmeyeceksin, değil mi?"

Bu arada, altmış santimlik tabure acıklı soruma yanıt vermiyor. İyi ayarlanmış bir birey toplum içinde cansız nesnelerle konuşmaz, ama ben en iyi ihtimalle orta ayarlıyım, bu yüzden devam ediyorum. "Eğer Linds senin annen olsaydı," diyorum tabureye, "sen de bir kitapçada ağlıyor olurdun."

Arayarak raflara dönüyorum *eghlenceli ev*. Çünkü hiçbir şey, Alison Bechdel'in grafik anıları kadar "aile işlevsizliği duygularınızın içinde yuvarlanın" demez. Parlak yeşil omurgayı görüyorum ve ona uzanıyorum ve... aynı anda başka biri uzanıyor.

Koridorda kimse yoktu ve sonra aniden bir kişi. Kolum başkasının koluna, elim başkasının eline sürüyor. Uzun parmaklı, koyu renk eklemli, köşeli tırnaklı bir el. Anında çizmek için can attığım türden sağlam bir el.

Dondum. Diğer elin sahibi donakalır. Omurganın önünde asılı duran iki *eghlenceli ev*. Gözlerim eli, şaşırtıcı derecede narin bilek kemiğine, haki rengi gömleğinin altındaki dövmelere, sonra da bu yabancınn yüzüne kadar takip etti.

olan yüz *çok yakın*. Kalça Warby Parker çerçevelerinin arkasında yoğun bir kahverengi göz çifti, çıkık elmacık kemikleri, açık kahverengi ten üzerinde dağılmış çiller, üst dudaklarında kesme işareti gibi küçük beyaz bir yara izi olan dolgun bir ağız görüyorum. Sonra, aramızda sosyal olarak kabul edilebilir bir boşluk bırakmak için geriye doğru büyük bir adım atıyorum ama kahrolası tabure topuğuma takıldı ve devrilmeye başladım. Yabancı hızla hareket etti ve beni dik tutmak için ceketimin bileğini tuttu.

Yardıma için kısaca minnettarım, ta ki ağlamayı, tabureyle konuşmayı ve bu yabancınn bunların her ikisine de tanık olmasının istatistiksel olasılığını hatırlayana kadar. Sonra kaygım, göğsümün içinde birbirine dolanmış bir Noel ışıkları düğümü gibi geliyor.

ürküyorum. "Şey... özür dilerim."

Yabancı, şu an için benim sosyal açıdan garip davranışlarımdan tamamen etkilenmemiş görünüyor. kopyasına uzanıyorlar *eghlenceli ev*, sonra yavaşça yüzünü bana dön. "İyi misin?" Böylesine hassas bir soruyu şaşırtıcı derecede yüksek sesle soruyorlar. Sesleri boş koridorda bir davul gibi gümbürdüyor ama aynı zamanda işlenmemiş ahşap üzerindeki zımpara kağıdı gibi kaba ve alçak.

"Tamamen iyi," diye mırıldandım.

Bana tek kaşlarını kaldırdılar. "Emin misin? Çünkü Noel arifesinde bir kitapçada ağlıyorsun.

"Ben... ben ağlamıyordum."

İkinci bir kaşlarını kaldırarak oldukça çekici bir yüz olduğunu fark etmeye başladığım şeye şaşırmış bir ifade veriyorlar. "Seni görebildiğimi biliyorsun değil mi? Gözlerinde hala yaşlar var." Arkadaşımı işaret ediyorlar. "Ve bu tabureye ağladığını söyledin."

"Hangi tabure?" Kendimi korumaya yönelik saçma bir girişimle soruyorum. Hatta tabureyi bloke etmek bu yabancınn hafızasından aşağılanmamı bir şekilde silecekmiş gibi, vücudumu bir nevi hareket ettirdim.

"Şu tabure." Etrafımı işaret ediyorlar. "Az önce sendelediğin."

"Bir tabureyle konuşmuyordum." Kaygı, benzeri görülmemiş miktarda sözel aptallığa neden oluyor ve bu kişinin yavaşça benden uzaklaşmasını bekliyorum. Bunun yerine, ağızlarının kenarını ısırarak gülümsemelerini yerinde sabitlerler.

"Ha. Sanırım yanlış duymuşum," dediler omuz silkerek. "Bir sonraki koridorda biri

boktan anneleri hakkında bir tabureye konuşuyor olmalı.

Başım la onayladım. "Bu kitapçıda sık görülen bir durum olduğunu duydum."

Bunun üzerine kahlkahayı patlattılar. onlar *Bana gülüyor* ve bu özellikle gurur verici bir kahlkaha değil. Korna çalma ve homurdanma kombinasyonu içeriyor ve o kadar yüksek ki dördüncü kattan bile duyulabileceğinden oldukça eminim. Ama bu iğrenç kahlkahanın sesi, göğsümdeki düğümlemiş kaygıyı bir nebze olsun gevşetmeye, bu diğer kişinin tam değerlendirmesini yapabilmeme yetiyor.

Doksanların Keanu Reeves'i ve doksanların Leonardo DiCaprio'su gibi görünüyorlar, ancak kıyafetlerinin altında çok ince bir kıvrım izi var. Saçları siyah, bir tarafı traşlı ve diğer tarafı uzun, bu yüzden alınlarına düşüyor. Ağır iş botları, bol kot pantolonlar ve haki bir ceketin altında bir pazen giymişler - bunların hiçbirisi hava tahmininde kar için uygun bir kıyafet değil. Geniş omuzları, kaslı kalçaları ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım asla yönlendiremediğim kolay uzuvları olan bir kayıtsızlıkları var. Onlar hakkında sağlam bir şey var. cezalı Sabit. Onlar ayrıca *uzun*- beş fit onda, insanların gözlerine bakmak için sık sık yukarı bakmam gerekmiyor ve şimdi bunu kafa karıştırıcı buluyorum.

"Burada mı çalışıyorsun?" diye soruyorum, çünkü onlarda kırk kiloluk bir kitap kutusunu kaldırırken aynı anda yanlış telaffuz ettiğın için seni azarlayan birine benziyorlar. *Sartre*, bir tür sıcak kitapçı fantezisi.

"Hayır," diyorlar, bana kitabın kapağını göstererek *ğlenceli ev* kollarının altına sıkıştırdılar. "Bir lezbiyen hakkında iç karartıcı bir çizgi roman okumak gibi tipik bir Noel dürtüsüne kapıldım."

"Sen... şey...?" Ben yutarım. "Yani, beni ağlarken gördüğün için mi bu koridordan aşağı geldin?"

O sırada yabancı, ağızlarının yalnızca bir kenarını kıvrıran bir çeyrek ay ile gülümser. "Ağlamadığını söylediğini sanıyordum?"

Sıcaklık yanaklarıma tırmanıyor çünkü çilleri olan güzel insanlar beni çok aptal yapıyor. Bu kişinin güzel olarak adlandırılmasına itiraz edip etmeyeceğini belli belirsiz merak ediyorum.

Onlar lanet *Güzel*. Nasıl göründüklerini unutmadan burunlarının düz çizgisini ve çenelerinin eğimini çizebilmek için parmaklarım çaresizce omuz çantamdaki kalemi arıyor.

Uzun gövdelerini kitap rafına yaslayarak, "Buraya sizi rahatsız etmeye gelmediğime söz veriyorum," diyorlar. "Arkadaşıma okuduğumu söylüyorum *ğlenceli ev* yıllarca ve tatil için izinli olduğum süre boyunca nihayet ona ulaşabileceğimi düşündüm. Yine de son kopyayı çalmış gibi görünüyorum."

Ah, sorun değil, diye mırıldandım. "Alabilirsin."

"Bu pek adil görünmüyor." Tekrar ağzının kenarını ısırırlar. Neyin komik olduğı hakkında hiçbir fikrim yok ama eminim ki benim. Ve muhtemelen gergin-terleme şeklim. "Önce sen buradaydın."

"Sorun değil. Ben zaten okudum. Aslında on kere falan. Bu harika. Ve üzgün. Ve harika." Kapağa, soyut yeşil yapraklara, bir resim çerçevesinin içine hapsolmuş mutsuz bir aile resmine, kelimelere bakıyorlar. *Bir Aile Trajikomik* başlığın altına karalanmış. Yavaşça başlarını sallarlar ve saçlarını bir kenara atarlar. "Ben pek değilim

ama bu kitapta resimler olduğunu duydum." "Oh

evet. Bu bir çizgi roman."

Parlak sayfaları çeviriyorlar. "Ah. Ha. Şuna bak." "Okumuyorsun..."

gibi... *hiç*?"

Başlarını sallıyorlar ve saçları alnında biraz sallanıyor. "Tam olarak değil. Çok fazla şey var... işin içinde oturmak."

Kitapçı fantezim için bu kadar. Sadece şimdi anlıyorum, yaslanmakla birlikte

arkalarındaki rafta, bir bacaklarını diğlerinin önünde kenetlemişler ve sanki duyulmamış bir şarkının ritmiyle sağ ayaklarını sallıyorlar. "Sesli kitaplar var," diyorum. "Ne yaparsan yap... yaparken bunları dinleyebilirsin."

"Ben pişiririm" diye cevap verirler. "İşim için. Bir fırın mutfağında çalışıyorum. Kurabiye,kek,börek yaparım

-işte bu yaptığım şey."

"Ah." Bu uzun boylu, gürültülü, huzursuz kişinin bir kapkek üzerine karmaşık şekerleme detaylarını aktardığını, fondandan şekiller tasarladığını hayal etmeye çalışıyorum. O uzun parmakların hamur yoğurduğunu hayal ediyorum.... "Bunu sesli kitap dinlerken yapabilirsiniz."

Başlarını iki yana sallarlar. "Okuma yazmam konusunda çok endişelisin."

"Kuyu." Gergin bir şekilde kollarımı iki yanımda sallamaya başladım. "Sadece... kitaplar harikadır. Ve konuşmanın son beş dakikasına bakılırsa sen de... harika görünüyorsun. Bilirsin, kitapçılarda ağlayan kadınlarla ilgili genel endişeyle. Bu harika bir insanın özelliğidir. Ve mümkün olduğunda iki harika şeyi birleştirmeyi seviyorum. Bu yüzden."

İyi bir önlem almak için kollarımı daha çok salladım. Yabancınn gülümsemesi dişlerinin arasından sıyrıldı, ağızları yarım ay şeklinde büküldü ve dudaklarındaki beyaz yarayı olta şekline soktu. Oltanın beni onlara yaklaştırıyormuş gibi mideme takıldığını hissediyorum.

Bu hissi sevmiyorum.

"Gitmeliyim!" Aniden bağırdım ve kaçmak için yanlarından geçtim. Elleri tekrar yukarı çıkıp koluma uzandı.

"Beklemek. Peki ya kitap?" beni aydınlatıyorlareğlenceli evTekrar.

"Alabilirsin dedim."

Koluma iki parmak dolandı ve yoğun bir şekilde bana baktılar. Bu ışıktaki, kara gözleri neredeyse yanıcı, sanki beni yakabilirmiş gibi. onlarHalabakıyorum ve bakışlarının altında kıvraniyorum. uzağa bakmak istiyorum Beklenmedik bir şekilde bu yabancıya bana baktıklarında ne gördüklerini sormak istiyorum.

"Ortak bir velayet düzenlemesinin uygun olabileceğini düşünüyordum. Bilirsin." Gülümsemeleri genişliyor. "Her hafta sonu bir tür anlaşma. Kitabı Noel için alabilirsin, sonra onu Yeni Yıl için alabilmem için takas için buluşuruz.

"Kitabın bu şekilde ileri geri taşınmasının sağlıklı olacağından emin değilim." "Hmmm..." diye mırıldanırlar. Mırıldanmalarının bile bir iç hacmi yoktur. "sen büyük ihtimalle doğru. Belki de birbirimize bağlı kalmalıyız. Kitabın hatırına."

"Eğer ortak ebeveynlik yapacaksak," diyorum yavaşça ve temkinli bir şekilde, bu kişinin kaçacağından endişeleniyorum, "en azından adını bilmeliyim."

Kolumu bırakıp elime uzanırlar. "Ben Jack'im."

"Jack?" Soğuk elleri benimkine kayarken tekrarladım. Midemin alt kısmında bir şeyler ters döndü ve bunun Jack'in nasırlarının avucumun üzerinde kaymasından mı yoksa her şeyi alt üst eden sinirlerimden mi emin değilim. Burası Portland, Ohio değil ve muhtemelen bunu yanlış yapacağım ama - "Ben Ellie," diye beceriksizce mırıldandım ve "zamirlerim o. Ne... um... zamirleriniz neler?"

Jack'in tüm yüzü gerçek bir sırtışıla kaplandı. "O," diye onaylıyor ve bence belki de her şeye rağmen bunu batırmadım. Ellie. Sanki bir anlamı varmış gibi adımı tekrarlıyor. "Yapalım mı?"

tereddüt ediyorum. "Biz... ne yapalım?"

Jack bir meşe ağacı gibi doğruldu ve koridorda kendinden emin bir adım attı. "Ebeveynime bir kahve ısmarlayarak başlayabileceğimi düşündüm."

Arkamızdaki pencereye, kaldırımlarda biriken ve kirli Portland sokaklarını bembeyaz gösteren kara dönüyorum. Ve özgürlüğü, neşeyi ve sihri düşünüyorum. "Ben... ben kahve içmemeliyim," dediğimi duyar gibiyim. "Bu hafta sonu yapacak çok işim var ve..."

"Yılbaşını kutlar mısın?" "Ediyorum
ama-"

"Yani, Noel arifesinde çalışamazsın." Ona döndüğümde, kollarını sıkıca göğsünde kavuşturmuş, yüzünde şakacı bir gülümseme parlıyor. "İzin veremem."

"Yılbaşını kutlar mısın?" Başını sallıyor.

"O zaman yapma*Sen*Noel arifesinde olmak için daha iyi bir yerin var mı?"

Jack adlı kadın başını sallıyor. "Kesinlikle hayır. Ayrıca, Noel zamanı. Tekrar omuz silkti ve geniş omuzlarının üzerinde kumaşın çekiştirilmesiyle dikkatim dağıldı. "Ve bir arkadaşına ihtiyacın var gibi görünüyor."

Bir kez daha karlara bakıyorum. Belki karlı bir günde kitapçılarda rastgele tanımadığınız insanlarla arkadaş olabilirsiniz.

Biliyorsun, dedi Jack, tabure olmayan bir arkadaş.

Bu Noel

Beşinci Bölüm

14 Aralık 2022 Çarşamba

Uyandığımda her şey dönüyor. Akşamdan kalma olduğumdan mı yoksa hala çok, çok sarhoş olduğumdan mı anlamaya çalışıyorum.

Battaniyeler ağır ve tenime yapışmış durumda ve ayağa kalkmak için bacaklarımı tekmeledim ama şiltenin kenarını bulamıyor gibiyim. İpeksi çarşaflar çıplak uzuvlarımdan kayıyor.

Ama ipek çarşaflarım yok ve ben *Asla* çıplak uyumak Yatak ayrıca şiltenden daha yumuşak hissettiriyor ve başım tüylü yastığa gömülmüş durumda. *kesinlikle* benim değil, yanında...

başkasının kafası.

"Lanet olsun!" Yatakta yanımdaki diğer çıplak insandan yana doğru fırlıyorum.

Andrew Kim-Prescott yarı uykulu bir kafa karışıklığı sesi çıkarır. "Aman Tanrım! *Aman Tanrım!*"

Gözlüğümü arıyorum ve o tatlı zamanını sırt üstü yuvarlanıp gerinirken geçirirken çılgınca durumu değerlendiriyorum. Aslında tamamen çıplak değilim. Hala iç çamaşırım ve kaşkorse üstümde ama bu bir şekildedaha *aşağılayıcı*. İç çamaşırım çıplak ve yüksek belli ve onu iki yıl önce Target sekizli paket halinde aldım. Sağ kalça kemiğimin üzerinde elastik bel bandında küçük bir delik var.

Ucuz iç çamaşırım endişelerimin en küçüğü olmalı çünkü parmağında bir yüzük var gibi görünüyor. Çok özel bir parmakta kocaman lanet bir yüzük. "Bok!"

"Sorun nedir?" Andrew tembelce esneyerek sorar.

"Sorun nedir! Sanırım evlendik!" Yüzündeki yüzüğü Kaliforniya kralına doğru ittim.

"O kulüpten ayrıldıktan sonra neler olduğunu pek hatırlamıyor olabilirim," diye başladı sakince, "ama kesinlikle evlendiğimizi düşünmüyorum."

Bir kulüple ilgili hiçbir anım yok, bu yüzden benden bir tane var. "Biz sarhoş *kaçtı!*"

"Oregon eyaletinde sarhoşken kaçamazsın."

"Ve bizde *vardıseks!*" Kaygım, akşamdan kalmalığımı tamamen bastırdı, bu yüzden saf panik dumanlarıyla koşuyorum, bu kümelenmedeki erkek katılımcının herhangi bir mantık girişiminden etkilenmeden.

"Seks yapmadık."

Yatağın ayakucunda volta atmaya başladım çünkü sanki hareket etmek midemdeki kayma hissine yardımcı olabilirdi.

O değil.

Sarhoş olup seninle eve geldiğime inanamıyorum! Sana cinsel olarak bile ilgi duymuyorum!"

Andrew başını bana doğru salladı. Bekle, değil misin? İstatistiksel anomali yüzünden kafası karışmış görünüyor.

"Kahretsin.*Kahretsin*"

"Sakin ol Oliver." Yataktan kalkıyor ve muhtemelen tüm gardırobumdan daha pahalıya mal olan bir çift dar kırmızı külot giydiğini görüyorum. Aksi takdirde, hepsi kaslı uyluklar ve geniş omuzlar ve vahşi doğada gerçekten var olduğunu bilmediğim türden V şeklindeki kas konfigürasyonu. Ve kahretsin - o*Gerçekten*çekici.

"Seks yapmadık," diyor makul bir şekilde. "O yaşlı kadın külotunun içinde ne kadar çekici olsan da" -kot pantolonumu örtmek için uğraşıyorum- "çok sarhoştun ve kesinlikle seninle seks yapmaya çalışmadım. Pek bir şey hatırlamıyor olabilirim ama bunu bir gerçek olarak biliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, sanırım bunu yapamayacak kadar sarhoştum. Gösterişli bir şekilde kasık çıkıntısını işaret ediyor. "Rol yapmak. Seks yapmamızın hiçbir yolu yok."

Bunu, yuvarlanan mide bulantısı ve gözlerimin arkasında çiçek açan migren arasında düşünüyorum. O zaman neden senin dairene geri döneyim ki? neden giyiyorum*bir yüzük?*"

Andrew burun kemerini çimdikler. "Ben... bilmiyorum." Cebinden telefonunu çıkarmak için yerden pantolonunu alıyor ve katlanmış bir peçete çıkıyor.

Bununla birlikte. "Ah. Kuyu. Bu bazı şeyleri açıklığa kavuşturabilir."

Peçeteyi bana uzattı. Bir tarafta benim Jack çizimim var. Öte yandan, üstte karalanmış kelimeler var *ANDREW VE ELLIE'NİN EVLİLİK SÖZLEŞMESİ* benim el yazımda "*Kabretsın*"

Bunun altında sıralanan dört anlaşma var:

1. Elena Jane Oliver, evlilik cüzdanı alınır alınmaz Andrew Richard Kim-Prescott ile evlenmeyi kabul eder;
2. Lisans alınana kadar Elena Jane Oliver, Andrew Richard Kim-Prescott'un nişanlısı rolünü oynayacak, ancak bunlarla sınırlı olmamak üzere, Noel'e ailesinin kulübesinde katılmak;
3. Andrew Richard Kim-Prescott, evlendikten sonra Elena Jane Oliver'a sonraki mirasının yüzde 10'unu vermeyi kabul eder;
4. Elena Jane Oliver ve Andrew Richard Kim-Prescott, sendikalarını feshetmeden önce on iki (12) ay evli kalacaklar ve bu sırada Andrew Richard Kim-Prescott boşanma masraflarını karşılayacaktır.

Bunun altında çok az *X* tam adımızı imzaladığımız satırların yanında . Çünkü görünüşe göre sarhoş hallerimiz son derece resmiydi. Sarhoş bir peçete sözleşmesinin yasal olarak bağlayıcı bir belge olmadığından yaklaşık yüzde 90 eminim, ancak kalan yüzde 10 endişemi alt üst ediyor. Midem bulanıyor ve burada, Andrew'un tek renkli yatak odasında hasta olabileceğimi düşünüyorum.

"Bu iyi değil."

"*Bu* daha kötü." Andrew telefonuna bakıyor. "Sanırım akşamımızın kısmi bir zaman çizelgesini yeniden oluşturmayı başardım."

Telefonunda korkunç fotoğraflı kanıt var: lüks bir barda ikimizin çekim yaptığı bir özçekim; yarı çıplak kulüp müdavimlerinden oluşan bir çember içinde dans etmek; Şehir Hedefi gibi görünen bir yerde bir yüzük satın almak; Andrew yanağımı öperken ben yüzükle poz veriyorum. O kadar sarhoşum ki kendime bile benzemiyorum. Bu benim yüzüm bile değil.

Ayrıca, bu yüzük açıkça kübik zirkondur.

"Oliver," diyor Andrew sabahtan beri ilk kez endişeli bir sesle, "Bütün bunları Instagram'da paylaştım. Yüzlerce yorumum var. Tanrıya şükür benim

ebeveynler Bordeaux'da büyükbabamın küllerini etrafa saçıyor ve kız kardeşimin sosyal medyası yok ama *boke*. Binlerce takipçim var!”

"Hmm, senin için iyi mi?"

“Demek istediğim binlerce kişi bu fotoğrafları görmüş, beğenmiş ve yorum yapmış.” Andrew halıda volta atarken bana katılıyor. "Tamam, tamam," dedi bir eliyle saçlarını karıştırarak. "Sıcak yaklaşım: belki de bu gerçekten harika bir şeydir."

"Öyle değil."

"Dinleme." Telefonunda hızlı bir arama yapar. "Multnomah İlçesinde evlilik cüzdanı almak için adliyeye başvurmanız ve evlenmeden önce üç gün beklemeniz yeterli. Bu perşembe benim öğle tatilimde gidebilir ve Noel'den sonraki hafta evlenebiliriz."

Başım dönüyor ve ellerimin arasına alıyorum.

"Cidden, peçetenin dediğini yapabiliriz. Bir süre mutlu evliymiş gibi davranabilir, birkaç ay sonra ayrı kalabilir ve boşanma evraklarını önümüzdeki Noel'e kadar tamamen imzalatabiliriz.

Seninle önümüzdeki on iki ay evli kalamam, Andrew.

"Neden?" Bana tepeden tırnağa bakıyor. "Pek bir işin varmış gibi görünmüyor."

Kıyafetlerimin geri kalanını kaptım ve çılgınca kollarımı hırkamın yenilerine sokmaya başladım. "Devam eden bazı işlerim var. Ve *bizyabancı insanlar!* Nasıl nişanlı taklidi yaparız? Senin hakkında ilk şeyi bilmiyorum!

"Birbirimizi tanıyacağız!" ayakkabılarımı kapıp koridora çıkarken ısrar ediyor. Takip eder. "Ve Noel'de ailemin kulübesine gelirdin ve bilmiyorum... Bunu başından beri düşünmedim ve biraz akşamdan kalmayım.

Peki ya ailen? Sırf mirasınızı talep etmek için evlenmenizde bir sakınca görmeyecekler mi?"

“Ailem, büyükbabamın vasiyetine yapılan eki bilmiyor! Bunu daha birkaç hafta önce ekledi ve infazcı, birlikte Stanford'a gittiğimiz için bana haber verdi. Bu yüzden bu çok parlak bir plan!”

alay ediyorum.

"Bir düşün Oliver. Gerçeği bizden başka kimse bilemezdi. Herkese aşık olduğumuzu söyledik ve sonra..."

Midemde ki endişe, gırtlığımda yanan aside dönüşüyor. Yeni bir sıcak gözyaşı dalgasına dönüşmeden önce buradan gitmem gerekiyor. Başımı sallıyorum. Hoşçakal Andrew.

• • •

Andrew'un apartmanının dışına çıkana kadar nerede olduğuma veya eve nasıl gideceğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Sonunda bir araç paylaşımı için yirmi dolar ödüyorum ve bu Ford Fiesta'nın zeminine kusmadığım gerçeği, hayatta büyük bir başarı.

Eve döndüğümde ve dün gecenin hatalarını saygıdeğer bir şekilde tuvalete attığımda saat sekizi biraz geçiyor. Roastlandia'daki vardiyam saat onda başlıyor, bu yüzden önümüzdeki iki saat içinde bir şekilde nasıl yeniden insan olabileceğimi bulmam gerekecek ve viski, kusmuk ve utançtan oluşan bir sünger gibi sıkılmayacağım. Tanrım, Greg beni görünce acımasız olacak.

Tuvaletin yanındaki karo zeminde telefonum çalmaya başladı.

inledim. "Beni FaceTime'a bağla, seni küçük sürtük!"

"Meredith, neyin var? Hastayım ve işe gitmeden önce duş almam gerekiyor."

"Sorun nedir? *Sorun nedir?* Kalem yere vurduğunu duydum. "Yapabileceklerimin en iyisi

Görünüşe göre bir arkadaşım dün gece nişanlanmış ve bunu Instagram'dan öğrenmek zorunda kaldım. Oyanlış olan bu."

"Ah. Kahretsin."

Devam edip banyo zemininde biraz uzanıyorum. "Bu gerçek değil. Çok sarhoştum."

"Bok yok. Bu senin yüzüne pek benzemiyordu."

"Fotoğrafları nasıl gördün? Instagram'da yayınladıklarını sanıyordum.

"Seni etiketledi ve sen de onları hikayende paylaştın."

"Daha önce söylemiş miydim *Kahretsin?*"

"Sana bir himbo bulmanı söylediğime ve bunu gerçekten yaptığına inanamıyorum. Ve klasik bir Ellie aşırı başarılı hareketinde, bunu bir adım daha ileri götürdün ve nişanlandın. Biz

Bir noktada mükemmeliyetçi eğilimlerinizden bahsetmeliyim, ama dürüst olmak gerekirse seninle gurur duyuyorum.

Nişan gerçek değil, diye mırıldandım. Meredith'e iki milyon doları, peçete sözleşmesini ve ailesinin kulübesindeki Noel'i anlatırken her şey yeniden dönmeye başladı.

Meredith avukat sesiyle, "Şunu açıklığa kavuşturmama izin ver," dedi. "Bir adam iki haftalığına nişanlanman, onunla evlenmen ve birkaç ay sonra da ondan boşanman için sana iki yüz bin dolar ödemek istiyor ve sen diyeceksin ki *HAYIR*? Senin sorunun ne?"

"Resmi olmayan avukatım olarak, bana dolandırıcılık yapmamı tavsiye etmen gerektiğini düşünmüyorum."

"Resmi en iyi arkadaşın olarak sana aptal olmamanı tavsiye ediyorum. Bu paraya çok ihtiyacın var, özellikle de Linds'e kredi kartı borcunu nereye koyabileceğini söylemeyi reddettiğin için."

Tuhaf bir şekilde ölmekte olan bir rakunu anımsatan bir ses çıkardım.

"Ayrıca, bu seni bir değişiklik olsun diye dairenden çıkaracak. Noel'i mutfak lavabosunun üzerinde tek başına tavuk çevirme yemeği yiyerek geçirmemek güzel olmaz mıydı?"

"Bu... benim planım değildi." "Evet öyleydi."

Tekrar inledim.

"Seni seviyorum Ellie ama geçen yıl zor geçti. Birkaç aksilik yaşadınız ve sadecedondur. Mikrodalgada pişirilebilen bir burrito gibi donmuş durumdasınız. Sisteminize küçük bir şoka ihtiyacınız var. *Veiki yüz bin dolar?* Bu tür bir paradan kaçamazsın."

"Biraz... duraksadığımı kabul edebilirim." Bunun tamamen yetersiz kaldığını da kabul edebilirim. "Ama sistemime gelen bu şokun gerçekten yakışıklı bir milyonerle sahte bir nişan olması mı gerekiyor?"

"Açıkçası? Belki öyledir. Başka hiçbir şey sizi bu kış uykusundan sarsmayı başaramadı. Sandy B gibi olacaksın ve o senin Colin Firth'in olacak. Aşık gibi davranacaksın ve sonra aşık olacaksın *gerçek için*"

"Bu hangi film?"

"Bilmiyorum... hepsini mi?"

"Ama ben Andrew'la gerçek anlamda çıkmak istemiyorum. Ŗu anda bir iliŖki aramıyorum?" Bu zavallı beyan cümlesinin sonuna soru iŖareti koymaktan kendimi alamıyorum.

"İyi. O zaman bunu Andrew'la aŖk yaŖama Ŗansı için yapma. Para için yap." Meredith bildirim niteliğinde açıklamalar yaptığında, asla yanlış yerleŖtirilmiş bir soru iŖareti olmaz. Neredeyse evrenin onun iradesine boyun eğdiğini hissedebilirsiniz.

iki yüz bin dolar. İyi niyet pazarlık kutuları ve maaŖ çeki için yaŖayan bir maaŖ dünyasında büyüdüm ve bu tür bir paranın satın alabileceği hayatı hayal bile etmedim.

"Ben...benim duŖ almam gerek." "Klasik Ellie kaçınma ekseni."

"Evet ama Ellie'nin saına kustu, o yüzden buna izin vermelisin."

"Tamam ama bu niŖan fotoğraflarını ne yapacaksın? Artık dünyadalar."

Her zaman olduğu gibi, Meredith haklı. Fotoğraflar orada ve Roastlandia'ya girdiğimde (beŖ dakika erken), Ari beni tebrik ediyor. "Vay be! tavsiyemi dinledin veNiŖanlandıAndrew'a! Biraz ekstra, ama onu seviyorum!"

"Last Christmas" yeniden çalıyor, bu sefer Taylor Swift versiyonu ve Ari tüylü bir kafa bandı ve gözlerinin altında insan Snapchat filtresi gibi yıldız çıkartmaları takıyor. Sözde niŖanım hakkında beni sorguya çekiyor ve ona Andrew'un mirasından bahsetmek yanlış geldiği için, sessizliğim onun zaten inandıklarını doğruluyor gibi görünüyor. Taylor arkadan bana "evrimii alanlarda profesyonel davranıŖ" konusunda ders vermek için göründü, diye yakınıyor 'Taylor-bir kez ısırıldı, iki kez utangaç.

Sekiz saatlik vardiyamdan sonra, her zaman olduğu gibi yerin altındaki küçük stüdyo daireme dönüyorum.

Her zamanki gibi akŖam yemeği için donmuŖ bir burito ısıtıyorum.

Ŗilteme oturuyorum, iPad'ime uzanıyorum ve her zamanki gibi Clip Studio programını açıyorum.

Mikrodalga börek gibi donmuŖ.

Apple kalemimi kavrayarak, dizinin en yeni bölümü için dünün kabataslak eskizlerini çizmeye baŖladım.*Sürekli Emmek.*

Sanat, iyi olduğum tek Ŗeydi, ta ki sanırım bunda iyi olmayı bırakana kadar.*Bu— web çizgi romanları oluŖturmak — olanları iŖlemenin bir yolu olarak*

başladı

Jack ile. Animasyon derslerimin yanı sıra her zaman kendi tutku projelerimi yapardım, en sevdiğim gemilerin fanartlarını çizer ve bunu anonim sanat Instagram'ında paylaşırdım. Orijinal karakter resmini yayınladığımda yorumlarda görünenleri takip eden küçük ama sadık bir hayran oluşturdum. Bir webcomic veya çizgi roman fikriyle oynamıştım ama okuldayken çok zaman alıyordu ve tamamen ona odaklanmak çok riskliydi.

Animasyonda bir usta, bana düzenli bir maaş çeki ile sanat yapma fırsatı verirdi. Web çizgi romanları olmazdı.

Ama sonra Jack oldu. Kalın tabanlı iş botları ve bir Carhartt ceketiyse hayatıma girdi ve hayatımın nasıl olması gerektiğine dair özenle hazırlanmış tüm planlarımı ve fikirlerimi alt üst etti ve ardından her şeyi çözmem için beni yalnız bıraktı.

Bu yüzden hikayemizi ya da ona belli belirsiz benzeyen bir şeyi çizdim. Çizgi romanı Instagram'da yayınlamak yerine, web'de yayınlanan çizgi romanların çevrimiçi topluluğu olan Drawn2'ye yükledim. Bir hafta içinde ilk bölüm yirmi bin okundu. Küçük hayran kitlem, dünyanın merkezindeki iki kız arasında neler olacağını bilmek isteyen aç bir okuyucu kitlesine dönüştü.*Karl gün.*

Sonra hayranlar ne olduğunu öğrendiler ve hayal kırıklığına uğradılar.

Ve sonra işimi kaybettim.

Sonra Portland'daki hayatıma dayanan gevşek bir şekilde yeni bir diziye başladım ve adını verdim.*Sürekli Emmek.* Bazı okuyucular beni bu hikayeye kadar takip etti. Çoğu yapmadı. Her iki şekilde de benim için gerçekten önemli değil. Çizgi romanlarımı beğeni, takipçi veya övgü için yayınlamıyorum. Bunu gönderiyorum çünkü profesyonel olarak sanat yapacak kadar iyi olmasam bile dünyayı bu şekilde işlemeyi nasıl durduracağımı tam olarak bilmiyorum. Drawn2, sanatımın mükemmel olması gerekmediği tek yer çünkü kimse onun benim olduğunu bilmiyor. Çalışmamın bitmiş bir ürün yerine taslak olmasına izin verilen tek yer orası.

Bu yüzden son yirmi dört saati kurgusal bir biçimde özetlemeye başlıyorum: terfi, belki-tarih, Andrew ile anlaşma, Hedef yüzüğü. Onu kurguluyorum ama dramatize etmem gerekmiyor - her şey kesinlikle saçma. Onu bir dizi görüntüde tüketilebilecek kısa ve öz bir anlatıma indirgediğimde, saat neredeyse sabahın dördü. Genellikle bir bölümü yayınlamadan önce bir gece uyurum, böylece yeni gözlerle geri dönebilirim.

ertesi gün. Ancak birkaç teknik kusuru önemseme kapasitemin ötesindeyim ve bunu şuraya göndermeye hazırlanıyorum:*Sürekli Emmek*.

Ama... Önümdeki panelleri inceliyorum. Diğer bölümlerle tam olarak uymuyorlar*Sürekli Emmek*: birisinin MAX'a bir tavuk getirdiği ve tavuğun en sevdiğim tozluklarıma bir delik açtığı zamanla ilgili anekdotlar; Roastlandia'daki bir müşterim, çekirdeklerin hiçbir zaman plastikte saklanmadığını doğrulamak için Etiyopya'daki hasat makinelerimizi aramamda ısrar ettiğinde; Fred Armisen'i Por Qué No? (Taco kuyruğu bir saat sürse de bu berbat değildi.)

Bu -Andrew hakkındaki paneller- farklı hissettiriyor. Bir şey gibi hissettiriyor*yeni*. Uzun zamandır yeni bir şey yaratmak istemiyordum.

Anı karar veririm. Yeni bölümü yüklemek yerine*Sürekli Emmek*, Yeni bir dizi oluşturup adını koyuyorum*aranjman*.

"Birinci Bölüm: Bir Adam Sizden Onunla Sahte Evlenmenizi İstedğinde."

İki kere düşünmeden gönderiyorum. Sonra, belki de akıllıca olmayan başka bir sabah 4 kararı veririm. Instagram'ı açtım ve bir dakikalığına Andrew'un yürüyüş özçekimleri, spor salonu özçekimleri ve gömleksiz ayna özçekimlerinin bir karışımı olan mükemmel bir şekilde seçilmiş ızgarasına baktım.

iki yüz bin dolar. Tamamen yeni bir hayat yaratabilirdim.

Derin bir nefes alıyorum. Sonra profilindeki mesaj butonuna tıklıyorum ve yazmaya başlıyorum.

Altıncı Bölüm

17 Aralık 2022 Cumartesi

Cumartesi öğleden sonra kapımın önünde Andrew, Bu binada sadece rakunların yaşadığını sanıyordum, dedi. Sonra dairemin mağaralarına göz gezdirerek: "Ah. sadece rakun görüyorum *Yapmak* burada yaşamak."

"Hepimiz Fortune 500 şirketlerinin mirasçısı olamayız. Ve biliyorsun, Portland'da ciddi bir uygun fiyatlı konut krizi var.

"Ancak *koku*"

"Hadi sadece gidelim." Acınası meskenime bakışını korumaya çalıştım ama etrafımdan dolandı.

"Muhtemelen nişanlığının nerede yaşadığını bilmeliyim."

Doğru olmasına rağmen bu kelime karşısında irkildim. *nişanlı*.

Üç gün önce iki yüz bin dolar karşılığında Andrew'un nişanlısı olmayı kabul ettim. Andrew'un sadece iki şartı vardı. Birincisi, ilişkinin sahte olduğunu kimse bilemez. İkincisi, Noel'i onun ailesiyle birlikte Hood Dağı'ndaki kulübelerinde geçirmem gerekiyor. Elbette, Greg tatillerde çalışmamı planlamıştı.

Perşembe günü Roastlandia'ya gittim, önlüğümü tezgahın üzerine attım ve işi bıraktım. Ari bana veda ederken ağladı.

Dün, Andrew ve ben evlilik cüzdanı başvurusu yapmak için adliyede beş saat sırada bekledik ve loş bir koridorda bütün bir haftayı yabancılarla bir kulübede geçirmeyi düşünerek panik atak geçirdim. Dün gece elli binden fazla kişi yeni webcomic'imın ilk bölümünü beğenmişti. "Sen bir seri katil değilsin, değil mi?" stüdyo dairemin etrafında yavaşça dönerken. Şilteyi (benim yatağım olarak da kullanılabilir), çalışma masasını (mutfak masam olarak da kullanılabilir), odanın köşesindeki kıyafetlerimi astığım duş çubuğunu gördü. "Çünkü belirgin bir seri katil havası alıyorum."

"Ben sadece fakirim, seni pislik," dedim omuz çantamı vücuduma asarken ve spor kıyafetime uzanırken. "Yoksul insanları kriminalize etmeyin."

Kesinlikle dehşete düşmüş görünüyor. "Değilim! Ama Oliver, bu korkunç. Muhtemelen şimdiye kadar gördüğüm en kötü şey. Ve bir keresinde, kardeşliğimden yirmi adamla Güney Pasifik çevresinde yelken açan bir parti teknesinde iki hafta geçirdim ve tesisat üçüncü gün çalışmayı bıraktı.

"Bu karşılaştırma için teşekkürler."

Andrew gerçekten etkilenmiş görünüyor. "Hiç ayrılmadığın daire bu mu? Bu senin akıl sağlığın için iyi olamaz."

"Öyle değil." Gelecek haftadan ne kadar korksam da, dairemde Andrew ile bir dakika daha geçirmek istemiyorum. "Gidebiliriz?"

Bekle, giydiğin şey bu mu? diye sorar, ciddi bir kaşı muhakemeye yukarı kalkar.

Kışlık botlarıma, Old Navy kot pantolonuma, She-Ra tişörtüme ve üstüne attığım gri hırkaya baktım. "Evet. Giydiğim şey bu ve eğer bu düzenleme işe yarayacaksa, gardırobumu yakından yönetemezsin ve sen *kesinlikle* beni ailen için daha saygın gösterecek şekilde giydirme. Ben Julia Roberts değilim *Güzel kadın*"

Andrew spor çantamı almak için uzanırken gülümsemek için mücadele ediyor. "Peçeteye ekleyeceğiz. HAYIR *Güzel kadın*-seni seviyorum."

Peçeteye ekle Son birkaç gün içinde anlaşmamızın yeni bir şartıyla ona her mesaj gönderişimde verdiği yanıt buydu. Peki, ve bir keresinde cevap verdi, *Sabahın birinde çalışan noter tanımıyorum ama söz veriyorum avukatım bir şeyler hazırlatacak.*

Bir erkekle evlenmeyecektim - harcamayacaktım *Ebeveynlerinin kulübesinde Noel*- bu iş bittiğinde iki yüz bin dolarımı alacağımın garantisi olmadan.

• • •

"Bilgi kartlarımız üzerinde çalışmalı mıyız?"

Tesla'ya yerleşir yerleşmez eğilerek omuz çantamdan klasör kırılmış çok renkli bir bilgi kartı destesi çıkardım. İle

Ailesiyle bir haftadan fazla zaman geçirme endişemi dengelemek için birbirimizi daha iyi tanımamıza yardımcı olacak bilgi kartları oluşturdum. Ailesinin kulübesine gitmek yaklaşık bir buçuk saat sürüyor ve bu aramızdaki uzun süreli sessizlik bana göre biraz fazla. Andrew için yeşil olan ilk kartı çıkardım. Ön tarafta kelimeleri söylüyor *Ailem*. Sorulduğu gibi cevap veriyorum.

"Katherine Kim ve Alan Prescott," diye ezbere okuyorum. "Baban zengin bir WASP soyundan geliyor ve burada, Portland'da büyümüş. Annenizin ailesi Koreli ama o Los Angeles'ta doğdu. Seksenlerin başında Harvard Business School'da tanışmışlar."

Andrew doğaçlama bir soruyla bana vurdu: "Kariyer?"

Alan, iki yıl önce pankreas kanseri teşhisi konduğunda büyükbabanızdan devraldığı Prescott Investments'ın şu anki CEO'su. Katherine, Portland Eyalet Üniversitesi'nde profesör olarak çalışıyordu ama sen ve kız kardeşin doğduğunda ara verdi ve sonunda tam zamanlı bir anne olmak için istifa etti. Şu anda dört farklı kâr amacı gütmeyen kuruluşun yönetim kurullarında görev yapıyor." Bu kar amacı gütmeyen kuruluşları alfabetik sırayla listeliyorum.

"Etkileyici. Bu işte iyisin." Andrew beni onaylarcasına başını salladı. "Senin sıran."

Yeni bir karta ulaşmaya zahmet etmiyorum. "Aynı soru sana. Ailem."

Konsantre olarak direksiyonu sıkıyor. "Hmm. Ah. Jed ve... Lauren? Lindsey, diye düzelttim. Andrew *Olumsuz*’unda iyi “Ve kayda değer olan ailem hakkında?”

En azından bunu hatırlayabiliyor. "Annenler sana hamile kaldıklarında Ohio State'de ikinci sınıftaydılar. İyi, suçlu Ohio Katolikleri gibi - sözlerin - evlendiler, okulu bıraktılar ve yerel Dairy Queen'de sana bakmak için iş buldular.

"Ve bu dahiyane yaşam planı başarısız olduğunda ve boşandıklarında ben kaç yaşındaydım?" "Üç? On altı?"

"Kesinlikle ikisinin arasında bir yerde."

Andrew başını koltuğuna yaslıyor. "Bu *zor*”

"Stanford'a gittin. Ailem boşandığında dokuz yaşında olduğumu hatırlarsın sanırım."

“Evet, şey, demek istediğim...*yardım*Stanford'da," diye homurdandı Andrew mahcup bir şekilde.

"Siz ıslak tişört yarışmalarında jüri yaparken ödevinizi yapmaya istekli sevimli kızların sayısı az olmadığından eminim."

Affedersiniz. Kadınları asla bu şekilde nesneleştirmem." Sırıttıyor. "Ben ... idim *rekabet* ıslak-boksörler yarışmalar."

Andrew'a bu ayrıntıları ezberletmeye kararlı bir şekilde aileme dönüyorum. Ailesinin bizim gerçek bir çift olduğumuza inanması gerektiğinde ısrar eden o. "Boşandıktan sonra Jed ve Linds, onuncu doğum günümde annemin bana söylediği gibi, 'onlardan çaldığım gençliği geri almak' için büyük parti aşamalarından geçtiler. Parti için aldığı fiçıyı bu şekilde haklı çıkardı."

"Nasıl bu kadar darboğaz oldun?" diye soruyor ve bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Ailemin ikiz kasırgaları arasında her zaman kontrolün elimde olduğunu hissetmek benim için ne kadar önemliydi.

Daisy Dukes içindeki Linds'i düşünüyorum, on üç yaşındaki bana arabanın anahtarlarını veriyor ve bana bir şarap sütyeni değerinde Merlot tükettiği için sanat sergimden eve gitmemi söylüyor. Jed on birinci yaş günümde bana bir çeyreklik hediye ediyor, iki ay gecikti ve sonra bir altı ay daha telefon bile açmadan ortadan kayboldu. Gerçek şu ki: dünya bencil ebeveyn olan bencil insanlarla dolu. İstikrar, güvenlik ve garantili aşkla büyüyen birine, hem anne babandan nefret etmenin hem de umutsuzca onların sevgisini istemenin nasıl bir şey olduğunu açıklamak zor. Hala, yirmi beş yaşında, bir gün ayık ve üzgün bir şekilde ortaya çıkacakları küçük fantezilere kapılmak ve sonunda kendini yatağa atmak zorunda kaldığın tüm zamanları kabul etmek.

Tek istediğim onlara dönüşmediğimden emin olmaktı. Bir sikişme. Başarısızlık. Dağınıklık.

Ama sanırım genetik kazanıyor.

Andrew Kim-Prescott bunların hiçbirini anlayamaz, bu yüzden desteden bir kart daha çekerim. Bu etiketli *Diğer kabin misafirleri*.

"Tamam, iki büyükannen de orada olacak," diye cevap verdim.

"Teknik olarak, üç büyükannemden ikisi orada olacak," diye atlıyor. "Annemin annesi Halmoni ben çocukken öldü, yani bu babamın annesi ve üvey annesi. Büyükbabamın ilk karısına Meemaw ve ikinci karısına Lovey diyoruz çünkü onun adı Laverne.

"Yetişkin bir yetişkin olarak, büyükanne ararsın.*Meemaw*?" İnanamayarak soruyorum. Andrew sadece omuz silkiyor. "Rahmetli büyükbabanın iki karısı da tatilleri birlikte geçirmekten hoşlanırlar mı?"

"Ah evet, Meemaw ve Lovey en iyi arkadaşlar."

"Tamam, annenle büyükbaban sen doğmadan önce boşandılar, değil mi? O zamandan beri üç kez evlendi ama şu anda bekar. Ve sen onu şöyle tanımlıyorsun—"

"İçki," diye tedarik ediyor. "Seksen iki yaşındaki biri için bunu söylemenin yanlış olduğunu biliyorum ama doğru. Ondan sangria aşkımı ve sorgulanabilir romantik seçimleri aldım. O bir sanatçı ve seni sevecek."

Birinin büyükannesinin beni sevmesi fikrinde yükselen tüyler ürpertici sıcaklığı bastırmaya çalışıyorum. "Ve Lovey de..."

"Sarhoş olma ihtimali de var. Ve muhtemelen yüksek çünkü kalça ameliyatından sonra gerçekten yenilebilir şeylere başladı."

Flash karta tekrar baktım. "Ve bir de kız kardeşin ve kız kardeşinin çocukluktaki en iyi arkadaşı var, tatillerini her zaman senin ailenle geçiren."

Andrew koltuğunda rahatsızca kıpırdandığında arabadaki ruh hali hemen değişir. Bu boğazı temizler. "Evet, kız kardeşimin arkadaşı Dylan." Çelik gibi bakışları yola odaklanırken çenesinin kasıldığını izledim. Dylan'ın babası Prescott Investments için çalışıyordu, biz de böyle tanıştık. Üniversitede Dylan nonbinary çıktı ve ebeveynleri ile işler tatsızlaştı, bu yüzden şimdi her yıl tatillerini bizimle geçiriyorlar.

"Dylan da Gresham'da yaşıyor ve anaokulu öğretmeni olarak mı çalışıyor?" diyorum, flash kartlarını hatırlayarak.

Andrew başını

salladı. "Ya kız

kardeşin?"

"Jacqueline."

Adını söylediğinde sesi gergin çıkıyor ve ona bir bakış atıyorum. Andrew güçlü bir çene ve Romalı bir burun, düzgün kaşlar ve dört yüz dolarlık balıksırtı bir tavuskuşu. Kardeşlik çocuğu emlak yatırımcısına döndü. Ama Dylan ve kız kardeşi hakkında konuşurken içine bir şefkat giriyor. Şefkat ve... koruyuculuk?

Ve gizlilik, sanki onları tam olarak tanımaktan beni kol mesafesinde tutuyormuş gibi. Özellikle kız kardeşi bir muamma olmuştur. Flash'ımızda ondan zar zor bahsetti-

kart seansları ve genellikle konuyu açtığımda konuyu değiştirmenin bir yolunu buluyor. "Sen ve kız kardeşin... yakın değil misiniz?" ben broş

"Son derece yakınız," diyor ama elleri hâlâ direksiyonu sımsıkı tutuyor. Aramızda sadece on sekiz ay var, bu yüzden büyürken her şeyi birlikte yaptık. Sadece... onun ailemle, özellikle de babamla çekişmeli bir ilişkisi var. Ve bunu benim mirasım için uydurduğumuzu kesinlikle öğrenemez. Bu sadece..." Omuzlarını silkti ve sesi savunmaya döndü. "Kız kardeşim bağımsızlık arayışında inatçı olabilir. Prescott Investments rotasını kullanmayı reddetti ve üniversiteden ayrıldı. Bundan sonra ailem ona mali yardım etmeyi bıraktı ve ben hala Stanford'da aylık harçlığımla parti yaparken, temelde tam gelişmiş bir yetişkin olması gerekiyordu. Ben... o... o eki asla öğrenmemeli, tamam mı?"

Söylemediği bir şey var ve ne yazık ki ikimiz için de Andrew bir şeyleri saklamakta iyi değildir. Yine de zorlamadım çünkü ben onunsahbenişanlısı, gerçek arkadaşı değil.

"Yine de ondan hoşlanacaksın," diye ekliyor Andrew. "Kız kardeşim, yani. Herkes onu seviyor."

dilimi ısıtırım Jacqueline, golf kulübü üyeliği olan ve Pomeranyalı birinin adı. Bağlanmamızı öngörmüyorum.

Burun deliklerimden uzun, derin bir nefes alıyorum.*iki yüz bin dolar.*

Bunu iki yüz bin dolara yapıyorum.

Araba yükseldikçe ve yol koşulları daha tehlikeli hale geldikçe bilgi kartlarımız unutuluyor. Kar önce yolun kenarına serpilir, sonra yolun kenarına yığılır, sonra yolları kaplar. Andrew'un Tesla'yı zincirleyebilmesi için kenara çekiyoruz - karlı arazi için gerçekten saçma bir araç seçimi - ve 26. Otoyol'da yolun geri kalanında gösterge panelini bembeyaz kesiyorum.

Sonunda Andrew, Tesla'yı dik bir kır yoluna çevirir ve zincirler taze karda gıcırda. Saatte on mil hızla giden arabaya sakince manevralar yapıyor, uzaktaki gümüş renkli yaprak dökmeyen ağaçların ve yoğun ormanın yanından geçiyor. Son bir köşeyi dönüyoruz, bir tepeyi aşıyoruz ve ağaçlar incelerek bir ev ortaya çıkarıyor.

"Andrew!"

bağırırım. "Ne?"

“Andrew!”

“Oliver!”

“Andrew! Ailenin bir kulübesi olduğunu söylediğini sanıyordum?” “Onlar yapar.” Önümüzü işaret ediyor.

“Tam orada.” “Bu bir kulübe değil! Kahrolası bir kayak dağ evi!”

Kafası karışmış görünüyor. “Burada kayak yapamazsınız. Bunu yapmak için Timberline'a gidiyoruz.” “Asıl noktayı kaçırıyorsun. Bu...” Parmağımı ön cama vurdum.

“Bu bir İsviçre malikanesi, kulübe değil.” “Bu bir ahşap kulübe.”

BTdır-dir görünüşte kütüklerden yapılmış - ya da en azından kütüklerden yapılmış gibi görünmek istenmiş - ama önümüzdeki karlı tepeye yayılmış dört katlı canavarlık bir otele benziyor. Dağa alacakaranlık çökerken, yüzlerce sundurma ışığı dev evi altın bir ışıltıyla aydınlatıyor. Zemin kat, beş arabalık devasa bir garaj ve taş sütunlar var.

“Kelimenin anlambilimine neden bu kadar takıldığın konusunda kafam karıştı.

kabin”

“Çünkü balkonlar var!” onları sayıyorum “Altı. Görünür. balkonlar!”

Andrew Tesla'yı garaj yoluna çekiyor ama motoru kapatmıyor. “Senin balkon fobini bilseydim...”

Beni içine çekmesini, derisinin bir parçası haline getirmesini ve bu arabadan hiç çıkmak zorunda kalmamamı umarak koltuğuma sinsice oturdum. Kim-Prescott'ların zengin olduğunu bilmeme rağmen, multimilyon dolarlık bir tatil eviyle karşı karşıya kalmak tamamen başka bir şey. Yaşadığım her yere sığabilirim *kombine* Bu sözde kabinin içinde ve Old Navy kot pantolonum ve koltuk altım delinmiş hırkamla oraya girip kendimi Andrew'un nişanlısı olarak tanıtmamın hiçbir yolu yok. piç kurusuna izin vermemeliydim *Güzel kadın* Ben.

Daha da önemlisi, dairemin güvenliğini asla terk etmemeliydim. Bu insanlarla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Zengin ve normaller ve çocukluğumun Noel kurabiyelerini süslemekle değil, işlev bozukluğuyla geçtiğini hemen anlayacaklar.

Andrew, yolcu koltuğunda tüm vücutta meydana gelen kaygı erimesini fark eder. “Bu nedir? Ne oluyor?”

“Oraya giremem.”

"Pekala, bütün haftayı dışarıda geçirmeyeceğiz."

"Cidden." Kapı kolunu tutuyorum. "Bunu yapamam Andrew."

"Selam." Rahatlatmak için başımın tepesine hafifçe vurdu. "Merak etme. Herkes sana çok iyi davranacak. Babam bile. En azından yüzüne."

Hırkamın kalın tabakasının altında ter birikiyor. Bu yüzden, doğal olarak, ellerimi küçük yelpazeler gibi koltuk altlarımın altında sallıyorum. Çünkü çukur lekeleriyle yapılacak en iyi şey, sizinle sahte evlilik yapmak isteyen yakışıklı adamın önünde gereksiz yere dikkat çekmektir.

"Bu... bu bir hataydı. biz evlenemeyiz Ailenle bir hafta geçiremem."

"Evet yapabilirsin." Motoru kapatıyor. Sesi keskin ve sabırsızdı, sanki iki milyon dolar söz konusuymuş gibi. "Çünkü başka seçeneğin yok. Biz zaten buradayız."

Yedinci Bölüm

"Sen Ellie olmalısın!"

Andrew ön kapıyı açar açmaz birisi bu sözleri haykırır. Giriş yolunu nasıl çizeceğimi -yüksek tavanlar, meşe paneller, evin arka tarafını kaplayan büyük pencereler- nasıl çizeceğimi düşünecek zamanım varken beni şaşırtıcı derecede sıkı bir şekilde saran bir çift yumuşak kol beni yakaladı. Dakikalar önce arabada hissettiğim kaygı içimden dışarı sızmaya ve kırmızı şarap ve zencefilli kurabiye kokan bu kadının kollarına sızmaya başlıyor. *Tanrı*, en son ne zaman biri bana sarıldı?

"Şekerim, seninle tanışmak çok güzel!" kadın saçlarıma öksürüyor. "Ve çok tatlı bir şey! Sana iyi bakmama izin ver."

Kadın iki omzumu da kavradı ve beni kol mesafesinde tuttu ve sonunda ona da iyice bakabildim. O, kelimenin tam anlamıyla yalnızca şu şekilde tanımlanabilecek yaşlı beyaz bir kadındır: *ayyaş*. Kafasında kaotik bir hale gibi dolaşan bir tutam gri saç, ağzının çizgilerinde pek renkli olmayan turuncu ruj, muhteşem (biraz buruşuk olsa da) bir çift göğsü ortaya çıkaracak kadar düşük kesilmiş dantelli bir üst kısım var.

Andrew, miyavlamasını anlatırken, onun inanılmaz derecede Güneyli olduğundan, 1,80 boyunda olduğundan ve bir kaygı krizine karşı insan panzehiri olduğundan bahsetmeyi ihmal etti.

"Çok yaşa." Bana bir kez daha sarıldı ve ben hiç bırakmak istemedim. "Sen oyuncak bebek değil misin?"

Sonra Meemaw yanağıma ıslak bir öpücük kondurdu ve turuncu rujunun izini hissedebilsem de gerçekten umursamıyorum. "Aileye hoş geldin şekerim." O yiyorRsonunda, yani bu bir müzikal *şeker* dilinden yuvarlanıyor.

"Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan Prescott."

Koluma vuruyor. "Bu formaliteden eser yok. Bana Meemaw diyebilirsin ve bu da Lovey.

Sağında, vape kalemine benzeyen bir şeyi emen, aynı derecede sarhoş görünen beyaz kadını işaret ediyor. Gerçekten de yüksek olma ihtimali var. Her seksenli için, sanırım.

Laverne Prescott, nem tutmayan düğmeli bir Patagonia yeleği, desenli bir yoga pantolonu ve çoraplı Crocs giyiyor. Zar zor omuzlarıma geliyor ama sarılışı, kollarını belime doladığı kadar yumuşak ve rahatlatıcı. Neredeyse otuz yıllık kocasını yeni kaybetmiş bir kadına aptalca ve yararsız bir şekilde, "Şey, son kaybınızı duyduğuma çok üzüldüm," dedim.

Ama Lovey'nin tek yanıtı, "Çok uzunsun! Pah! İhtiyacım olan son şey bu! Bana tepeden bakan başka bir torun."

Kalbim boğazımın dibinde çırpınıyor. *Kız torun.* Ve gerçekten, Richard Prescott'un *bütün* ailesi onu küçümsüyor mu?

"Oh iyi. Sanırım buna alışmam gerekecek. Devlerden oluşan bir aileye mahkûmum. Sana içecek bir şey getiriyim mi?" Lovey, başı hâlâ omzuma yaslanmış halde teklif ediyor. "Barbara sangria yaptı."

"Kesinlikle sangriaya ihtiyacın var!" Meemaw duyuruyor ve bir şekilde elime tutuşması için bir bardak sangria yarattı. "Şimdi! Andrew bize senin bir sanatçı olduğunu söyledi. Yakın zamanda cam üflemeğe başladım ve bu eğitmeni Oswego Gölü'nde buldum. Şeftali gibi bir kıcı ve Michelangelo gibi elleri var. Hiç camla çalıştın mı? Ya da İtalyan erkekler?"

Başımı sallıyorum.

"Barbara, kızın nefesini tutmasına izin ver," diye azarlıyor Lovey, elektronik sigarasından bir yudum daha alırken.

Meemaw onu görmezden gelir. Ellie. Bu güzel bir isim. Elizabeth'in kısaltması mı? Elena.

Meemaw bir an tek kaşını kaldırarak beni inceledi. "Ah. Eh, bunun nihayet yerleştiğine inanamıyorum. Nazık bir eğlence ifadesiyle ön kapının yanında gelişigüzel bir şekilde duran Andrew'a başparmağını salladı. "Etrafta dolaşmayı bırakacağını hiç düşünmemiştim."

"Merhaba Meemaw." Andrew gülümsüyor. "Sizin tarafınızdan taciz edilmek her zaman bir zevktir. Ve Lovey." Andrew, eğilmeden önce Meemaw'dan iki öpücük kabul eder.

Lovey'i kucakla. İkincisi, kağıt gibi elini Andrew'un yanağına bastırıyor ve bu hareket o kadar yumuşak ki, bakışlarımı başka tarafa çevirmek zorunda kalıyorum.

Ev çam kozalakları ve kış baharatları gibi kokuyor ve John Lennon bir hoparlör sistemi üzerinden "Demek bu Noel" diye mırıldanıyor ve haklı. *Budur-dir* Noel, onu her zaman filmlerde gördüğüm ama asla ilk elden yaşamadığım şekilde. Sizi sımsıcak kucaklamalarla karşılayan büyükanneler. Tüm kapı girişlerinde tırabzan ve ökseotu, açık büfe masası boyunca ışıklandırılmış porselen evlerden oluşan bir koleksiyon. Daha sonra burayı lanet olası bir Norman Rockwell tablosu gibi çizeceğim. Hiç sahip olmadığım bir şey için garip bir şekilde nostaljik olmamı sağlıyor.

"Şimdi gel." Meemaw kolunu benimkine doladı. Katherine seninle tanışmak için can atıyor.

Meemaw beni evin içinde sürükledi, çorapların çoktan şömine rafına asılmış olduğu dev oturma odasının yanından geçti. Birisi dizinin sonuna, adıyla düz kırmızı bir tane eklemiş. *Ellie* isimli yapıştırıcı ile yazılmış. Köşeyi döndüğümüzde ve koyu yeşil elbiseli bir kadının resmi bir yemek masasının üzerine çiçekli bir orta süsü düzenlediğini gördüğümüzde kalbim ağzımda atıyor. Arkamda, Andrew boğazını temizliyor. "Anne?"

Katherine Kim yukarı bakıyor. Altmışlı yaşlarının başında muhteşem, kusursuz bir şekilde dikilmiş Koreli Amerikalı bir kadın ve Old Navy kot pantolonuma bir kez daha yas tutuyorum. Ama Katherine'in gözleri sadece oğlunda, benim bitkin görünüşümde değil ve yüzünde bir gülümseme beliriyor. "Andrew!" Kendini ona atıyor. Ah, Mutlu Noeller! Burada olduğun için çok mutluyum! Ailenin bir arada olması çok güzel!"

Onun iki yanağına da öpücükler kondurur ve Andrew annesinin kucağında rahatlar. "Anne," diyor birbirlerinden ayrıldıklarında, "seni nişanlım Ellie ile tanıştırmak istiyorum. Ellie, bu benim annem Katherine.

Katherine ben daha ne olduğunu anlamadan beni şoka sokuyor. "Merhaba Bayan Kim!" Beni kemikli göğsüne bastırduğunda öksürdüm. "Harika bir eviniz var!"

Beni bıraktı ve ince kollarını etrafımda salladı. "Hayır, hayır, tam bir karmaşa. Lütfen bakma bile! Dün işleri halletmek için geldim ama tatillerde her zaman yapacak çok şey var! Ama aman tanrım, canım, bak *Sen!*" Dalgınlıkla örgümün ucuna dokunuyor. "Sonunda seninle tanışmak çok güzel!"

Nihayet? Benim varlığımdan en fazla üç gündür haberdarlar. Uygun bir tepki bulmaya çalışıyorum ama sevgi dolu bir anne saç örgüme dokunuyor ve bu koca evde, bu gürültücü insanlarla çevrili, su götürmez sözler tarafından tüketilen bu dev evde çok fazla hissediyorum.*aile Noel* Hepsinden. Bunu beklemiyordum. Bu yolculuğa çıkan tüm korku ve panik içinde, harcayacağım hiç aklıma gelmemişti.*Noel* Birlikte*aile*.

Ben cevap veremediğim Katherine Kim gözyaşlarına boğuldu.

"Anne!" Andrew endişeyle ona yaklaşıyor. "Sorun nedir? Nedir?"

Katherine tekrar kollarını sallıyor. "Üzgünüm. Çok üzgünüm ama üç aydır bir kız arkadaşın olduğuna ve onunla tanışmamış olmamıza inanamıyorum. Ve şimdi nişanlısın ve o bizim için bir yabancı ve ben senin annen olarak başarısız olmuşum gibi hissediyorum, sanki ben-"

Katherine anne suçluluğuyla hıçkırarak boğulur ve Andrew bir kez daha kucaklanarak içeri girer. "HAYIR,*Ben* Üzgünüm, dedi onu göğsüne yaslar. "Babam büyükbabamın ölümüyle uğraşırken ofis dışındayken çok fazla çalışıyordum. Ama Ellie ve ben artık buradayız, Umma.

Bununla birlikte, Andrew ellerimizi birbirine bağlamak için uzanıyor. Benimki kesinlikle tüm heyecandan terliyor, ama Andrew umursamıyor gibi görünüyor. Bu kişi,*Bu* Andrew - o bir Burberry paltosu ya da bir snapback değil. İyi giyilmiş bir süveter, rahatlatıcı ve tanıdık. Ailesini gerçekten seven bir yatırım bankacısı dostum.

Ve belki de sangriayla dolup ikinci el aile sevgisiyle sarhoş olarak,*abilir* onu sev. Özellikle de Andrew'u sevmek, ailesinin sevgisine sahip olmak anlamına geliyorsa. Belki Meredith haklıydı ve belki de sahte hisler gerçek olacaktı. Belki Andrew, duygusal bir bağ kurabileceğim biridir.

"Bir haftadan fazla aile zamanımız olacak!" Andrew annesine anlatıyor ve kalbim göğsümde macun gibi oluyor. "İş bilgisayarımı bile getirmedi."

Katherine oğluna göz kırpmıyor. "Yapmadın mı?"

"Şey, hayır, yani ben getirdim. Ama acil bir durum olmadıkça kullanmayacağıma söz veriyorum."

"İş yok," diye yankılanıyor Katherine, gözyaşlarının izlerini çekingen bir tavırla silerek.

"Şeyden bahsetmişken..." Andrew annesinin arkasından geniş, modern mutfağa baktı. "Baba nerede?"

Katherine bakışlarını yere indirdi ve elbisesindeki görünmez bir kırıskılığı düzeltmeye başladı. "Baban bugün gelemedi. İş yerinde bir şey çıktı."

"İşte?" Andrew tekrar ediyor.

"Evet, South Waterfront mülküyle büyük bir arazi anlaşması yaptığını ve büyükbaban için Fransa'ya yaptığı gezide çok zaman kaçırdığını, bu yüzden hafta sonu boyunca çalışması gerektiğini söyledi. Ama pazartesi sabahı burada olacağını söyledi."

"Sağ. Arazi anlaşması," diyor Andrew ve sözleri kesilmiş, sevgi dolu ifadesi şimdi sert ve affetmez, arabada kız kardeşi hakkında sahip olduğu aynı gizlilik duygusuyla.

Arka planda Burl Ives, "Kutsal, neşeli bir Noel geçirin" diye şarkı söylemeye başlar.

yılın en güzel zamanı.

"Kim daha fazla sangriaya ihtiyaç duyar?" Meemaw ağzından kaçırdı ve ben itiraz edemeden bardağımı yeniden dolduruyordu.

Andrew hala evin etrafına bakıyor. "Peki ya..." Öksürüyor. "Şey... Dylan bu yıl mı geliyor?"

Katherine ortadaki çiçekleri kabartmaya geri döndü. "Evet elbette. Her an burada olması gereken kız kardeşinle birlikte geliyorlar. Aslında bir saat önce burada olması gerekirdi ama onun nasıl olduğunu bilirsin. *Oırsrar ediyoro* lanet şeyi dağa çekmekle ilgili." Katherine özür diler bir ifadeyle bana döndü. "Kızım göçebe gibi yaşıyor."

"Jacqueline bir Airstream'de yaşıyor," diye açıklıyor Meemaw kendi büyük sangriasını yudumlarken benim için. "Yılın büyük bölümünde bir arkadaşının arka bahçesine park ediyor ama kulübeye geldiğinde yanında getiriyor çünkü *birisiköpeğin* evde uyumasından hoşlanmıyor."

"Ona köpeğin garajda yatabileceğini söyledim." Katherine sinirlenir ve Meemaw, Y kuşağı ve köpekleri hakkında başka bir karşılık vererek geri döner.

"Jacqueline'in bir çocuğu olsaydı, sormazdın. *onlar* garajda uyumak için!"

Bir ileri bir geri devam ediyorlar ama beynim bu konuşmayı takip etme yeteneğini kaybetti. Tek kelimeye takılıp kalmış.

"*Birhava akımı?*" Sonunda sesimi bulduğumda soruyorum.

Andrew, "Aslında gerçekten çok güzel," diyerek beni rahatlattı. "Küçük bir ev gibi ama tekerlekli."

Onu hafızamın loş ışığında, karda parlak karavanın yanında dururken görüyorum.

"Adı kız kardeşin *Jacqueline* bir Airstream'de mi yaşıyor?"

Bu... bu bir tesadüf. Olmak zorunda. Başka açıklaması yok. "Evet..." dışında... "Bir Hava Akımı mı?"

Andrew başını sallıyor. "Yine mi kabin olayı?" Felç mi geçiriyor? Meemaw harikalar.

Lovey, "Kriz geçirdim," diye araya giriyor. "Sorun bu değil."

B*Thissedi*yorfelç gibi Kollarımdan aşağı süzülen bu uyuşukluk hissi, göğsümdeki bu sıkışma, kafamın etrafındaki bu karıncalanma, farkındalık mantıkla yarışırken. adında bir kız kardeşi vardır. *Jacqueline* kim yaşıyor *hava akımı*—

Katherine, O burada, diye duyurdu, ancak kulaklarımda uğuldayan kan yüzünden zar zor bir şey duyabiliyordum. Bir saniye sonra, Avustralyalı bir sığır köpeği odaya daldı ve kasıklarına doğru kestirirken parke zeminde tırnaklarını sektirdi.

"Paul Hollywood, hayır!" Andrew azarlıyor. "Aşağı."

Köpek, dilini ağzından yana doğru sarkıtmış, gri kürk tutamlarının ortasında mavi gözlerini delip geçerek bana bakıyor. Yüzüme oyun oynamak için arka ayakları üzerinde duruyor, onun yerine dili boğazımı yalıyor.

VeKabretsın. Bu bir tesadüf değil.

Bu köpeği tanıyorum, tıpkı arka kapıdan eve eşit köpek enerjisiyle giren kadını tanıdığım gibi. Lastik tabanlı iş botları, bol kot pantolon, kırmızı-kahverengi bir pazen ve o ceket giyiyor. Aynı kullanışsız-kış-kar-haki ceket. Fırından yeni çıkmış ekmek gibi kokan.

Onu nasıl çizeceğim konusunda spekülasyon yapmak zorunda değilim. Geçen yıl onu yüzlerce kez çizdim ve şimdi burada. Peçete taslağında değil, 3 boyutlu ve canlı olarak. Kim-Prescott aile kulübesinde.

Beynim takılıp düşüyor *NasıNeNedenVeTanrı aşkına* Hepsinden. "Jack!"

Meemaw, torunu üzerine atlayıp ona bir öpücük kondururken ağlıyor. yanak. "Bu yıl gelebildiğin için çok mutluyum tatlım."

Bu Jack.

Jacqueline.

Jacqueline *Kim Prescott*, görünüşe göre.

Geçen Noel'deki tek gecelik ilişkimin erkek kardeşiyle evlenmeyi kabul ettim.

Bir Webcomic

İle *Oliverartsbazen*

8. Bölüm: *hava akımı*

(Noel Günü, 01:12)

Yüklendi: 11 Şubat 2022

"Bir Hava Akımı mı?"

Jack omzunun üzerinden bana sırttı. "Kapa çeneni."

Beni elimden çekiştiriyor ve taş bir patikadan aşağı, arkadaşının evinin park ettiği arka bahçesine giden bir kapıdan tökezliyoruz. Karavan karanlıkta parlıyor, karın parıltısında gümüş renginde, tepesine dizdiği Noel ışıklarıyla aydınlanıyor. "Hayır, *bumükemmel*. Bir Airstream'de yaşayan bir pasta şefi mi? Sanırım o bölümü görmüşüm *Ben kelimesi*"

"Biliyor musun, sanırım beni kızdıramayacak kadar gergin olduğun zamanlarda senden

daha çok hoşlandım." "Beni beğendin *daha iyisakatlayıcı sosyal kaygım olduğunda*

Ellerini havada tahterevalli yapıyor. "Demek istediğim..."

Kendimi kapıya giden tek metal basamağa yükselttim, böylece bir dakikalığına ondan daha uzun olabildim - iki elimi de saçlarının arasından geçirip uçlarını yumruklayıp baharatlı yumurta likörü gibi tadı olan bir ağzı öpecek kadar uzun. O sabah aynı kitaba uzanan iki eli düşündükçe vücudum zonklıyor - o zamanlar bunların hiçbirini nasıl hissetmemiştim, şimdi ne kadar güçlü hissediyorum. "Çizgi roman reyonuna gelmenizin gerçek nedeni bu mu?" Başımı öpücükten ayırırken soruyorum.

"Seni Airstream'ime geri çekip karda öpmek istediğim için mi?" diye soruyor, sesi gücenmiş gibi. "Kesinlikle hayır! Bir kitapçıda ağlayan üzgün bir kadına yardım ederek vatandaşlık görevimi yapıyordum!"

Tek gözümü ona diktim ama o sadece kollarını belime dolayıp beni kendine çekti. "Seni karda öpmek mi? İyi bir Samiriyeli olmanın küçük bir avantajı. Şimdi. İçeri?"

Kapıyı açmasına yetecek kadar ondan uzaklaştım. Jack içeri girer girmez elli kiloluk bir tüy yumağı ona hücum eder. "Evet, benim küçük oğlum." Köpeğin kulaklarını şiddetle ovma için çömelir. "Biliyorum. Seni bütün gün kötü bir anne gibi terk ettim. Airstream'de kaka yapmadığı için kim iyi bir çocuk?"

Kapıyı açık bırakır ve köpek arka bahçeye koşar, müthiş bir çiş akıntısı salıverir, sonra karda yere düşer ve ileri geri yuvarlanarak köpeği bir kar meleği gibi yapar. "Demek bu Paul Hollywood."

"Göründüğünden daha az onurlu *fırında pişirmek*"

"Kahramanlarınla asla tanışmaman gerektiğini söylüyorlar."

Kat katlarını çıkarmaya başladı ve ben onu ne kadar izlemek istesem de evini inceleme isteğim, beklenmedik şehvetimin önüne geçiyor. Dağınık, sıkışık yaşam alanlarının ayrıntılarını alarak yerinde yavaş bir daire çiziyorum. Çelişkili bir çalışma gibi geliyor: Altında tekerleklerle yaşıyor, her zaman huzursuz, her zaman hareket etmeye hazır, ancak bu fragman bir Ev. Burada yuvalanmış, bir can biriktirmiş. Karavanın bir ucunda dağınık bir yatak, köşede de katlanmamış temiz çamaşırlar gibi görünen bir yığın var. Tepedeki raflarda köpek oyuncakları ve ödül kutuları, yarım kalmış makrome projeler, diplerine kadar soğuk demleme halkaları olan mason kavanozları bulunur.

Karavanın diğer ucunda, her rafında yemek kitapları, cam kavanozlarda toplu malzemeler, bir stand mikseri ve bir yemek terazisi, dökülmüş küçük bir un izi olan bir mini mutfak var. Duvarlarda parmak izleri, lavabonun arkasında sulu meyveler, köpek ve ter kokusu, nane çayı ve taze pişmiş ekmek kokusu var, hep ekmek.

Hem sabit hem de geçici, huzursuz ve topraklanmış, dizginlenmemiş kaosun ortasında ince kontrol. Kısacası, bu Jack.

"Bir Airstream'de yaşadığına inanamıyorum. Bu yüzden bu..." *Romantik*, söylemem

Paul Hollywood sıçrayarak içeri girer ve Jack kapıyı kapatır. Köpek üç kez daire çiziyor ve yerdeki yarı çiğnenmiş doldurulmuş hayvanlarla dolu kabarık bir yatağa düşüyor. "Ayakların nasıl?" Jack bana soruyor.

inledim. "Hala donmuş ve ağrıyor. Ve sanırım bu noktada ayak parmaklarımdan birçoğunun kopmuş olması ve çizmelerimin içinde takırdama ihtimali yüksek." Buraya gelmek için üç mil yürüdük, Burnside Köprüsü'nü geçtik, beni kollarına aldı ve "Beyaz Noel" sözlerini fısıldadı, ardından Güneydoğu Portland mahallelerinden geçti. "Seninkiler nasıl?"

Omuz silkiyor. "Ayaklarım için endişelenmiyorum."

"Gerçekten mi? Bayan 'Karı Sikeyim' mi?"

Otur, diye emretti, arkamdaki yatağı işaret ederek.

Oturuyorum. Yatakta. Açıkoyatak.

Beynimdeki alarm zillerinin çalmasını bekliyorum. Bana genellikle bunun çok fazla, çok hızlı olduğunu söyleyen sinyal. İnsanlar ben hazır olmadan çok yaklaştığında kaçmamı söyleyen uyarı sistemi. bu ben değilim Bir kadını birlikte tek bir günden sonra eve kadar takip etmem ama nedense birkaç saat içinde bu kadını tanıdığım herkesten daha iyi tanıdığımı hissettim.

Önümde çömeldi, yüzü gövdemle aynı hızda olacak şekilde diz çöktü. Çeyrek ay gülümsemesi, beyaz yara izi ve tatlı çilleri çok yakın. O öne doğru eğilirken, saçları gözlerinin üzerine düşerken nabzım tenimin her santiminde atıyor. Botlarımın bağcıklarını çözmeye başladı. "Neden bir Airstream'de yaşadığımı bilmek ister misin?" sessizce soruyor. Pekala, onun için sessizce, ki bu hala bir nevi bağırıyor.

Ve onun hakkında her şeyi bilmek istiyorum ve şimdiye kadar bunu anlaması gerekiyor. Günümüz birbirimizle ilgili gerçekleri takas ederek, onları Oregon kıyılarında deniz kabukları gibi toplayarak geçirdik. Ceplerim Jack'in parçalarıyla dolu ve bu kar fırtınasının geri kalanını hikayesinin geri kalanı için yalvararak, onu bir eskiz defteri sayfasına doğru bir şekilde çizene, tüm satırlarını anlayana kadar hepsini bir araya getirerek geçirmek istiyorum.

"Ailemin bana ve erkek kardeşime bir kuralı vardı. Okulda olduğumuz sürece bizi maddi olarak desteklemeye devam edeceklerdi," diye açıklıyor parmakları hâlâ bağcıklarında çalışırken. konuşmam Zar zor nefes alıyorum. Çizmelerimi sıyrıp altındaki sırlıslıkla ıslak yün çorapları ortaya çıkardı. "Ama on dokuz yaşında üniversiteden ayrıldım, bu yüzden ailem beni engelledi. Patty's Cakes'te iş bulana kadar birkaç ayımı arkadaşlarımla kanepede sörf yaparak geçirdim. Patty benimle, hayatımın o döneminde ailemin yapamadığı şekilde ilgilendi. Bana kendi ayaklarım üzerinde nasıl duracağımı öğretti.

ayaklar, ailemin parası olmadan ve hayatım için öngörülen planı takip etmesem bile mutlu olabileceğimi hissettirdi. Patty'nin erkek kardeşi bu Airstream'i satacaktı, ama o onu aylık taksitler halinde ödememe izin vermeye ikna etti, böylece kendi yerimi alabilirdim. Kazandığım parayla kendi başıma aldığım ilk şeydi. Gerçekten olan ilk şey *bana ait*"

Dikkatle, şefkatle çoraplarımı teker teker çıkarıyor, sıcak parmakları ayak bileklerimdeki soğuk teni sıyrıyor. Ben titriyorum.

"Yani, evet," diyor başka bir omuz silkmeye. "Bir Airstream'de yaşıyorum çünkü bana her gün en çok neye değer verdiğimi hatırlatıyor. Şimdi, şuna bakar mısın?" diye sordu Jack, çıplak ayaklarımın üzerine eğilirken, çok yüksek, çakıllı sesiyle. "Bütün ayak parmakların hâlâ yapışık."

Terli, nemli sağ ayağımı ellerinin arasına aldı ve tenimi ısıtmaya çalışarak ovuşturdu. Sonra ayağımı çok sevdiği belli olan gömleğinin yumuşak pazenine bastırarak ayağımı kalbine bastırdı. Bu, birinin benim için yaptığı en büyük şey.

Birinin benim için yaptığı en romantik şey.

"Bu nasıl hissettiriyor?" diye soruyor, parmaklarının hamur yoğurduğu gibi tenimi yoğurarak. Ben yutarım. "Daha iyi."

Sekizinci Bölüm

17 Aralık 2022 Cumartesi

Burada olduğuna inanamıyorum.

Ya da belki inanamıyorum *BEN* buradayım.

Portland metropol bölgesinde yaşayan onca insan arasında Jack ve Andrew'un akraba olduğuna inanamıyorum.

Sadece ilgili değil. *Kardeşler*.

Geçen Noel arifesinde tanıştığım kadın, kahrolası bir kayak dağ evinde, üç metre ötede süslü bir yemek masasının karşısında duruyor. Neredeyse bir yıl boyunca, yalnızca anılarımda ve webcomic panellerimde yaşadı, ama şimdi o *Burada*. 10 adım uzakta. Yanağımda da büyükannesinin turuncu ruju var.

"Meemaw! Canım!" Büyükannelerini ortak, coşkulu bir kucaklaşmaya çeker. "Mutlu Noeller!" diyor o sesle. O ses. Alçak ve pürüzlü, nasırlı parmaklarının ensemdeki hissi gibi. Yüksek sesle, sanki yer kaplamaktan hiç korkmuyormuş gibi. "Pirinç keki getirdim!" Bir kurabiye kutusu uzatıyor ve her iki büyükanne de kesinlikle bokunu kaybediyor.

Beni henüz görmedi, sinirden titriyordu ve ağabeyinin yanında bolca terliyordu, ellerimiz hala iç içeydi. Beş dakika önce, aile geleneklerinin bir parçası olmama izin verebilecek bir adama aşık olma olasılığını hoş bir şekilde düşünen üç yaşlı kadının sevgi dolu kucaklaşması etrafımı sarmıştı. Ve sonra, Jack.

Jack'in dış sesi. Jack'in ağır ayaklı tepinmesi. Jack bir kez daha uyarı vermeden hayatıma girdi. Gözlüğünü takmamıştı ve gözleri yüzünde o kadar parlaktı ki, kıyafetlerimin altında ısındığımı hissettim.

Paul Hollywood üç kez havladı ve ben ona bakmak için döndüğümde, arka ayakları üzerinde sıçradı, ön patilerini kalçalarımın altına bastırdı ve vücudumu geriye doğru masaya doğru kontrol etti. Andrew'un elini bırakıyorum ve doğruca Katherine'in çiçekli süsüne rastlıyorum.

"Jacqueline, canım. Lütfen köpeğinize hakim olun."

"Merhaba anne." Jack, annesinin yanağına bir öpücük kondurur. Sonra: "Paul Hollywood, otur."

Köpek hemen kıcını ayaklarıma indirdi. Jack yukarı baktı ve ben onun koyu kahverengi gözlerinin yüzümden geçişini izledim. Zar zor daralıyorlar, ağzı köşede tık tak yapıyor. "Ne-?"

Andrew aramıza girdi. Jacqueline, bu benim nişanlım. Bu da benim kız kardeşim."

Ateş çıtırdamaya devam ediyor ve Bing Crosby şarkı söylemeye devam ediyor ve Paul Hollywood'un dili sallanmaya devam ediyor ama tüm dünya kemiklerimde duracakmış gibi hissediyorum. Jack bana bakıyor ve ben ona bakıyorum ve onun bir şey söylemesini bekliyorum.*herhangi bir şey*, bizi ele vermek için.

Güzel yüzünde kafa karışıklığı titriyor. Onun hatırladığımdan daha az güzel olması için her şeyimi verirdim.

Merhaba, dedi Jack elini bana doğru uzatarak. "Özür dilerim, sanırım adını unuttum."

Dünya yeniden dönmeye, eğilmeye, merkezci kuvvetiyle beni yanlara doğru savurmaya başlıyor. Beni hatırlamıyor mu?

Ya beni hatırlamazsa?

Ya Jack'e göre, Airstream'e geri getirdiği birçok isimsiz, yüz­süz kadından biriysem? Ya aramızda geçenler onun için sıradan ve tamamen önemsizse ve ben bir yıldır kalbimde taşıırken o bunu anında unutursa?

Bu... ertesi sabah olanlardan daha da küçük düşürücü olurdu.

"Bu... bu Ellie," diye kekeledim ve tanınmanın yüz hatlarını sarsmasını bekledim. Ellie, diye tekrarlıyor, sanki bu isim onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi. Sonra teni bir tokalaşmayla benimkini sarar. Eli soğuk ve nasırlıydı ve onun tanıdık şekline tepeden bakmıyorum. Kendime bunun içinde dururken hiçbir şey hissetmememi söylüyorum kabin, beni hatırlamayan bu kadının elini sıkıyor.

"Ve bu... Dylan," diyor Andrew ve hemen Jack'in elini bırakıyorum. Andrew, Jack'le birlikte gelmiş olması gereken birini işaret ediyor ama benim dikkatim o kadar dağılmıştı ki fark edemeyecek kadar dalmıştım. Çelik burunlu çizmeler giyerler ve görünü­şe göre ev yapımı bir anti-

kafası kesilmiş bir Alexander Hamilton resmi olan faşist tişört. Geri kalanları anlıyorum: dev ölçüler, ince bir çene boyunca en hafif sakal, en az üç yüz piercingi ve kahverengi deriye karşı boyunda bir bıçak dövmesi.

"A merhaba!" Jack'in çocukluğundaki en iyi arkadaşı Dylan Montez'e söylüyorum.

Dylan şüpheyle bana bakıyor. "İyi misin?" Cızırtılı bir sesle soruyorlar ve neyin daha kötü olduğunu merak ediyorum: kızarma şeklim mi yoksa terleme şeklim mi?

Elimin tersini alnıma bastırıyorum. "Kan şekeri düşük sanırım."

Düşük kan şekeri ve bir gecenin hayaletini görmek geçmişte kalıyor.

"Merak etme. Akşam yemeği neredeyse hazır, dedi Katherine, Lovey'nin peşinden koşarak mutfağa girerken. Meemaw hızla buzdolabındaki başka bir sangria partisi hakkında bir şeyler mırıldanarak onu takip etti.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Elimi tekrar, bu sefer Dylan'a doğru uzattım. "Ben Ellie."

Dylan, tam KKD ile dokunmayacakları garip bir şeymiş gibi elime baktı. Sonra, yavaşça gözleri vücudumda gezindi. Gördüklerinden tamamen etkilenmemiş görünüyorlar. Yine de elimi tutmayı reddediyorlar, bu yüzden aramızda ölü bir balık gibi sallanıyor.

Dylan. Jack, uyarı niteliğinde bir hava püskürtür. "Açık düşmanlığı biraz azaltın."

"Ne?" Dylan, aslında uzaktan özür diler gibi görünmeden iki elini özür dilercesine kaldırdı. "Hadi. Andrew eve adını hiç duymadığımız bir kadın getiriyor ve bizim de bu normalmiş gibi davranmamız mı gerekiyor?

Andrew burun kemerini çimdikler. "Böyle olacağını biliyordum," diye mırıldandı alçak sesle.

"Eve bir şey getirmen konusunda tuhaf davranacağımı biliyordun.*nişanlı*küt diye? Vay. Çok zekice, Andrew."

"İkinizi ne zaman tanıştıracaktım!" Andrew sesini yükseltir. "Altı aydır birbirimizi görmedik bile!"

Dylan yumruklarını yanlarında sıkıyor. Peki bu kimin hatası?

Jack, iş o noktaya gelirse onları fiziksel olarak dizginlemeye hazırmış gibi iki elini de kaldırdı. "Hadi. İkiniz arasında neler oluyor?"

"Hiç bir şey!" bir ağızdan bağırırlar. Oldukça inandırıcı.

O anın garipliğiyle Jack, tokalaşmamızdan bu yana ilk kez doğrudan bana bakmak için yüzünü bana döndü. "Ben... ben tişörtünü beğendim," diyor yüksek sesle, sırı iradesinin gücüyle gergin sohbeti başka yöne çeviriyor.

Hangi gömleği giydiğimi hatırlamak için aşağı bakmam gerekiyor. Jack bir yıldır ilk kez bana bakıyor ve bu yemek odasında çıplak bile olabilirim.

Ah. Sağ. She-Ra gömleğim. "Evet. Teşekkürler."

Hala bana bakıyor. Güzel bir gösteri, dedi ve bakışlarını bana dikti. Beynim tuhaf sonuçlara varmaya devam ediyor. Ona izlemesini söyleyenin ben olduğumu hatırlıyor mu? *She-Ra*? izledi mi *Çünkü* benimle ilgili? Ve yaptıysa, bu ne halt ediyor? *Anlam?*

Andrew, "Ellie bir animatör,"

diyor. "Hmm, evet. Evet."

"Şey, sanırım o bir... *hevesli* animatör," diye düzeltiyor Andrew. "Ya da eski ve gelecekteki bir animatör? Bilmiyorum bebeğim, nasıl tarif edersin?"

Bana anlamadığım bir yoğunlukla bakan Jack'in önünde bunu tarif etmeye hiç niyetim yok. Bana daha da az anladığım bir nefretle bakan Dylan'ın önünde değil. Sosyal pilim dumanla çalışıyor, yine de Dylan'a dönüyorum çünkü şu anda iki kötülükten daha ehli görünüyorlar. "Yani, sen bir... *çocuk Yuvası* Öğretmen?"

Dylan monoton bir sesle, Şaşırmış gibisin, dedi. "Siktiğim gibi besliyorum." "Evet, bıçak dövmesinden edindiğim izlenim bu."

Dylan bana bağırsaklarını deşmeyi düşünüyorlarmış gibi baktı. Kuru bir sesle, "Bazen, on sekiz yaşındasın ve dünyaya deli gibi kızgınsın," diyorlar, "mantıklı olan tek şey, boynuna bir bıçak dövmesi yaptırmaktır."

Başımınla onayladım. "Bunu kesinlikle anlıyorum. Anneme biseksüel olarak çıktuktan sonra asimetrik bir lob aldım.

İfadeleri, bu iki yaşam seçeneğinin karşılaştırılabilir olmadığını açıkça ifade ediyor.

Jack, başka bir beceriksiz konuşma değişikliğiyle gelir. "Peki, ikiniz nasıl tanıştınız?"

Ve *Elbette*, neden bir yıl önce birlikte olduğum kadına sahte nişanım olan erkek kardeşiyle nasıl tanıştığımın uydurma hikayesini anlatmıyorum. Bunların hepsi çok normal. Çok lanet Norman Rockwell.

"Çalış," diyebildiğim tek şey bu.

Flash kartlarımızı hatırlayan Andrew gerisini dolduruyor. Ellie, mülklerimden birinde barista olarak çalışıyor. Üç ay önce, vardiyasının sonunda geldim ve yağmur yağıyordu, ben de onu eve bırakmayı teklif ettim. Sonunda içki içtik ve gerisi tarih oldu.

Dylan homurdanıyor. "Kulağa mükemmel bir sevimli buluşma gibi geliyor."

Aynı kitaba uzanan iki el olduğunu düşünmüyorum.

Ve sonra hiçbir şey düşünemiyorum çünkü Andrew aniden çeneme uzanıyor. Dylan'ın açıkça alaycı yorumunun neden bu yakınlaşma anına yol açtığından emin değilim ama ben daha ne olduğunu çözmeden yüzümü kendisine doğru eğdi ve beni öptü. Yemek odasının ortasında. Jack'in önünde. Michael lanet Bubl  oynarken, Andrew beni  p yora  zımda.

Peçete sözleşmesinde ağızdan öpüşme müzakere edilmedi. Sürpriz, a zımın şokla açılmasına neden oldu ve Andrew bunu dilinin o boşluğu doldurması için bir davet olarak yorumladı ve şimdi öpüşüyoruz*dil ile*.

Bir par amın bunun güzel bir öpücük olmasını istediğinin farkındayım. Komik, çekici ve annesine karşı tatlı olan güzel bir adam tarafından  p l yorum ve keşke bu ona karşı bir şeyler hissetmem için yeterli olsaydı.

Ne yazık ki, bu korkunç bir öpücük ve hiçbir şey hissetmiyorum, ancak sorunun Andrew'un becerilerinden mi, benim hafif korkumdan mı, yoksa tadının sangria gibi olmasından mı emin değilim.

Daha da talihsiz olanı, Jack'in olağanüstü bir  p ş c  olduğunu bilmem. Bir keresinde beni karda böyle  pt   n  ve bunun aslında bir anlamı olduğunu.

En azından benim için bir anlamı vardı.

Andrew, dilinin birkaç agresif darbesiyle birbirimize delicesine aşık olduğumuzu kanıtladıktan sonra sonunda kendini yüzümden ayırdı sanırım. Elimin tersiyle t k r  n  silmeden önce birkaç saniye bekledim. Dylan sakinleşmiş görünmüyor. Jack bakar, peki...

Jack'e bakma düşüncesine gerçekten katlanamıyorum, bu yüzden "Banyo!" ve hızlı bir şekilde yola çıkmadan önce Andrew'un doğru yönü göstermesini bile beklemiyorum.

Ve yapamam... yapamam*Bunu yap.*

Jack'in nişanlısı olduğu ortaya çıktığında Andrew'un nişanlısı gibi davranarak burada bu kulübede kalamam.*Erkek kardeş.*

Bu kulübe o kadar komik ki arkamı dönüyorum ve aslında bir banyoya ihtiyacım olmadığı için arka kapıdan fırlayarak birçok balkondan birine çıkıyorum. Bu, bir masa ve üstü kapalı ızgara bulunan büyük, üstü kapalı bir verandadır. Dondurucu ama temiz hava ciğerlerimi yaktığı için iyi hissettiriyor. Güvertenin altında, dev bir jakuzinin diğer tarafında, hâlâ Jack'in kamyonuna bağlı ve karın içine park etmiş olan Airstream var.

Bir Airstream'de yaşama fikri o gece çok romantik gelmişti. Jack maceracı ve öngörülemezdi, bağımsız ve korkusuzdu, bu yüzden elbette altında tekerleklerle yaşıyordu. Jack'le birlikte olmak her yerde olabileceğim anlamına geliyordu.

Ama ertesi sabah, karavandan gözyaşları içinde çıktığımda, Airstream daha çok onun süreksizliği için bir metafor gibi geldi. Asla devam etmek niyetinde değildik. Ve aksini düşündüğüm için saftım.

Veranda korkuluğuna tutundum ve içimden geçen endişe dalgalarının arasından nefes almaya çalıştım.

"Siktir, Dylan!" Kaynağı görmeden önce Andrew'un sesini duyuyorum. Birkaç düzine metre ötede, yemek odasının farklı bir balkonunda, Andrew'un dışarı çıktığını, hemen ardından Dylan'ın, ardından Jack'in ve Jack'in hemen ardından Paul Hollywood'un geldiğini gördüm. Balkonumdaki ışıklar kapalı ve karanlıkta toplu halde benim varlığımdan habersiz görünüyorlar.

"Sadece onu nerede bulduğunu sordum!" Dylan bağırıyor. "Ailenin gönlünü hoş edecek jenerik beyaz kızlar için bir seçme çağrısı yaptın mı?"

"O benim nişanlım!" Andrew geceye bağırır. "Biz aşığız!"

ürküyorum. Emin değilim*Biz aşığız* gerçekten doğruysa oldukça gerçekçi bir şekilde beyan ettiğiniz bir şey, ancak Andrew veranda ışıklarının ışığında kendinden emin ve inatçı görünüyor. Onun önünde Dylan kesinlikle vahşi görünüyor.

"O hamile mi?"

Jack onun sessizliğini bir kahkahayla bozar. "Elbette hamile değil! Bekle, kahretsin, Andrew, o hamile mi?"

"HAYIR!"

"Bu bir*Hatırlamak için yürümek*sey? Ölümcül bir hasta mı?"

"Hayır, Ellie ölmüyor!"

"Vizeye ihtiyacı var mı? Kanadalı mı?"

"HAYIR!"

"Sengizlice Kanadalı, Andrew?"

"Kimse Kanadalı değil!"

"O halde anlamıyorum!" Dylan kollarını havaya kaldırıyor. "Ne oluyor be? Yıllarca taahhütten kaçtın ve sonra aniden nişanlandın*üç ay*?"

"Bildğin zaman, bilirsin!" Andrew tartışıyor. "Ve Ellie ile, sadece biliyorum!"

Gece, kulaklarımda çınlayan kendi kalp atışımın sesi dışında sessiz geçiyor.

"Bu kadar özel olan ne?" Dylan sonunda soruyor.

"Dylan haklı." Jack nefes verdi ve karanlığın gizlediği nefesinin yüzünün etrafında süzülmesini izledim. "Yani, neden?"

Sesindeki şüphe kaburgalarımın arasında bir bıçak gibi. Vahşi doğada ölmek üzere olan yaralı bir yaratık gibi nefesim kesildi ve sonra çenemi sımsıkı kapattım ve kimsenin beni duymamasını umdum.

Tabii ben o kadar şanslı değilim.

Paul Hollywood kendini verandadaki bir koltuğa atıyor ve bana doğru çılgınca havlamaya başlıyor. Kapalı bir ızgaranın arkasına eğildim, nefesimi tuttum ve havlamanın kesilmesini bekledim.

Sonra sessizlik birkaç dakika uzayana kadar daha da uzun süre bekledim ve hepsinin akşam yemeği için içeri girdiklerinden eminim. Bir daha içeri girmesem, bu balkondan aşağı inip gecenin içinde kaybolsam ne olurdu acaba? Andrew peşimden gelir miydi? Yoksa mirasını almasına yardım edecek başka birini mi bulurdu?

Fark etmez, çünkü şehre geri dönüş yolum yok. Bir dağın tepesindeyiz ve bildiğim kadarıyla kilometrelerce başka ev yok. Ben tamamen ve tamamen sıkışmak. Izgaranın arkasından dikkatlice dışarı çıktım ve kendimi aileyle yüzleşmeye hazırladım.

"Hey, işte," diyor gecenin içinde yüksek, boğuk bir ses.

Jack hâlâ dışarıda, Paul Hollywood itaatkâr bir şekilde ayaklarının dibinde oturuyor. O balkonunun sonuna taşındı ve ben de benim balkonumun sonundayım, bu yüzden sadece on beş fit uzaktayız.

şimdi ayrı, bir hava ve kar boşluğuyla ayrılmış. "İyi misin?" diye soruyor, tıpkı o gün Powell's'ta yaptığı gibi.

Ah, iyi, dedim kot pantolonumun arkasındaki karı silkeleyerek. "Ben, şey... banyoyu bulamadım?"

"Bu arada, dışarıda değil," diyor karanlıkta zar zor seçebildiğim yarım ay gülümsemesiyle. "Burada ne yapıyorsun?"

"Şey," diye denedim, "bildiğin gibi tuvaleti arıyordum ve sonra kendimi dışarıda buldum ve sonra Dylan'ın ölmekte olan hamile bir Kanadalı olup olmadığını sorduğunu duydum ve kulak misafiri olmamış gibi davranmanın en iyisi olacağını düşündüm, bu yüzden bu ızgaranın arkasına saklandım ve-"

Hayır, Ellie, dedi Jack. "Ne yapıyorsun *Burada*? Ailemin kamerasında mı? Erkek kardeşimle?"

Keskin bir nefes alıyorum. "O benim... nişanlım."

"Elle," diyor ve o tek hece şarapnel gibi içimi parçalıyor. O isim. Benim adım. Bütün gün bana seslendiği isim. Birbirimizin kollarında dolaşırken bana taktığı isim. "Seni bir yıldır görmedim veya duymadım ve sonra Noel için ortaya çıktın. *erkek kardeşimle nişanlı?*"

Ondan uzaklaştım ve kar tarlasına yuvalanmış Airstream'e baktım. "Beni tanımadığını sanıyordum."

"Ne?"

"Orada. Beni tanıımıyormuş gibi davrandın. Unutmuşsundur diye düşündüm."

"Seni... unuttuğumu düşündün...?" Ayrılmış balkonlara dönüp bakıyorum. O da uzaklara bakıyor, profili ışıklardan altın rengiyle vurgulanmış. "Seni unutmadım" diyor. Ben sadece... panikledim. Yemek odamda duruyordun ve ben ne yapacağımı bilemedim.

Bunu çok kolay itiraf ediyor, sanki dünyada saklayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi her zaman gerçeği teslim ediyor. Ama o yapıyor. Ya da o zaman yaptı. Bunu çok geç öğrendim.

"Ben de paniğe kapıldım," diye itiraf ettim, yüzümün sıcaklığını göremediğini biliyordum.

"Yani, bilmiyor muydun?" o soruyor. Ağabeyimle nişanlı olduğunu bilmiyor muydun?

"Ne? HAYIR! Tabii ki değil!" tükürüyorum. "Sen ve ben tam olarak soyadı bazında değildik. Ve Andrew seni arar *Jacqueline*, ve üzerinde hiç resmin yok

onun Instagram ”—*İkesinlikle*”Ve geçen Noel’i burada geçirmediğinizi öğrendiğimde, ailenizin her Noel’i burada geçirdiğini söyledi.”

Bunların hepsi doğru. Kağıt üzerinde, o buraya gelmeden önce Andrew ve Jack’i birbirine bağlayacak hiçbir şey yoktu. Tabii şimdi gerçekte yüzleştığime göre işaretler daha belirgin. Paylaşılan gündelik yalın. Paylaşılan kaş tutamı. Paylaşılan somurtkan ağız, paylaşılan şaşırtıcı kemik yapısı, paylaşılan muhteşem kahverengi gözler ve yumuşak siyah saçlar. İkisi de olimpik yüzücüler gibi yapılı. İkisi de büyüleyici bir gülümsemeyle hayatımı alt üst etme konusunda aynı eğilime sahip.

Kollarını aramızdaki parmaklığa dayadı ve öne doğru eğildi. "İhtimaller ne, ha? Portland'daki onca insan arasında..." Sanki hayal edebildiği en komik şeymiş gibi göbekli kahkahasıyla gülüyor. Balkonumdaki korkuluğu da tutuyorum, böylece bedenlerimiz birbirinin ayna görüntüsü. Ama kesinlikle gülmüyorum.

"Bu... seni tekrar görmek güzel, Elle." Jack aynı rahat dürüstlikle nefesini verdi. "Yapacağımı düşünmemiştim ama..." Gözlerine düşen bir tutam saç kenara itmek için uzandı. "İyi görünüyorsun. İyi misin?"

"BEN-"*HAYIR*, neredeyse diyorum.*hayır iyi değilim*. Ben donmuş bir burritoyum. On yıllık planım çöktü ve ben de onunla birlikte çöktüm. O kadar yalnız ve çaresizim ki, para için evlenmeyi kabul ettim. "Evet. Evet, iyiyim."

"İyi." Jack tamamen gülümsüyor ve bakışlarımı tekrar kaçırıyorum. "Ne yapacağız?" diye soruyor ve bir an için yeniden aynı takımdaymışız gibi geliyor. Aramızda on beş metrelik bir kar damlası olduğunu hatırladığımda neredeyse ona uzanıyordum.

"Bilmiyorum," diyorum.

Korkuluktan geri itiyor. Andrew'a gerçeği söylememiz gerektiğini düşünmüyorum. Hakkımızda."

Ne söylemesini beklediğimden emin değilim ama bu bu değildi.

Jack gelişigüzel bir şekilde, "Bu... bu onun canını yakacak, sanırım," dedi. O yüzden geçen yıl olanlar aramızda kalsın, tamam mı?

"Ah, tamam," diye kekeledim onaylayarak.

Saçlarını tekrar yüzüne doğru savuruyor. "Sadece bir gündü, değil mi?" diyor, çeyrek ay şeklindeki gülümsemesi karanlıkta solgun. "Bir anlamı yokmuş gibi."

"Doğru," diyorum. "Elbette. Hiçbir şey ifade etmiyordu.

Jack bir kez başını salladı, sonra iş botunun topuğunda döndü ve evin içine geri döndü, Paul Hollywood yakından takip etti. Kapı aramızda bir kıkırdamayla kapanıyor.

O gittikten çok sonra bile karşımdaki boş balkona bakıyorum. Bir yıl önce aramızda olanların onun için hiçbir şey ifade etmediğini zaten biliyordum. Öyleyse neden kalbim yeniden kırılıyormuş gibi hissediyorum?

Dokuzuncu Bölüm

"Pekala, sorunsuz geçti," diye çıktım Andrew ve ben nihayet gece için ortak yatak odamızda baş başa kaldığımızda, midelerimiz Katherine'in kısa kaburgası ve Meemaw'ın sangria'sıyla doluyken, yüz kaslarımızı bozan sahte gülümsemelerimiz.

Andrew kapalı kapıya yaslanıp içini çekti. "Daha iyi gidebilirdi, sanırım." Sanki gülümsemesinin tüm sorunlarımızı çözeceğine inanıyormuş gibi bana gülümsüyor.

"Daha iyi gidebilir miydi? Tatlı yaşlı büyükannelerinize yalan söylüyoruz ve kız kardeşinizin en iyi arkadaşı sahte flörtün Sherlock Holmes'u gibi!"

"Ama yarın yeni bir gün," dedi neşeyle. "İyi haber şu ki, büyükannem ve annem hemen yediler. Hepsi benim yerleşip torun olmam için o kadar çaresizler ki, görmek istediklerini gördüler: Çaresizce aşık olan ben. Dylan'a gelince, daha ikna edici olmamız gerekecek."

"Bunu tam olarak nasıl yapmamızı öneriyorsun?"

Andrew burnunu buruşturuyor. Bu açıkça onun***çok düşünmek***üz. "Seni daha çok öpebilir miyim?" o öneriyor.

"Lütfen yapma."

"Eğer ısrar ediyorsan." Odanın karşısına geçer ve kendini kraliçe boy yatağa atar. "Sadece bir yatak var," diye işaret ettim ona. "Cesurca olmayacak mısın yerde uyumayı mı teklif ettin?"

Andrew ayağa kalkar, tekerlekli bavuluna uzanır ve ön keseden siyah deri bir tuvalet çantası çıkarır. "Hayır, değilim."

"Romantik komedilerde beyefendiye bu durumlarda hep yerde uyumayı teklif edilir."

"Ben bir beyefendi değilim ve bu bir romantik komedi değil. Ayrıca, daha önce aynı yatağı paylaşmış iki olgun yetişkiniz." Kazağını çıkarır ve fırlatır

küçük bir makyaj masasına oturup çok aşamalı bir gece cilt bakımı rutini gerçekleştirmeden önce odanın köşesindeki dev bir dolabın içinde.

Bir an orada durup beceriksizce onun gözlerinin altına krem sürmesini izledim, büyükanne kucaklaşmalarını ve ev yapımı yemekleri düşündüm ve Jack balkonda şöyle dedi:*Neden o?* "Andrew," diye mırıldandım sonunda. "Bunu yapamayız."

Aynada omzunun üzerinden bana bakıyor. "Biz... bir odayı paylaşamaz mıyız? Aynı yataklarda yatarsak bizi ele verebilir diye düşünüyorum."

"Yapamayız *yalan* Ailene."

Ve sana Jack hakkında yalan söyleyemem. Ya da Jack'e senin hakkında yalan söyle.. "Elbette yapabiliriz! Daha iyi olacağız, söz veriyorum."

"Yalan söyleme yeteneğimizle ilgili bir mesele değil. Yalan söylemenin ahlakıyla ilgili!"

"Birkaç saat önce iki yüz bin dolar için ahlakından ödün vermekte iyidim."

"Bu, ailenle tanışmadan ve hepsinin ne kadar sevimli olduğunu fark etmeden önceydi." *Ve kız kardeşinle yattığımı öğrenmeden önce.* "Ve Dylan, ölümcül olmadığım sürece benim gibi bir kızla evlenebileceğine kesin olarak inanamadıklarını ifade etmeden önce."

Andrew yüzünü buruşturuyor. "Bekle... kulak misafiri oldun mu?"

Balkon dinlememin mekanizmasını açıklamaya çalışmakla uğraşmıyorum. "Evet. Yaptım."

Alnına bir yeşim silindiri bastırıyor. "Sanırım tüm bu konuda yoğun olabileceklerini varsaymalıydım."

"Bunu neden varsayıyorsun? Dylan'la aranızda neler oluyor?" "Hiç bir şey!"

Andrew sandalyesinde dönerek bana bakıyor, yeşim silindiri dönüyor bir cop gibi parmaklarının arasında. "Şey, yani, biz... bir bakıma... çıkıyor muyduk?" Andrew ayrıca yanlış yerleştirilmiş soru işaretlerinden de suçlu çünkü ortada soru işareti yok. *bir nevi, bir nevi* bunun hakkında.

"Bunu herkes biliyor mu? Yapmak *kriko* Bilmek?"

"Karmaşık?"

"Eh, bu bir hayır. Dylan'la eskiden çıktığınızı neden bana söylemedin? *önce* Geldim mi?"

Andrew, "Bunun alakalı bir bilgi olduğunu düşünmemiştim," diye

homurdandı. “Eski sevgilim olarak burada değiller. Kız kardeşimin en iyi arkadaşı olarak buradalar.”

"Eh, kız kardeşinin en iyi arkadaşı benden nefret ediyor ve şimdi nedenini anlamaya başlıyorum!"

Bu da onu anlamlı kılar, Andrew!"

Andrew sandalyesine yığılır. Dylan kıskanç değil, ima ettiğin buysa.

Bu kadar başarılı biri için, Andrew aynı zamanda çok kayıtsız olabilir. "Bunlar *kesinlikle* kıskanç."

Andrew alnını çimdiklemeye çalışır ama şu anda gül yağıyla kaygandır. "Bizim şeyimiz bir milyon yıl önceydi," diye beni rahatlattı. Dylan ve ben üniversitede birkaç yaz beraberdik. Asla devam etmeyecektik. Farklı şeyler istiyoruz."

"Yani, az önce kız kardeşinin en iyi arkadaşıyla - slash - bir tür vekil kardeşle çıktın, öyle mi?"

"Çoğunlukla sıradandı." Andrew nihayet itiraf etmeden önce alt dudakını çiğniyor: "Ve belki de geçen Noel'de Jack kulübeye gelmeyince ve ikimiz baş başa kaldığımızda bir nevi nüksettik."

kollarımı havaya kaldırıyorum. "Beni getirmenin gerçek sebebi bu, değil mi? Ben senin sakalın olarak buradayım!"

Andrew yeşim silindiri makyaj masasına çarpıyor. "Sen benim sakalım değilsin. Cinselliğimin Rorschach testi gibi olduğunu herkes biliyor." "Bu ne anlama geliyor?"

"Bana baktığında gördüğün şey senin hakkında benden çok daha fazlasını söylüyor."

Bu metaforu çözümleyecek ne zamanım ne de enerjim var. "Her neyse, beni buraya seks kalkanının olmam için getirdin!"

"*HAYIR*" Andrew sandalyesinde dimdik oturuyor. "Mirasımı almama yardım etmek için buradasın."

"Bu durumda, sahte nişan konusunda Dylan'a itiraf etsek iyi olur mu?" Kapıya doğru bir hareket yapıyorum. Yani, sadece parayı almama yardım etmek için burada olduğum için Dylan'a yalan söylemek için bir sebep göremiyorum.

Andrew sandalyesinden fırladı ve odadan çıkmadan önce beni iki kolumdan tuttu. "İyi!" Merhamet ediyor. "Ayrıca sikimi belirli, potansiyel olarak zararlı eylemlerden alıkoymak için burada olabilirsin."

"*Andrew!*"

"Üzgünüm!" Zayıf bir özür diler gibi omuzlarıma masaj yaptı. "Ama Dylan'ın bir ilişkim olduğunu düşünmesine ihtiyacım var ki biz... geri adım atmayalım."

Burada garip bir şekilde ensest içeren bir aşk üçgenine düştüğümü düşünmüştüm, ama aslında bu bir tür işlevsiz aşk yamuk.

"Sana tüm gerçeği söylemediğim için üzgünüm ama seni buraya sahte iddialarla çekmedim. Bu gerçekten sadece mirasla ilgili. O paraya ihtiyacım var."

"Neden?"

Andrew ellerini omuzlarımdan indiriyor. "Ben... ben yapamam... Neden olduğu önemli değil. Sadece buna ihtiyacım var.

Yaklaşan gerilim tipi baş ağrısıyla savaşmak için kendi kaşımı çimdikleme ihtiyacı hissediyorum. "Anlamıyorum. Dylan'la tuhaf bir tekrar-tekrar-tekrar bir ilişkiniz varsa, neden onlardan sahte nişanlınız olmalarını istemediniz?

"Çünkü çok kafa karıştırıcı olurdu! Bakın, Dylan'ın onlarla ilk karşılaştığınızda nasıl görüldüğünü biliyorum, ama onlar gerçekten dev bir hatmi - bilirsiniz, şekerleme yaparken yanan şekerlemelerden biri, yani dışı çıtır çıtır ama içi saf pislik -" Andrew bu yeni metaforunda ona yardımcı olmak için el hareketleri yapıyor. "Dylan o hatmi. Genellikle seri bir tekeşlidirler ve sahte bir nişan... Bilmiyorum... onlara yanlış fikir verebilir."

"Onlarla gerçek bir ilişki istemediğin için mi?"

Andrew ellerini saçlarına daldırıyor. "Meemaw'ı duydun. Ben bir fahişeyim. Ben bir güven fonu olan ve bir partide iyi vakit geçiren güzel bir yüzüm. Dylan'ın istediği veya ihtiyacı olan ben değilim.

Andrew'un neyle ilgili soruma cevap vermediğinin kesinlikle farkındayım. Oistiyor, ama son altı saat içinde olan onca şeyden sonra, onu zorlamak için duygusal olarak çok yorgunum.

Andrew, kız kardeşinin bana her zaman gösterdiği güven düzeyiyle, "Ailem... en iyi evliliğe sahip değiller," diyor. "Hayatım boyunca babamın annemi incitmesini izledim. Dylan'ı bu şekilde incitmek istemiyorum, tamam mı?

Ve işte burada. Bektan ebeveynlerin mirası, ahlaki açıdan sorgulanabilir genetiğin başgösteren hayaleti. O korkuyu iliklerime kadar biliyordum ve Andrew'un yakışıklı yüzüne bu kadar net bir şekilde kazınmış olmasını beklemiyordum.

"Babana hiç benzemiyorsun," dedim ona.

Andrew homurdandı. "Bunu bilmiyorsun. Onunla tanışmadın bile."

"sen*Burada*," Diyorum. "Ofiste değilsin. Annen için, büyükannen için buradasın. Sen geldin, baban gelmedi."

Pis pis gülümsüyor. "Beni istediğini biliyordum, Oliver," diye takılıyor ve komik olan şu ki, birkaç saat önce onu gerçekten istiyordum. Ya da en azından *benarananonu* istemek

Andrew tek yatağa bakıyor ve gülümsemesi düpedüz şehvetli bir hal alıyor. "Bunu yapacak mıyız, ne yapacağız?"

Eline uzandım ve bunun yerine parmaklarımızı birbirine kenetledim. Benim yanımda o adam olmak zorunda değilsin, biliyorsun.

Başka bir buruşuk kafası karışmış yüz ifadesi yapıyor. "Hangi adam?"

"Sadece partilerde eğlenceli vakit geçiren adam." Yan yana oturmak için onu yatağa çektim. Andrew, birleştirilmiş ellerimizle oynarken bir an sessiz kaldı.

"Biliyorsun," dedi Andrew kalın bir sesle. Şimdiye kadar harika bir sahte nişanlı oldun. Elini sıkıyorum. "Dürüst olmam gerekirse vasatsın," diyorum ve

Andrew tekrar gülümsedi. "Ama yarın yeni bir gün." Ne yazık ki Andrew için yarın burada olmayı planlamıyorum.

Bir Webcomic

İle *Oliverartsbazen*

Bölüm 2: *Dürüstlük Oyunu*

(Noel Arifesi, 11:07)

Yüklendi: 31 Aralık 2021

Sanırım Powell's'daki kafede kalp krizi geçirmek üzereyim.

Bu—elimi göğsüme bastırıyorum—*Evet*. Bu kesinlikle bir kalp krizi.

Kalbimin kaburgalarıma çarptığının fazlasıyla farkındayım ve göğsüme bir şey sıkışmış gibi geliyor, çok kalabalık, bunalmış bir duygu. Ne zaman nefes almaya çalışsam keskin, bıçak saplanır gibi bir ağrı oluyor. Göğüs kafesimi kavradım ve yavaşça nefes almaya çalıştım ama hayır, çok acıyor.

Muhtemelen bu. Muhtemelen ölüyorum.

Hariç. Kuyu. Sabah saat on birde kahve için sırada beklerken kalp krizinden ölecek olmam istatistiksel olarak pek olası değil.

Önceden yazılmış kendi kendime konuşmamı gözden geçirmeyi kendime hatırlatıyorum. *Kalp krizi geçirmiyorsun, çünkü her şeyden önce yirmi dört yaşındasın Ellie ve mikrodalga yemeklerine olan sevgine ve fiziksel egzersizden nefret etmene rağmen, benzeri görülmemiş bir kalp krizi geçirmen pek olası değil.*

İkincisi, daha önce burada bulunduğunuz için, panik atağı başka bir şeyle karıştırdığınız için, gecenin bir yarısı acil servise gidip EKG'ler sağlık sorunlarınızın göğsünüzde olmadığını acı verici bir şekilde işaret etmesi için..

İlk tam nefesimi alıyorum.

Aslında yaşadığım şey küçük bir panik atak. Kısa bir yoğun kaygı parlaması. Bir yabancıyı ikinci bir yere kadar takip etmeyi kabul ettiğinizde karşılaşabileceğiniz türden. Bu ikinci konum sadece Powell'ın içindeki kahve dükkanı olsa bile.

Birkaç sakinleştirici, temizleyici nefes daha alıyorum. Jack adındaki kadın kahvelerimizi ismarlıyor, ardından pencerelerden oluşan bir duvarın yanındaki boş bir masaya doğru ilerliyor. Aslında masaların çoğu boş. Dışarıda, şu anda en az üç inç kar var, Burnside'da birbirine kenetlenmiş arabalar sıralanıyor ve yağ kar taneleri hâlâ düşüyor. Jack haki ceketini çıkarırken nedense kalbim sıkışıyor. Uzun parmakları pralin mokasına dolanmış güzel bir kadın karşıma oturuyor ve kardiyovasküler sistemim bunun bir tür randevu olup olmadığını anlamaya çalışırken alt üst oluyor.

"Merak etme. Bu bir randevu değil, dedi, az önce aklımı okumuş gibi sandalyesine yaslanarak.

"Ah." Rahatladım. Rahatladım mı? *Neden daha fazla rahatlamıyorum?* Ah, doğru. Tabii ki hayır. Düşünmedim—"

"Bu," diye devam etti, lafımı keserek, "eş-ebeveynler arasında, kitabımızın gelecekteki yetiştirilme biçimini tartışmak için bir toplantı."

kopyası *eglenceli ev* Aramızdaki masaya oturur ve ciddi bir tavırla elini masanın üzerine koyar.

"Ve bu bir randevu olmadığı için," diyor Jack, "normal randevu kuralları geçerli değil."

bu bir şekilde *daha kötüsü*. En azından flört kurallarını anlıyorum ve sosyal olarak benden ne beklendiğini biliyorum. Bu kanunsuz bir şey. Jack masanın altında ayağını itiyor ve iliklerime kadar şingirdediğini hissediyorum. "Normal randevu kuralları mı?" Sonunda soruyorum.

Jack mırıldandı. "Evet. Normal bir ilk buluşmada, çocukluk travmalarının yükünü üzerinden atmana izin verilmez, ama bu hiç de bir randevu olmadığına göre, bence bana Noel arifesinde neden bir kitapçıda ağladığını söylemelisin.

koltuğumda kıpırdanıyorum. "Ben..."

"Yapma," diye sözünü kesiyor, sert bir parmağını kaldırarak. "Yalan söyleme ve ağlamıyorsun deme. Çocuğumuza kötü örnek oluyor." Kitabı okşuyor. "Yeni kural. İkimiz de diğer kişinin sorduğu her soruya dürüstçe cevap vermeliyiz."

"Ben... ben bu şartları kabul etmiyorum."

Jack iki parmağıyla gözlüğünü burnunun üstüne itiyor ve bu harekette beklenmedik bir şekilde o kadar aptalca bir şey var ki, neredeyse kendimle ne yapacağımı bilmiyorum. "Önce ben gidebilirim" diyor. "Bana istediğini sor."

"Aşık Olmak İçin 36 Soru"nun platonik, kaygılı versiyonu gibi, en bariz olandan başlayarak milyonlarca soru zihnimde uçuşuyor. *Neden ben? neden satın almak istedin* Ben Noel arifesinde kahve?

Neden bana karşı bu kadar iyisin? Benim için üzüldüğün için mi? Neden hala oturamıyorsun?

Neden bana öyle bakmaya devam ediyorsun?

Ve Bana baktığında tam olarak ne görüyorsun?

"Noel'de neden yalnızsın?"

Jack isimli kadın mokasından bir yudum alıyor. "Ben... ben... Bu yıl ailemden bir molaya ihtiyacım vardı."

Sade kahvemden bir yudum alarak onun kurnazlığını yansıtıyorum. "Bu kulağa tamamen gelecek gibi gelmiyor ya da dürüstlük oyununun parametreleri dahilinde."

Saçlarını karıştırıyor ve bana kötü kötü bakıyor. "Evet güzel. Ailem." Bir yudum daha alıyor ve sandalyesinde kıpırdanıyor. "Tamam aşkım. Dürüstlük? Dürüstlük yapabilirim." Derin bir nefes alıyor. "Ben ailenin bokuyum." Jack, Vitrin Hesaplaşması sırasında kendisini bir eşya olarak gösteriyormuş gibi eliyle süpürme hareketi yapar. *Fiyat doğru*. "Okulda her zaman berbattım, bu ailem için zordu, ama listedeki soyadıma bir göz atan, anne tarafından Koreli olduğumu fark eden ve benden bir çeşit dahi olmamı bekleyen ırkçı öğretmenlerim için daha da zordu. Ya da en azından sessiz, itaatkar bir öğrenci, gürültülü, açık sözlü, tembel biri değil, DEHB ve ağır bir yürüyüş."

"Şaşırtıcı derecede ağır bir sırtın var," diye not alıyorum.

Ayağını itip kalmaya devam ediyor ve ben de masanın altına uzanıp elimi dizine koymak için duyduğum ani, açıklanabilir dürtüyle mücadele ediyorum. Onun yerine parmaklarımı sıcak kupama doladım.

"Yani, DEHB teşhisi ve doğru ilaçları aldıktan sonra bile okuldan nefret ettim. Sıralar çok küçüktü ve çok fazla oturma vardı ve kitap okuyarak bir şeyler öğrenmeniz mi gerekiyordu? Bu korkunç bir sistem. Ama ailem üniversiteye gitmemi istedi, ben de Oregon Üniversitesi'ne girmek için ihtiyacım olan notları aldım ve neredeyse bir yıl sürdü.

yıl ve okulu bıraktı. Şimdi yirmi altı yaşımdayım, asgari ücretle çalışıyorum ve hayattaki her seçimimde ailemi derinden hayal kırıklığına uğrattıyorum. Ve bu Noel'de onların onaylamayan bakışlarıyla yüzleşmek içimden gelmiyordu.

Sonunda bir nefes aldı ve ben onun bana sunduğu kırılma anı onurlandırmak için bir yol bulmaya çalıştım. "En azından ailen hayal kırıklığına uğrayacak kadar önemsiyor," diye denedim. Bunun tamamen yanlış bir şey olduğunun farkındayım.

"Bunun için mi ağlıyordun? Ailen umursamadığı için mi?"

Burun deliklerimden yavaşça nefes alıyorum. Bana kendisinden çok şey verdi ve aynısını nasıl yapacağımı bildiğimden emin değilim. "Bu... onun gibi bir şey."

Gözüne düşen saçlarını çekmek için çenesini salladı ve bunun yeterli olmadığını biliyorum. Omuz çantama uzanıp güvenlik battaniyesi gibi bir kalem çıkardım. "Dürüstlük. Bir ay önce Portland'a taşındım çünkü Laika Studios'ta bir iş buldum. Gerçekten zorlu, düşündüğümde çok daha zorlu. Bir sanatçı olarak her zaman doğal olarak yetenekli oldum. Demek istediğim, bunun için çok çalıştım, beni yanlış anlamayın ama bazı arkadaşlarım kadar çok çalışmak zorunda kaldığımı düşünmüyorum. Bana oldukça kolay geldi. Ama Laika'da çalışmak zorundayım zor, ve boşalıyor.

"Noel'i birlikte geçirelim diye anneme bir uçak bileti aldım, çünkü her şey isteyken, tatillerde gerçekten yalnız kalmak istemiyordum. Bu sabah, uçağa binmediğini söylemek için aradı. Hava tahminindeki kar yüzünden olduğunu söyledi ama Ted adında yeni bir adamla daha yeni tanıştı, bu yüzden..."

Kalemimin ucunu peçetemde gezdirerek belirsiz bir şekil çiziyorum. "Annemin erkeklerle olan ilişkisini benden önce görme huyu vardır, bu yüzden eminim ki Ted dördüncü koca olmaya adaydır. Büyüyen koleksiyonuna yeni bir başarısız evlilik daha eklendi."

"Bunu gerçekten düşünüyor musun?" aniden sorar. "Sonsuza kadar sürmeyen bir ilişkinin başarısızlık olduğunu mu?"

Elim peçetenin üzerinde duraksadı. "Yani, demek istediğim, sonsuza kadar evliliğin amacı değil mi?"

Jack'in çenesi bir dakikalığına kasıldı ve o kara bakmak için dönerken profilini inceledim. Yanlış bir şey söylediğim çok açık ama ne olduğundan emin değilim. "Bence evlilik, birini elinden geldiğince, elinden geldiğince uzun süre sevmeyi vaat ediyor. Bence ilişkiler tam da olması gerektiği gibi olabilir, diyor gözleri hâlâ karda, "yalnızca bir yıl, beş yıl, hatta yalnızca bir gün sürseler bile. Bir insanla geçirdiğiniz zamanın iyi yanları, sırf ilişki bitiyor diye ortadan kaybolmaz."

"Tam olarak olan bu değil mi?" Annemin çocukluğum boyunca bir düzine kez aşık olup, yatağında ağlayarak yattığı tüm kalbi kırık günleri düşünüyorum. Lisansta Rachel Greenblatt adında bir kızla olan tek ciddi ilişkiyi düşünüyorum. Rachel'la bazı güzel anlar yaşamış olsam bile, şimdi aramızdaki her şeyi mahvettiğim, her şeyin dağılmasına izin verdiğim, başarısız olduğum bilgisi gölgede kalıyor.

"Sanatı sevmenin tek nedeni bu mu yani? İyi olduğun için mi?" Jack, konuşmada başka bir anı dönüşle beni şaşırttı.

"Ne? HAYIR! Sanatı seviyorum çünkü... Kaygı kontrolü beynimden sanatla ilgili sevdiğim her şeyi alt-siliyor, ben de masanın karşısında bocalayarak oturuyorum. Sanata aşık oldum çünkü... çünkü bu, öğretmenlerimin beni övdüğü bir şeydi. Çünkü evde yaptığım hiçbir şey ailem tarafından fark edilmeme neden olmadı, sadece resim yapmak...bir şey- okulda fark edilmemi sağladı. Bu yüzden yapmaya devam ettim, gelişmeye devam ettim, dikkat çekmeye devam ettim.

"Tamam aşkım." Jack, cevabımı bekleyemeden sandalyesinde doğruldu. Gülümsemesi aniden yaramaz. "Dürüstlük oyunu: En sevdiğiniz Taylor Swift albümü nedir ve neden?sonsuza dek?"

Onun diyalojik kırbaç darbesiyle başa çıkacak donanıma sahip değilim ve kekeleyerek, "Sevdiğimi

düşündüren nedir?

sonsuzu dek?"

Bana doğru elini sallıyor. "Kesinleşiyorum*sonsuzu dek*vibrafon." "Tamam, birincisi, şimdiye kadar yazılmış en harika Noel albümü..." "Uzaktan bir Noel albümü bile değil."

"Katılmamayı kabul et." Kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Sorduğun gibi değil ama benim favori albümüm*Sevgili*"

Kupamı yere çarpıyorum. "*Sevgili* favori albümün olamaz. Bu, onun genel çalışma yapısı için saldırgan. "Sadece kesintisiz patlamalar ve ben bunun için buradayım."

Masanın karşısından ona bakıyorum. "Gerçekten bir Swiftie'ye benzemiyorsun..." "Bir Swiftie neye benziyor?"

"Bilmiyorum.... Sen sadece biraz... havalı görünüyorsun? Kaşları yüzüne doğru kalkıyor. "Ve bilirsin, dahası...*kasap*"

Yüzlerimiz birbirine yaklaşana kadar masanın üzerinden öne doğru eğiliyor ve sesini alçaltmaya çalışıyor. "*kasap*kirli bir kelime değil. Hâlâ neredeyse bağırarak ses seviyesinde. "Fısıldamak zorunda değilsin."

"Bana pop müzikten hoşlanan biri gibi gelmedin."

Benden uzaklaşmıyor, bu yüzden ağzını açtığında nefesindeki pralin şurubunun kokusunu alabiliyorum. Ve onun altında, derisinin bir yerinden taze pişmiş ekmek geliyordu. "Söyle bana: Benim gibi birinin ne tür müzik dinlemesine izin verilir?"

Gözlerimi sımsıkı kapatarak kendime kızıyorum. "Ben çok üzgünüm. Tabii ki, hangi müziği dinleyebilirsen... Bunu kastetmemiştim—"

"Dürüstlük oyunu: Daha önce hiç tuhaf biriyle tanıştın mı?"

"Elbette var," diye çıktım savunmaya geçerek. "Yani, aslında ben tuhafım." Kendime tekrar yaltaklanma dürtüme direniyorum. "Ben biseksüelim. Bu sadece... biliyorsun, Portland biraz farklı ve ben hala buna alışmaya çalışıyorum."

Masanın karşısından beni inceliyor. "Dur tahmin edeyim: Iowa."

"Ohio."

"Ah evet." Bilge bir şekilde başını salladı. "Portland'daki herkes aslen Ohio'lu."

"Bu yüzden buraya taşındım," diye açıklamaya çalıştım. "Laika'daki işi kabul etmeden önce şehri ziyaret etmek için buraya uçtum ve kendimi evimde gibi hissettim. Her zaman tam olarak uyum sağlayamadığım hissine kapıldım ama buradaki beş dakika içinde bunun doğru olduğunu anladım. Sanki herhangi bir yerde kendim olabilseydim, burası olurdu."

"Sen?" o soruyor. "Ben"

neyim?" "Kendin."

Peçete çizimimden başımı kaldırıyorum ve Jack'in yine bana baktığını görüyorum. "Kayıt için, ben*sadece*pop müzik dinle," diyor Jack. "Ve Taylor Swift gelmiş geçmiş en büyük söz yazarı. Bob Dylan'ın dinlediğinden oldukça eminim*Folklor*ve hemen Nobel edebiyat ödülünü ateşe attı. Elimi mi çekiyorsun?"

Önümdeki peçeteye uzun parmaklar, gölgeli parmak boğumları, kare tırnaklar ve işaret parmağında kalın bir nasır çizdiğim yere bakıyorum. Çizimi dirseğimle kapatmaya çalışıyorum. "Hayır, ben sadece-"

"Dürüstlük oyunu!"

Dirseğimi yoldan çekiyorum. "Evet, sanırım elini çiziyorum. Savunmamda, çok ilginç ellerin var. Mesela bir sanatçının bakış açısından."

"Elimi çektin," diye tekrarlıyor, sesi ürpermek yerine huşu içindeydi. Bu bir şey.

"Üzgünüm. Kötü," dedim peçeteyi buruşturarak.

"Beklemek! Yapma. Jack uzanıp beni durdurmak için elini elimin üzerine koydu. Sonra peçeteyi alıp nasırlı parmaklarıyla dikkatlice düzeltiyor. "Bok. Sen *vardır* gerçekten iyi."

"Temelde on yıllık bir planım var," diye açıkladım çünkü onun ciddi ciddi peçete çizimimi incelemesini biraz dağıtmaya ihtiyacım vardı. "Lisansta sınıfımın en iyisiydim ve yüksek lisans için bu prestijli bursu kazandım, Laika'daki işi bu şekilde kazandım. Şu anki işim karakter animatörü olarak çalışmak ve baş animatörlüğe yükselmeden önce bunu muhtemelen birkaç yıl yapacağım, böylece umarım bir gün kendi animasyon filmlerimi yazabilirim.

"Ha." Jack kaşlarını çatmak için peçeteden bana baktı. "Masanın o tarafından yoğun, aşırı başarılı bir koku geldiğini düşündüm."

"Bu bile ne anlama geliyor? *kokubeğenmek*?"

Tekrar öne eğildi, bana daha da yaklaştı ve burnundan derin bir nefes aldı. "Bayat kahve ve çözülmemiş mükemmeliyetçilik."

"Ben mükemmeliyetçi değilim," diye itiraz ediyorum. "Sadece planları severim." Ellerimi tekrar sallıyorum ve Jack masanın üzerinden uzanıp gergin bir kuşu yakalıyormuş gibi havadan bir tanesini kapıyor.

Baş parmağımın kenarını, tırnağımın hilalini izleyerek, "Birinin elini nasıl çizdiğini anlamıyorum," diye düşündü. Onun keskin sola dönüşlerine ayak uydurmaya çalışarak tekrar çabalıyorum. "İnsan elinde o kadar çok incelik var ki."

Açıklamak için ağzımı açtım ama göğsüm yine çok kalabalıktı. Fazladan dört kaburgam, üç kalbim var ve Jack başparmağımın eğiminden aşağıya, avucumun yumuşak eti boyunca içe doğru bir yol çizmeye devam ederken boğazıma tırmanan bir dolgunluk var. Bir kadının eline böyle dokunuyorsa nasıl öpüyor aklım almıyor.

hariç, ben kesinlikle *olabilmek* hayal edin - pralin ve çikolata gibi tadı olurdu ve böyle, narin ve telaşsız hissederdin - ve bu düşünce ayak parmaklarımı çizmelerimin içinde yanarken kağıt gibi kıvrır.

Bu benim başıma gelmez. Tamamen yabancıları öptüğümü hayal etmiyorum ve eğer yaparsam, işin içinde parmak kıvrırmak yok.

Elimi ondan çekiyorum.

"Üzgünüm." Ellerini avuç içi aşağı gelecek şekilde masaya koyar. Sana dokunmadan önce sormalıydim.

"Hayır, öyle değil... şey... Bir sürü YouTube videosu izledim," diyorum, "el çizmeyi öğrenmek için. Lisede. Kendime bunu nasıl yapacağımı böyle öğrettim.

Jack tamamen gülümsüyor - çeyrek ay ya da yarım ay değil, savunmasız, bulaşıcı ve biraz şapşal bir şey. "Hadi." Masadan geri iter ve paltosunu alır. "Kar kötüleşiyor, bu yüzden muhtemelen bir sonraki yerimize gitmeliyiz."

"Bir sonraki yerimiz neresi?"

Carhartt ceketini giyiyor. "Fikrim yok. Bir 'planım' yok. Başımı kaldırdığımda, ifadesi düşmeden önce bir an bana sırtıttığını gördüm. "Ama bak," diyor aynı sert parmağını kaldırarak, "ben senin manyak peri rüyan değilim ki-"

"BenimNe?"

"Ama diyelim ki, çekici elleri olan nazik bir yabancıyla birkaç saat geçirmek istersen," -ellerini agresif bir şekilde bana çeviriyor- "sadece... bilmiyorum... günün bizi nereye götüreceğini görebiliriz?"

Pencereden, Burnside'daki kaldırım boyunca yaklaşık dört inçlik kar birikti.

Karlı bir günde, plan yapmamak paçayı sıyrabilir.

Onuncu Bölüm

18 Aralık 2022 Pazar

"Bu bir şaka mı? Şaka yapıyorsun değilmi?"

"Neden böyle bir şey hakkında şaka yapayım ki?"

"Hmm. Çok komik olduğun için mi?" Meredith tahmin etti. "Özellikle de olmamaya çalışırken."

"Tamam, bir, bu çok sert-"

"Aslında sert olan ne biliyor musun? Sana gönderdiğim TıkTokları hiç izlememen gerçeği—"

"Ve iki..." Kulübenin sessizliğini aşmaya cesaret edebildiğim kadar yükselttim sesimi. Diğer herkes hala uyuyor ama ben saatlerdir uyanığım, zemin kattaki çamaşır odasında saklanıp ikinci bölümün panelleri üzerinde çalışıyorum.*aranjman*- şu anki çalışma başlığı: "Kar Günü İntikamı." Aşağıya iner inmez, Meredith'e çalgınca bir mesaj gönderdim.*ARA BENİ* Sabahın dördünde yirmi ünlem işaretli mesaj attı ve sonra endişeyle beni geri aramasını bekledi.

"Mücadelelerimi hafife almamalısın," diye azarladım şimdi, yüzünü gördüğüm için minnettar olsam da.

"Yani benimle dalga geçmiyorsun? Andrew, Jack'in erkek kardeşi mi? Jack orada mı?"

Seninle? *keriko*?"

"Hayır, seninle dalga geçmiyorum. O burada."

"Kuyu." Meredith ekranda omuz silkiyor. "Kesinlikle bir tipin var."

"Senden nefret ediyorum."

"Yani, istatistiksel olarak erkeklere çok sık aşık olmuyorsun, bu yüzden zaten yattığın bir kıza benzediği için Andrew'a aşık olman mantıklı."

"Bu kadar. senden nefret ediyorum *Bu yüzden* fazla."

Meredith başını sallıyor. "Ve sana Andrew'a geçmişinden bahsetmemeni mi söyledi?"

"Evet, yaptı. Çünkü o açıkça bir çöp yalancısı. "Aseksiçöp yalancı kişi."

"Bu ayrıntı, bu argüman için önemli değil."

"Önemli hissettiriyor."

Çamaşır makinesi tüneğime geri dönüyorum. Burada kalamam! Andrew'un kız kardeşinin en iyi arkadaşıyla tuhaf bir sorunu var ve ben onun kız kardeşiyle yattım ve bu, dahil olan herkes için felaketle sonuçlanacak tam bir aşk yamuk durumu. Bu yüzden Portland'a geri dönmenin bir yolunu bulacağım.

"Ne demek istiyorsun? ayrılamazsın Para!"

"Kalamam, Mere! O onun kız kardeşi!"

"İşini bırakıyorsun! Portland'a öylece geri dönemezsin! Nerede yaşayacaksın?"

"Nerede olursa olsun, burada kalmaktan daha iyi olmalı!"

Meredith haksız fiil bilgi kartlarını masaya koyuyor ve tüm dikkatini bana veriyor. "Noel'e sekiz gün kaldı Ellie. Bana o evde iki yüz bin dolara sekiz gün dayanamayacağını mı söylüyorsun? Bu yirmi beş bin dolargünlük?"

"Biliyorum ama-"

Meredith, "Boktan ailenle on sekiz yıl hayatta kaldın ve bunun karşılığında tek kuruş bile almadın," diye belirtiyor. "Nasıl büyüdüğünü düşün. Böyle bir paranın neler yapabileceğini bir düşünün. *Anlam*"

Sorun şu ki, biliyorum *Kesinlik*lene anlama gelirdi Bunun gibi para... tüm sorunlarımı çözmezdi, ama birçoğunu çözmezse cehennem.

FaceTime'ımız garip bir sessizliğe bürünüyor ve bir an için donup kaldığını düşünüyorum, kıvrıcık kızıl saçları uykulu yüzünü çerçeveleyiyor, yarım topuzuna bir kalem sıkıştırılmış. Sonra konuşuyor: "Nasıldı? Onu tekrar görmek mi?"

Ben yutarım. "Bunun bir anlamı olmadığını söyledi, Mere."

"Ama olmadığını zaten biliyordun," dedi bana nazikçe, "ve onu unuttuğunu söylediğini sanıyordum."

"Kesinlikle öyleyim."

Kesinlikle değilim. Ama olmayı çok istiyorum ve bu aynı şey değil mi?

"Jack'i getiysen, bu anlaşmanın nesi önemli anlamıyorum," diyor. "Sahte nişanlının kız kardeşiyle yatmış olman kimin umurunda?"

Bu cümlelerin mutlak gülünçlüğüne rağmen, haklı olduğu bir nokta var. "Sanırım pek önemli değıl..."

Meredith duraklar. "sen*Gerçekten*onun üzerinde mi yani?"

"Mmm," diyorum. Ya Campbell's Soup sloganının başlangıcı ya da İngilizcedeki en az ikna edici hece.

"Tamam aşkım. Karar verildi." Meredith bu kararı kesin olarak verir. Kulübede Andrew ile sekiz gün daha kalacak ve onun nişanlısı gibi davranacaksın. Para için. Ve dürüst olmak gerekirse, yaratıcı malzeme için. Bu yeni webcomic'in bir sonraki bölümünü okumak için sabırsızlanıyorum. İlk bölümdeki rakamları gördünüz mü? İnsanlar sahte flört mecazını gerçekten seviyor. Yoksa bu daha çok çıkar evliliğı mi?"

Onu görmezden geliyorum. "Tamam," diyorum, inancım güçleniyor. Jack lanet olsun. Bu yaklaşık iki yüz bin dolar. Aptalca bir aşkın iki yüz bin dolarlık şansımı mahvetmesine izin veremem.

Onu tamamen unutabilirim. Ama sadece güvende olmak için, önümüzdeki sekiz gün boyunca bu dev evde ondan tamamen uzak durabilirim.

• • •

"Jack'ten kaçınma" planı beş dakika sürüyor, dördünü ikinci bölümü yüklemek için harcıyorum.*aranjman*Bitmiş bir üründen çok özensiz bir taslak olmasına rağmen, bunu bir çamaşır makinesinin üzerine eğilerek beş saatte yaptım. Ekranın diğeri tarafındaki insanları düşünmemeye çalışıyorum ama Meredith haklı: ilk bölümü on binlerce kişi okudu.

İPad'imi kılıfına geri koyuyorum ve kahvaltı bulmak için çamaşır makinesinden iniyorum. Saat neredeyse dokuz ve birinin mutfakta yüksek sesle gümbürdediğini duyabiliyorum. Merdivenlerden yukarı çıktığımda onun olduğunu görüyorum.

Jack, kulaklarından AirPods'un çıktığı "Asyalı Nefretini Durdurun" tişörtünün üzerine bir önlük giyiyor. Unu ellediğı için başı eğilmiş, bir tutam saç yüzüne düşüyor. Henüz beni fark etmedi. Küçük bir mutfak terazisinde ununu ölçmekle meşgul, duyulmamış bir şarkıya eşlik ediyor.

Cehaletinden faydalanmalı ve o beni görmeden mutfaktan çıkmalıydım. Onun gıcırtılı sabah sesini duymak ya da gözlerinin altındaki yumuşak mor torbaları görmek istemiyordum. Yanımda uyandığında, kısaca ve aptalca bir şekilde her zaman yanımda uyanabileceğini düşündüğümde nasıl göründüğünü düşünmek istemiyorum.

İki yüz bin dolar. Bunu iki yüz bin dolara yapıyorsun.

Ben mutfaktan kaçamadan Jack'in kafası, karıştırma kabına unu ekleme beklentisiyle kalktı ve benim orada durduğumu görünce koyu kahverengi gözleri kocaman açıldı. Bir AirPods çıkarıyor ve kesilmeden önce üç saniyelik "Pocketful of Sunshine"ın zarar verici bir ses seviyesinde çaldığını duyuyorum.

"Günaydın," diyor. O gıcırtılı lanet sesle.

"Merhaba. Hey," dedim gergin bir sesle. "Günaydın."

Gözleri karıştırma kabına indirmeden önce bir kez daha üzerimde oyalandı. "Seni uyandırdıysam özür dilerim," diyor. "Sesli olabileceğimi biliyorum."

Gülüyorum. Jack'e yüksek sesle seslenmek, onun terbiyeli görünüşüne seslenmek gibidir: Her odaya dalar, tüm yeri kaplar, tüm ilgiyi talep eder.

"Beni uyandırmadın," diyorum.

Jack'in konsantrasyonu onun yaptığı yemeklerle ve benim konsantrasyonum Jack'in yemek pişirmesini izleyerek tüketildiğinden mutfak sessizliğe bürünüyor. Kendimi on saniye boyunca ellerine sabitlenmiş bir bakışla yakaladım ve bir tür sözlü oyalama bulmaya çalıştım. Bir yıl önce aramızda geçenlerle ilgili bir sürü sorum var. Dürüstlük ve sahtekârlık hakkında, güven hakkında, hakkında sorular *Claire*. Beni tekrar görmenin nasıl bu kadar lanet olabileceği hakkında *kolay* onun için.

Ama ona bunların hiçbirini soramam. Bu yüzden, "Airstream'inizi Noel için her zaman dağa kadar mı getirirsiniz?"

"Paul Hollywood'un evde uyumasına izin verilmiyor çünkü annem onun geceleri herhangi bir mobilyaya tırmanmayacağına güvenmiyor." Jack yeri işaret ediyor ve ada tezgahının etrafına bakıp köpeğin ayaklarının dibinde top gibi kıvrıldığını görüyorum. "Ve günün sonunda kendi alanıma kaçabilmeyi seviyorum. Noel'i büyükannem ve annemle geçirmeyi ne kadar sevsem de, tamamen bana ait bir yerin olması akıl sağlığım için en iyisi."

Bu bilgiyi, sanki ilişkimizi tam olarak bir yıl önce Noel sabahı, dürüstlük oyununun bir turunun ortasında, kurduğumuz yerden almışız gibi özgürce sunuyor. Sanki aramızda hiçbir sınır yokmuş gibi, korunacak incinmiş bir duygu yokmuş gibi. Kırılganlığı dünyadaki en kolay şeymiş gibi teslim ediyor ve belki de Jack Kim-Prescott iseniz. Geçen yıl incinmiş duygularla ayrılmadıysanız.

Kalbim göğsümde sıkışıyor, sanki gelecekteki yanlış kullanımlar için kendini küçültüyormuş gibi. "Ne yapıyorsun?"

"Gofretler." Granit tezgahın üzerinde bir yumurta kırıyor ve bir eliyle yumurtanın akı ve sarısını hamurun içine kaydırıyor. İnanılmaz derecede havalı görünüyor. "Kulübede ilk sabah her zaman waffle yaparım. Programda var.

"Program?"

Jack, tezgahın üzerindeki lamine bir çizelgeyi işaret etmek için bir tahta kaşık kullanıyor. Bu, sonraki sekiz günün yapılandırılmış etkinliklere bölündüğü bir Excel elektronik tablosudur. *Noel kurabiyeleri: altı saat Nemükemmel Noel ağacını bulmak: üç saat.*

Noel şarkıları: iki saat. Aile

kayak gezisi: on iki saat.

Ayrıntı odaklı tarafım, böylesine organizasyonel bir zafer karşısında sızlanıyor. Ancak duygusal, duygusal taraf, organizasyonun aile bağ kurma süresine uygulanmasından biraz rahatsız. "Vay," en sonunda söylediğim şey.

"Evet." Jack sallayarak başını salladı. "Bu senin için annem."

Vay canına, diye tekrarlıyorum. Yine de bir şey *vartatlı* lamine program hakkında da. Katherine ailesiyle vakit geçirmeyi o kadar çok önemsiyor ki, sadece bir süreliğine iki saat ayırdı. *karda ilk aile yürüyüşü*. Linds paraya ihtiyacı olmadığı sürece bir telefon görüşmesi için on dakika ayıramaz.

Bunu yeniden hissediyorum, hiç bilmediğim aile Noelleri için bir nostaljiyle karışan o özlem duygusu.

Jack, "Zorunlu aile etkinlikleri söz konusu olduğunda Katherine oyun oynamıyor," diye açıklıyor. "Hepimiz yakın yaşıyor olsak da, yılda sadece birkaç kez bir aile olarak birlikte kaliteli zaman geçiriyoruz ve Noel annemin favorisidir."

Peki ya baban? Programı geri ayarladım. "Genellikle tatillerde çalışmak zorunda mı?"

Jack sırtını kamburlaştırıyor ve hamuru karıştırmak için eğiliyor. Bu, bazı müstehcen önkol esnemelerini içerir.

Onu aştın. Asla bir anlamı yoktu. O bir çöp yalancısı.

Meredith'in sesini duyuyorum. *Olağanüstü kollara sahip bir çöp yalancısı.*

"Evet," diye yanıtladı Jack sonunda. "Benim babam *İşler*. Ve anneme yarın her akşam aradığında geleceğini söyleyecek ve her sabah gelmeyerek annemin kalbini yeniden kıracak. Muhtemelen Noel Günü için burada olacak, ama o kadar. Her sene aynı."

Lamine programa tekrar baktım. *Aile tatili film gecesi: dört saat.* "Bu üzücü."

Jack bir an için çırpmayı bıraktı ve bana baktı. Bakışlarının sıcaklığından kemiklerime anında bir sıcaklık sızıyor. Bu adil değil. Güvenimi kırdı. Artık beni utandıracak güce sahip olmamalıydı.

"BT'dir-dirüzücü," diye katılıyor. "Ama eminim Andrew sana işlevsiz ailemiz hakkında her şeyi anlatmıştır."

Andrew açıkça bana bir bok söylemedi.

"Tatillerde gelme zahmetine katlanamayan bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim," dedim programı yeniden tezgaha koyarak. "Ya da hiç."

Jack'in yüzü ve gözleri yumuşar. Mutfağın sabah ışığında gözleri, her biri sıcak ve rahatlatıcı olan bir düzine kahverengi tonuyla parlıyor. Pekmezli kurabiye gibi. Orta kavrulmuş kahve gibi. Eski, sevilen bir kitabın yıpranmış deri sırtı gibi.

Hayır, Ellie. sen onu aştın.

Ve onun için hiçbir şey ifade etmiyordu..Ve iki yüz bin dolar.

Jack'in gözleri, kolumun altına sıkıştırdığım iPad'e kaydı. "Yani... artık barista olarak mı çalışıyorsun?"

Başımı salladım ve herhangi bir ek soru sormamasını umuyorum. Ama tabii ki öyle. "Bu, Laika'dan ayrıldığın anlamına mı geliyor?"

Bilgisayarımı bir kalkan gibi vücudumun önüne tutuyorum. Jack beni hayalleri ve hedefleri olan Ellie olarak biliyordu, hayatı boyunca bir şey için çalışmış ve sonra bunu başarmış Ellie. Çoğu zaman çoğu şeyin yolunda gittiğine inanan Ellie.

Şimdi onun önünde duran Ellie - her şeyini kaybeden Ellie, başarısız olan Ellie, çoğu şeye inanmayı bırakan Ellie - neye daha çok pişman olduğumdan emin değilim: geçmişteki saflığı mı yoksa şimdiki kinizm mi?

"Evet söylerim. "Laika'dan ayrıldım."

"Neden? Ne oldu?" Jack açıkça sorar. Her zaman açık sözlü, her zaman doğrudan, kırılğan duygularımı asla baloncuklu ambalaja sarmadı. Onun bu özelliğini seviyorum ve bu özelliğinden nefret ediyorum ve şu anda sadece sorgulamasından kaçmak istiyorum.

"İşe yaramadı."

"Ne demek işe yaramadı?" itiyor. "Bu iş için ülke çapında taşındınız. Hepsi senin on yıllık planın bir parçasıydı. Sen-"

"Sadece işe yaramadı. Başarısız oldum ve bu konuda söylenecek başka bir şey yok." "Dürüstlük oyunu," dedi Jack, refleks olarak, küstahça. Sadece kelimeler bittikten sonra

Mutfakta garip bir şekilde aramızda dolaşan Jack, belki de bunları söylememesi gerektiğini fark etmiş görünüyor. Çenesini sıkıyor.

Gözlerimin arkasında, göğsümde bir yanık var. Bir yanımda, Jack'e kalbinin tüm gizli bölmelerinde güvenen kız olmak için bir yıl önceki dinamiklere geri dönmek istiyor. Laika'dan kovulduğumda, söylemek istediğim ilk kişi oydu, çünkü hayatımın alt üst olması konusunda beni daha iyi hissettirebilecek birinin o olacağını biliyordum.

Ama o kadar basit değil. "Söyleyecek başka bir şey yok," diye tekrarlıyorum.

Jack, yaptığı kahvaltı hazırlıklarının arasından bana bakıyor. Sonunda gözlerini waffle makinesine çevirerek, "Değişmişsin," diye karar verdi.

"Yapmadın."

Başını tekrar kaldırdı ve gözlerindeki hüznü, ağzının aşağı doğru eğilmesi beni ürküttü. "Ellie, ben..."

"Sabah!" Andrew arkamda şarkılar söylüyor. Jack, erkek kardeşi, annesi tarafından açıkça seçildiği uyumlu bir pazen Noel pijama takımıyla mutfığa girerken donup kalıyor. Jack'in söylemek üzere olduğu her ne ise bu izinsiz giriş yüzünden kaybolmuştur. "En sevdiğim iki kız nasıllar?"

Jack, Biz yetişkin kadınlarız, diye homurdandı. "Üzgünüm. iki favorim nasıl kadınlar?"

Jack başını sallar. "Hayır, boşver. Hala iğrenç.

Andrew yanımdaki tezgâha doğru sendeledi. "İyi. En sevdiğim kadın nasıl?"
"Hmm," diye şakıdım.

Bu kadar. Tüm söyledğim bu. Diğer tüm heceler tıpkı Jack'in söylemek üzere olduğu gibi gırtlığımın gerisinde öldü. *Jack ne söylemek üzereydi?*

Andrew kusursuz bir nişanlı performansıyla başını yana eğip yanağımı öptü.
"Günaydın Oliver."

Jack'in yüzünde bir soru var ve kendini asla sansürlemeyen Jack, "Oliver tuhaf bir evcil hayvan adı" diyor.

Jack ne söylemek üzereydi?

Andrew, "Bu onun soyadı," diye açıklıyor.

Jack, hızla çırpmaya geri dönmekten önce bu haber karşısında irkildi.

"Waffle'lar neredeyse hazır mı?"

Jack kardeşine bakar. "Bugünlerde kahvaltıda sadece peynir altı suyu protein karışımları tükettiğini sanıyordum."

Andrew parçalanmış karın kaslarını kız kardeşine göstermek için gömleğinin alt kısmını kaldırıyor. "Sanırım tek bir waffle'ı karşılayabilirim." Parmağını krem şantiye kaydırmak için diğer kolunu tezgahın üzerinden uzatıyor.

Çırpıcıyla geri çekiyor. "Bu iğrenç! Parmaklarını nereye soktuğunu bilmiyorum."

Ah. Hadi, JayJay," diye mırıldanıyor. "Beni sevdiğini biliyorsun."

Andrew parmağındaki kremi dramatik bir şekilde yalarken Jack kaşlarını çatı.
"Söyle Jacqueline."

Jack isteksizce, "Seni seviyorum," diye mırıldandı.

Andrew kulağını tutarak tezgâhın etrafında dolanıyor. "Üzgünüm. Seni duymadım. Jack sesini yükseltir. "Seni seviyorum" ve öfkeyle ekliyor,
"BooBoo!"

Andrew sırtıyor ve kız kardeşini yanlamasına kucaklıyor. "Yaptığını biliyorum."

"Aman Tanrım, kim öldü?" Dylan, ayaklarında tavşanlı terliklerle mutfığa girdiklerinde homurdanıyor. Çenelerinde salyalar var, göstergeleri için sarkık delikler ve gözlerinde bir cinayet parıltısı var. Bunun onların tipik sabah estetiği olduğunu hayal ediyorum.

Jack, "Ah, büyükbabamız öldü," diye yanıt verir.

Dylan varlığını kabullenmeden yanımdaki bir bar taburesine kayd1. "Evet, bir hafta 6nce. Neden Şimdi sarılıyorsun?

Andrew kız kardeşini serbest bırakır. "Bazen, iki kardeş birbirini 6ok sevdiğinde," diye anlatmaya başladı patronluk taslayan bir sesle.

Dylan, "Şaka yapmaya 6alıŐma Andrew," diye alay ediyor. "Güçlü yönlerine bağı kalmalısın."

"Hangileri?"

"Ağır Şeyler kaldırmak ve sıcak olmak."

"Ah." Andrew yüzünü sevimli bir gülümsemeyle kapatmadan 6nce kısa bir süre yüzünü buruşturdu. "Zaten tonlarca parası olan insanlar i6in tonlarca para kazanmak konusunda olduk6a yetenekli olduğumu da unuttun."

"Bunu asla unutamam, seni kapitalist domuz."

"6ocuklar, 6ocuklar," diye tısladı Jack, Dylan'a French Press'ten alınmıŐ dev bir fincan kahveyi uzatırken. Süt i6ermeyen kremayla o kadar dolu ki neredeyse sarı. "Kahvaltıdan 6nce ideolojik tartışma yok."

Dylan minnetle kupayı alıyor ve gözleri Şişmiş bir Şekilde bir yudum alıyor. Andrew dolaptan bir torba matcha tozu almadan 6nce bir saniye onları izliyor. Andrew uzandığı sırada gömleğı arkadan yukarı doğıru kalktığında, Dylan bariz bir Şekilde bunu fark ediyor. İkiisi de gülün6 derecede bariz ve bu aşk yamuk*kesinlikle* hayatımızı mahvedecek.

"Büyükanneler nerede?" Dylan birkaç yudum kahveden sonra soruyor.

Jack, "Akşamdan kalma hallerinden dolayı uyuyorlar," dedi ve bu sefer sade bir fincan kahve daha doldurup hi6 düşünmekten bana uzattı. Sıcak kupayı göğsüme yakın tutuyorum.

"Ya Katherine?"

Jack, cevap vermeden 6nce kardeşine bir bakış fırlatır. "Babam dün gece aradı ve Salı'ya kadar gelmeyeceğini söyledi, bu yüzden tahmin etmem gerekirse, muhtemelen Peloton'u i6in ağılıyordur."

Dylan, "Bana Kim-Prescott ailesinin Noel'i gibi geldi," diyor.

Alexa. Jack, adadaki dairesel hoparl6re döner. "Jack'in Şarkı listesini karıştır."

Miley Cyrus'un "Tekrar Görüşmek Üzere" mutfağı doldurur ve Jack Şarkı sözlerini söylemeye başlarken yumruklarını hafıf6e sallar.

Dylan derin bir hayal kırıklığıyla başını sallıyor. "Müzik zevki bu kadar acınası olan biriyle nasıl arkadaş olabilirim?" onlar merak eder.

Jack sahte bir özürle ellerini kavuşturur. "Tüm havalı çocuklar gibi Alman death metal dinlemediğim için çok üzgünüm."

"Az önce 'havalı çocuklar' demiş olman, senin ne kadar havalı olmadığının dokunaklı bir hatırlatıcısı."

"Siz ikiniz nasıl arkadaş oldunuz?" diye sordum bakışlarımı Jack'ten Dylan'a çevirerek. Yüzeyde, en iyi arkadaşlar için ana aday gibi görünmüyorlar. Jack açık, sıcak ve kibar. Görünüşe göre Dylan... yanmış bir hatmi.

Dylan, buzdolabından ev yapımı çilek kompostosu gibi görünen şeyi alırken Jack'i suçlarcasına işaret ediyor. "Yüzüme yumruk attı."

"İlginç bir arkadaşlığın başlangıç hikayesi," diye gözlemliyorum. "Tam olarak neden suratlarına yumruk attın?"

Jack gerçekçi bir tavırla, "Çünkü pislik yapıyorlardı," diye yanıtlıyor. Dylan kupalarını yere çarpıyor. "Tamam, her şeyden önce ben yedi yaşındaydım..." Jack, "Yedi yaşındakiler sık olabilir," diye sözünü kesti.

"İkincisi, o sırada bazı ağır şeyler yaşıyordum..."

Andrew gözlerini devirip bana döndü. "Babalarımız birlikte çalıştığı için hepimiz tanıştık. Ve Oswego Gölü ezici bir çoğunlukla beyaz olduğundan, birkaç renkli çocuk Lake Grove oyun alanında birbirine yapışmak zorunda kaldı.

"Biz böyle**birbirimizi** *tanıyorduk*Dylan açıklıyor. "Ama Jack ve ben sadece teneffüste suratıma yumruk attığı için arkadaş olduk."

Jack, şiddete başvurma konusunda biraz özür diler gibi görünüyor. "Bazı birinci sınıf öğrencilerine zorbalık yapıyorlardı. Ne yapmam gerekiyordu?"

"Ah, kesinlikle hak etmiştim. Jack suratıma yumruk attı ve sonra hemen beni buz alması için hemşireye götürdü ve kanama duruncaya kadar karyolada yanıma oturdu ve o anda onun kaotik güzel kışını geri kalan günlerim boyunca seveceğimi anladım. Ayrıca." Dylan boğazını temizliyor. "Bazen suratıma iyi bir yumruk atmaya ihtiyacım oluyor. Ben biraz... çatışmacı olabilirim."

Kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Fark etmemiştim."

"Ve otoriter," diyor Andrew. "Aynı zamanda otoriter de olabilirsin."

"Ve düşmanca," diye ekledi Jack, ızgaradan bir gözleme soyarak. "Ve sadece kaba."

"Tamam, ikiniz için de bu kadar yeter, teşekkürler." Dylan kaşlarını çattı ama dün gecenin ısırtığı yok. Bar tabureleri üzerinde bana doğru dönüyorlar, dizlerimiz geniş bir açı oluşturuyor. Jack dün gece yüzüme mecazi bir yumruk attı ve sana bir özür borçlu olduğumu açıkça belirtti. Dışarıda duydukların için."

Dylan boyunlarını bıçak dövmelelerinin mürekkebinin üzerine kaşdı ve sonraki birkaç kelimeyi sanki büyük fiziksel ve zihinsel ıstıraba neden oluyormuş gibi ağzından çıkardı. "Yani üzgünüm." Dylan bakışlarını hemen Jack'e çevirir. "Bu senin için yeterli bir özür mü?"

"Sonunda biraz altını oydu, ama..."

Andrew, "Alçakgönüllülüğün icrası için ekstra puan" diyor. "Bunu başarmanın senin için zor olduğunu biliyorum."

Dylan ters ters bakıyor. Aileye hoş geldin Ellie. Burası berbat.

Nefis siyah kahvemden bir yudum alıyorum. Burada gerçekten o kadar da kötü görünmüyor.

"Ah, hadi ama." Andrew, Dylan'ın omzunu itmek için tezgahın üzerinden uzanıyor. "Sen bizi seviyorsun."

Dylan kahvelerinden bir yudum alırken boğulur. Andrew, Dylan'dan birkaç adım geri çekildi, Dylan'ın omzundaki eli şimdi kendi saçını karıştırıyordu. Alexa, Avril'in "Complicated" şarkısını çalmaya başlar.

Çok ince, Alexa.

Ve gözlerimi Andrew ve Dylan'dan uzaklaştırdığımda, Jack'in tezgahın karşısından bana baktığını görüyorum; Bakışlarımı hızla tezgahın üzerindeki lamine programa indirdim.

Jack ve Ellie arasındaki garip etkileşimler.192 saat.

Bölüm Onbir

Karda ilk aile yürüyüşü: iki saateşleşen Noel kazaklarını içerir. "Tamam aşkım!"

Bitirirken Katherine coşkuyla ellerini çırpıyor
brunch "Jacqueline'in Noel kazaklarını seçme yılı." Katherine kızına yorgun bir bakış fırlatır. "Veumutla, bu sefer bu görevi ciddiye aldı.

"ŞekerJack, Meemaw'ı mükemmel bir şekilde taklit ederek, "Her şeyi ciddiye alıyorum," diyor.

Jack, şimdiye kadar gördüğüm en tuhaf Noel kazaklarından bazılarını içeren, ürettiği yeniden kullanılabilir New Seasons çantalarının kanıtladığı gibi, çok az şeyi ciddiye alıyor. Andrew'un ki bir şekilde müstehcen. Veşenlikli, Katherine's üç beden büyük ve Lovey's bir Noel ağacı resmi ve üst kısmında "Yakın" yazıyor. Dylan's, kaldırılmış bir orta parmak veya dik bir penis gibi görünecek şekilde düzenlenmiş bir hediye kulesine sahiptir. Ne olursa olsun, Dylan en iyi arkadaşlarına çenesini onaylarcasına salladı. "Bu uyuşturucu."

Sonunda fazladan bir Noel kazağı alıyorum ve belden sarkan cicili bicili, yakada garip bir RBG tarzı saçak ve göğüslerimden dışarı çıkan iki düzine plastik hediye ile tam bir gaddarlık. Jack, kahkahasını iyi zamanlanmış bir öksürüğün arkasına saklar. "Bu sana çok yakışmış, Ellie," diye idare ediyor.

ters ters bakıyorum "Bu bir tür Kim-Prescott bezdirme ayini mi?"

Jack tek kaşını kaldırdı ve omuz silkti. "Daha çok bir geçit töreni gibi düşün."

Gerçekten, Jacqueline. Katherine, çadır süveteriyle biraz dehşete düşmüş görünüyor.

Ortasında çılgınca bir yazıyla "In a World of Grinches, Be a Griswold" kelimeleri. "Gelecek yılın Noel kartında bize böyle mi giydireceksin?"

"Kesinlikle," dedi Jack ciddi bir şekilde başını sallayarak. Bu konuda tamamen ciddi. "Sanırım 2023 Noeli biraz eğlenceye ihtiyaç duyacak."

"Bence bunlar mükemmel!" Meemaw biraz dönüyor. Süveterinde yanıp sönen ışıklar var ve bir döngüde "Jingle Bells" çalıyor.

Görünüşe göre karda ilk yürüyüş, yürüyüşle ilgili değil; gelecek yılın Noel kartı için kullanmak üzere ormanda birlikte çektikleri aile fotoğrafı hakkında. Katherine, taşıması için Andrew'a tripodunu verdiğinde ve Jack'in saçıyla uğraşmaya başladığında bu durum netleşir. Büyükannelerin ikisi de paslanmaz çelik termosları tutuyorlar ve Katherine onlara yan gözle baktığında Lovey, "Onlar çok ateşli. Bir tane ister misin?"

"Saat on iki buçuk."

"Biz çok yaşlıyız canım," diye açıklıyor Meemaw. "Bizi sıcak tutacak bir şeye ihtiyacımız var. Ölümlerimizi orada yakalamamızı istemezsin."

Katherine büyükanneleri görmezden gelir. "Yılın ilk Noel geleneği!" Biz gülünç süveterlerimizi sarıp yola koyulduğumuzda gözleri parlıyor. Alan Prescott'un iğrenç Noel süveterini giyip giymediğini veya Katherine'in bu yıllık fotoğraflara onu photoshoplamak zorunda kalıp kalmadığını merak ediyorum.

Kim-Prescott kulübesi, dik bir tepenin tepesindeki geniş bir arazide ve söyleyebileceğim kadarıyla, kilometrelerce uzaktaki tek yer onlarınki. Hepimiz, Airstream'in ve Jack'in kamyonunun yanından geçerek, yarı donmuş bir derenin yanında akan ağaç korusuna doğru karda güçlkle ilerliyoruz. Ve bir saniyeliğine Jack'i, Andrew ve Dylan'ı unutuyorum. Mahvolmuş on yıllık planımı ve beni kurtarabilecek parayı unutuyorum. herşeyi unutturum ama*Bu*. Kar. güzel büyü*kar*.

Orman, kalın taze toz tabakasıyla sustu, sessizlik ve dinginliği bozan tek şey, ahenk içinde çıtırdayan çizimelerimizin sesiydi. Her şey gümüşü ve saf ve kinizm bir iniltiyle sönüyor. Bunu her zaman sevmişimdir. Dünyayı yeniden yapan, dünyayı yavaş ve telaşsız hissettiren, sanki kıvrılıp bir an için var olabilecekmışsiniz gibi, görkemli beyaz kar tabakası.

"Ailen genellikle Noel'de ne yapar?" diye soruyor Lovey, beni gerçeğe geri çekerek.

Eldivenli elim Andrew'un kiyle iç içe, çünkü görünüşe göre elini tutmak onun ilişkimizi satma konusundaki çözümü. "Gerçekten bilmiyorum. Ailem gerçekten... ortalıkta değil mi?"

Lovey, sormayacak kadar kibar olduğu bir soruyla kaşlarını çatı. Jack, şu an için işitme mesafesinin dışında, Dylan ve Paul Hollywood ile karda ilerliyor.

"Ölmediler," diye açıklıyorum. "Onlar sadece... Ailemle yakın değilim ve başka bir ailem yok," diye açıklamaya çalışıyorum. "Yani, başka ailem var ama çoğu, bana hamile kaldıkları için annemi, babamı evlatlıktan reddetmişti.*evlilik*ve sonra ailem kin besledi ve diğer akrabalarımın büyüdüğünü görmeme izin vermedi. Bu iyi olurdu, ama kendi ailem de beni pek görmek istemedi, bu yüzden çocukken çoğunlukla yalnızdım.

Lovey uzanıp eldivenli elini yanağıma bastırduğında saçmalamayı bıraktım. Bence süveterinin tavsiye ettiği kadar aydınlatılmış olabilir, ama bu jest aynı şekilde rahatlatıcı. Meemaw, sıcak toddy sloshing, "Siktir onları, şekerim" diyor.

şaşırdım. "Affedersin?"

"Ailenin canı cehenneme," dedi Meemaw daha da güçlü bir şekilde ve bana tam olarak anlayamadığım bir bakış attı. "Kulağa sert geldiyse özür dilerim ama tatillerde çocuğunu görmezden gelen herhangi bir ebeveyn bu unvanı hak etmiyor." Meemaw termosundan bir yudum alıyor. "Bazılarımız bizi hak eden ailelerde doğduk ve bazılarımız hayatımızı onları arayarak geçirmek zorundayız. Andrew'u buldun ve bu, artık bu ailenin bir parçası olduğun anlamına geliyor."

Andrew elimi sıktı ve bir an karda bunun gerçek olmadığını kendime unutturdum.

"Tamam millet!" Katherine, aile fotoğrafı için mükemmel yere vardığımızı duyuruyor - iyi ışık alan bir açıklık ve arka planda mükemmel bir şekilde çerçevelenmiş karla kaplı dallar ile kesilmiş bir ağaç. "Katmanı çıkar! Yer! Yer! Hepiniz tatbikatı biliyorsunuz! Dylan, dik dik bakmayacaksın, o yüzden bana yardım et..."

Andrew tripodu kurar ve Katherine iPhone'unu otomatik zamanlayıcıya alır. Fotoğrafın kenarına, Andrew'un uzak kenarına, gelecekte kolaylıkla kesilebileceğim bir yere gitmeye çalışıyorum.

Katherine kameranın arkasından "Ellie, tatlım," diye mırıldanıyor. Ortaya çık. Evet bu doğru. Andrew ve Jack arasında. Mükemmel."

Andrew sağında, eli hâlâ benim elimde, Jack ise solumda, neşeli bir Noel kazağı giymiş, kameranın arkasından annesine gülümsüyor olacak şekilde kendimi ayarlıyorum. "Gülümse Ellie!" Katherine, alışılmış sırtışının kenarlarına dokunuyor ve ben gülümsediğimde kolayca, zahmetsizce geliyor.

Daha sonra, gelecek yılın Noel kartından beni photoshoplamanın nasıl imkansız olacağını, nasıl her zaman orada, Kim-Prescotts'un ortasında olacağımı düşünmeden edemiyorum.

• • •

İlk kartopunu Meemaw'ın atmasına şaşırمامalıyım.

Yeterince zararsız bir şekilde başlar. Kulübeye dönüş yolunda Meemaw, ayakkabı bağcıklarını tamir etme kisvesi altında bir an duraklar ve daha kimse ne olduğunu gerçekten görmeden, yoğun bir kartopu Katherine'in yüzünün yan tarafına çarpar.

Katherine'in eldivenli eli yanağında ki karı siliyor. Eğilip karları toplayıp kayınvalidesine fırlatmadan önce ciddi bir tavırla, "Gerçekten mi, Barbara," diyor. Sonra Katherine—zarif, ağırbaşlı Katherine Kim—*kıkırdamalar*.

Üçüncü, dördüncü veya beşinci kartopunu kimin attığını bilmek imkansız çünkü çok geçmeden her taraftan donmuş füzelerden kaçmaya başlıyorum.

Beni manyak ailesinden koruyacağını umarak Andrew'un arkasına saklanmaya çalıştım ama bunun yerine kabarık ceketimin arkasına bir avuç dolusu kar attı ve saldırıdan saklanmamız için elimi tutup beni ağaçların arasına çeken Dylan oldu. Dylan'ın tüm bu kartopu savaşını beni buz saçağına saplamak için bir kılıf olarak kullanacağına yarı yarıya ikna olmuşum ama sonra Katherine ve Lovey yanımızdaki ağaçlara fırladılar ve anladım: savaş hatları çizilmişti.

Dylan, "Bu canavarlar acımasız," diye homurdandı. "Ayrıca kirli bir şekilde savaşmaya istekli olmadığımız sürece onları yenemeyiz." Ciddi bir ifadeyle bana dönüyorlar. "Ellie, amacın nasıl?"

"Şey..."

Dylan, "Bunun kötü bir anlama geldiğini varsayıyorum," diye araya giriyor. "Sorun değil. Katherine ve ben taarruzu yönetirken siz de Lovey ile cephane stokumuzu hazırlayacaksınız.

Sarhoş bir Lovey, Dylan'a selam verir ve hemen cephaneliğimiz için kartopu oluşturmaya başlar. Ağaçların arasından Andrew, Jack ve

Meemaw hep birlikte dev bir kütüğün arkasına saklandı. Meemaw görünüşte bir sopa kullanarak karda bir saldırı planı çizdiği için sıcak toddy termos çoktan unutuldu. Hem Jack hem de Andrew kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, yüzlerinde ikiz şaşkınlık ifadeleri var.

Güldüm. Elimde değil. Sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi bir kartopu savaşı yapan altı yetişkin yetişkin. Yine de, böyle bir ailede büyüdüyseniz, bu geleneğin nasıl başlamış olabileceğini hayal etmek kolay. Yedi yaşındaki Jack, kardeşine yumruk atar gibi kartopu atıyor. Büyükannelemler onları kışkırtıyor, Katherine onları şımartıyor. Yıllar geçtikçe geleneğe, birbirlerine sımsıkı sarılır gibi.

Dylan'ın tüm stratejisine rağmen, gerçekten tekrar kartopu atmaya başlama zamanı geldiğinde, tam bir kaos olur. Katherine ve Dylan birkaç tanesini ağaçların arasından fırlattı ve hatta bazıları hedeflerine ulaştı ama sonra Meemaw iki eline birer kartopu aldı ve doğrudan bize saldırdı. Oradan ekipler dağılır ve her Kim-Prescott kendileri için olur.

Hazır kartoplarımdan birini kapıp Andrew'a fırlatmadan önce birkaç saniye daha ağaçların arkasına saklandım. Bunun yerine haki bir ceketin arkasını özledim ve vurdum. Jack, saldırının kaynağını bulmak için döner. Destansı bir savaş çılgılığı atmadan, bir avuç dolusu kar toplayıp bana doğru koşmadan önce yüzünde kısa bir şaşkınlık ifadesi belirliyor.

Oldukça olgun bir şekilde ciyakladım ve gırtlığımda toplanan kahkaha baloncuklarını tutarak ağaçların çalılıklarının daha derinlerine kaçtım. İlk darbeyi sırtımda hissediyorum, hemen ardından başka bir kar parçası uyluğuma çarpıyor. Kendi cephaneliğim için başka bir kartopu toplamak üzere olduğum yerde durdum, koşumun ivmesinden hafifçe tökezledim ve Jack'in tam arkamda olduğunu fark etmedim. Bana çarptı ve zaten dengesiz olduğum için karın içine yuvarlandım, bacaklarım altımda gevşerken ayak bileğim burkuldu.

Jack beni tutmak için uzanıyor, ama onu ancak benimle birlikte yere indirmeyi başardım, ta ki karın üzerine saçılmış bir uzuv yığını olana kadar.

Jack etrafa dağılmış durumda *Ben*, ağırlığı beni sıkıştırıyor. Bileğimdeki acıya ve kıyafetlerimden sızan ıslaklığa rağmen gülüyorum. Derin bir kahkaha, sizi şaşırtan ve bırakmayan türden. Üstümdeki Jack bir an için sarsılmış göründü ve sonra o da gülüyor, belki de bir ses duyarak.

benim gülüşüm. Ama Jack'in kahkahası gülünç - ıslak asfaltta kazın kornasıyla lastiklerin gıcirtısı karışımı - ve sesi beni daha çok güldürüyor, ta ki yüzümden yaşlar süzülene kadar. Ta ki en son ne zaman böyle gülmeme izin verdiğimi hatırlayamayana kadar.

Sonra birdenbire anın gerçekliği üzerime çöküyor. Jack üstümde yatıyor. Pek çok yere dokunuyoruz: dizler, uyluklar, kollar, mideler, göğüsler.

Nefesim kesildi ve Jack'in gözleri kocaman açıldı. Kahretsin, üzgünüm... Üzerimden atıldı. "Üzgünüm."

"Hayır," acı ve utancın üstesinden geldim. "Bu benim ayağım. Ben... Sanırım onu burktum.

Ben oturuyorum, o oturuyor, bu yüzden karda yan yanayız. Jack, "Topyekun savaşın tehlikeleri," diye düşünür. "Kulübeye geri dönebileceğini düşünüyor musun?"

yukarı bakıyorum Ailenin geri kalanının kartopu savaşı yaptığı yoldan çok uzaktayız ve ağaçların arasından kulübeyi göremiyorum. "Belki," diyorum. Artık Jack üzerimde olmadığına göre, bileğimdeki ağrı tüm dikkatimi çekiyordu. "Belki değil?"

"İzin verirseniz?" ayağımı suçlayarak soruyor. Başımı salladım ve sonra botumun bağcıklarını yavaşça çözüyordu. O gece onu Airstream'de önümde eğilmiş, aynı şeyi yaparken görüyorum.

Ayakkabıyı ağrıyan bileğimden çekerken yüzünü buruşturdu. Hemen ayağımı ellerinin arasına aldı ve dikkatlice kucakladı. İçeriden bir ses duymamış biri için Jack'in şaşırtıcı bir şefkat kapasitesi var.

"Çorabını çıkarabilir miyim?" o soruyor. Hayal ediyor olabilirim ama sesi daha boğuk geliyor, tenimin açıkta kalan kısımlarını hoş bir şekilde sıyrıyor. Kibar olmak istediğini biliyorum -aramızda net sınırlar çiziyor- ama bana dokunmak için izin bekleme şeklinde yanlış yönlendirilmiş duygularımı yeniden harekete geçiren bir şey var.

sen onu aştın, kafamdaki ses haykırıyor.onun üzerinde olmalısın.

Ama "Tabii" dediğimde şehvet çılgılıktan daha yüksek çıkıyor ve Jack kalın çorabımı aşağı çekerek solgun ayak bileğimi ortaya çıkarıyor. Başparmağı yavaşça topuğumun arkasını okşuyor.

"Pastanecilerin bu kadar yoğun bir ilk yardım eğitimine ihtiyaç duyduğunu bilmiyordum," diye mırıldandım. Belki bunu bir şakaya çevirirsem, böyle hissetmek yerine tekrar gülmeye başlayabilirim.

Bir yıldan beri ilk kez bir parçam uyanıyor.

"Lisede her yaz kamp danışmanıydım," diyor, nasırlı parmaklarıyla hâlâ ayağımı okşuyor. "Bayrağı ele geçirme maçlarında ağlayan on yaşındaki birçok çocuğa söylediğimi size de söyleyeceğim: Az önce bileğinizi burktunuz. Muhtemelen yaklaşık yirmi dakika içinde iyi hissedecek.

Beni bırakmasını bekledim ama hala ayağımı ellerinin arasında tutuyordu. Bunda şaşırtıcı derecede samimi bir şey var. Sert parmakları, soğuk ayağım, tenim, tenim ve tenim. Vücudumdaki ellerinin savunmasızlığında ve etrafımızı saran karda beni o güne, dürüstlük oyununa ve açıklığa götüren bir şeyler var.

"Laika'dan kovuldum," diye patladım ormanın sessizliğine. Bunu söyler söylemez üzerimden büyük bir yük kalkmış, içimdeki boşluk biraz doluyormuş gibi hissediyorum. Devam ediyorum. "Onu hackleyemedim ve üç ay sonra kovuldum. Tam bir başarısızlık gibi."

Jack ayağımdan, parmaklarının hâlâ dalgınlıkla tenime masaj yaptığı yerden başını kaldırmadı. "O işin senin için ne anlama geldiğini biliyorum ve üzgünüm. Ama insanlar kovuluyor, Elle," diyor omuz silkerek. "Başarısızlık olur. Bu yapmaz *Sen* başarısızlık."

Başımı sallıyorum. "Anlamıyorsun."

"Tamam aşkım." Kulağa çok sıradan, çok ilgisiz geliyor. "O zaman anlamamı sağla.

Bana ne olduğunu anlat."

Gözlerimi kapatıyorum ve amirimin beni ofisine çektiğini görüyorum; ifadesini gizleyen kalın bir sakalı vardı ve paçuli ve yanık kahve kokan bir Patagonia kazağı giymişti. Midem sıkılmış bir bulaşık bezi gibiydi çünkü mide-bağırsak rahatsızlığım her zaman kötü haberlerin beynimden önce geldiğini bilir.

Geçen yıl o günü düşünmekten kaçındım, onu engellemeye ve görmezden gelmeye çalıştım. "Bu... gerçekten zorlayıcıydı," diyorum gözlerim hâlâ kapalıyken, parmakları hâlâ tenimde. "Her zaman sınıfımın en iyisiydim ve asla gerçekten... *mücadele etti*. Öyle değil."

Burnumdan yavaşça nefes alıyorum ve soğuk sinüslerimi yakıyor. Uzaktan bir kahkaha sesi geliyor, ardından sahte bir ısırap çığlığı geliyor. gözlerimi kapatıyorum "Sürekli çalışıyordum, yetişmek için fazladan saatler harcıyordum. Benim endişem

korkunç - uyuyamadım, zar zor yemek yiyebildim ve beni işe alan insanları hayal kırıklığına uğrattığımı biliyordum. Sonra, üç ay içinde... bir bütçe sorunu çıktı.”

Bu yüzden amirim beni ofisine çekti. *"Korkarım üç aylık kazançlarımız tahminlerimizin altında kaldı, bu nedenle geçen yılın sonunda işe aldığımız üç yeni animatörden yalnızca ikisini tutabiliriz."*

Tenimde toplanan utanç, sıcak dalgalar halinde uzuvlarımda aşağı yukarı yuvarlanıyordu. Dehşet gibi utanç, gece yarı uykulu, şaşkın bir panik içinde uyandığımda duyduğum ses gibi.

"Üzgünüm ama gitmene izin vermek zorunda kalacağız."

Amirim bundan sonra konuşmaya devam etti ama gerisini duyamadım. Kulaklarımda derin, zonklayan bir güm sesi vardı ve tek yapabildiğim, gözümü kırpmadan pencerenin dışındaki çıplak ağaç dallarına bakmaktı. Çünkü gözlerimi kırparsam ağlardım. Bir sandalyede oturuyordum, içimden hep şüphelendiğim şeyi duyuyordum.

Tıpkı ebeveynlerim gibiydim. Yeterince iyi değil. Başarısızlık. Bir sikişme.

Jack, ben ona her şeyi anlattıktan sonra, "Demek kovulmadın," dedi. İşten çıkarıldın.

gözlerimi sımsıkı kapatıyorum. "Üç yeni animatör tuttular, hepsi de yüksek lisanstan yeni mezun olmuştu ve yetişemeyen bendim. Bırakmayı seçtikleri kişi bendim.”

Jack hiçbir şey söylemiyor, olayları yorumlamam konusunda benimle tartışmıyor. Gözlerimi açtığımda, karda yanımda oturuyor, bana Jack gibi bakıyor.*görüniyor*, sanki her şeyin içini görebiliyormuş gibi, hala içeride saklı tuttuğum tüm deliklere kadar. "Bütün bu on yıllık planım -hayatım boyunca üzerinde çalıştığım bu hedef- ve bir anda çöktü."

Başarısız olmuşum ve en kötü yanı, herkesin*bilirdi*. Beni öven profesörler ve yüksek lisanstan hemen sonra Laika'da böylesine gıpta edilen bir pozisyona geldiğimde etkilenen meslektaşlarım. Hayallerime asla inanmayan veya yeteneğimi fark etmeyen ailem. Bir sanatçı olarak kendimi asla destekleyemeyeceğimi söyleyen rehberlik danışmanları. Meredith.*Herkes*.

Derin bir nefes daha alıyorum ve aylardır ilk kez nefes alırken kaburgalarımdaki keskin engeli hissetmiyorum. Sanki biri göğsümdeki ağrıyan düğümü biraz olsun çözmüş gibi.

Üzgünüm, dedi Jack. Ayağım onun kucağında. Parmakları tenimde. Bu ormanın ötesinde bir yerde ailesi birbirine kar atıyor. "Ama Laika'da çalışmayı sevdin mi?"

"Tabii ki yaptım," diye yanıtladım otomatik olarak.

"Sen sadece... geçen yıl orada pek mutlu görünmüyordun." Jack dalgınlıkla ayağımı sıkıyor. "Kendine benziyordun *aranan* orada mutlu olmak, çünkü hayatınla ilgili sahip olduğun bu fikre -bu on yıllık plana- uyuyordu ama bu sana gerçekten neşe getirdi mi?"

Düşünerek dilimi alt dudağımda gezdirdim. hayalindeki iş miydi *söz*desana neşe getirmek için mi?

Jack ayağımı düşürerek soğuk karın içine batıyor. "Üzgünüm," diyor o da bakışlarını yere indirerek. "Üzgünüm, bu çok küstahçaydı. Ben... seni tüm bunları açmaya zorlamamalıydım.

Atılan çorabıma uzanıyorum. "Beni zorlamadın."

Jack beceriksizce ayağa kalkar, daha kendini toparlayamadan botları kayar. "Evet, ama ben sadece..." Carhartt beresini çıkardı, saçını karıştırdı, sonra tekrar kafasına attı. "Sadece düşünüyorum, muhtemelen yapmamalıyız - Ayağın iyi mi?"

Botuma geri koyarken biraz acıyor ama başımı salladım.

Jack de başını salladı. Vurgulu bir şekilde, kafası aşağı yukarı sallanıyor. "İyi. Serin. İyi."

Birisi ormanın içinden hızla geliyor ve ikimiz de başımızı sallayarak Andrew'un iki kartopuyla yaklaştığını görüyoruz. "Elini bırak onu, seni şeytan!" Ve karı kız kardeşine fırlatır.

Jack, Kelimenin tam anlamıyla ona dokunmuyorum, dedi. "Aynı takımdaydık." "Oliver, evcil hayvanım." Önümde yere düşüyor. "İyi misin?"

"Evet, sadece... bileğimi burktum."

Başka bir şey söylemeden, Andrew beni kollarına aldı ve süpürdü. Ve itiraf etmeliyim: Dylan haksız değildi. Andrew sıcak olmakta ve ağır şeyleri kaldırmakta çok iyidir.

Kendime kardaki kız kardeşine dönüp bakmamamı söylüyorum. Ama ben yaparım.

Bir Webcomic

İle *Oliverartsbazen*

3. Bölüm: *Öteki kadın*

(Noel Arifesi, 13:32)

Yüklendi: 7 Ocak 2022

Jack, Sanırım seni hayatımdaki en önemli kadınla tanıştırmanın zamanı geldi, dedi. Karlı yan sokağa adımını atıyor, iş çizimleri bileklerine kadar iniyor. Elle, bu Gillian.

Elini eski bir kamyonetin kaportasına koyuyor. "Gillian," diyor kamyonu, "bu Elle." Yaklaşıyor ve sahne fısıldıyor. Ama merak etme. Sen hala benim bir numaralı kızsın."

Ellerimi kalçalarıma koydum. "Kamyonunla her zaman konuşur musun?"

"Bana o yargılayıcı ses tonuyla vurma. Rastgele taburelerle sohbet ediyorsunuz. En azından Gillian ve benim yerleşik bir ilişkimiz var.

Basmakalıp olmak istemediğini biliyorum ama... Elimi kırmızı kamyonun önünde daire şeklinde salladım. "Bu eski kırmızı kamyonet, *çok klişe*. Beklemek. Gillian mı? Gillian Anderson'daki gibi mi?"

"Başka bir Gillian var mı?"

"Kırmızımsı kahverengi olduğu için mi?"

"Ve bazıları onun doksanlarda en parlak döneminde olduğunu iddia etse de, bence yaşlandıkça daha da iyiye gidiyor."

Kriko anahtarları yolcu kapısını açar ve menteşelerden kutsal olmayan bir ses çıkar. "Hadi."

"Şimdi nereye gidiyoruz?"

Powell's'tan sonra Jack, akçağaç pastırmalı çörek denemek için beni karların içinden Voodoo'ya sürüklemişti ve biraz abartılı olsa bile bunun her yeni Portlandlı için çok önemli bir hac yolculuğu olduğu konusunda ısrar etti. Yürürken dürüstlük oyunu oynadık. Bana, bir insan olarak kim olduğuna asla tam olarak uymayan, anne babası ve onların hayatından beklentileri hakkında daha fazla bilgi verdi; çocukken Seul'deki uzak akrabaları ziyaret etmek ve onun da oraya pek uymadığını hissetmek; pişirmeyi en sevdiği turtalar (marionberry ve limonlu beze) ve yemeyi en sevdiği turtalar (çikolatalı ceviz ve limonlu) hakkında.

Ve ona ailemden ve onların tamamen beklentilerinden yoksun olduklarından ve bunun bir insan olarak kim olduğumla asla tam olarak uyuşmadığından bahsettim; planlanmış yaşam planlarım hakkında; hayatımın çoğunda yalnız olmama rağmen yeni bir şehre taşınmanın yalnızlığı hakkında.

Köpeğinden ve arkadaşının arka bahçesinde yaptığı tavuk kümesinden bahsetti. Meredith'ten ve pastırmanın çöreklerle ait olduğunu düşünmediğimden bahsettim.

Her nasılsa, iki saat geçti ve etrafımızda iki inç yeni kar birikti. Arkadaş olarak takılıyorduk, sadece arkadaş olarak. Ama bazen dönüp Jack'in arkadaşlığa hiç benzemeyen bir şekilde yanan gözlerini üzerimde yakalardım.

Şimdi, Jack kamyonunun yanında duruyor. "Eve gidiyoruz."

Kalbim boğazımda atıyor. "Seninle eve gelemem," dedim amaçladığımdan daha soğuk bir sesle. "Ben... ben ilk önce insanlarla eve gitmem, um..."

Jack gülümsüyor. "Ben araba kullanacağım *Seni* *le* *sen* *ine* *ve*," diyor avuç içleri yukarıda bana doğru işaret ederek. "Ve sonra gideceğim *Benim* *Ev*. Çünkü bu açıkça tahmin edilenden çok daha büyük bir kar fırtınası olacak ve kar yağacağız. *dışarı* Eğer bir an önce eve varamazsak."

"Ah." Karla kaplı ayaklarıma bakıyorum. "Üzgünüm." "Neden üzgünsün?"

"İstemediğim için..."

"Sadece bir aydır yaşadığın bir şehirde üç saat önce tanıştığın bir yabancıyla eve mi gideceksin?"

Başımınla onayladım.

"Bu bana sağduyu gibi geliyor" diyor. "Dürüst olmak gerekirse, normal şartlar altında, bir yabancıyla arabaya binmeni de tavsiye etmem ama ne yazık ki otobüsler çoktan kapandı, bu yüzden başka seçeneğin olduğunu sanmıyorum. Şanslısın ki, bir katil olmadığımı biliyorum."

Bunlar her yerde makul argümanlar ve sonunda kendimi kamyonunun yolcu koltuğuna kaldırdım. Taksinin etrafında koşup sürücü koltuğuna oturuyor. Herhangi bir şey yapmadan önce, telefonunu eski bir çakmağa bağlı yardımcı kabloya bağlıyor. Motorun sesi paslı kapılardan daha iyi değil ve anahtarları çevirdiğinde birkaç kez kilitlenmeden dönüyor.

"Hatta beklemek." Tekerleğe eğilip tekrar denerken dilini ağzının kenarından dışarı çıkarıyor. Kamyon nihayet canlandığında, çalma listesi tıklanarak Kelly Clarkson'ın "I Do Not Hook Up" şarkısını haykırıyor.

"Onu ayarladınız mı?" diye soruyorum konuşmacılara işaret ederek. "Sahip olmayı dilerdim."

"Dürüst olmak gerekirse bu şarkının var olduğunu unutmuşum. bu albüm *tanımlanmış* benim için beşinci sınıf Ne?" Kamyonunun kabininin üzerinden Jack'e baktım ve onu tekrar bana bakarken yakaladım. Bana şöyle bakarak-

"Bu çok güzel," diyor, tek parmağıyla el örgüsü eşarbımın kenarına dokunarak. Bu kadar. Tek parmak. Bana dokunmadan bile. dokunmadan benim *atki*. Yine de bir şekilde, o tek parmak beni alt üst etmeye yetiyor.

"Ah, bu... um. Meredith başardı," dedim.

Jack öne doğru dönüp gözlüğünü tekrar burnundan yukarı itiyor. Vites kolunu geri vitesine alıp ayağını frenden çekerken, "Gözlerine çok yakışıyor," diyor. Ve hiçbir şey olmuyor. Altımızdaki lastikler patinaj yapıyor, motor uğultu yapıyor ama Gillian kımıldamıyor.

"Uh-oh."

"Ne demek istiyorsun *uh-oh*?"

"Ben sadece..." Sorun oldukça açık olmasına rağmen sorunun kaynağını teşhis etmek istercesine kamyonun atlıyor. kar. Etrafımızda park etmiş, terk edilmiş ve karla kaplı arabalar var ve ileride Ninth Street'te karmakarışık bir trafik şeridi var, arabalar balık kuyruğu ve soyularak dışarı çıkıyor.

Ben de kamyonun atladım ve Jack'in peşinden arkaya doğru gittim. Sanırım sıkıştı, dedi Jack. "Onu kazmamız gerekecek. Kahrolası kar."

Kaygım yine bir Noel ışıkları arapsacı gibi hissettiriyor - sanki göğsüme sıkışmış, boğazıma ve mideme kadar yayılan korkunç, içinden çıkılmaz bir düğüm gibi. "Yakında yolları açmayacaklar mı?" diye sordum Jack arka lastiklerin arkasına çömelirken.

"Bu çok tatlı Ohio ama hayır."

"Tamam, Portland, neden olmasın?"

Elleriyle ciddiyetle kar küremeye başlar. "Burada kar için altyapımız yok çünkü çok sık kar yağmıyor. Çoğu kış, sadece iki inç kadar alırsınız, ancak birkaç yılda bir, tüm marketlerin lahana sattığı ve kimsenin bir yere gidemediği bunun gibi büyük bir fırtına olur. Pulluklara gelince, kar duruncaya kadar bekleyecekler, bu yüzden belki yarın öğlene kadar ana yollar boşalır. Biliyorsun, bu muhtemelen iki kişiyle daha hızlı giderdi.

Ama ikimiz de arabayı kazmaya çalıştıktan otuz dakika sonra bile hiçbir yere varmıyor. Sonunda Jack, kamyonuna yaslanır. "Gillian bugün hareket etmiyor. Bence doğru bir şekilde sıkışıp kalmış olabiliriz.

Sanki az önce dışarıda bir kar fırtınasında mahsur kaldığımızı ve eve gitmenin bir yolu olmadığını duyurmamış gibi inanılmaz derecede sakin konuşuyor. Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama sanki ciğerlerimdeki tüm oksijen çekilmiş gibi. Sıkıştık. Bilmediğim bir şehirde bir yabancıyla sıkışıp kaldım, yeni dairemin konforundan ve güvenliğinden koptum.

Karda sıkışıp kaldım, sıkıştım, sıkıştım, *sıkışmak*.

"Hey." Jack'in sesi zihinsel sarmalımı yarıp geçiyor. "İyi misin?"

"HAYIR!" Kaburgalarımın kenarlarını tutarak nefes almaya çalışıyorum. "Karda mahsur kaldık! Ne yapacağız?"

Ailemin eskiden olduğu gibi, Jack'in aşırı tepkime gülmesini bekliyorum. Meredith'in her zaman yaptığı gibi problem çözme moduna geçmesini bekliyorum. Bana çok yararsız bir şey söylemesini bekliyorum, *örneğin/yaşınveyasen iyi olacaksın*, hiçbir şey iyi hissettirmemesine ve iyi olmamasına ve karda panik atak geçirmeme rağmen.

Ama Jack uzun bir süre hiçbir şey söylemez. Ben gelip yanına oturuncaya ve bacaklarım kenardan sarkana kadar el hareketiyle bagaj kapısının kancasını çözüp bir sıranın üzerine düşüyor. Sessizce oturdum, kalçasını benimkine yasladı, omzu tam orada, bana yarışan düşüncelerimle yalnız olmadığımı hatırlattı.

Ellerim kucağımda kıvrılmış durumda ve Jack, daha önceki aynı nezaketle sol eliyle gergin parmak düğümünü çözmek için uzanıyor. Sonra sıcak, nasırlı elini benimkilere kaydırdı ve gevşek bir şekilde tuttu. "Bu iyi mi?" diye sordu ve başımı salladığımda elini daha da sıkılaştırdı. "Kaygınızın şu anda size söylediği en kötü şey nedir?"

"Hiçbir şey," diyorum. "Bu iyi. Ben iyiyim."

Elle, diyor. Bunu yapmaya başladı, beni aramaya başladı. *O*voodoo'ya yürüyüşümüzde. Tek hece, tek harf. Ben buna odaklanırım. "A açıkça panik atak geçirirken bana 'dürüstlük oyunu' dedirtme."

"İyi," diye kekeledim. "Kaygım bana bir planımız olmadığını ve sonsuza kadar karda mahsur kalacağımızı söylüyor. Asla eve varamayacağımızı. Hipotermiye yakalanacağımızı ve ayak parmaklarımızın düşeceğini ve öleceğimizi."

"Evet." Jack nefes verir. "Bunların hepsi idealden daha az olurdu."

Profilini, bu kadar kar zemininde güzel yüzünün keskin hatlarını inceliyorum. "Bana mantıksız davrandığımı söylemeyecek misin?"

Yüzünü bana döndü, o kadar yakındı ki neredeyse burunlarımız birbirine değecekti. "Panik atak geçirdiğinde sana yardımcı olan bir şey mi bu? Mantıksız olduğun söylendi mi?"

"Tanrım hayır."

"Öyleyse bunu sana neden söyleyeyim?" Elimi bırakmadan, Jack telefonuna baktı.

ceketinin cebinden. "Annemin yaygın anksiyete bozukluğu var ve ona panik atak geçirirken mantıksız davrandığını söylesem, eminim ki gözlerimi oyacaktı. Ve ben bunu hak ederdim."

"Ne yapıyorsun?" Bir eliyle başparmağını beceriksizce telefon ekranına dürtmesini izlerken sordum.

"Bir plan yapıyorum. Tamam aşkım. Stark'ta, buradan bir saat yirmi dakikalık yürüme mesafesindeki Tabor Dağı Parkı'nın yakınında yaşıyorum. Tamamen yönetilebilir. Nerede yaşıyorsun?"

"Belmont açıklarında, Otuz Dördüncü Cadde yakınında."

"Daha da yakın. Mükemmel. Gillian'ı burada bırakabiliriz ve kar dağıldığında onun için geri geleceğim. Kulağa iyi bir plan gibi geliyor mu?"

Beş dakika sonra ilk kez nefesimi tutabiliyorum. "Evet. Evet, sanırım... bu işe yarıyor.

Bagaj kapağından atlıyor ve yeni mesafemizin doğal bir ürünü olarak ellerimiz ayrılıyor. Yakınlığının yokluğu, vücudumun sağ tarafında, soğuk havanın artık orada baskı altında olmadığı için ulaşabileceği her yerde göze çarpıyor.

Yüzünü bana dönmeden önce saçındaki kar tanelerini silkeledi. "Seni eve götürmek için bana güvенеbileceğini düşünüyor musun, Elle?" yüzünün açılarını yumuşatan o çeyrek ay gülümsemesiyle soruyor.

Ve aynı anda iki şaşırtıcı farkındalık beni etkiledi.

Birincisi: Sadece birkaç saattir tanıdığım bu kadına açıklanamaz bir şekilde güvendiğimi. İkincisi: Gerçekten ama gerçekten onun elini tekrar tutmak istedim.

On İkinci Bölüm

19 Aralık 2022 Pazartesi

Jack benden kaçıyor.

İlk başta, sadece hassas davrandığımı düşündüm - geçen yıl yaptığım gibi, ilişkimizde gerçekte olmayan şeyleri okuyordum.

Kartopu savaşından sonra hepimiz kulübeye döndüğümüzde, herkes kendi işini yapmak için ayrıldı. Büyükanneleler ısınmak için jakuziye gittiler, Katherine akşam yemeği için hazırladığı bibimbap için dana bonfile hazırlamak üzere mutfağa gitti ve Andrew "egzersiz odası" denen bir yere gitti çünkü görünüşe göre sıcak vücudunu korumak her gün birkaç saat ağırlık ve kardiyo gerektiriyordu. Dylan ve ben oturma odasında dinlenmeye karar verdik - ben çizgi romanın bir sonraki bölümü üzerinde çalışıyordum, onlar da kış tatilinden sonraki ders planları üzerinde çalışıyordu. Ve Jack... neden Airstream'e kaçması gerektiğine dair anlaşılmaz bir bahane homurdanmadan önce beceriksizce birkaç dakika havada asılı kaldı.

Ve düşündüm ki, *Elbette. Yeniden şarj olmak için kim yalnız zamana ihtiyaç duymaz?*

Ama daha da tuhaflaştı.

Film gecesi için Meemaw patlamış mısır ve kızılçik katırları yaptı ve çiftliğimizin sarsılmaz bir görüntüsünde, Andrew ve ben bölmeli kanepede bir yorganın altına sokulduk. Jack, odanın uzak ucundaki aşırı doldurulmuş bir sandalyeye oturdu, ama o huzursuzca kıpırdanmaya devam etti. O sadece deniz gergedanı sahnesine çıkmayı başardı. *çink* koltuğundan fırlayıp koşuya çıkacağını söylemeden önce.

Gece saat sekizde.

Karda.

Bu sabah uyandığımızda Katherine, program ne derse desin yarın Alan gelene kadar beklemek istediği için bugün Noel ağacına gitmeyeceğimizi söyledi. Bunun yerine Jack,

kahvaltı... ve sonra, önceki gece akşam yemeğinden beri hala tok olduğunu iddia ederek onları yemedi.

Jack, Dylan'a Paul Hollywood'u birlikte yürüyüşe çıkarmak isteyip istemediklerini sorduğunda ve Andrew'la birlikte gitmeye karar verdiğimizde, Jack aniden "bu sefer oturmayacağına" karar verdi.

Ve geçen gün ne zaman bir odaya girsem, Jack hemen odadan çıktı. Son yirmi dört saat boyunca Jack bana bakmayı reddetti, benimle konuşmayı reddetti ve Airstream'i zar zor terk etti.

Rahatlamış olmalıyım. Jack için burada değilim; Andrew'a iki yüz bin dolara aşık olduğuma herkesi ikna etmek için buradayım.

Neden daha fazla rahatlamıyorum?

Ne yazık ki Jack için öğleden sonraki gündem şu: *Noel kurabiyeleri: altı saatte* pastacılıkta ikamet eden bir uzman olarak, bundan kurtulmak için mazeret gösteremez.

Şahsen, sürece beş dakika var ve mekanikler şimdiden kafamı karıştırdı. "Kurabiye yapma sürecinde genellikle bu kadar çok ot olur mu?"

Dylan, becerikli parmaklarının etkileyici derecede büyük bir eklemi yuvarladığı yerden yukarıya bakıyor. "Noel kurabiyelerini genellikle ayıkken mi pişirirsin?" diye soruyorlar, bu düşünceden dehşete düşmüş gibi görünüyorlar.

Mutfğa, Jack'in tezgahlara özenle dizdiği malzemelere, üst kısmına elle dikilmiş "Noel Kurabiye Ekibi" yazan uyumlu kırmızı önlükler içindeki aileye göz attım. Judy Garland, "Have Yourself a Merry Little Christmas" şarkısını söylüyor.

"Bunların hiçbirini daha önce hiç yapmadım," diye itiraf ediyorum.

Aile şok içinde başlarını bana çeviriyor. "Daha önce hiç Noel kurabiyesi yapmadın mı?" Meemaw soruyor.

Tezgahta çikolata parçalarının yanında duran ottan hiç etkilenmeyen Katherine ellerini çırpıyor. "Eh, bu heyecan verici değil mi!"

Dylan, "Öyleyse kesinlikle kafayı bulmak isteyeceksin," diye homurdandı. Sarma kağıdını ağızlarına götürürler ve kenarını yalarlar. Dylan eklemi dudaklarının arasına kaydırduğunda, Andrew sormadan yakmak için öne doğru eğilir. Bir elini yakalayana kadar Dylan'ın ağzına yaklaştırdı ve Dylan'ın kirpiklerinin arasından Andrew'a bakıp keskin bir nefes almasını izledim.

Andrew geri adım atıyor. Dylan, eklemi Andrew'a vermeden önce enselerini ovuşturuyor.

Ailenin geri kalanı bu cinsel içerikli sahneden habersiz görünüyor. Katherine bana bir önlük kaparak dikkati dağılıyor. Alan adının olduğunu tahmin ettiğim şeyin üzerine bir parça maskeleme bandına Sharpie ile adımı yazmış. Farkına varmadan, bir önlük giyiyorum ve eklem bana tüm mutfağı dolaştırdı. Onu ağzıma götürmeye karar vermeden önce bir an parmaklarımın arasından ona baktım. Birinin bana en son ne zaman dürüst bir ortak teklif ettiğini hatırlayamıyorum. Lisans, belki?

Derin nefes alıyorum, nefes vermeden önce ciğerlerime biraz duman girmesine izin veriyorum. Yine de, o kadar uzun zaman oldu ki, hemen başıma bir kan hücumu hissediyorum, ardından uzuvlarımda yavaş bir basınç düşüşü hissediyorum, sanki ben bir Ikea mobilyasıymışım ve biri tüm vidalarımı bir İngiliz anahtarı almış ve onları biraz gevşetmiş gibi. Ortak mutfakta Jack dışında herkese ulaştı. Onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Eklemi ona doğru uzatırken yirmi dört saattir ilk kez gözlerini bana dikti. İki elini de tutuyor. "Hayır, teşekkürler. Bu mutfaktaki birinin onlar hakkında akıllı olması gerekiyor. Tamam, ailem!" Jack yüksek sesle ilan eder. "Başlayalım. Bu yıl kesme kurabiye, fıstık ezmeli şekerleme ve dasik yapıyoruz.

İstemedi kafamı karıştırdım çünkü Jack, "Dasik Korece preslenmiş bir kurabiye. Onları çocukken Ay Yeni Yılı için yapardık ama şimdi genellikle Noel'de yapıyoruz. Bu yıl yarısını susam, yarısını yeşil çay ile yapıyoruz."

Fırıncılıktan bir şey anlıyormuşum gibi başımı salladım. Birdenbire Jack'in mutfağın sorumluluğunu üstlenmesi, ailedeki herkese farklı işler vermesi, Katherine'i dasik için tavaları ısıtması için ocağa ve Meemaw'ı kesik kurabiyeler için ev yapımı krema üzerinde çalışması için stand mikserine göndermesi beni büyüledi. Jack'in kırmızı önlüğü içinde görüntüsü, beline ipler bağlanmış. Gözlüklerini takıyor, bu onu sadece *Dabaçekici*, ateşli bir lezbiyen mimar gibi. Fanilasının kolları dirseklerine kadar kıvrılmış, kollarındaki siyah dövme mürekkebi kıvrımlarını, sabahları kahvaltı hazırlarken esneyen o muhteşem tendonları, hareket eden o parmakları ortaya çıkarıyor...*Bok*.

Ufacık bir ot parçası ve beynim şimdiden hiperfiksasyon yapıyor.

Meemaw beni torununa bakarken yakaladığında, "Jack inanılmaz bir aşçı," dedi.

"Mmm," dedim yanıt olarak, Jack'in fıstık ezmesini şeker ve eritilmiş tereyağıyla karıştırırkenki haline değil, Andrew ve benim açacağımız hamura odaklanmaya çalışarak.

Meemaw gururla, "Division'da bir dükkanda çalışıyor ama kendi fırını açıyor," diye devam ediyor.

Tüm dikkatim tekrar Jack'in üzerinde, çilli yanaklarının gözlerinin altında hafif bir pembeliğe dönüşmesini izliyorum. Bekle, öyle misin?

Jack tek omzunu silkiyor ve yüzüne düşen saçı itiyor. "Evet öyleyim.

Kendi fırınımı açmak, yani."

Önümdeki parşömen kağıdının üzerindeki hamur yığınının bakıyorum. Anılar beni yakalamaya çalışıyor, ama o günü ya da o yeri - bana rüyasından bahsettiğinde bana gösterdiği binayı - düşünmek istemediğim için onları geri itiyorum. Andrew eklemi bana ikinci kez verdiğinde kabul ediyorum.

Katherine, susam tohumlarını titizlikle kızartırken, "Ve Jacqueline herhangi bir maddi yardım almadan fırını tek başına açıyor," diyor.

"AnneJack, Katherine'in yorumunun gelişigüzel bir gözlemden daha fazlası olduğunu düşündüren bir tonda konuşuyor. "Tamamen iyi. Bir işletme kredisi aldım ve param var—"

"Ama krediyi geri ödemek zorundasın ve eğer fırın kâr etmezse...*anlamak*Babanın şirketi yatırım yapabilecekken neden bu finansal riski almaya isteklisin?

Jack, "Bunun bir Prescott Investments işi olmasını istemiyorum," diye atlıyor.*Benim* işletme."

Yanımda, Andrew'un vücudu gergin ve sınıksız kıvrılmış. Katherine, "O zaman büyükannelerin yardımcı olabilir," diye devam ediyor.

Meemaw stand mikseri yerine kilitlerken başını salladı. "Fırın para kazanmaya başlayana kadar ayaklarının üzerinde durabilmen için sana biraz başlangıç parası vermekten mutluluk duyacağımı söyledim."

Bir an için mutfak, KitchenAid'in buzlanmayı boğan sesi dışında sessiz kaldı.

"Teşekkürler, Meemaw," dedi Jack sonunda çenesini sıkarak. "Ama bunu kendi başıma yapabilirim. Ailemin yardımı olmadan kendi fırınımı açabilirim."

"Evet *amaneden yapasın ki?*" Katherine'in küçük patlaması, Jack'in bakışlarıyla karşılaşır.

"Belki de hayalimi gerçekleştirmek için Prescott adına bağımlı olmak istemiyorum," diye ısırtıyor.

Lovey kağıt gibi elini Jack'in dirseğine koymak için uzanır. "Annen sadece senin için endişeleniyor. Senin başarısız olduğunu görmek istemiyor."

Jack gözlerini sımsıkı kapatır. Powell's'daki kafede oturup bana şöyle dediğini hatırlıyorum: *Ben ailenin bokuyum*. Pekala, hepiniz rahatlayabilirsiniz, dedi Jack acı bir şekilde. "Başarısız olduğumda, büyükbabamın güvenini geri alacağım, tamam mı?"

Andrew'un yumruğu önündeki hamur yumağına çarptığında irkildim. Elini çekiyor ve parmak boğumlarında küçük bir iz var.

"Andrew!" Lovey alçak sesle azarlıyor. "Senin sorunun ne?" Özür dilerim, diye homurdandı, büyükannesinin bakışlarından kaçınarak. "Üzgünüm, sadece ihtiyacım var. biraz hava."

Tezgahın etrafında dolanıyor ve nişanlısı olarak muhtemelen onu takip etmem gerektiğinin belli belirsiz farkındayım ama gevşek uzuvlarım hareket etmeden önce Dylan şekerlemeyi bırakıyor. "Gidip ona ne olduğuna bakacağım."

Andrew ve Dylan gittikten sonra havada yoğun bir gerilim var. Michael Bubl , "Holly Jolly Christmas" şarkısını mırıldanıyor ama kurabiye pişirme sürecinde neşeli bir şey yok gibi görünüyor. Katherine manikürlü parmaklarını şakaklarına bastırıyor. "Başım ağrıyor." Satmak için yüzünü buruşturuyor. "Ben... benim gidip uzanmam gerekiyor."

Stantlı mikser hâlâ dönüyor ve Jack onu kapatmak için uzanıyor. "Teşekkürler Jacqueline, şekerim." Meemaw gülümser. "Biliyor musun, bu ev yapımı hamur işleri işinde pek iyi değilim..."

"Gitmek." Jack omuz silkiyor. "Bu iyi. Sen de, Lovey."

Ve aynen böyle, ben, Jack ve bir sürü kurabiye malzemesi dışında koca mutfak boştu.

Jack, Dylan'ın sobanın yanındaki seramik kaşık tutacağında bıraktığı eklemin tomurcuğuna uzanıyor. "Bu her yıl olur," diyor konuyu dudaklarına götürürken.

"Ailen sana başarısız diyor ve her Noel kurabiyesi yaptığında senden para

almaya mı çalışıyor?" şüpheyle soruyorum.

Çeyrek ay gülümsemesi yüzüne yerleşiyor ve Jack arkasındaki tezgaha yaslanıyor. Çoraplı ayağını üst üste sallama şekli olmasaydı çok rahat, çok kayıtsız görünürdü. "HAYIR. Her yıl beni mutfağa atıyorlar ve tüm pişirme işini bana bırakıyorlar. ailem seviyor**fikir**birlikte Noel kurabiyeleri yapmaktan hoşlanırlar, ancak bunun gerçek bir iş olduğunu her zaman unuturlar ve ilk saatte kefaletle bitirirler.

Jack o iki parmağıyla gözlüğünü burnuna itiyor ve kalbim göğsümün içinde pudra şekeri gibi. Hamuruma geri dönüyorum ve sonunda bir oklava alıyorum.

Bunu yapmak zorunda değilsin, dedi Jack hemen. "Git Andrew'u bul. Veya jakuzide büyükannelere katılın. Bütün kurabiyeleri yapabilirim."

"Yardım etmeyi umursamıyorum." Oklavayla hamura bastırıyorum ama hamur düzleşmek yerine sadece oklavaya yapışıyor.

Kulağımın dibinde bir ses, "İşte," dedi ve tam arkamda duran Jack, merdaneyi almak için etrafıma uzandı. "Yapışmaması için un kullanalım."

Tezgahın üzerindeki cam bir kaptan bir avuç un alıp merdanemin ve parşömen kağıdının üzerine serpiyor. Bana o kadar yakın duruyor ki, kıyafetlerinde yaşıyormuş gibi görünen taze pişmiş ekmeğin o inanılmaz kokusunu alabiliyorum. Ailesiyle önceki tartışmadan beri vücudunun sıcaklığını ve kaslarındaki gerilimi hissedebiliyorum.

Jack, "Eşit bir şekilde baskı uygula," diye emretti ve bu sözlerin neden ayak parmaklarımı soğuk karo zemine değdirdiğinden emin değilim. "Ve iğnenin tezgaha çarpmasına izin verme. Kenara kadar yuvarlan ve dur."

Hâlâ arkamda duruyor, varlığı arkamda elle tutulur bir gölge gibi. İçine yaslanmak istediğim sıcak, rahatlatıcı bir gölge. Merdanenin saplarını kavrar ve emirleri yerine getiririm. Hamur güzel, ince bir tabaka halinde önümde yayılmaya başlıyor.

"Mükemmel." Jack boynuma doğru nefes verdi. "Aynen böyle."

Bu sözleri söylediğini kesinlikle düşünmüyorum—*mükemmel, aynen böyle* - çok farklı bir bağlamda, boğuk sesi ve tatlı zevk iniltileri. Ama sonra, istemeden geri çekildim ve vücudunun sağlamlığını benimkine karşı hissettim. Bir saniyeliliğine kaba kumaş, kaslar ve ısı.

Sonra Jack mutfağın karşısında, benden olabildiğince uzakta, şekerlemeyi yeniden karıştırıyor.

"Devam et," diyor gözlerini tencereye dikerek. Azgın bir kedi gibi ona sürtünmeye çalıştığım kısmı fark etmediğini umarak, tezgahı kaplayana kadar hamuru açarak devam ettim.

"Yani..." Hamurun önümde yayılmasını izliyorum. "Fırın açıyorsun."

Jack'in tek tepkisi, karıştırma kaşığının yanlışlıkla tencerenin kenarına çarpma sesidir. Ben yutarım. sormamalıydım. orası benim yerim değil Belki bir zamanlar, birbirimiz için başka bir şeyken, ama şimdi...

Evet, öyleyim, dedi Jack. "Yani, ben*irade*İki ay sonra planlanan açılıştan önce her şeyi halledebilirsem bir fırın açacağım. Kira kontratını imzaladım ve ihtiyacım olan krediyi aldım ama tadilat tam bir kabustu. Bunu tek başıma yapmak kolay olmadı."

"Bütün şeyi sen yapıyordun*kendin*?"

Jack başını salladı. "Bir iş kurmakla ilgili çok fazla sıkıcı iş boku var. Bu oldukça talihsiz çünkü çok çabuk sıkılırım. Artı, yeni yeri sıfırdan daha fazla zaman harcamak için Patty's'de geçirdiğim saatleri azalttığımdan beri mali durumum biraz berbat.

"Ama ailedeki hiçbir milyonerden yardım kabul etmeyeceksin çünkü...?"

"Çünkü!" Jack kaşığı sallayarak diyor. "Aileden para almak karmaşıktır."

Ocağın başında duran, çok sağlam, çok topraklanmış ona bakmak için döndüm. "Başkalarından yardım kabul edersen güçlü, bağımsız, kendi kendine yeten Jack olmayacağın için mi?"

"Çünkü eğer ailemin parasını alırsam," diye düzeltiyor kendini savunmaya geçerek, "onların başarı ve başarısızlıkla ilgili fikirlerine güveniyorum demektir."

"Ve eğer onların parasını alırsan ve işin yine yürümezse..." "O zaman babama onun düşündüğü kadar tembel biri olduğumu kanıtlayacağım."

Jack, fıstık ezmesini şimdi oldukça şiddetli bir şekilde karıştırarak bitirir. Sonra stand-mikser kasesinin kenarlarındaki kremayı sıyrıyor, ardından bir tavada susam tohumlarını kızartıyor. O bir şekilde her yerde aynı anda, bir bulanıklık

mutfak boyunca, beyni otomatik pilotta. Her göreve lazerle odaklanmış durumda, huzursuz veya kıpır kıpır hiçbir yanı yok.

Jack benim çizdiğim gibi tüm benliğiyle pişiriyor. İzlemesi mucizevi bir şey. Tüm bu huzursuz enerji güzel bir amaca aktı. "Konumlarımız tersine dönseydi bana ne söyleyeceğini sana söyleyeceğim," diyorum, pişirme sürecindeki her adımda kemiklerine yazılmış gibi uçmasını izliyorum. "Fırınınız başarısız olamaz."

"İnan bana, olabilir. Çok doymuş bir pazar."

"Başarısız olamaz," dedim daha güçlü bir şekilde, Jack'in kendi sözlerini ona karşı kullanmaya çalışarak, "çünkü hiç kâr etmese ve ilk yıl içinde kapansa bile, *sınanmış*. Çok büyük bir risk aldın. Hayallerinin peşinden gitmek için cesurca riskler alan insanlar asla başarısız sayılmazlar."

"Bok." Jack dehşete düşmüş görünüyor. "Her zaman iletişimsiz bir lise rehberlik danışmanının ofisinde asılı sevimsiz bir motivasyon posterini gibi mi duruyorum?"

"Gerçekten *Her zaman*"

Jack bana dolgun, şapşal, bulaşıcı gülümsemesini fırlattı ve ben de Okemiklerimde yazılı. Gülümsemesi, vücudumdaki her sinir ucuna damgasını vurdu. *iki yüz bin dolar*. Kelimeleri kafamda zikrediyorum. *İki yüz bin dolar için buradayım*.

Hayatımı yeniden kurma şansı için buradayım. Kaynayan süte yarı tatlı çikolata parçaları karıştırırken Jack'in kollarına bakmak için burada değilim. Ve kesinlikle beni ilk seferinde yakan bir şeyi yeniden alevlendirmek için burada değilim.

Hamur önümde başarılı bir şekilde açıldı ve ren geyiği, Noel ağaçları ve kardan adam şeklindeki kurabiye kalıplarından oluşan Tupperware'i açtım. Altta bir kar tanesi oyuğu var ve keskin kenarlarını hamurun içine bastırıyorum. Geri çekildiğimde, mükemmel bir kurabiye kar tanesi onunla birlikte uzaklaşıyor.

Şuna bak, dedi Jack. Sıcaklığıyla, katılığıyla ve ekmek kokusuyla yine arkamda. Bana bir fırın tepsi verdi ve ben de tek hamurlu kar tanemi serdim.

Saçında kar taneleri olan Jack'i düşünmüyorum.

On Üçüncü Bölüm

20 Aralık 2022 Salı

Çocukluğumun çoğu boyunca, ailemin işlevsizliğine ve ihmeline, içe dönerek, sessizleşerek ve küçülerek karşılık verdim. Annemle babam çok içer ve mutfakta en az biri bardak kırana kadar birbirlerine bağırırlardı ve ben de saatlerce yatak odamda saklanır, çizimlerimin ve sanatımın kurgusal dünyasının içinde kaybolur, benim gibi insanların zafer kazandığı, kutlandığımız, sevildiğimiz hayali bir mekanda daha iyi bir yuva kurardım.

Babam her seferinde haftalarca izin alırdı ve ben onur listesine girerdim.

Annem başka bir işten kovulacaktı ve ben başka bir işe kaydolacaktım.

Gelişmiş Yerleştirme sınıfı.

Her zaman buzdolabında yiyecek ya da evde bir yetişkin yoktu, ama sınıfta asla yaramazlık yapmadım, asla başımı belaya sokmadım ve tüm kadın İngilizce öğretmenlerimle sağlıklı bağlar kurmadım. Sanatımın evde hiç görmediğim kadar olumlu bir ilgi gördüğünü fark ettiğimde, tüm kimliğimi Ellie the Art Girl olmak etrafında inşa ettim.

Çoğunlukla, dünyanın en kusurlu ebeveynlerinin mükemmel kızıydım, ancak yedinci sınıfta kısa bir süre için tek yapmak istediğim anneme bağırmaktı. Sürekli parti yapması hakkında ona bağırdım. Ödenmemiş faturalar için ona bağırdım. Evimize getirdiği garip adamlar hakkında ona bağırdım.

Ve Linds, Linds olduğu için her zaman karşılık verirdi. Kapıları tekmeler ve çarpardım ama Linds en acımasız şeyi en keskin tonda söylerdi. Linds, akşam yemeğinde kahvaltılık gevrek yerken veya kendi çamaşırlarımı yıkarken benimle konuşmayı reddederek, kendi evimizde günlerce bana sessiz davranırdı. Bazen birkaç gece eve gelmiyordu ve ben de eve gelip gelmediğini merak ediyordum.

Linds'in Jed'in yaptığı gibi havalanmayacağına dair hiçbir garanti olmadığını anladığımda annemle kavga etme aşaması kısa sürdü. Birkaç terapistin güvensiz bağlanma tarzı olarak kabul ettiği şey, artık ne pahasına olursa olsun annemle tartışmaktan kaçındığım anlamına geliyor. Ayrıca bu, Noel kurabiyesi tartışmasından sonra, Kim-Prescott'lar arasındaki işlerin gerginleşeceğinden endişelendiğim anlamına da geliyor.

Bunun yerine, onlar... değil.

Andrew ve Dylan, kesilmiş kurabiyeleri krema ve şekerlemelerle süslememe yardım etmek için içeri geliyorlar ve Katherine'in baş ağrısı, halmonisine ait pişirme kalıplarını kullanarak dasik kurabiyeleri sıkmaq için zamanla geçiyor. Saat beşi vurur vurmaz, Meemaw buzdolabından bir sürahi sangria çıkarıyor ve Kacey Musgraves Noel müziği çalıyor. Mutfak bir felaket bölgesi, bu yüzden artık kaburga veya dana bonfileyi pirinç kaselerinin üzerine atıyoruz ve süslemeyi bitirirken tezgahda yiyoruz. Çoğunlukla akşam yemeğinde kurabiye yiyoruz çünkü hepimiz biraz sarhoşuz. Parayla ilgili önceki tartışma tamamen unutuldu.

Sanırım birbirini koşulsuz seven ailelerde bu böyle işliyor: onları kaybetme korkusu olmadan savaşılabir ve herhangi bir sonuç veya tepki olmadan dürüst olabilirsiniz.

• • •

Alan, bir Noel ağacı seçmek için Salı sabahı orada olacağına söz verir.

O değil, biz de değiliz.

Bunun yerine günün çoğunu dev bir Noel bulmacası üzerinde çalışarak geçiriyoruz. Varsayımsal ağacın altına koymak üzere birbirimize hediyeler sarmak için ayrı odalara gidiyoruz. Andrew'la gidip hediyeleri paketlenme girişimlerinin yarattığı katliamı izliyorum - kullandığı bant miktarı gerçek bir suç olmalı - ta ki sonunda kabul edip tüm paketlenme işini bana bırakana kadar. Lovey akşam yemeği için vegan lazanya yapıyor ve masanın başındaki bariz boş sandalyeyi fark etmemiş gibi yaparak hep birlikte yemek yiyoruz. Akşamki etkinliğe girerken herkes biraz asık suratlı görünüyor.

Noel şarkıları: iki saat.

Saat tam yedide Katherine tüm aileyi mutfaktan oturma odasına götürüyor. Katherine'in Noel şarkılarında gerçek bir ilahi yok, çünkü dağlarda bir kulübede izole edilmiş durumdayız ve ilahi söyleyecek hiçbir yerimiz yok.*ile.*

Oturma odasının köşesine sıkıştırılmış dik duran bir piyano var ve hepimiz onun etrafında yarım daire oluşturacak şekilde toplanıyoruz. Meemaw sangria doldurur ve Dylan gitarlarını almak için koşarak uzaklaşır.

"Bu yıl kim birinci olacak?" Katherine neşeyle soruyor.

Meemaw arkasını döndü ve bir pufta yan yana oturan Andrew'la benle yüz yüze geldi. "Muhabbet kuşları neden bizim için küçük bir düet yapmıyor?" Kaşlarını bize doğru sallıyor.

Şarkı söylerken sesim berbat ama Meemaw'ın ilişkimize inanması için Andrew'la benim düet söylediğimizi duyması gerekiyorsa piyanonun başına geçerim.

Ah, dedi Andrew gerilerek. "Bir düet. Yani, Dylan ve ben genellikle—"

"Dylan ve Andrew'un düeti bir *gelenek*" diyor Katherine ve beyanı bu konuda ve her şeyde kesindir. Andrew sedirden kalkıp vücudunu piyano sehpasının üzerine kaydırırken Meemaw'ın isteği unutulur. Orada doğmuş gibi anahtarların arkasında oturuyor. Dylan, gitarlarını kavramayan eli ile enselerini ovuşturuyor.

"Eh, emin misin-?" Bana bir bakış attılar. "Yani, bu bir gelenek, ama... sakıncası yoksa biz-"

Elimi sallayıp sangriamdan bir yudum alıyorum. Sahte nişanlım, gizli eski sevgilisine aile üyelerinin önünde serenat yapmak isterse, ben kimim ki protesto edeyim?

Dylan, Andrew'un yanındaki piyano sırasına bir sandalye çekiyor. İkisi de yeni yakınlıktan rahatsız görünüyorlar ama sonra Andrew bir şarkının açılış notalarını çalmaya başlıyor ve aralarındaki tüm tuhaflık yok oluyor.

Söz konusu şarkı "Bebeğim, Dışarısı Soğuk" ve bu seçimle ilgili birkaç sorunun olsa da, Dylan gitarlarını tıngırdatmaya başladığında çoğunu unutuyorum. Sonra Andrew'un sesi enstrümanların üzerinden yükseldi ve ben düştüm. *ayık*bu aptal şarkıyla kendime engel olamıyorum Andrew'un sesi, şarkının ilk satırını lezzetli ve tatlı bir şeye dönüştüren zengin pekmezdır. Dylan "ama bebeğim dışarısı soğuk" diye yanıt verdiğinde, bu Andrew'un kiyle mükemmel uyum sağlar. Sesleri kusursuz bir uyum içinde daire çiziyor ve birbirini kesiyor.

Kanepede, Meemaw telefonu ile film çekiyor, Lovey elindeki çakmağı sallıyor ve Katherine gururla gülümsüyor. Bakışlarım Jack'i oturma odasının karşısında, bizimle birlikte oturmak yerine şömine rafına yaslanmış halde buluyor. Ağabeyi ve en iyi arkadaşının bu pratik düeti söylemesini izlerken çarpık bir şekilde

gölümsüyor.

Andrew ve Dylan'ın sesleri son "oh, ama dışarısı soğuk" için bir araya geldiğinde Jack iki parmağını ağzına sokup ılık çalar. Andrew neredeyse utangaç bir şekilde gülümseyerek piyano masasında dönüyor. Dylan gitarını bir kenara koyuyor ve anlamlı bir şekilde Andrew'a bakmadan enselerini ovuşturuyor. Andrew çok anlamlı bir şekilde Dylan'a bakıyor.

Nedense Meemaw anlamlı bir şekilde bana bakıyor.

Andrew yukarı çıkarken, "Jack, devral," diyor. "Bize gerçek tatil kokteylleri yapacağım."

Görünüşe göre, her iki kardeş de on iki yıl piyano dersi almış, bu yüzden Andrew mutfağa geri dönerken Jack büyük çerçevesini piyanonun arkasına katlıyor. Sırada Meemaw şarkı söylüyor ve "Santa Baby"nin şehvetli, akortsuz bir yorumunu yapıyor, ardından sarhoş bir Lovey "Grandma Got Run Over by a Reindeer"ı seslendiriyor ve beni öyle bir güldürüyor ki sangria burnumdan fırlıyor. Jack, önündeki notalardan "I'll Be Home for Christmas"ı çalarken, Andrew sonunda Katherine'in piyanonun yanında durması için zamanında bir tepsi içki çıkarır.

Andrew's kokteyli, viski yumurta likörünün bir çeşididir ve tadı dilime değdiği anda, Noel arifesinde Jack'le karanlık bir barda oturuyor, dizlerimiz birbirine değerken baharatlı yumurta likörü yudumluyorum. Airstream'in metal basamağındayım, Jack'in ağzında yumurta likörü tadı alıyorum.

"Keşke rüyalarımnda..." Katherine şarkı söylüyor ve şarkı güzelce sona erdiğinde bana dönüyor. "Tamam aşkım. Ellie'nin sırası!"

Birdenbire dünyada bacaklarımı mobilyalardan ayırmaya yetecek kadar alkol kalmadı. "Ah.*HAYIR*. Ben..."

"Hadi tatlım. Yargılamıyoruz. Bu sadece eğlence için."

Meemaw'a inanıyorum ama Kim-Prescott'ların genel terbiyesi kendimi küçük düşürmek için yeterli bir gerekçe gibi görünmüyor. Andrew açıkça aynı fikirde değil ve beni kanepeden kaldırdı. "Haydi, Oliver. Artık ailedensin. Şarkı söylemelisin.

"Evet, hadi," diye onayladı Dylan. "Yapmalısın," ve Dylan'ın beni yargılamayacağına bir an bile güvenmiyorum.

Andrew beni piyanonun yanına konumlandırırdı. Jack hala sıranın üzerinde, uzun, kare boğumlu parmakları beyaz tuşların üzerinde duruyor. Bana baktı, gözlerine düşen saçları çekmek için çenesini salladı. "Ne şarkı söylemek istersin?"

"Hiç bir şey." Eggnog'umu piyanonun üzerindeki bir altlığın üzerine koydum. "Ben... ben çok fazla Noel şarkısı bilmiyorum."

Jack başını eğiyor ve tekrar öne dökülen saç tutamına bakıyorum. Viski yumurta likörü beynim o kadar çok saç bir kenara süpürmek istiyor.

"Buna ne dersin?" Jack'in uzun parmakları "Holly Jolly Christmas"ın açılış ölçülerinde dans eder. Bu şarkıyı sadece son iki günde yarım düzine kez duyduk.

"Bu şarkıyı herkes bilir." Jack Quarter-moon bana gülümsüyor ve içim bir bardak yumurta likörü gibi akıyor. Şarkıyı söylemeye başlamam gereken anı duyuyorum ama kelimeler boğazıma takılıyor, o gülümsemenin ve o parmakların hatıralarının arkasına takılıyor.

Jack, yeniden başlamam için bana ipucu vermek üzere şarkıyı başa döndürdü ama dondum kaldım. Kendimi utandırma fikriyle felç oldum.

Şarkıyı yeniden döngüye alıyor. "Biz iyiyiz," diye fısıldadı Jack...*aslında fısıldar* yani yakındaki Katherine bile kulak misafiri olamaz. "Acele etme. Ne zaman hazırsan şarkı söyle."

Gillian'ın bagaj kapağında oturan Jack'i düşünüyorum.*iyi olacağız.*

Sonra ben tekrar söylemeyince Jack şarkının başlangıcını kendisi söylüyor. Ve Jack'in şarkı söylemesi *kulakları sağır edecek şekilde*ğrenç Bana her zaman yarı müzikal gelen o derin davul sesi bir şekilde gerçek şarkıya dönüşmüyor. Cızırtılı ve saha dışı ve piyanoda çaldığı melodiyle uyumlu değil.

Yine de burada, yine de şarkı söylüyor. Bu yüzden çizgiye ulaştığında, "onu benim için bir kez öp" ile katılıyorum. Seslerimiz, Andrew ve Dylan'ın yaptığı gibi birbirine karışıyor, onlarınki pekmez, bizimki ise fıstık ezmesi dışında. Bir çöp öğütücü içinde.

Uyum sağlamaya çalışırken, ikimiz de kelimeler aracılığıyla gülümsüyor, kulağa ne kadar berbat geldiğimiz için kendimize yarı gülüyoruz. Jack bana bakıyor ve o da bana o günkü gibi bakıyor. Sanki ben alan bir insanım *uzay*bu dünyada.

Asla bir şey ifade etmiyordu.

Her şeyi kafanda icat ettin.iki yüz bin dolar.

Ama bu şarkıyı benim için söylüyor ve ben kelimenin tam anlamıyla bir deri giysinin içindeyim. Kendimi olduğumdan daha sarhoş hissediyorum - o kadar sarhoşum ki, aptalca bir şey yapabilirim.

Uçup gidebilirim.

Saçlarına dokunabilirim.

Onu kendim için bir kez öpebilirim. Sadece bir kez, nasıl hissettirdiğini hatırlamak için.

Şarkı bitiyor ve Jack'in hararetli bakışlarından uzaklaşmak zorunda kalıyorum. Parmaklarımı yanaklarıma bastırıyorum ve tenimden yayılan kızarıklığı hissediyorum.

"Zencefilli kurabiye evler!" Meemaw, ailenin gürültülü alkışları üzerine bağırır. "Zencefilli kurabiye evler yapmalıyız!"

"Barbara." Katherine dilini şaklattı. "Gece saat dokuz."

Ama herkes sarhoş ve/veya sarhoştur, bu yüzden Meemaw zencefilli kurabiye yarışmasına ev sahipliği yapmamızı istiyor. *Şu anda* ürkütücü bir ciddiyetle ele alınır.

Jack. Malzemen var mı?" Dylan, kartopu savaşına getirdikleri aynı yoğunlukla soruyor. Ancak, şimdi bir halının üzerinde sırt üstü uzanmış, yumurta likörlerini sallayarak "Noel Baba Kasabaya Geliyor" diye mırıldanıyorlar.

"Evet, Airstream'deler," diyor, "ama geç oluyor ve bence şeker alımımızı artırmak yerine yavaşlamalıyız."

Parti pisliği yapma Jacqueline, dedi Meemaw. "Git malları getir! Bulmacayı yemek masasından kaldıracığım!"

Jack, ailesinin maskaralıklarına hem kızmış hem de eğlenmiş görünüyor, ama ellerini havaya kaldırıyor ve "Güzel! Dylan, taşımama yardım et.

Dylan halının üzerinden, "Dylan o kadar uzağa yürüyemez," diye cevap verir. "Boş ver." Jack geri pedal çevirir. "Andrew, gel yardım et-"

Andrew, "Dışarı çıkmayacağım," diye çıkıştı. "Hava soğuk. Ellie'ye yaptır."

"Siz istemediğiniz için nişanlınızı bu soğukta dışarı mı çıkaracaksınız?" diye sordum, Andrew'un durumun kötü tarafını fark edip fikrini değiştireceğini umarak.

Gelmedi ve beş dakika sonra, Jack ve Paul Hollywood arka kapıda beni beklerken kabarık ceketimin fermuarını çekiyorum ve ayaklarımı çizmelerime sokuyorum. Dışarı çıkıp karanlık bir verandaya çıkıyoruz ve kara inmek için merdivenlerden iniyoruz. Kulübeden Airstream'e uzun bir yürüyüş değil ama aramızdaki sessizlik Powell's'tan Güneydoğu Portland'a yaptığımız yürüyüş kadar uzun geliyor. Birkaç dakika önce birlikte şarkı söylüyorduk ve şimdi her şey çok

ciddi geliyor.

Airstream'e ulaştık ve bir ayağını metal basamağa koydu. Kapıyı kaldırmadan önce hafif bir duraklama oldu ve bu yere tekrar girmenin nasıl bir şey olacağını tam olarak anlamadan onu Airstream'in içinde takip ettim. Bir solucan deliğinden geçmişe adım atmak gibi. İçine *bizim* geçmiş.

İşte beni ittiği mutfak dolapları. Beni o tezgahlara kaldırdığında devirdiğim yemek kitapları var. İşte Jack'in etrafıma kıvrıldığı yatak. Nane çayı ve ekşi mayalı ekmek kokusu. Botlarım kolumun altında ağlayarak, elimden geldiğince çabuk Airstream'den kaçan ben.

Jack beni dağınık yatağına bakarken yakaladı. "Bu... senin buraya son gelişinden bu yana pek değişmemiş."

"Hayır," diyorum sessizce. "Yapmadı."

Jack, sanki söylemek isteyip de söyleyemediği bir şey varmış gibi birkaç yanlış başlangıç yapıyor ama sonunda ağzından bir kelime çıktığında, bu "Alexa!" tezgahındaki minik Echo'ya. "Jack'in şarkı listesini karıştır."

Aramızdaki tuhaf sessizliği bozan Fergie'nin "Big Girls Don't Cry" şarkısı.

"Olaylardan bu yana insanların müzik yapmaya devam ettiğini biliyorsun, değil mi?" BEN

ona sor.

Jack gülümser ve gerginliğin bir kısmı azalır. "Zencefilli kurabiye ev malzemeleri," diyor ve mutfak masasının altından bir çanta kapıyor. "Bana bir iyilik yap ve fazladan krema poşetlerimi getir. Oradaki alt çekmecedeler.

Mutfak masasıyla banyo kapısı arasındaki duvara yerleştirilmiş dar çekmecelere doğru dönüyorum.

Ben alt çekmeceyi tıpkı onun dediği gibi kaydırarak açarken Jack, "Bekle, hayır, yanlış çekmece," diye havladı. Boru poşeti yok. Kışlık giysilerle dolu bir çekmece - bereler, atkılar ve eldivenler - ve hemen üstte hemen tanıdığım el örgüsü lacivert bir fular var. Sarhoş kalbim göğsümde tirbuşon atıyor.

"Ne neden? Neden buna sahipsin?"

Jack, "Sen... onu burada bırakmışsın," diye söze başladı ama ben çoktan eşarbı çekmecedan alıyorum. Olması gerekenden daha ağır ve Meredith'in benim için ördüğü eşarbin kıvrımlarından bir şey düşüyor. Bu bir kopyası *eglenceli* erve uğursuz bir gümbürtüyle yere düşüyor.

Jack Kim-Prescott, *eglençeli ev* Noel arifesinde eşarbıma sarılı olarak satın aldı. "Bunu neden aldın?" Başka ne diyeceğimi bilmediğim için tekrar soruyorum.

Jack hiçbir şey söylemedi ve kitabı yerden aldım. tutuyorum *eglençeli ev* ellerimin arasında. Sırtı hala temiz ve okunmamış gibi görünüyor ama ortasından küçük bir yer imi çıkıyor. Sayfayı açıyorum ve orada, bir yerde, Powell'ın kafesinde Jack'in elinin resmini çiziyorum.

"O-"

"Neden benim eşyalarımı koyduğun bir çekmecen var?"

"Teknik olarak sadece atkı senin," diyor gelişigüzel bir tavırla, "çünkü ben kitabı aldım ve sen bana çizimi verdin."

"Semantik." Anlamaya çalışarak kitabı ona doğru salladım. "Neden yaptın *kalebu* şeyler?"

"Onları neden tutmayayım?" Jack sorar.

Çünkü hiçbir şey ifade etmiyordu.. Çünkü o gün sahip olduklarımız onun için hiçbir şey ifade etmiyordu, öyleyse neden benim bir sanat dosyam olduğu gibi onun da bir hatıra çekmecesine var? Yukarı baktım ve Jack çantayı geri koydu. Powell's'daki ilk karşılaşmamızdaki aynı kayıtsız kambur duruşuyla masaya yaslanmıştı, ama şimdi, *kayıtsızlık* gerçek olmaktan çok prova edilmiş hissettiriyor. Umursamıyormuş gibi görünmek için çok çabalayan birine benziyor.

"Bunu yapamaz mıyız?" diye sordu Jack, saçını yüzünden çekmek için çenesini sallayarak. Saç tokasına ihtiyacı var. Ya da her zaman yanında olan, saçlarını gözünün önünden iten biri.

"Neyi yapmamak?"

Jack tek omzunu silkiyor. Kayıtsızlığı her zaman bu kadar kötü oynanmış mıydı ve ben onun özenle hazırlanmış soğukkanlılığının ötesini görememiş miydim? Jack, Utanç verici, Elle, diye tükürdü.

"Anlamıyorum. Utandırıcı *NasıP?*"

Jack doğruluyor. Bak, ben duştayken hayalet gördün, tamam mı? Ve sorun değil. Herneyse. Birlikte geçirdiğimiz günün başka bir anlamı olduğunu düşünmüştüm ama öyle değildi ve her neyse.

Başımı sallıyorum. *HAYIR*. Hayır, öyle olmadı....

"Tek gecelik bir ilişkiydi ve bu çok havalı," diyor, ama artık onda, çılgınca bir telaşla sözlerini ileri sürmesinde "ürpertici" bir şey yok. Sanki o zaman bir anlamı vardı ve şimdi de bir anlamı var ve kendini korumak için çok uğraşıyor.

Ama bu doğru değil. Çünkü *BEN* bunun bir anlamı olduğunu düşünen kişi oydu. Kalbini kıran bendim. Jack değil.

Jack, "Ve şimdi, onca insan arasından ağabeyimle nişanlısın," diye gevezelik ediyor, "ve geçmişi, olanları ya da neden ayrıldığını yeniden düşünmenin bir anlamı yok. Yani evet. Aptal eşarbını saklamış olmam utanç verici.

Söz konusu aptal eşarbı sağ koluma sardım ve yere oturdum. *eğlenceli ev* böylece eşarbı iki elime alabilirim. O sabah, ağlayarak ve Airstream'in etrafındaki eşyalarımı alarak o kadar aceleyle oradan ayrıldım ki, atkıyı unutmuştum. Beraber yatmadan önce çıkarmış, mutfak tezgahının üzerine unun yanına bırakmıştım. Şimdi eşarp onun gibi kokuyor.

"Böyle olmadı," dedim sonunda. Parmaklarım ipliğin daha derinlerine dolanırken başımı kaldırıp Jack'e bakamıyorum. "O... o sabah olan bu değildi. ben... ben yapmadım *hayalet* Sen. ayrıldım çünkü..."

"Çünkü *Neden?*" Jack ne zaman pes ettiğimi soruyor. İleriye doğru bir adım attı ve Airstream'in sıkışıklığında, bir adım onu bana o kadar yakınlaştırdı ki, yumurta likörü viskisinin kokusunu alabiliyorum, geçmiş şimdiki zamana çarpıyor ve hepsi çok fazla. "O sabah neden gittin? Neyi yanlış yaptım?"

Jack'in sesi soru karşısında çatlıyor ve onu güvende tutacak hiçbir kayıtsızlık kalkanı yok. Beni güvende tutacak hiçbir şey de yok. *krikoumurunda*, ama aramızda olan bu değildi. Geçen yıl kendime anlattığım hikaye bu değildi. Webcomic'imde ölümsüzleştirdiğim olayların versiyonu bu değil.

"Boş ver," dedi Jack aniden, aramıza tekrar mesafe koyarak. "Yapmamalıyız... sen kardeşimle nişanlısın ve ben yapamam..."

Jack, zencefilli kurabiye ev gereçleri çantasını aldı ve ben daha konuşmak için ağzımı açamadan, o tekrar dışarı, karın içinde çıktı. Airstream'de, hayatımın en kötü günlerinden birinin mükemmel şekilde korunmuş bu zaman kapsülünde, tüm parçaları bir araya getirmeye çalışırken geride kaldım.

Elimde bir eşarp ve eşyalarımın ve Jack'in olduğu bir çekmece var. *umurundave* bunların hiçbiri o sabahki olayların versiyonuyla uyuşmuyor. bunu tekrar yaşadım

yüz kere sabah Her ayrıntıyı hatırlıyorum - Jack ve benim bir araya gelir gelmez nasıl da hızla dağıldığımızı. Ve bir kez olsun, başarısızlığın benimle hiçbir ilgisi yoktu.

Bir Webcomic

İle *Oliverartsbazen*

10. Bölüm: *Bayan*

(Noel Günü, 10:02)

Yüklendi: 25 Şubat 2022

"Dürüstlük oyunu: ne zamandır beni uyurken izliyorsun?"

Kocaman bir sabah esnemesiyle kollarını başının üzerine doğru uzatıyor.

"Uzun sürmedi," diyorum.

"Yalancı." Sabah uyandığında sesi özellikle gıcırıltılı, uykudan boğuk ve diğer şeylerden boğuk çıkıyor ve öyle görünüyor ki...*Kahretsin.*

Jack'in sabah ilk işi sadece *Kahretsin.*

Siyah saçları arkadan keçeleşmiş, ön kısmı alnının üzerinde yağlı bir dalga şeklinde dümdüz yukarıya doğru kalkmış ve arsızca çıplak. Uyandığında vücudunu battaniyelerin altına saklamak için hiçbir çaba sarf etmiyor. Gecenin bir vakti yatağa tırmanan Paul Hollywood'un yanında dövme kollarını, koyu renk koltuk altı kıllarını, yumuşak karnını ve güçlü kalçalarını, kaslı bacaklarını görebiliyorum.

Gülümsememi yastığıma gömüyorum. "*Uzun*sübjektiftir."

"Sürünme. Eve tüyler ürpertici bir takipçi getirdim." Bana fazladan bir yastıkla vuruyor. "Hiç uyudun mu?"

Başımı sallıyorum. Gözlerimi kapatsam, uyandığımda karın eridiğini, aramızdaki sihrin de dağıldığını görecektim. "Fazla uyuma," diyorum.

Yatakta benimle yüzleşmek için yan dönüyor. "Nasıl hissediyorsun?"

Ve bana gerçekten ne sorduğunu biliyorum. *Buna pişman mısın? Bunu geri alır mısın?* Sadece bir kişiyle böyle hissetmişim ve bu çok uzun sürmüştü. *aylar* üniversiteli kız arkadaşım ile kendimi güvende ve rahat hissetmem için. Neredeyse iki yıldır arkadaşlık, hatta öpüşmeden önce, yine de buradayım, bir gündür tanıdığım bu kişiyle çıplaktım. Ve hiçbir şeyden bu her neyse bundan daha emin hissetmemiştim.

Kendimi gerçekten iyi hissediyorum, dedim ona.

Gülümsemesini yastığına saklama sırası onda. Battaniyenin altında ellerini bana doğru kaydırıyor, parmakları çıplak karnımın yarım santim yukarısında asılı kaldı, tenimde kışkırtıcı bir fısıltı gibi gezindi. Dün gece bana dokunduğu zamandan neredeyse daha iyi hissettiriyor - bana dokunduğu zamandan *her yer*, keşfedilmemiş her köşemi kendisininmiş gibi sahipleniyor.

"Aç mısın?" o soruyor.

"*Açlıktan ölme*"

Eğilip omzumu yumuşakça ısırdıktan sonra lekeyi bir öpücükle düzeltti. "Duş alacağım, sonra sana bisküvi ve sos yapacağım."

"Aklımdan geçen tam olarak bu değildi..."

"Eh, ev yapımı bisküvilerimi henüz denemedin." "çok isterdim *bisküvilerini dene*"

Jack sersemlemiş ve gırtlğından gülererek, "Sürüngen!" hatta daha yüksek sesle. Ona uzanıyorum. İsteyerek geliyor, üstümde yuvarlanıyor, bacaklarımın arasına yerleşiyor, boğazımı, kulak mememi, ağzımı öpüyor. Tatlı, telaşsız öpücükler, sanki zamandan başka hiçbir şeyimiz yokmuş gibi, dışarıdaki kar hiç erimeyecekmiş ve sonsuza kadar bu küçük baloncğun içinde yaşayacakmışız gibi.

"Tamam aşkım. Tamam aşkım." Birkaç dakika sonra köprücük kemiğıme doğru nefes verdi. "Gerçekten duş almam gerekiyor."

Onu kendime sabitlemek için bacaklarımı gövdesine doladım. Ev yapımı bisküviler için bile onu bırakmaya hiç niyetim yok. Omzuna doğru, Korkarım kalkarsan geri dönmeyeceksin, diye itiraf ettim.

Dürüstlük oyunumuzun özelliğı de bu: O talep etmediğinde bile gerçeğı söylemeyi kolaylaştırdı.

"Pekala, bu benim Airstream'im ve banyo bitişikte, bu yüzden..."

"Korkarım kalkarsan," diye netleştirdim onu sımsıkı tutarak, "bu iş bitecek."

Başını ağzı şakağımy bulabilecek kadar geri çekiyor. Ben balkabağı değilim Elle, diye fısıldadı. "Ve gerçekten sana kahvaltı hazırlamak istiyorum."

Balkabağı değil, diye yinelıyorum, buna kendimi inandırmaya çalışarak.

"Ama önce duş almam gerekiyor," diye ısrar ediyor. "Saçlarım bir felaket."

"Felaket saçlarına bayılıyorum," diyorum, bir elimi yağda gezdirerek.

Üstümde dirseklerini dayamış Jack keskin bir nefes alırken, göz teması tüm vücudumu yakıyordu. "Ben de saçını seviyorum," dedi bir gün önceki örgümden geriye kalanlara dokunarak.

Onu bırakıyorum ve yataktan kalkıyor. O kasılıyor - gerçektendikmeler- küçük banyoya, hala özür dilemeden çıplak ve kapı aramızda kapanana kadar onu izliyorum. Duş açıldı ve kısa bir süre sonra telefonunun varlığını unuttuğum bir Jordin Sparks şarkısını patlatmasının sesi geldi. Elbette Jack müziksiz duş alamaz. Kendi kendime gülümsedim ve yatağına oturup göğsümdeki fazlalık hissi açık avucuma bastırdım.

Airstream'in kapısı güm güm güm güm atıyor ve Paul Hollywood irkilerek uyanıyor ve içeri girmesine çılgınca havlıyor. Yataktan fırlayıp iç çamaşırımı arıyorum. "Jack!" Duşun sesiyle bağırmaya çalıştım. "Birisi burada!"

Suyun, müziğın ve havlamanın üzerinden beni duymuyor gibi görünüyor ve ben de kollarımı hızla fanilasının kollarına sokup üzerime ilikliyorum. Bir elbiseye benziyor. Çok kısa bir elbise gibi ama Noel sabahı dokuzda kapıya cevap vermek için kabul edilebilir bir elbise. Kapıya doğru giderken ayak parmağımy bir dolabın kenarına çarptım, Paul Hollywood manyak bir şekilde ayağımyın dibinde havlıyordu.

Kapıyı açtığımda, yanardöner kar ve her yüzeyden yansıyan sabah ışığı geçici olarak gözlerimi kör ediyor. Gözlerimi siper etmek için elimi kaldırıp gözlerimi kıstım ve işte o anda altımda duran kadını fark ettim. Kısa boylu, omuzlarına kadar kesilmiş eflatun rengi saçları, siyah bir bereyle yarı kapatılmış, geri kalanı bir Patagonya paltosu ile örtülü. Paul Hollywood dışarı fırlayıp kadının ayaklarının etrafında daireler çizirken, "Merhaba," onu beceriksizce selamlıyorum.

Çıplak bacaklarıma baktı, sonra yüzüme baktı. Merhaba, dedi. "Sen kimsin?" Jack'in gömleğinin eteğini çekiştiriyorum. "Hmm. Ellie? Ben Jack'in... arkadaşımı. Sen kimsin?"

Macenta saçlı kadın, "Ben Claire," diyor. "Ben Jack'in karısıym."

Göğsümdeki kalabalık, fazlalık hissi geriliyor, içi boşalıyor, ta ki eskiden göğüs kafesimin olduğu yerde mutlak hiçlikten oluşan kara bir delikle durana kadar. "Üzgünüm." Bu kadına göz kırpıyorum. "DSÖ?"

Claire gülümsüyor ve kalçasını kaldırıyor. "Sana benden bahsetmedi mi?"

Nefes almaya çalışıyorum ama ciğerlerimin olması gereken yerde ölü boşluktan başka bir şey yok.

"Merak etme." Claire gülüyor. Orada bir yabancıнын gömleğiyle yarı çıplak duruyorum ve Claire *Bana gülüyor*. "Üzülmedim falan. Bir anlaşmamız var. Aslında, Jack'e dışarı çıkıp tek gecelik ilişki yaşamasını söyledim. Sadece gerçekten yapacağını düşünmemiştim.

Tek gecelik ilişki. *tek*

gecelik ilişki. *Bir*

gece.

Claire beni baştan aşağı süzdü. "Ve kesinlikle senin onun tipi olduğunu düşünmemiştim ama sanırım onun için daha güçlüydün. Üzgünüm, rahatsız ediyorum." Kadın... Claire... Jack'in karısı... geri adım attı. "Ona bu sabah gelmeyeceğimi söyledim ama sokağın aşağısında en sevdiği kahvecideydim ve ona pralin mocha aldım..." Claire elindeki kahve fincanını sallıyor. "Aslında biliyor musun, ona burada olduğumu söyleme. Onun özel sabahını bölmek istemiyorum. Bu bizim küçük sırrımız olabilir, değil mi Ellie?"

Peşindeki Paul Hollywood'u görmezden gelerek karda yarı dönüyor. "Bu öğleden sonra ona Mutlu Noeller dilemek için geleceğim. O zamana kadar gitmiş olacaksın, değil mi?"

Jack duştan çıkmadan ben gitmiş olurum.

On Dördüncü Bölüm

21 Aralık 2022 Çarşamba

Bir gece.

Sadece bir geceydi. Claire, Airstream'in dışında karda dururken böyle demişti. Saf bir aptal gibi, tüm mantığı ve mantığı terk ettim *veplanlar*. Kar büyüüne dayanarak zar zor tanıdığım bir kadına aşık olmuştum. Ve ertesi sabah, *onun karısı* bana sihir olmadığını hatırlatmak için ortaya çıkmıştı. Bir kadına bir günde aşık olmak mantıksız çünkü bir insanı onunla sadece yirmi dört saat geçirdikten sonra tanıyamazsın.

Jack'in evli olduğunu ya da benim sadece karısının yaşamasını istediği bir deneyim olduğumu bilmiyordum. Bunların hiçbiri Jack için bir anlam ifade etmemişti.

Flanelinin düğmelerini açarken kendimi çok aptal hissettim, yere saçılmış kıyafetlerimizin karmaşası arasında taytımı aradım. Paul Hollywood havlayarak üzerime atladı ve ben hala nemli olan yün çoraplarımı ayaklarıma geçirirken ağladım. Duşun kapandığını duydum ve panikledim, beni yüzümden yaşlar akarken görmesini istemiyordum. Ben de çizmelerimi kolumun altına sıkıştırdım ve karın içine kaçtım ve eşarbımı geride bıraktım.

Ama Jack eşarbımı sakladı.

ne yapmam gerekiyor?

uyuyamıyorum Sabahın biri ve horlayan Andrew'un yanında pahalı çarşafların altında dönüp duruyorum, atkıyı, çizimi ve kitabın kopyasını düşünüyorum. *eğlenceli ev*. Jack'in sahte kayıtsızlığını ve sorduğunda sesinin nasıl çıktığını düşününce, *Neyi yanlış yaptım?* Çok acınası, çok incinmiş.

O duştayken ayrıldım çünkü onun hayatına geri dönebilmesi için gitmemi istediğini bilmiyormuş gibi bisküvi ve sos yiyerek kendimi küçük düşürmek istemedim. Claire'e geri git

Ve şimdi sorguluyorum *her şey* Anlaşacağımı sanıyordum.

Meredith'i aramak için çok geç, bu yüzden bunu sanatımla işlemeye çalışıyorum. Aşağıya, çamaşır odasına gizlice giriyorum ve sadece iPad'imın ışığıyla çizim yapıyorum. Onu birkaç sindirilebilir panele damıtmıyorum. Onu kurgulamıyorum ya da gizlemiyorum. Görüntüler baştan savma ve pürüzlü, sadece satır çalışması ve alelade arka planlar, dün gece Airstream'de olanları özetliyor, geçen yıl Airstream'e geri dönüyor, zamanın geçtiğine dair bir belirti olmadan geçmiş ve bugün arasında gidip geliyor. Başkası anlasın diye çizmiyorum; Sadece kendim için çiziyorum.

İşim bittiğinde, bunu Drawn2'ye göndermeyeceğim. parçası değil *Süreklî Emmek* veya *aranjman*, bu hikayeyi bekleyen binlerce takipçi olmasına rağmen. Umarım her şeyi önümde görmek bir tür netlik sağlar, ancak parçalara baktığımda bir şekilde daha da anlamsız geliyor.

• • •

Mükemmel Noel ağacını bulmak: üç saat.

Çarşamba sabahı Alan hâlâ kulübeye varmamıştı ve Fransız usulü tost kahvaltısının ardından Katherine ender görülen bir ruh halinde, "Siktir et. Ağacı piç olmadan alıyoruz.

Tüm Kim-Prescott Noel gelenekleri gibi, bu da hemen kafamı karıştırıyor. Tahminime göre, ailenin mülkünde yaklaşık beş bin ağaç var ve kolayca bir balta alabiliriz (*testere?*), arka bahçeye gidin ve kabine tükürme mesafesindeki ağaçlardan herhangi birini kesin.

Bunun yerine, kızarmış ekmekten sonra, Katherine hepimizi asil köknarların yetiştiği bir yere götürmemiz için iki arabaya bindiriyor, çünkü görünüşe göre bunlar Noel ağacının tek kabul edilebilir türü. Jack benden kaçmaya geri döndü, bu yüzden o ve Dylan kamyonuna bindiler ve ben de Katherine'in Lincoln Navigator'ının arka koltuğunda büyükannelerin arasında sıkışıp kaldım. Büyükannelerle ilişki kurmam gerektiğini bilsem de, sosyal kaygım sosyal terbiyeden ağır basıyor. Yine de kulaklığımı taktım ve beynimi biraz susturmak için "'Tis the Damn Season" şarkısını tekrarladım.

Taylor matematiğini kullanarak, hain dağ yollarında yaklaşık on mil gitmek, diğer ailelerin her zaman ölecek bir ağacı öldürme arayışlarında minivanlardan doluştukları küçük bir park yeri olan bir alana gitmek için on yedi dinleme gerekir.

evlerinin her yerine am iğneleri ve bitki zleri bırakın. Ya da belki bugün tuhaf, Noel karşıtı bir ruh halindeyim.

Mükemmel ağacı aramak için ormanda dolaşırken aklım başka yerlerde. Büyükanneleler bir saatten fazla Noel şarkıları söylerken ve Katherine şube oranları hakkında kıkırdarken dinliyorum. Spesifikasyonlarını karşılayan üç metrelik bir asil köknar bulduğunda, Andrew onu (bir testereyle) keser ve o ve Jack onu ormandan eker. Dylan, Jack'in kamyonunun yatağındaki bir muşambayı sallıyor ve kardeşler sicim ile bağlamaya yardım ediyor, ağacın ucu kabinin üzerine dökölüyor ve kütük bagaj kapağından sarkıyor.

"Neden benimle kamyonu binmiyorsun?"

Bölgeyi ayırıyorum, bu yüzden Jack'in bu soruyu bana yönelttiğini fark etmem biraz zaman aldı. Eşarp Olayından bu yana benimle ilk kez kasıtlı göz teması kurduğunu.

"Beklemek.*Ben?*"

Jack başını salladı. "Evet. Benimle geri gel. Bu artık bir rica değil, bir emir mahiyetindedir. Dün gecedен sonra, Jack'le on yedi "Bu Lanet Mevsimler" boyunca bir kamyonda mahsur kalma düşüncesi içimi korkuyla dolduruyor ve panik içinde Andrew'a dönüyorum.

Hain nişanlım, "Kulağa harika bir fikir gibi geliyor," diyor. "İkiniz bağ kurabilirsiniz."

"Ben bir köle değilim," diyorum. "Bağlanmıyorum."

"Bana bağlandın." Andrew sırtıyor. "Ayrıca, yakında kardeş olacaksınız. Kızlarla kaliteli zaman geçirsek iyi olur.

Jack bu ifade karşısında belli belirsiz hasta görünüyor ve bu ifadenin bu olup olmadığından emin değilim.*kız zamanı*ya da bunu yapan kardeş olmamız fikri. Ben Jack ya da Andrew'la tartışmadan, ailenin geri kalanı Lincoln'e doluşuyor ve beni geride onunla bırakıyor.

Kamyoneti hatırladığım kadar büyük. Jack benim için yolcu tarafı kapısını açıp menteşeleri başka bir zamanın çalma listesi gibi gıcırdadığında iç çektim, teslim oldum ve kendimi kabine attım.

"Paul Hollywood, aşağı!" Jack homurdandı. Köpek hemen kucağıma atladı, yüzümü yaladı ve agresif bir şekilde kuyruğunu salladı. Jack koşuştururken onu okşuyorum

sürücü tarafı. Kamyonete girer girmez çok küçük geliyor. Omuzlar ve kollar ve uyluklar. Rekabetçi bir yüzücünün vücudunda 1,80 boyunda bir pasta şefi.

O çok yakın.

Dinle, dedi Jack, bazen kullandığı, tansiyonuma kesinlikle hiçbir etkisi olmayan sert sesiyle. "Dün gecedan beri bunu düşünüyorum. Biz iki kuir kadınız ve kulübeye geri dönmek için bu yolu kuir kadınların yaptığını yapmak için kullanacağız."

Kan basıncı: yükseliyor. "Ve... o da ne?"

"Duygularımız hakkında konuşacağız."

Kuyu. Bu tahmin ettiğimden daha

kötü. "Mecbur muyuz?"

Jack ters bir şekilde başını salladı. "Evet. Geçen yıl olanlarla ilgili bir tür iletişimsizlik yaşadık gibi görünüyor. İletişimsizlik heteroseksüeller içindir," diyor kendini beğenmiş bir öfkeyle. "*Biz* Bunu konuşacağız."

Jack arabayı çalıştırır. Otoparktan çıkmadan önce, çalma listesini başlatmak için aux ile oynamaya başlar. Annie Lennox. "Kırık Cam Üzerinde Yürümek."

Köpek kucacağında bir top gibi kıvrılırken koltuğunda beceriksizce kıpırdandım. "Artık Andrew'la birlikte olduğum için olanlar hakkında konuşmak istemediğini sanıyordum?" Bu yaklaşan konuşmadan beni korumak için Andrew'u bir kalkan olarak kullanmaktan hoşlanmıyorum.

Jack bizi ana yola yönlendirirken bana bir bakış attı. "Fikrimi değiştirdim. Kardeşin eski sevgilinle nişanlandığında ne yapman gerektiğine dair tam olarak bir rehber kitap yok" *eski*, Olumsuz *eski* *tek gecelik ilişki*

— "ama sanırım aramızdaki havayı temizlememiz gerekiyor, böylece devam edip şöyle davranmaya başlayabiliriz..." Boğazının titremesine neden olan bir yutkunma. "Genişenler."

Jack gözlüğünü takmamıştı ama alışkanlıktan iki parmağını burnunun köprüsüne doğru kaldırdı. "Bana geçen Noel'de ne olduğunu anlat."

Çizmelerim kolumun altında, kar büyüsünü ve ağlamayı düşünüyorum. "Evliydin," diyorum.

Kamyon, Annie Lennox dışında sessizleşiyor. Jack'in profiline bakma riskini aldığımda, çenesi kasılmış ve elleri direksiyonu boğuyor. Sonunda, "Ne?" diyene kadar.

Claire. Çok güzel bir isim. Karısının neden bu kadar güzel bir adı olmak zorundaydı? Sen duştayken, Claire Airstream'e geldi. Sana hiç söylemedi mi?

Jack direksiyonu elinden bırakmadı ama başını salladı.

"Eh, Claire geldi," diye devam ettim ve sözlerimin ne kadar ölçülü olduğundan, şu anda ne kadar iyi kayıtsız numarası yaptığımdan etkilendim. Sanırım bana iyi öğretti. Bana ikinizin bir tür anlaşmanız olduğunu söyledi ve dışarı çıkıp tek gecelik ilişki yaşamamanızı istediğini ima etti. Ben de ayrıldım çünkü..." *Çünkü seni çok çabuk sevdiğim için çok aptalca hissettim.*

"Çünkü karşılaşmasını aşan o garip, yapışkan tek gecelik ilişki olmak istemedim. Noel'di ve onu karınla geçirmek isteyeceğini düşündüm."

Jack, kabinin diğer tarafında hâlâ sessizken, Annie hoparlörlerden feryat ediyor. Gergin bir dürtü bana boşluğu doldurmamı söylüyor. "Aile Claire'den hiç bahsetmedi, bu yüzden hala birlikte misiniz ve tatilleri ayrı mı geçiriyorsunuz, yoksa başka insanlarla görüşüyor musunuz emin değilim... Demek istediğim, senin evliliğin beni ilgilendirmez ama..."

Kamyon bir buz parçasına çarpıyor ve biz balık kuyruğuna girerken bir an için midem yerçekimi kanunlarına meydan okuyor. Jack hızla arabanın kontrolünü geri alır. "Hayır," diyor. Claire ve ben hâlâ birlikte değiliz.

Kamyon sessizleşiyor ve Jack'ın benimle her zaman yaptığı gibi açılmasını bekliyorum.

Jack, "Claire ve ben üniversiteden ayrıldıktan sonra, Portland'a ilk döndüğümde tanıştık," diye söze başlıyor. "Ailem az önce benimle iletişimimi kesmişti ve bir yere, birine ait olduğumu hissetmek için çaresizdim. Yirmi ikide evlendik. Claire ve ben..."

Jack, başparmaklarını direksiyon simidinin dikişinde gezdiriyor, gözleri sıkıca önündeki yola sabitlenmiş durumda. Bilek kemiğinin çıkıntısını fark ettim, geri kalanına kıyasla şaşırtıcı derecede narindi. "Hayatlarımızı sonsuza dek bir araya getirecek kadar kendimizi yeterince iyi tanı mıyorduk. Evliliğimizin ikinci yılında, Claire çok eşli olduğunu fark etti. Ve o zamanlar çok eşliliği denemek bana mantıklı geldi," diye devam ediyor Jack. Sakinleşmek için Paul Hollywood'un kulağını okşuyorum. Hala balık kuyruğu yapıyormuşuz gibi geliyor.

"Tek eşlilik, nefret etmem gereken bu ataerkil kalıntı gibi geldi ve arkadaşlarımızın çoğu poliydi. Başka insanlarla görüşmeye hiç ilgim yoktu ama Claire evliliğimiz dışında çıkmaya başladı ve bir süre işe yaradı. Claire daha mutluydu, bu da benim daha mutlu olduğum anlamına geliyordu."

Jack duraksadı ve o çenesini çalıştırırken, derisinin altındaki kas sıçramasını izlerken boğazındaki tendonlara baktım. Hala bana bakmıyor. Sanki bu hikayeyi kendi kendine anlatıyormuş gibi, benim hikayemizi bir dizi dağınık çizgi roman panelinde kendi kendime anlattığım gibi.

"Maalesef," diye alaycı bir şekilde nefes veriyor Jack, "meğer modası geçmiş ataerkil kalıntıları seviyorum ve Claire başka insanlarla çıkarken zor zamanlar geçirdim. Ve sonra bununla zor zamanlar geçirdiğim için kendimi boktan hissettim çünkü kıskanmayacak kadar gelişmem gerektiğini hissettim. yapmadım *istekte* eşli olmayı istemek. Ama bilmiyorum.... Sanırım o tek kişinin hayatınız boyunca tanışınız olması fikrini seviyorum. Belki bu... gericidir.

"Kulağa gerici gelmiyor," dedim düşünmeden, parmaklarımı Paul Hollywood'un yumuşak tenini okşarken. Kulağa hoş geliyor.

Profilden, ağzının köşesinde küçük bir gülümseme çekişi görüyorum. Jack, "Claire o sabah sana yalan söylemedi," dedi içini çekerek. "Beni tek gecelik ilişki yaşamaya zorluyordu çünkü başka insanlarla da görüşmeye başlarsam onun evlilik dışında biriyle çıkması konusunda kendimi daha iyi hissedeceğimi düşünüyordu. Ama seninle bu yüzden yatmadım. Tanıştığımız gün-"

Başka bir buz parçasına çarptığımızda motordan korkunç bir uğultu geliyor. Gillian balık kuyruğu, arkamızda sallanan kamyon kasası. Jack direksiyonu sol eliyle sabit tutuyor, biz ileri geri zıplarken yanımızdaki şeritte yarı yarıya olmasına rağmen tamamen sakin. Sağ eliyle vites küçültüyor ve araba düzeliyor. O kadar emin ve emin.

"Seninle Powell's'da tanıştığım gün," diye tekrarlıyor, "evliliğim çoktan bitmişti. Claire tatilini yeni kız arkadaşıyla geçirmek istemişti ve ben de karımın neden kulübeye benimle gelmediğini aileme açıklamak istemediğim için Portland'da tek başıma kalmıştım. Diğer her şeyde başarısız olduğum gibi evliliğimde de başarısız olduğumu düşünmelerini istemedim.

Yolcu koltuğunda titriyorum, söylediklerini, içinde bulunduğum hikaye bağlamında ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken dişlerim çeneme takırdıyor.

Geçen yıl için kendime söylüyorum. "Bana neden evli olduğunu söylemedin? Bütün bir günü birlikte dürüstlük oyunu oynayarak geçirdik ve sen asla *bir kere* Claire'den bahsetti.

Jack bir elini direksiyondan kurtarır ve onun saçını geriye iter. "Çünkü yirmi altı yaşında boşandığım için beni yargılamanı istemedim. Ve çünkü ben *Gerçektensenden* hoşlandım." Jack'in sesi yine çatladı ve ben de onunla birlikte çatırdadım. Eşarp ve çizim *veğlenceli ev*. Karda bana gülümsemesi, ayağımı göğsüne bastırışı ve beni rahatlatmaya çalışması. *ben balkabağı değilim*.

Neden ona güvenmemiştim? Karda birlikte geçirdiğimiz her anı, her dokunuşu, her onay kelimesini yanlış anladığımı neden bu kadar çabuk düşünmüştüm?

"Bak, bunun aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmedini biliyorum." Şimdi bir avuç saçını tutuyor ve kendi kendime ona profilden bakmamamı, kamyonun dışında giderek büyüyen alacakaranlığın onu soluk mora boyamasını izlemememi söylüyorum. Andrew ile birliktesin ama ben sadece havayı temizlememiz gerektiğini hissettim. Demek istediğim, sen ve Andrew birbirinizi bulduğunuz için gerçekten mutluyum, ne kadar tuhaf olsa da. Sen... sen en iyisini hak ediyorsun. Kahretsin. titriyorsun."

Vücudumun titremesine engel olamıyorum. Isınmak için kollarımı Paul Hollywood'a doladım ama faydasızdı çünkü böyle titrememe neden olan soğuk değildi. Diğer her şey.

bu Jack *benden gerçekten hoşlanıyor*. Eşarbımı Jack tutuyor. Jack burada, bu arabada, ekmek gibi kokuyor ve bana boşandığını anlatıyor. Yolun kenarına çekti ve elime uzandı. "İşte, çalışan tek havalandırma bu. Hadi seni ısıtalım."

Elimi ortadaki havalandırma deliğine yaklaştırırken parmakları bileğimi çevreliyor ve teninin benimkine değmesi sinir uçlarımı harekete geçiriyor, boş içlerimi ezici bir duygu yumağıyla dolduruyor. Jack bana dokunuyor ve göğsümdeki ağrı bunun yerine sıcaklıkla doluyor. *İle bütün*.

Jack, teninin tenime değdiği yere baktı. Sonra yukarı bakıyor ve çiller var. Beyaz yara var. Kamyonun loş ışığında, yüzünden taramak istediğim o aptal saç tutamı var. O kadar yakındı ki, dudaklarımı onunkilere bastırmak için sadece birkaç santim hareket etmem gerekecekti.

Ve istiyorum. Onu tekrar öpmek istemekten nefret ediyorum ama ediyorum. Bir yıl önce yaptığım tüm hataları şimdi burada, benden çok hoşlanan bu güzel kadınla yapmak istiyorum.

Kardaki ilk öpücüğümüzü düşünüyorum, ilkimiz*neredeyse*Bunun gibi bir ısıtıcının altında öpüşün.

Onu öpebilirdim. Bana iki yüz bin dolara mal olacaktı ama onu öpebilirdim.

Paul Hollywood kucagımda ırkıldı ve o an koptu. Jack hızla elimi bıraktı ve beni çalışan tek ısıtıcı havalandırma deliğinin yanında ısınmaya bıraktı.

Jack, "Üzgünüm," diyor ama ne için özür dilediğini kabul etmiyor. "Ben sadece... Umarım her şeye rağmen arkadaş olmanın bir yolunu bulabiliriz, Elle." sımsıkı kapatıyorum gözlerimi. "Evet," diye fısıldadım. "Arkadaşlar."

Bir Webcomic

İle *Oliverartsbazen*

4. Bölüm: *Banyo*

(Noel Arifesi, 16:13)

Yüklendi: 14 Ocak 2022

“Kızak *Olumsuz* planın bir parçası.”

Tek bölmeli Burgerville banyosunun karşısından Jack'e ters ters bakıyorum ama tek yaptığı bana o gülünç sırıtışı atmak. "Tamam ama itiraf et: Eğlendin."

bizde vardı *plan*. Kar daha da kötüleşmeden eve gidebilmek için Burnside Köprüsü'nden dümdüz yürüyecektik. Ama sonra gülen çocukların sesini duyduk ve Jack'in bunu takip etmesi, bu dizginlenemeyen neşenin kaynağının izini sürmesi gerekiyordu.

Kireç yeşili kızaklarını ödünç almamıza memnuniyetle izin veren gençleri düşünüyorum; o ilkokul parkında tepenin üzerinde midem ağzımda oturmak; Jack'in yanımda çığlık atmasıyla tepeden aşağı uçmak hakkında, ikimiz de yanlara doğru eğilip yarı yaralı uzuvlar karmaşası halinde karın içine düşene kadar. Tekrar gitmek için kızaklarla tepeye çıkarken elimi tutma şekli hakkında.

gözlerimi deviriyorum. "Biraz eğlenceliydi sanırım."

"Sanırım demek istediğin şey, *teşekkürler Jack*, katı planlarımdan sapmanın beklenmedik neşeye yol açabileceğini bana gösterdiğin için.

"Kendimizi kaptırmayalım." Eğilip sıırıslıslam ıslak saçlarımı elektrikli el kurutma makinesinin altına sıdırmaya çalışıyorum. kızak *öyleydi* oldukça ıslak olmanın bir yan etkisi ile eğlenceli. Soğuktan hasta olma olayının bir yalan olduğundan oldukça emin olsam da Jack'i en yakın fast-food banyosuna girmeye zorladım ki yine de kuruyalım.

"Dürüstlük oyunu," diyor Jack, ıslak botlarının içine pamuklu kağıt havluları tıkarken. "Neden her zaman her şey için bir planın olması konusuna bu kadar kafayı takıyorsun?"

Kalın örgümü sıktım ve banyonun zemininde küçük bir su birikintisi oluştu. "Bir planım varsa," diye basitçe açıklarım, "o zaman başarısız olamam."

Jack tuts. "Bana mantık hatası gibi geldi. Hayatımda hiçbir şeyi planlamadım ve her zaman başarısız oluyorum.

" gibi şeyler söyleyen çok fazla tembel tanımiyorum. *mantık hatası*"

"Akıllı olmadığımı söylemedim. Eğitim sisteminin kötü tasarlandığını söyledim. Bu önemli bir ayrım." Fanilasındaki düğmeleri yukarıdan aşağıya hareket ettirerek birer birer çözmeye başlar. Hava kurutucudan gelen ısı ensemin arkasını yalıyor. Bakışlarımı indiriyorum.

Yerdeki su birikintisine bakarken, "Annemle babam tüm hayatım boyunca insan felaketleri oldu," dedim. "Bu yüzden okulda çok çalıştım. Gerçekten iyi olduğum bir şey buldum. aldım

tüm AP sınıfları ve ben mükemmel notlar aldık. Lisans için kredi aldım ve yüksek lisans için ihtiyacım olan bursu aldım ve sanat sevgimi içeren mantıklı, istikrarlı bir kariyer seçtim çünkü büyüdüğümde onlar gibi olmak istemiyorum.

Bakışlarımı yerden kaldırdım ve birdenbire ondan çok şey gördüm. Gözlerim tüm bunlarla ne yapacağını bilmiyor. V yakalı beyaz atletinin altından köprücük kemikleri görünüyordu. Bir spor sutyeninin dış hatları, mütevazı göğüsleri, iki kat kumaştan soğuktan sertleşmiş göğüs uçları. Alt karnım beklenmedik bir şekilde kasılıyor ama nahoş bir şekilde değil.

"Ben... ben imm, sen çıplak gibisin," dedim beceriksizce. Meme uçları yüzünden.

Jack, T-shirt'üne bakarak, "Gerçekten değilim," dedi. "Biliyor musun, başarısızlık korkusuyla kelimenin tam anlamıyla felç olan yirmi dört yaşındaki pek çok insan tanımıyorum."

"Hiçbir şey beni felç etmedi," diyorum.*meme uçları hariç*, görünüşe göre. Jack beyaz tişörtünü çıkarıyor. Hassas bilek kemiğinden geniş kürek kemiğine kadar dövmelerle kaplı, belki yüzlerce, açık kahverengi ten üzerinde gri tonlamalı mürekkep. Mount Hood'u, bir vatoz, bir sıra herdem yeşil, bir pusula, çiçek açmış kaktüslerin olduğu bir çöl sahnesini kaydettim.

Jack yaşayan sanattır. Bütün bir hayatın hikayesi derisine damgasını vurmuştu.

sahip olmak için ani, mantıksız bir dürtüye sahibim.*Benim* Jack'in vücudundaki sanat; Bir çizim için derisinin küçük bir parçasını talep etmek istiyorum.

Bu kadını altı saattir tanıyorsun., Kendime hatırlatırım.*Lanet olsun.*

"Bunu asla yapamam," diye mırıldandım, tekrar başımı eğerek. "Dövme yaptır demek istiyorum."

"Yapabilirsin," diyor, bir eliyle tişörtünü hava kurutucuya doğru uzatarak bana bir adım daha yaklaşıyor. "Bizeğer istersen Yani, eminim çoğu yer kar nedeniyle kapanmıştır, ama birkaç kişi tanıyorum ve—"

Jack. Bana bakmak için başını çeviriyor. "Bugün dövme yaptırmayacağım."

Üzerindeki nemin, terin ve soğüğün kokusunu alabilecek kadar yakınımda ama tüm bunların altında şimdi bile taze pişmiş ekmek kokusu var. Jack yemek istediğim bir şey gibi kokuyor. "Doğru bile değil*Burada?*" Köprücük kemiğimin güneyindeki açıkta kalan cilde iki soğuk parmak ucunu bastırıyor. "Kimsenin göremeyeceği bir yerde bile mi? Küçük hırkanız onu gizlerdi."

O iki parmak, onun yakınlığı ve teninin kokusu midemi tekrar kasıyor. Vücudumda sonsuza kadar yaşayacak sanatı seçmesi düşüncesiyle.

"Dövmelerinin ardındaki hikaye nedir?"

Jack bir adım geri çekilir ve kendi kollarına bakar. "Ne, hepsini mi?" "En sevdiklerin."

Üç paralel dalganın olduğu ön kolunu işaret ediyor. "Aslında bu, sahip olduğum ilk şeydi. On yedi yaşındaydım ama bir arkadaşımın bunu benim için yapan bir erkek kardeşi vardı. Lisede yüzme takımındaydım. Okula gitmemin hemen hemen tek nedeni buydu, bu yüzden yarışmaya izin verilebilirdi. Ah, ve bu..." Pazısındaki Mount Hood dövmesini işaret etmek için döndü. "Bu benim ilk yasal dövmemdi. Tüm hayatım boyunca Kuzeybatı Pasifik'te yaşadım ve kelimenin tam anlamıyla Portland'da dağın tepesinde güneşli bir günden daha iyi bir şey yoktur. Ve bu."

Tekrar kıvrıldı ve bana uzun, ince boynunun, çenesiyle omzu arasındaki gergin kasın engelsiz bir görüntüsünü verdi. "Bunu yirmi bir yaşındayken, çıktıktan hemen sonra aldım." İçinde öpüşen iki kadının olduğu bir resim çerçevesini işaret ediyor.

"Beklemek. Yirmi bir yaşına kadar dışarı çıkmadın mı?" Jack hava kurutucuya doğru eğilir. "Hayır."

"Ah. Sanırım burada, Portland'da büyüdüğüne göre senin için daha kolay olmalı diye düşündüm..."

"Nerede yaşarsan yaşa dışarı çıkmanın zor olabileceğini düşünüyorum," diyor omuz silkerek. "Ve teknik olarak, Portland'ın Orange County'si gibi olan Oswego Gölü'nde büyüdüm."

Cildindeki hikayeye, okumak ve ezberlemek istediğim hikayeye bakıyorum. "Katı ebeveynlerin yüzünden zor muydu?"

"HAYIR. Ailem eşcinsel olmamı umursamıyor. Bu konuda bir pislik olan bir büyükbabam var, ama o genel olarak her şey hakkında bir pislik, bu yüzden onun fikirleri umurumda değil. Bir şeyleri çözmek çok zor, biliyor musun? Tek omzunu silkiyor, dövmeleleri teninde dans ediyor. "Bak, çok spor yaptım, tüm saçlarımı kestim ve oldukça genç yaştan beri Jack'e gitmek için ısrar ettim, bu yüzden insanların arkamdan cinselliğim hakkında spekülasyon yaptıklarını biliyordum. Lisenin ikinci yılında, en iyi arkadaşımı izlemeye zorladım. *Ben kelimesi* benimle, çünkü her şeyin tıklandığı anın o olacağını düşündüm.

Bir şekilde bana daha da yaklaşıyor, bu yüzden onun vücudunun ısınısını hava kurutucunun sıcaklığından bile daha fazla hissediyorum. "Ama o dizideki hiç kimse gerçekten bana benzemiyordu ve temelde şimdiye kadar düşünülen ve hakkında konuşulan tüm karakterler seksti, bu yüzden birkaç bölümden sonra lezbiyen olamayacağıma ikna oldum çünkü lisede hiç seks düşünmüyordum. Tek düşündüğüm yüzmek, ot içmek ve yüzme sürelerime zarar vermeden nasıl daha fazla ot içebileceğimi bulmaktı. Erkeklerden hoşlanmadığımı biliyordum ama aslında kızlardan hoşlanıp hoşlanmadığımdan da emin değildim. Yirmi yaşına kadar ilk aşkım bile olmadı. Bu..." Sonunda yakınlığına uyum sağlamak için sesini alçalttı, kelimelerin neredeyse fısıltısı boğazımda titreşti. "Bu çok mu dürüst?"

"HAYIR!" Çok yüksek sesle, çok coşkulu bir şekilde söylüyorum - tamamen çok fazla ve kendimi dizginlemekten tamamen aciz. Henüz tanışmadığınız bir insan şeklinde kurabiye kalıbıyla içinde bir delik olması mümkün müydü? Çünkü Jack'le konuştuğumda böyle hissettim. Biz birbirimize hiç benzemiyorduk ve her şey aynıydı ve... "Hayır, hiç de değil! Bana karşı asla çok dürüst olamazsın."

Banyonun flüoresan ışığında Jack'in ateşli gözleri parlıyor. "Sanırım oyunun kuralı bu..." Sanki saç örgümün ucuna uzanacakmış gibi sağ elini kaldırdı ama biz dokunmadan önce bırakmasına izin verdi.

Ve ben, cesur bir aptal gibi, bütün gün yapmak istediğim şeyi yapıyorum. Islak saç tutamını alnından ittim. Parmaklarımın altındaki teni yapış yapıştı ama dokunuşa eğildi. Son altı saatin hiçbirinin arkadaşlık gibi gelmediği birdenbire aklıma geldi. Jack *tam burada*, yeterince yakın, neredeyse onun tadına bakabilirim ve Jack bir tabure değil. O sadece kötü bir Noel arifesi geçirdiğim için bana iyi davranan biri değil.

"Sen... yani, hiç düşündün mü...?"

"Eğer aromantik veya aoseksüelsem?" benim yerimi dolduruyor, gülümsemesi genişliyor. Vücudu kemerler ve kalçalarımız hava kurutucunun altında paralel ama birbirine değmeyecek şekilde sıralanıyor. "Sahibim. Yine de geç olgunlaştığımı düşünüyorum."

O yakın, o kadar yakın ki onu öpmek için zar zor hareket etmem gerekiyor. Eğer beni öpmek isteseydi zar zor hareket ederdi. Parmakları örgümden kaçan bir tutam saç sarmak için yukarı kalktı. "Ben demi," diyorum. Sonra aptalca, açıklığa kavuşturuyorum, "*Cinsel*. Demiromantik değil. Ya da yarı kız. Ya da bir yarı tanrı. Herkül gibi."

Benden uzaklaşmıyor ama saçımı bırakıyor. "Bana mitolojik kahraman Herkül olarak çıkacağını düşünmemiştim."

"Üzgünüm, diğer insanların aoseksüel spektrum hakkında ne bildiğini her zaman bilmiyorum. Çoğu insan gibi cinsel çekim duymuyorum ama sana söylemek istedim çünkü-" Çünkü beni öpmek üzere gibi görünüyorsun ve ben de öyle istiyorum, o kadar çok acıyor ki. Ve bunun ne anlama geldiğinden korkuyorum, çok yakında. *sadece altı saat oldu*.

"Çünkü şu anda seni gerçekten öpmek istesem de," diye itiraf etmeye kendimi zorluyorum, "Ben de seni öpmek istemiyorum. Henüz değil."

Jack çeyrek ay şeklindeki gülümsemesini çaktı. "Seni bu Burgerville banyosunda öpmek istemiyorum.

herhangi biri."

Karşı duvara çarpana kadar geriye doğru üç dev adım atarak ondan irkildim. "Bok. Bu küstahçaydı. Günü sadece arkadaş olarak birlikte geçiriyoruz ve—"

Elle. O tek hece, tek harf, bir çağrı gibi dökülüyor dilinden. "Durmak." Sesi bir hırıltı. Sadece arkadaşın olmakla ilgilenmiyorum.

Ben yutarım. "Sen... şey, değil misin?"

Jack başını sallıyor ve bir panter gibi ilerliyor, aramıza koyduğum mesafeyi kapatıyor. "Ve ben*Gerçekten* seni öpmek istiyorum. Umumi tuvaletleri özellikle seksi bulmuyorum."

"Ah." Ben ve derisinin geri kalanı arasında spor sütyeninin kumaşından başka bir şey yok ve nedense, düşünebildiğim tek şey bu. "Ama sen hazır olana kadar seni öpmek için beklemeyi de umursamıyorum," dedi bir kez daha omuz silkerek. "Aslında..."

Tişörtünü tekrar giydi ve bir saniyeliğine ifadesi kayboldu. Tekrar ortaya çıktığında bana gülümsüyor.

"Sanırım beklemekten zevk alacağım."

On Beşinci Bölüm

Arkadaşlar.

Beş gün daha Jack Kim-Prescott'la bir kulübede mahsur kaldım ve o, birlikte olmak istiyor.*Arkadaşlar.*

Eve döner dönmez en yakın tuvalete koşup klozet kapağında bunun hakkında ağlıyorum.

En azından ağlamak için güzel bir banyo. Yıldızlı bir aynası, pahalı sabunları ve dekoratif taşlarla dolu vazoları olan türden. Başım ellerimin arasında kapalı klozet kapağına oturdum, nefesimi düzenlemeye çalışırken gözyaşlarımın parmaklarımın arasından akmasına izin verdim.

emin bile değilim*Neden*Ağlıyorum. Bu hiçbir şeyi değiştirmez.

Bir şeyi değiştirir mi?

Elbette Jack*gerçekten beğendim*Ben. Bana onu hatırlatan şeyleri bir çekmecede saklardı. Ancak şimdi benim erkek kardeşiyle nişanlı olduğumu düşünüyor.

Andrew ile iki yüz bin dolar garantim var. Jack söz konusu olduğunda... hiçbir garanti yoktur. Meredith'i aramaya çalışıyorum ama cevap vermiyor, bu yüzden şu anda kiminle konuşmam gerektiğinden emin olamayarak bir an telefonumun ekranına baktım. Benim korkunç anne? Korkunç terapistim mi?

Banyo kapısı vurulur ve hemen ardından "Şekerim, beni içeri al" sesi gelir.

Banyo kapısının kilidini açmak için uzanmadan önce bir an tereddüt ettim. Meemaw, onu Noel özel programı yapan bir salon şarkıcısı gibi gösteren yere kadar uzanan kırmızı kadife bir elbise giyerek devreye girer. Sinüslerimi yakan bir şeyden iki kupa taşıyor. "Hasta mısın? Yoksa yemek yapma gecem olduğunu bildiğin için mi akşam yemeğinden kaçıyorsun, yani donmuş taquitos ve Bagel Lokmaları mı?"

Burnumu çektim ve biraz sümük çıkardım. "Aslında, Bagel Bites benim standartlarıma göre gurme."

"Sevgilim!." Meemaw gözyaşlarını görünce lavabonun yanında duruyor. "Sorun nedir?"

Gözlerimin altına silmek için bir tomar tuvalet kağıdı çıkardım. "Hiç bir şey. Mühim değil.

Üzgünüm."

"Üzgünüm?" Küvetin kenarına oturdu ve bana bir kupa uzattı. "Bu banyoda özür dilemeyeceğim ve özellikle duygularım olduğu için hiçbir özrü tolere etmeyeceğim."

Tekrar homurdanıyorum. Çocukluğumun çoğunu annemden tam da bu nedenle özür dileyerek geçirdim.

"Orada herkesle birlikte Noel ağacını süslemem gerekirken burada ağladığım için üzgünüm," diye netleştirdim. "Programda var."

Meemaw kupasını benimkine çarpıyor. "Tatlım, güzel bir ağlama için her zaman zamanında program yapabiliriz. Bir yudum sıcak şarap iç. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak.

Koyu kırmızı sıvıyla dolu bardağa şüpheyle bakıyorum.

Kalçamı okşamak için uzanıyor. "Bana derdini anlat."

Şarabımdan ihtiyatlı bir yudum alıyorum. Sıcak oje çıkarıcı ve Noel gibi tadı var. "Söyleyecek birşey yok. Aptalca bir şeye üzülüyorum."

Meemaw içkisini döndürüyor ve dilini bilmiş bir şekilde şaklatıyor. "Aptalca bir şey... geçen Noel'de torunumla sevişmiş olman gibi mi?"

Sıcak şarabın ortasında boğuluyorum, sonra hemen karikatürize tükürüyorum. İnce bir buğusu ağızımdan döküldü ve kan damlaları gibi kot pantolonumun önüne döküldü. "Ne? HAYIR!" Bu beklenmedik beyana nasıl yaklaşacağımı karıştırdım ve hecenin ortasındaki cehalete karar verdim - "Ben... neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Şeker." Meemaw ayak bileklerinde bacak bacak üstüne atıyor ve bana bakıyor. "Güneyli bir sürtük gibi görünebilirim ama seninle torunum arasındaki tüm bu durumda bir şeylerin yolunda gitmediğini bilecek kadar sağduyu sahibiyim." Zeki olduğunu göstermek için cilalı bir çiviye şakağına vuruyor. "Yani, piçim eski kocam, Andrew'un güvenine bir şart ekliyor ve yapması gerektiğini söylüyor.

Miras olarak evlenmek ve sonra Andrew sürpriz bir nişanlısıyla Noel'e mi geliyor?

Boğazımda yükselen asidi yutuyorum. "Sen... bunu biliyor musun?"

"Ben de sana bunu söylüyorum. Biliyorum*her şey*. Yine de çoğunlukla bunu biliyorum çünkü Lovey bana söyledi.

Lovey de biliyor mu? Vasiyet hakkında?"

Aklım bu vahiy etrafında dönüyor, özür mü dilesem yoksa ona söylememesi için yalvarsam mı yoksa tekrar gözyaşlarına mı boğulsam diye anlamaya çalışıyor. İki yüz bin dolar, bir anda gitti. Ve daha da kötüsü, Meemaw herkese doğruyu söylerse, stüdyo daireme, sarhoş büyükannelerin, saçlarınıza dokunan annelerin, karmaşık aile bağları zaman çizelgelerinin olmadığı eski hayatıma geri dönmek zorunda kalacağım. Jack yok.

"Beklemek. Andrew ve benim ilişkimizi taklit ettiğimizi biliyorsan neden bana karşı bu kadar nazıksın? Neden beni ailenin bir parçasıymışım gibi hissettirdin?"

"Neden yapmayayım?" Meemaw, sanki bu kadar basitmiş gibi soruyor. Yıllar boyunca Andrew'un eve getirdiği insanların çoğu ya onun parasıyla ya da kıcıyla ilgilendi. En azından bu durumda neyle ilgili olduğunu biliyor. Bardağının üzerinden bana bakıyor. "Sen*vardır*bu anlaşmanın bir parçası olarak para alıyorsun, değil mi? Ya da... eşek, senin işin buysa.

"Para," diye yanıtlıyorum. "Güven fonunun yüzde onu." "İyi." Bana memnun bir gülümseme sunuyor.

"Biriyle para için evlendiğim için berbat biri olduğumu düşünmüyor musun?"

"Asla. Bir girişimciye saygı duyuyorum. Ve Noel'de gidecek hiçbir yeri olmayan tatlı bir kızın, torunumun hazırladığı bu saçma sapan plana katılmak için nedenleri olması gerektiğini biliyordum.

"Ediyorum," diye fısıldıyorum. "Ve yemin ederim ki aileni incitmek gibi bir niyetim yok."

"Yapmadığını biliyorum." Şakağına tekrar hafifçe vuruyor. "Söyleyebilirim. Bu yüzden ailenin geri kalanına miras hakkında bir şey söylemedim ve söylemeyeceğim. Oh, Lovey şartı biliyor ama gerisini bir araya getirmedi. Kalbini kutsa, ama bu günlerde çoğu zaman uçurtma gibi uçuyor. Kalça ameliyatı gerçekten onu ondan aldı. Bu senin ve Andrew'un sırrı ve bunu ifşa edip etmeyeceğinize ve ne zaman ifşa etmek istediğinize siz karar vereceksiniz."

Sıcak şaraptan bir yudum daha alıyorum ve Meemaw'ın güvenini hak edecek ne yaptığımı anlamaya çalışıyorum. Ve ayrıca... "Üzgünüm ama daha önce benim hakkımda söyledikleriniz ve... Jack...?"

"Ah." Küvetin kenarından bana göz kırpmıyor. "İşte bu komik bir hikaye. Geçen Noel, torunum beni aradı ve karda mahsur kaldıktan sonra kalbini kıran Ellie adındaki bu kız hakkında her şeyi anlattı. Ve bu Noel'de, Ellie adında bir kız kulübemizde Jack'imin yanında her türlü tuhaflığı gösteriyor. Hepsini bir araya getirmek için bir dahi gerekmedi. Geçen Noel torunumu neden ektiğini bana söylemek ister misin?"

Gerçekten bilmiyorum. "Jack senin onu bir araya getirdiğini biliyor mu? Geçen yılki Ellie olduğumu mu?"

Meemaw başını sallıyor.

"Öyleyse neden şimdi söylüyorsun?"

"Banyoda neden ağlıyorsun?" Meemaw geri çekilir.

Tekrar içeceğime bakıyorum. Meemaw'a yalan söyleyebilirdim ama kabinde her şeyi bilen tek kişi o, vücudumun neden bir düzine farklı yöne doğru parçalanıyormuş gibi hissettiğini anlayabilecek tek kişi. "Çünkü bir saat öncesine kadar Claire hakkındaki gerçeği bilmiyordum," dedim ve ona Jack'le yaptığımız konuşmayı anlattım.

"Ah. Anlıyorum. Öyleyse benim küçük kumruyum." Bitirdiğimde Meemaw bacağıma sallıyor. Kulağa zor durumdasın gibi geliyor. Bir yanda torunum ve paranız var. Öte yandan, torunum var. Neyi seçeceksin?"

Gözyaşlarım yüzümde zar zor kururken klozet kapağına otururken sıcak şarap dolu bir kupayı saran parmaklarıma bakıyorum. "Yapılacak bir seçim olduğunu sanmıyorum, Meemaw."

Bir yıl önce ilişkimizin Jack için bir anlamı olduğu ortaya çıktı diye bu, benim onu o zamanlar incittiğim ve onun da beni incittiği gerçeğini değiştirmiyor. Jack'in erkek kardeşine aşık olduğumu düşünmesi veya Andrew'un mirasını almasına yardım etmeyi kabul etmem ve şimdi geri adım atamam.

Ve iki yüz bin doların benim için hayatımı değiştiren bir para olduğu gerçeğini hiçbir şey değiştiremezdi.

Hiç seçeneğim yok.

• • •

Zenginlikleri göz önüne alındığında, Kim-Prescott ağaç süsleme töreninin hem bir çöküş hem de kendini dizginleme egzersizi olmasını bekliyorum. Renk uyumlu süslemeler ve kusursuz düzenlenmiş ışıklar bekliyorum. Dergi gibi mükemmel ve duygusal olarak biraz boş bir şey bekliyorum.

Dylan ve Andrew'u üç metrelik ağacın dibine gelişigüzel bir şekilde parıldayan gökkuşağı ışıkları dizerken bulmayı beklemiyordum. Bir tabak Bagel Bites alıyorum ve Lovey, Kacey Musgraves ve Troye Sivan'ın "Glittery" şarkısını çalıyor. Katherine odanın ortasındaki dev bir sedirin üzerine oturuyor ve Jack Noel süsleriyle dolu sepetleri ayaklarının dibine taşıyor.

"Oliver," diye havlıyor Andrew beni görünce, "gel, şu ışıkları benim için tut."

Kim-Prescott'lar Noel geleneklerini severler. Bu, Katherine'in özenle düzenlenmiş çantalardan bir süsü çekmesini (her süs kişiselleştirilmiş ve benzersizdir ve kesinlikle renk kodlu değildir) ve odadaki birinin süsle ilgili bir anıyı paylaşmasını içerir. Bir anekdot, bir iç şaka, bir duygu.

Katherine ilkinin çıkardı. Bu, elinde altın renkli bir "50" tutan gümüş mavi silindir şapkalı Mickey Mouse.

Andrew hemen, "2005'te Disneyland," diyor. "JayJay, Space Mountain'da nasıl kustuğunu hatırlıyor musun?"

"Ve yine de ona altı kez daha bindim." Jack ciddiyetle başını salladı.

Kardeşler, gastrointestinal rahatsızlığın bu zaferine beşlik çıkıyor.

Popsicle stick ren geyiği. Dylan tatlı bir nostaljiyle, "Öğrencilerimden biri bunu benim için öğretmenliğim sırasında yaptı ve ilk kez doğru kariyerde olduğumu hissettim," diyor. Ayrıca "Pagan Doğurganlık Tatilinin Mutlu Kapitalist Tüketici Kaynaklı Yolsuzluğu" yazan bir tişört giyiyorlar. Çünkü Dylan Montez'in ironik yan yana koymalardan daha çok sevdiği hiçbir şey yoktur.

İşıltılı bir gökkuşağı küresi. "Fifty Licks'i sarhoş bir şekilde o drag gösterisine sokmaya çalıştığımız ve dondurmanın Dylan'ın bel çantasının her yerine eridiği o yılki Pride'ı hatırlıyor musun?"

Dev bir martini bardağı. "Richard, biz evliyken bunu ağaca asmama asla izin vermedi, Tanrı huysuz ruhunu korusun."

"Yüzümü dev bir küreye koyduğunuza inanamıyorum."

"Unutma, Dolly Parton öne ve merkeze gitmeli."

"Kombucha süsümü kim sakladı?"

Paul Hollywood yanıma sokulmuş, Meemaw her kalktığında sihirli bir şekilde yeniden doldurulan sıcak şarap bardaklarımı yudumlarken kanepede oturuyorum. Anıların bir parçası değilim ama ondan tamamen ayrı da değilim, ailenin ortak aşk anılarında kaybolmasını izliyorum.

Dürüst olmak gerekirse, sıcak şaraptan biraz sarhoş hissediyorum. Ve ben de kamyonunda Jack'le yaptığımız konuşmayı ya da banyoda Meemaw'la yaptığımız konuşmayı düşünmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Tamam," dedi Katherine, buğulu gözlerle Noel ağacına bakarak. "Bitti."

Açıkçası, şimdiye kadar gördüğüm en çirkin Noel ağacı. Dikkatsiz öbekler halinde asılı uyumsuz süs eşyaları ve dallara bükülmüş gökkuşağı ışıkları ve cicili bicili saçlar var.

Mükemmel.

Bir Ariana Grande Noel şarkısı başlar ve Meemaw, Lovey'nin elini tutar ve onu dans etmesi için odanın ortasına çeker. Andrew aynısını Jack'e yapar, kız kardeşini kollarına alır ve onu Charleston'ın bir kopyasını yapmaya zorlar. Utanıyor ama aynı zamanda gülümsüyor, yüzünü keskin açılara ve yaramazlığa dönüştüren o yarım ay. Jack, kardeşine onu sevmek şimdiye kadar yaptığı en kolay şeymiş gibi gülümsüyor.

Andrew hızla kız kardeşinden uzaklaşır ve Dylan'ı kanepede somurtkan halde bulur. Düşünme anını izliyorum. Uzanıp onları havaya kaldırdı ve Dylan bir dakikalığına sahte protestolar yaptıktan sonra Andrew'un yadsınamaz cazibesine yenik düşerek mutlu bir şekilde salındı. Ve Jack—Jack bana döndü ve elini uzattı.

Arkadaşlar.

elini tutuyorum O gece Burnside Köprüsü'nde yaptığı gibi beni yakınına çekmiyor. Bunun yerine, beni güvenli bir mesafede tutuyor, sadece sol eli sağıma dokunuyor, bedenlerimiz Kutsal Ruh'un yanı sıra geçmiş, şimdiki ve gelecekteki Noel hayaletlerine yer açmak için yeterince uzakta. "Santa Tell Me" kayboluyor ve hoparlör sisteminden yeni bir Ariana şarkısı geliyor.

"Geçen Noel".

Jack sallanmayı bıraktı ve benimle göz göze geldi. Savunmasız yüzünde ne bulmayı umduğumdan emin değilim ama Ariana'nın nefes kesici falsetto'su başladığında Jack'in gülümsemesi gözlerinin köşeleri kırışana kadar genişledi. Sonra bir kahkaha patlattı ve ben de gülüyorum çünkü hepsi çok saçma. Geçen Noel ve bu Noel ve tüm durumumuzun mutlak saçmalığı.

İkimiz de bu şarkının özel şakasına güldük ta ki Dylan, "Bu kadar komik olan ne?" bu da Jack'in daha çok gülmesine, korna çalmasına ve vakvıklama yapmasına neden olur. Bu korkunç bir kahkaha. Ben buna takıntılıyım.

Gülmeye devam ederek yaklaştı, böylece sıcak nefesini boğazımda hissedebiliyor, sıcak şarabının tarçın ve karanfil kokusunu alabiliyordum. Başımın tepesinden mideme kadar bir sıcaklık dalgası yayılıyor. Jack'in bedeni ve Jack'in nefesi. Bir an için her şey gözden kayboluyor. Müzik, büyükannelerin kahkahaları ve ailenin geri kalanı dağılıyor ve kendimi Jack ve ben iki kişilik kar küremize geri dönmüş gibi hissediyorum.

Ama değiliz. Burada, ailesinin kulübesindeyiz. Nişanlım on metre uzakta.

Jack'in elini bırakıyorum.

"Sanırım o sıcak şarap doğrudan aklıma geldi." Jack'in parmakları beni sabitlemediği için, dik durma çabalarımnda kararsızım. "Yatağa gitme vaktim gelmiş olabilir."

Saatın yedi buçuk olduğunun tamamen farkındayım ama diğer insanların yanında bir dakika daha kaldırabileceğimden emin değilim. Merdivenlere doğru sendeledim ve Jack benimle birlikte bir adım attı. Düşeceğimden endişeli görünüyor.

Ben de düşerim diye endişeleniyorum. Ona doğru düşeceğim ve asla bırakmayacağım. Merdivenlere giden kemerli yola tutunuyorum.

Jack yaklaşıyor. Vücut ısınısını yeniden hissedebiliyorum, teninden yayılan ateşten gelen sıcaklık.

"Ökseotu," diyor Meemaw odanın karşı tarafından.

Andrew, Justin Bieber şarkılarından oluşan bir koleksiyona geçtiğimiz çalma listesi ekranını işaret ederek, "Hayır, bu 'Noel için Alabileceğim Tek Şey'," diye düzeltti onu.

"HAYIR.öксе otu" Meemaw başımın kuzeyinde bir yeri işaret ediyor ve yukarı baktığımda kemere iğnelenmiş kırmızı kurdeleyle sarılı bir kile yeşil yaprak görüyorum. BEN

Kim-Prescotts'ın kulübesini görene kadar insanların evlerine ökse otu astığını bilmiyordum.

"Bu çok hoş," diyorum. Sonra tekrar merdivenlere yöneliyorum.

"Affedersiniz!" Meemaw aniden bize doğru geliyor ve ailenin geri kalanını da beraberinde getiriyor. "Sen ve Jack *Ökseotu altında*. Kuralları biliyorsun."

Meemaw'a ters ters bakıyorum ama o sadece yapmacık bir şekilde gülümsüyor ve içkisinden bir yudum daha alıyor. Bizi Meemaw'ın acımasız işkencesinden kurtaracak bir argüman formüle edemedi Jack, "Kardeşimin nişanlısını öpmeyeceğim," dedi.

"Açıkçası umursamıyorum." Andrew gülümsüyor ve çekingen bir tavırla çenesini kapalı yumruğunun üstüne dayadı. "Sonuçta ökseotu."

"Bu uygunsuz görünüyor..."

"Öpücük! Öpücük! Öpücük!" Meemaw sarhoş ilahiyi başlatır ve kısa süre sonra herkes, hatta Katherine bile katılır. Vücudum, Jack'in vücudunun gerginleşmesine, değişmesine uyum sağlıyor. Artık ayakları üzerinde daha az sabit, benden uzaklaşıyor, aramıza mesafe koyuyor.

"*Öpücük! Öpücük! Öpücük!*"

"Tamam iyi! Sizi canavarlar!" Jack sonunda bağırır ve çok iyi oynar. Ökse otunun altındaki bu öpücüğün onun için hiçbir şey ifade etmeyeceğine gerçekten inanıyorum.

Benim için de hiçbir şey ifade etmemesine ihtiyacım var.

Jack ailesine, Hızlı bir öpücük, dedi ve yüzünü tamamen bana çevirdi. "Bu iyi mi?" sadece bizim için fısıldıyor.

HAYIR, tamam değil. Bu durumla ilgili hiçbir şey yolunda değil. "Evet söylerim.

Aynen böyle, Jack gözlerini kapattı ve yüzünü benimkine doğru eğdi. Onunla yarı yolda buluşuyorum ve bu bir sıyrıktan başka bir şey değil. Çatlamış dudaklar ve biraz portakal kokusu. Öpücüğünün kendisi sağlam ve hareketsiz görünse de ağzı şaşırtıcı derecede yumuşaktı.

Jack, bu ökse otu öpücüğü şakasını bitirmek için geri çekilmeye başladı, ama içimdeki bir içgüdü tutunuyor, o geri adım atarken öne doğru düşüyor, dudaklarım hâlâ onunkilere yapışık. Sonra eli beni dik tutmak için belime koydu. Hırkaman ve gömleğimin katmanları boyunca sadece bir el, ama bu yeterli. Duygusuz kemiklerime duygu salmaya, uzuvlarımı Noel ışıkları gibi aydınlatmaya

yetecek kadar.

ağaç, bacaklarımın arasında titreşen ısıyı, bulunduğum yere göndermek içindiğeryalnız acı yaşıyor.

Jack'in eli belimde, ağzı ağzımda ve çenesini dudaklarının çekişini hissetmeme yetecek kadar eğiyor. Onun için ağzımı açmak istiyorum. açmak istiyorum*her şey*onun için, geçen yıl karda onunla birlikte olduğum o açık versiyonum olmak.

Sonra izleyicilerimizi hatırlıyorum. Göğsümdeki hasretin senfonisini öldürerek bıraktım. Jack bakışlarını indirmeden önce görüşümde irileşmiş gözlerin ürkütücü bir parıltısı belirdi.

Arkamızda aile, Noel şarkılarında olduğu gibi coşkuyla bağırıyor ve ıslık çalıyor, aramızdaki gerilimden bir şekilde habersiz.

İki parmağını alt dudağına bastırdı, sonra ağzını izlediğimi fark edince elini bıraktı. Onu tekrar orada öpmek istiyorum. Ve yeniden.*Ve tekrar tekrar.*

İyi ki kimse benden Jack Kim-Prescott ile iki yüz bin dolar arasında seçim yapmamı istemiyor. Çünkü bu sıcak şarap ve ökse otu öpücükleri anında hangisini seçeceğimi biliyorum sanırım.

Bir Webcomic

İle *Oliverartsbazen*

5. Bölüm: *Rüya*

(Noel Arifesi, 15:54)

Yüklendi: 21 Ocak 2022

"Yani beni öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Jack bana bir bakış atmak için güzel boynunu kaldırdı. "Evet. Her zaman kurbanlarımla organlarını almadan önce tüm günümü ağır ağır flört ederek geçiririm.

"Beklemek. *Sahip olmak* Bütün gün benimle flört mü ettin?"

Elini benimkinden geçirmeden, Jack burnunun kemerini sıkıştırmak için uzandı. "Evet Elle. Sahibim. Ve bu gece eve gittiğimde, ciddi bir şekilde romantik oyunlardan tamamen yoksun olduğumu düşüneceğim. Şimdi gel."

Elimi sıkıyor ve beni öne doğru çekiyor. Bunu Burgerville banyosundan ayrıldığımızdan beri yapıyorduk: el ele tutuşarak. Eşarbımın kanaviçesi gibi parmaklarımız birbirine dolanmış karda yürümek. Bizi eve götürecek olan köprünün aksi istikametinde dolaşarak yeniden raydan çıktık.

Ve şimdi ıssız bir sokağın köşesinde, terk edilmiş bir binanın önünde duruyoruz. "Hava kararıyor," diyorum. "Beni cinayet inine çekmek için akşama kadar beklemek istemen mantıklı."

"Burası bir cinayet mahalli değil," diyor, bir eliyle pencereleri tahtalarla kapatılmış ve her santimetre karesinde grafitiler olan kutu gibi depoyu işaret ederek. Kesinlikle bir cinayet ininin işaretlerine sahip. "Gözlerini kapat."

"Böylece yapabilirsiniz *bıçakla beni*? Öyle düşünmüyorum."

"Lütfen Elle. Hadi. Sana bir şey göstermek istediğimi söyledim."

"Gözlerim kapalıysa bana nasıl göstereceksin?" Homurdandım ama onları zaten kapatıyorum, tam olarak onun dediğini yapıyorum.

"Şimdi. Hayal et, "diyor Jack. "Gerçek pencereler var ve dışarısı beyaza boyanmış. Belki doğu tarafında bir duvar resmi vardır. Pencereler doğudan gelen sabah güneş ışığını içeri alıyor —*gözlerini açma!* Zeminler soyulmuş parke, duvarlar lavanta renginde ve uzun masalar, ortak kullanım tarzı var. Mutfak tezgahın arkasında görünüyor ve içinde kapkekler, turtalar, çörekler ve turtaların olduğu dev bir vitrin var - şimdiye kadar tattığın en iyi turtalar!"

Tek gözümü açıp Jack'in bu muhteşem görüntüyü canlandırırken yüzündeki utanmaz merakı yakaladım. "Burası bir fırın," diyorum.

Jack başını salladı. "Evet."

"Bu..." Yıkık binaya baktım, sonra ona döndüm. "Onunseñfirin? Fırın açmak ister misin?"

Jack, iki yumruğunu da ceketinin ceplerine sokabilmek için elimi bıraktı. "Yani, belki. bir gün Bu sadece gelişigüzel bir şekilde ara sıra oynadığım bir fikir, mesela" -mükemmel bir kayıtsızlıkla omuz silkiyor- "tüm hayatım boyunca."

Heyecanım beni yendi ve onun koluna yumruk attım. "Bu harika! Bunu yapmak zorundasın!"

Jack biraz geriye doğru sendeliyor. Yüzüne çeyrek ay şeklindeki bir gülümseme yerleşir ama onu Etch-a- Sketch ile uzaklaştırmaya çalışır. "Sakin ol. Takip etmenin pek bana göre olmadığını unutuyorsun. Kamyonumda radyo ön ayarlarını programlamak için gerekli konsantrasyona sahip değilim ve on yıldır aynı Spotify çalma listesini dinliyorum. Ticari kredileri, izinleri ve bir iş yürütmeye ilgili tüm titiz, sıkıcı ayrıntıları nasıl çözeceğimden emin değilim.

"Yardım alabilirsin."

Kaşlarını çatıyoryardımiğrenç bir kelime ama bir dakika önce yüzü Noel sabahı bir çocuğunki gibi aydınlandı. "Neden fırıncılık?"

Jack, savunmacı bir tavırla omuzlarını kulaklarına kadar kaldırır. "Ne demek istiyorsun?" "BENAnlam, neden pişirme? İçine nasıl girdin?"

Alacakaranlık etrafımıza çökmeye başlarken, terk edilmiş bir sokak köşesinde bu soruyu yanıtlamak konusunda kararsız görünüyor. "Ah. Çocukken hep anneme yemek pişirmede yardım ederdim. Bu, üçüncü sınıfta, ben okulda emmeye başladığımda birlikte yapmaya başladığımız bir şeydi. Annem, tarifleri takip etmenin ve her şeyi ölçmenin konsantrasyon becerileri falan geliştirmeme yardımcı olacağını düşündü. Miyeok guk pişirmeyi öğrenmek pek umurumda değildi ama yazlarımızı Fransa'da geçirdiğimiz zaman keşfettiğimiz bir yer vardı..."

Gözlerimi devirdim ve kendini küçümseyen bir tavırla gülümsedi ve ekledi, "Evet, bizFransa'da yaz geçirdi. Ailemin, büyükannelerimden birinin doğduğu, Bordeaux yakınlarındaki bu küçük köy olan Saint-Macaire'de bir evi var. Çoğu yaz, babam içeride kalır ve sürekli çalışırdı ve annem erkek kardeşimi ve beni yakındaki kasabaları keşfetmeye götürürdü. Ama her sabah ailem kardeşime bir avuç avro verirdi ve biz de sokaktaki bu pastaneye giderdik."

Jack bu anıya hafifçe gülümser, beyaz yara izi yeniden bir oltaya dönüşür. Kaldırımında ona bir adım yaklaştım. "Pastaneyi işleten kadın, bize zayıf Fransızca telaffuzumuz hakkında bağırır, maskülen, Trunchbull görünümüne bir kadındı, ama aynı zamanda şimdiye kadar gördüğünüz en hassas unlu mamulleri de yapardı. Meyveli turtalar, çikolatalı kruvasanlar ve makaronlar ve ilk kez bana benzeyen birinin bu kadar güzel, narin şeyler yarattığını görüyordum. Bir şeyleri güzelleştirmeyi umursayabileceğimi ve hala öyle olabileceğimi hissettirdi. Berve ondan sonra pişirmeye takıntılı hale geldim. Ve ne yapıyorsunuz?"

Ona daha da yaklaşmıştım, incinebilir sözleri ve içime bir ip bağlanmış, ona bağılıymış gibi hissetmeme neden olan o ani yara izi beni kendine çekmişti. O çok güzel ve sadece saçları, çilleri ve gözleri yüzünden değil - sadece uzun uzuvları, güçlü kalçaları ve güzel boynu yüzünden değil - aynı zamanda makarna ve turta için çılgınca atan kalbinin dağınık şekli yüzünden.

Ve onu öpmek zorundayım.

Yüzümü onunkine doğru eğiyorum ve Jack anlıyor. Eli çenemi kavramak için yukarı çıkıyor, soğuk parmakları tenimin yanan kızarmasına karşı. Tutunacak bir şeye ihtiyacım var. Jack'in belinin darlığını haki ceketinin altında buluyorum. Sonra gözlerimi kapatıyorum.

Jack'in ağzı beklediğimden daha yumuşak. Tatlı. Pralin mokasının kalıcı tadı ve

akçaağaç domuz pastırması çörek. Ama elleri hayal ettiğim kadar güçlü, kendimi temel hissedene kadar beni demirliyor. Ayaklarım altımda derin bir şekilde kök salmış, sağlam ve hareketsiz, ama dili nazikçe dudaklarımın mührüne bastırduğında, etrafımızda uçuşan pullar gibi kış rüzgarında tamamen uçup gidebileceğimi hissediyorum. Dilinin ucu, sanki bütün gün onun için açmışım gibi, ben ona açana kadar dudaklarıma bastırıyor.

Jack'in ağzını, Jack'in nefesini ve Jack'in vücudunu ellerimin altında, elbiselerinin altında, istekle kasılmış halde hissettiğimde tenim ateşten ve kemiklerim sudan oluşuyor. Bu gürültülü, küstah kadın kasırgası sessizleşiyor ve hala kollarımda, sanki çok önemliymiş gibi beni öpüyor.

Nefes almak için parçalanıyoruz ve gözlüklerimiz onları dikkatlice ayırana kadar birbirine yapışıyor. Sonra kahkahalara boğulduk. Jack, "Beni fazla bekletmedin," dedi, sesi nedense hem kaba hem de yumuşaktı. Clip Studio'yu açmak ve Jack'in sesindeki duyguyu yakalamak için doğru rengi bulmak istiyorum. Eşarbım gibi gök mavisi belki. Gözleri gibi umber.

Saçındaki kar tanelerine hayran kalarak başımı salladım. Hayır, yapmadım. Ne deniyordu?" Jack bana bakıyor. "Öpüşmek...?"

"Fırından."

"Ah." Güçlü elleri hâlâ bedenimdeydi. "Ah. Adını... Butch Oven koymayı düşünüyorum. Tek gözünü kısıyor ve alt dudağını ısıyor. Aptalca bir isim mi bu?

"Tabii ki değil."

"Bir kelime oyunu olması gerekiyordu. Hollanda fırınındaki gibi. "Anlıyorum Jack."

Alnını benimkine bastırıyor. Pek çok yerde temas halindeyiz. Dokunmak bana hiç bu kadar kolay gelmemişti. "AncakkasapVeFlemenkçekusurlu bir kafiyedir. Birbirlerine uymaları gerekiyormuş gibi görünüyorlar ama aslında aynı sesleri çıkarmıyorlar, bu yüzden insanların anlamamasından endişe ediyorum."

Parmaklarım arkada birbirine kenetlenene kadar kollarımı beline doladım. Sinirlerinin isimle hiçbir ilgisi yok. "Yapabilirsin, biliyorsun. Burayı gerçekten özel bir şeye dönüştürebilirsin."

Karda birbirine yuvalanmış, mükemmel şekilde hizalanmış iki parça olana kadar kendini daha da yaklaştırdı. "Ben senin gibi değilim Ela. On yıllık planlar yapmıyorum. Tek tek kontrol ettiğim yaşam hedefleriyle dolu bir mermi günlüğüm yok. Tek başıma nasıl fırın açarım?"

Tekrar eline uzandım ve parmaklarımızı tekrar birleştirdim. "Belki de kendi başına yapmak zorunda değilsin."

On Altıncı Bölüm

22 Aralık 2022 Perşembe

"Kızımın nişanını neden Instagram'dan öğrenmek zorunda kaldım?"

Saçlarıma sinen tarçın ve karanfil kokusuyla, komodinin üzerindeki telefonumun vızıltısıyla ve kulağımda annemin gıcırdayan sesiyle uyanıyorum.

"Merhaba Linds," diye homurdandım, yarı uykulu ve tamamen sinirlenmişim.

"YapmaMerhabaBen," diye tersledi Linds. "Telefonlarımdan kaçırıyordun. Bana hiç evleneceğini söyleyecek miydin?"

"Şey... Hayır?"

Annem alay ediyor ve ben yatakta doğrulup, yaklaşan öfke nöbetine hazırlanmak için oymalı ahşap başlığa yaslanıyorum. Oda sabah ortası ışığıyla yıkanmış durumda ve Andrew yatakta yanımda değil, çarşafı şimdiden dokunabileceğim kadar soğuk. Nerede olduğunu merak edecek vaktim yok, çünküLinds.

"Ciddi misin Elena?" ciyaklıyor. "Bana bir nişanlın olduğunu söylemeyecek miydin? Her zaman en iyi anne olmadığımı biliyorum," diye sızlanmaya başladı Linds, "ama biricik kızımın bana söylemeden nişanlanacağı fikri.

- internetteki resimlerden öğrenmem gerekecek - kendimi tamamen değersiz hissettiriyor, Elena Jane.

"Şaka yapıyordum anne," diye yalan söyledim. "Tabii ki sana söyleyecektim. Şey," -kendi korkaklığımdan utandım ama yine de devam ettim- "resmi nişan duyurusu postayla geldi mi?"

"Hayır, ama Tempe'de bir arkadaşımla kalıyorum," diyor, morali şimdiden çok iyileşmişti. "Öyleyse bana her şeyi anlat! Siz ikiniz nasıl tanıştınız? Soruyu nasıl sordu?"

Bunu onunla yapmak istemiyordum, özellikle de -saati kontrol etmek için telefonu yüzümden çektim- sıcak şarap ve yarı şüpheli seçimlerle geçen bir gecenin ardından sabahın dokuzunda.

Konu değişikliğine gidiyorum. "Ted nasıl?"

"Ted kim?"

"Ted... senin *koca*...?" *Onunla tanıştıktan sadece bir ay sonra evlendiğini adam.*
Anasına bak kızını al.

"Ah, o pislik. O nasılsa öyle gitti. Ve geçmiş olsun. Bu iyi. Fark etmez," diye ısrar ediyor. Kulağa çok önemli gibi geliyor ama annemle aşk hayatı hakkında tartışmayacağım. Lindsey Oliver, tüm ilişkilerin başarısızlığa mahkum olduğunun örnek bir hatırlatıcısıdır. Muhtemelen bir takvim yılı içinde. "Biraz erkeklere küfrediyorum. Bu sefer gerçekten, Elena. Hepsiyle işim bitti. Belki ben de senin yaptığın gibi kadınlara bir şans veririm.

"Kadınlara bir şans vermedim, anne. Ben biseksüelim."

Görünüşe göre artık değil. Şimdi evleniyorsun!"

Telefonumdan saati tekrar kontrol ediyorum. O neydi - Linds bifobik bir şey söylemeden üç dakika önce mi? "Biseksüellik böyle çalışmıyor. Bir erkekle evlensem bile her zaman biseksüel olacağım. Sadece erkeklerle çıksam bile!"

Linds biseksüel silme üzerine bir dersle ilgilenmiyor. "Bana arkadaşından bahset! Bu Instagram fotoğraflarında pahalı görünüyor. Biliyor musun, artık Ted'le işimiz bittiğine göre, biraz parayla kendi evimi alabilirim ve-"

Elbette. Nişanım için beni tebrik etmek için aramadı. Nişanlımın Gucci makosen ayakkabılarını bir fotoğrafta gördüğü ve benden birkaç yüz dolardan fazlasını alabileceğini düşündüğü için beni aradı. "Bak anne, gitmem gerek..."

"Sakın telefonu yüzüme kapatmaya cüret etme. Düğün ne zaman?"

"Gerçekten bir düğün yok. Adliyede sadece ben ve Andrew olacağız.

"Ve ben, çünkü ben senin annenim."

Sadece biyolojik olarak. "Portland'a uçmak zorundasın ve nemli yerlere seyahat etmekten nefret ettiğini biliyorum."

"Kız bebeğimin koridorda yürüdüğünü görmek için kıvrıcık saçlarım olacak."

Dişlerimi sıktım ve tatil için beni yalnız bıraktığı geçen Noel'i düşünmemeye çalıştım. Ancak bunun için uçağa binecek.

Annem, "Bana düğünün ayrıntılarını gönder," dedi. Tek yaptığı talep etmek.

"Tamam," katılıyorum, çünkü benim de yaptığım tek şey bu.

"Hoşça kal Linds." "Beklemek! Bana gönderdiğiniz para hakkında..."

Geçen hafta ona iki yüz dolar verdim. Çek hesabım şu anda 13,23 dolara düştü. Peki ya para?

"Pekala, bak, Corolla'nın aküsü bitti ve çalışan bir arabam olmadığı için işe gidemedim, bu yüzden tamir ettirmek için beş yüze daha ihtiyacım olacak."

"Şu anda beş yüz dolarım yok."

Bir ara. "Ama senin yeni sevgilinin parası varmış gibi görünüyor..." "Andrew'den para isteyemem."

Burnunu çekti ve çocukluğunun samimiyetsiz film müziği olarak hizmet eden sahte gözyaşlarına neden oldu. "Kovulmama izin mi vereceksin? Arabam yok, Elena!"

İçimde o suçluluk sancısı, sahip olduğum tek aile üyesine karşı bu yükümlülük hissediyorum. Keşke Katherine gibi bir annem olsaydı, benimle vakit geçirmek için çok çaresizdi ve bunu bir Excel elektronik tablosunda planlıyor. Keşke bana aptal lakaplar takan bir kardeşim olsaydı. Keşke bana şekerim diyen ve sadece mutluluğumu önemseyen bir büyükannem olsaydı. Ama yapmıyorum.

Üç yıldır konuşmadığım bir babam ve Linds'im var. Ve elbette, Linds sadece bir şey istediğinde arar, ama en azından bazen arar.

"Çalışıyorum... yeni bir iş," dedim ona. "Yakında biraz param olacak ve yeni pilin parasını o zaman ödeyeceğim."

Sahte gözyaşları durur. "İyi. Duyduğuma sevindim. Yapabildiğin zaman beni öldür. Seni seviyorum."

Linds telefonu kapatınca iPhone'umu Andrew'un boş yastığına fırlattım. *buşke* evetotomatik bir yanıttır; Bunun herhangi bir gerçek anne şefkatinden kaynaklanmadığını biliyorum ama yine de ona sarılıyorum. Bir anlam ifade etmesini istiyorum.

Yine de tek anlamı, bu parayı tehlikeye atacak hiçbir şey yapamayacağım. İki yüz bin dolar. Annemin borcu. benim borcum Benim geleceğim. Tarçın, karanfil veya ökseotu için zaman yok.

Ama sonra dün geceki öpücüğü düşünüyorum *veah*- O öpücüğü hala vücudumun her santiminde hissediyorum. Yumuşak ağzının hayalet baskısını, parmaklarının tatlı kaymasını hâlâ hissedebiliyorum. Çünkü Jack'in özelliği bu - dokunuşu her zaman bilek kemiği kadar şaşırtıcı derecede hassas, paniğe kapıldığında söylediği sözler kadar nazık, rüyaları kadar belirsiz. Jack, vahşi atlar ve yağmur fırtınasıdır ve sıcak bir günde kolunuz pencereden dışarı çıkar. Ama aynı zamanda sessiz

anlar: o senin sabahları ilk kahven; en sevdiğin battaniyeye sarınmış bir pencereden o yağmur fırtınasını izliyor.

Beni hem pervasız hem de güvende hissettirme yeteneğini unutmuştum; dokunuşu bir paratoner ve sıcak bir ekmek parçası gibi.

Sırtımı başlığa yasladım ve parmaklarımı tişörtümün çıplak tenime yapıştığı yumuşak karnımda kaydırmasına izin verdim. Ve sonra onları pijama altımın kenarı boyunca daha aşağı indiriyorum. Etek ucunu geç. Dikkatliyim, parmaklarım iç çamaşırımın pamuğunda gezinirken Andrew'un nerede olduğundan veya ne zaman döneceğinden emin değilim. Onu ilk gördüğümde Jack'i düşünüyorum: uzun parmaklar ve boğumlar ve inanılmaz derecede kırılgan bilek kemigi. Vücudumun üzerinde kaydığını hayal ettiğim o parmaklar ve bu düşünceyle vücudum sımsıkı kıvrılıyor.

Jack ilk gülümsediğinde, o çeyrek ay gülümsemesini yerine sabitleyen beyaz dişlerinin parıltısıyla. Avuç içimi tümseğimin üzerine daha sert bastırdım, karnımın alt kısmında girdaplar hissederken en sessiz iniltiyi serbest bıraktım. Jack, Burgerville banyosunda, tenini, boyun tendonlarını ve kollarındaki sanatı ilk gördüğümde, bana yapacağını söylüyordu. *Eğlence* beklemek. Kendimi tekrar tekrar ovuşturuyorum ve sırf o kadar sert hissetmek için onun adını yatak odasına fısıldıyorum. Yaklaştıkça gırtlığımdan bir ses geliyor.

Jack karda, Jack Airstream'de, Jack kollarımda. Jack— Jack sabahın dokuzunda Britney Spears'ın "Toxic" şarkısını mı patlatıyor?

Britney klasiğinin açılış notaları dışarıdan ikinci katın penceresine çarparken elim hâlâ pijamamın içinde. Kim-Prescott klanının sadece bir üyesi günün bu belirli saatinde bu özel şarkıyı çalardı.

Cinsel olarak hüsrana uğramış bir iç çekişi serbest bırakıyorum, yataktan kalkıp pencereye gidiyorum, evin arka bahçesini, kar tarlasını ve ortasında parıldayan Airstream'i ortaya çıkarmak için perdeleri geri çekiyorum. Airstream'in ön kapısı ardına kadar açık ve Jack dışarıda duruyor, "Toxic" in kaotik ritmiyle karavanın yan tarafına kartopu fırlatıyor. Paul Hollywood, şarkıyla neredeyse mükemmel bir şekilde senkronize olarak ayaklarının etrafında zum yapıyor.

Yatak odasının balkonuna çıkıp adını haykırıyorum ama ya beni duymuyor ya da arkasını dönmemeyi tercih ediyor. Bir dakikalığına soğukta durup, kolunu kıvrıp her birine tekme atarken vücudunun çılginca enerjisini izledim.

yoğunluk ve kuvvet ile kar yığını. Sonra aşağı inip dışarı çıkarken bağcıklarla uğraşmadan ayaklarımı botlarıma sokuyorum.

"Jack!" Karda güçlkle ona ve Britney'i çığ uyandıran ses seviyelerinde çalan portatif hoparlöre yaklaştırırken tekrar bağırdım. Onun adını tekrar söylerken soğuk, pijamalarımın ince katmanlarını delip geçiyor. "Jack!"

Ben ona ulaşana kadar beni kabul etmiyor ve o zaman bile yüzü soğuktan ve evine çarpan kar yığınlarının çabasından parlak kırmızı.

"Sorun nedir?" diye soruyorum şarkı tekno köprüsüne kayarken. Jack bir avuç kar daha almak için eğilir. "Hiç bir şey."

"Britney'e bağırp çağırıyorsun ve evine kartopu atıyorsun, bu yüzden sana inanmıyorum," diye bağıyorum müziğin içinden. Sonra Airstream'in ön basamağında duran portatif hoparlöre doğru birkaç adım daha atıp kapatıyorum. Paul Hollywood, Britney'nin yokluğuna öfkeyle birkaç kez havlıyor.

Sabaha sessizlik çöker. Sessizlik ve Jack'in ağır nefesinin sesi ve Paul Hollywood'un karda çatırdayan patileri. Jack sonunda açıklama amacıyla, "Babam dün gece geç geldi," dedi.

"Ah." Aniden, Britney'nin kızgın kartopu fırlatması çok mantıklı geldi.

"Hakkındaki her küçük şeyi parçalamaya başlamasının ne kadar sürdüğünü tahmin et.

Ben?" Kolunu kuruyor ve bir kartopu daha fırlatıyor. Bunun içinde buz olmalı, çünkü karavanın yan tarafına korkunç bir şekilde çarpıyor.*patırtı.*

"Jack..."

"Benim hakkımda ne düşündüğü umrumda olmamalı biliyorum ve kendime umursamıyorum diyorum ama o benim lanet olası babam ve eğer, bilmiyorum..." Daha fazla kar toplamak için çömeliyor ve belki de birkaç sahte gözyaşını silerek yüzünü benim görüşümden saklıyor. "Annemin üzerimde çok baskı kurduğunu biliyorum, ama bunun tek nedeni mümkün olan en iyi hayatı yaşamamı istemesi. Babam rol bile yapamıyor*beğenmek*Ben. Ama ben Andrew değilim, o zaman neden zahmet etsin ki?

"Jack..." Tekrar deniyorum.

"Ve biliyorum, biliyorum..." Römorka karşı başka bir parçayı serbest bırakır. Andrew'un katlanması gereken kendi haçı var. Kutsanmış altın çocuk olmanın onu babamızın zalimce beklentilerinden kurtarmadığını biliyorum ama en azından hayatı boyunca babamın alay konusu olmadı.

"Jack..."

"Tanrım, haklısın!" Bir gözyaşı daha savunmasını geçerken bir kolunu havaya kaldırıyor. "Annem için çok şey ifade ediyor ve burada olduğu için mutlu olmalıyım, ama..."

"*Jack*.Sözümü kesmeyi bırak! Ne söyleyeceğimi bilmiyorsun!"

Jack, bir sonraki kartopunun parmaklarından düşmesine ve ayağa düşmesine izin verir. "Tamam aşkım. Ne söyleyeceksin?"

Bu etkileşim başladığından beri ilk kez yüzünü tamamen bana çevirmiş, vücudu benim yönüme dönmüştü. "Özür dilerim," diyorum, sabah soğukunda o çilleri görünce büyülenmişim. Dün gece onu öptüm. Ve bir dakikalığına, ökseotunun altında, sanırım beni öptü. Baban hakkında. Baban için üzgünüm. Bu şekilde davranılmayı hak etmiyorsun."

Dudaklarından beyaz bir nefes kaçtı. "Emin misin? Çünkü bunun böyle olduğunu destekleyecek yirmi yedi yıllık verilerim var.*Kesinlikle*Olağanüstü Prescott'ların berbat çocuğu nasıl davranılmayı hak ediyor. Daha fazla kar için uzanmaya başlar.

"Eh, Airstream bu şekilde davranılmayı hak etmiyor, bu yüzden en azından onu kötüye kullanmayı bırak! Bu karavanı seviyorsun!"

"Ne?" Jack bana doğru sallanırken neşesiz bir kahkaha attı. "Airstream'de yaşamayı sevdiğimi mi sanıyorsun?"

"Değil mi?"

"HAYIR! Bu lanet şeyden nefret ediyorum!" Bir kartopu daha atar. "Ben bir seksen boyundayım! Sardalya konservesinde alabalık olmak gibi!"

Dün gece öpüştüğümüz gerçeğinden değil, onun karavanından bahsettiğimizin acı bir şekilde farkındayım. Hangisi iyi. Bununla iyiyim. Devam edip bu hiç olmamış gibi davranabiliriz.

"Airstream'inizi sevdiğinize kesinlikle inanmamı sağladınız."

"Ne isterim biliyor musun?" Jack acı acı söylüyor. Paul Hollywood için büyük bir avlusu olan banliyöde bir ev. ile büyük bir mutfak*gerçek*Karşı alan. Oda ve kökler ve tekerlekler yok."

"Öyleyse neden bir Airstream'de yaşıyorsun?"

Jack kollarını çılgınca havaya fırlatır. "Çünkü ben inatçıyım, Elle! Çünkü bu pahalı metal parçası, Prescott isminden özgürlüğümün bir sembolü haline geldi"

-karavana tekme atmak istermiş gibi bacağına tekmeliyor, ama on beş metre uzakta- "ve çünkü normcore'u istediğimi kabul etmeyi reddediyorum.

ailemin benim için seçeceği hayat. Çünkü yirmi yedi yaşımdayım ve hala hayatımla ilgili tüm kararlarımı ailemi memnun etmek ve/veya kızdırmak üzerine kuruyorum.

"Ah." Eğilip Paul Hollywood'un kulaklarını ovuşturuyorum çünkü bu, tüm bu tutkulu açıklamadan sonra aptalca bir şey söylememi ya da yapmamı engelliyor. Onu tekrar öpmeye çalışmak gibi.

Yanakları şimdi daha da pembe, beresinin kenarının altındaki kulakları parlak kırmızı. Jack, Airstream'i bağımsızlığının bir sembolü olarak görebilir ama aynı zamanda parlak bir kafes. Onu ailesinin geri kalanından, hatta belki de dünyanın geri kalanından ayrı ve güvende tutan bir sardalya kutusu. Tüm hayatı boyunca, babası ona kendini berbat hissettirdi; herkes ona yeterli olmadığını ya da çok fazla olduğunu hissettirdi, ama bunların hiçbirisi tekerlekli parlak evinin içinde ona dokunamıyor. Sürekli hareket halindeyse hiçbir şey ona zarar veremez.

Yine de en çok can attığı şey kendini ekmektir. Ve geçen yıl bir gün, kayıtsızlık maskesinin ardındaki havalı alüminyum dış cepheyi görmeme izin verdiğini hissettim.

Onunla köklü ve rutin bir hayat hayal etmekten kesinlikle hiçbir fayda gelmez.

Bak, baban gerçek bir iş parçası gibi görünüyor, dedim yeniden odaklanarak, ama bunun başardıklarını azaltmasına izin verme Jack. Kahrolası bir fırın açmak üzeresin!"

"Ben sadece..." Jack, başka bir rant atacakmış gibi kendini toparladı, ama bunun yerine kelimenin tam anlamıyla yere yığıldı, karın içine yuvarlanırken dizleri altında büküldü. Bacakları garip bir açıyla öne doğru çıkıyor ve onu yirmi yedi yaşından çok daha genç gösteriyordu. "Sen olmasaydın yapmazdım." Teslim olmuş bir nefes veriyor ve bir nefes daha gönderiyor.

Onun yanına geri karın içine düştüm, pijama altım hemen sırlıslam oldu. "Ne?"

Jack çizmesinin ucuyla karda derin bir oluk açar. "Butch Fırını. Ben... o gün bana inanmasaydın bunu yapmaya karar vermezdim. Aslında bunun kin olduğunu düşündüm. Jack hafifçe gülümsüyor ama tüm vücudum donmuş toprakla kaplı, hareket edemiyorum, tek yapmak istediğim bir kol boyu uzaktaki bu kadına yaklaşmak olsa da. "Ben duştayken kaçtığın zaman çok kırıldım ve nedense bunu şuna çevirdim:*Fırınımı tek başıma açacağım ve bu ona gösterecek*"

"Tanrım, çok inatçısın," diyorum. Permafrost kalbime yayılırken bile, beynim hala ortak tarihimizin bu yeni versiyonuna uyum sağlamaya çalışıyor. Hayalet olduğum versiyon. Eşarpımı sakladığı versiyon.

Jack başını salladı ve ayaklarımıza baktı. Bacaklarımız karda uzanmış, birbirine değmeyecek kadar paralel dört çizgi. "Ama gerçekten, deponun önündeki o an... o an, ilk kez birinin bunu yapabileceğime gerçekten inandığı hissine kapıldım. Demek istediğim, Dylan beni destekliyor ama aynı zamanda yanlış başlangıçlar ve terk edilmiş hayaller geçmişimi de biliyorlar. Ama sen sadece...*inandı*. Yani şu anda buradasın, bana babamın eleştirilerini görmezden gelmemi söylüyorsun - benim için her şey tam bir çember."

Jack sol ayağını eğerek sağ ayağıma çarptı. "Sanırım teşekkür eden benim ya da her neyse."

"Ya da her neyse," diyorum, onu geriye iterek. Ayaklarımızı bu şekilde, birbirine doğru eğik, dokunarak bırakıyoruz. Çizmeden bota, bacadan bacağa. "Yine de inatla başladığım için üzgünüm. Ben... Seni hayal ettiğim için üzgünüm. Bunu dün gece söylemeliydim.

"Karım Noel sabahı geldiği için üzgünüm."

Ayakkabılarımızın lastikleri arasından bedenlerimizin birleştiği yere bakıyorum ve öylece iki yüz bin doları çöpe atmaya, anneme defolup gitmesini söylemeye, ona biraz daha yakın olmak için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

"Sence eğer-" Jack söze başladı.

"Neden sabahın dokuzunda Britney'e bağırıyordun?"

Dylan'ın karda yürüdüğünü görmek için ikimiz de hızla dönüyoruz. Jack bacaklarını içe doğru katlıyor, böylece Dylan bize ulaşana kadar karda bağdaş kurmuş oturuyor. Hiç dokunmuyoruz. Bir çift ayaklı pijamanın üzerine Andrew'un balıksırtı mantosunu giymişler ve Jack'e, sonra bana ve sonra tekrar bakarken kaşlarını çatıyorlar. "Peki neden ikiniz karda oturuyorsunuz?"

Jack'e baktım ve cümlesinin geri kalanını ağzından çıkarabildiğimi hayal ettim.

*Sizce...*Ne?

Claire hiç ortaya çıkmasaydı, her şeyin farklı olacağını mı düşünüyorum?

Hayalet olmasaydım, Jack'e açıklama şansı vermiş olsaydım, büyüü tek bir karlı günün ötesine taşımanın bir yolunu bulabilir miydik?

Kardeşiyle nişanlı olmasaydım, o zaman düşünür müydüm?*Belki...*?

Ama Jack'in bir önceki düşüncesini bitirmesini sağlayamıyorum ve bunun yerine en iyi arkadaşına gülümseyip, "Karda oturmamızın nedeni Alan Prescott," diyor.

Dylan, "Tabii ki öyle," diyor ve sonra yanımıza karın içine düşüyorlar.

On Yedinci Bölüm

Alan Prescott*dır-dir*gerçek bir eser.

Benimle tanıştıktan sonraki ilk on dakika içinde kot pantolonuma, işime ve aileme hakaret etti ve sonuncusu bunu hak ediyor olsa da, bu yine de bir pislik gibi görünüyor.

Jack'in kahvaltıda yaptığı nesnel olarak lezzetli omletleri eleştiriyor ve ardından Jack'in boyun eğip DEHB'sini bir bahane olarak kullanmasaydı hayatta nasıl daha başarılı olabileceğine dair saldırgan ve engelli bir derse başlıyor. Andrew'u (giyinme şekli, yemek yeme şekli, sandalyeye oturma şekli için) azarlamakla onunla iş konuşmak istemek arasında gidip geliyor. Ancak asıl vurucu, Katherine'in karmaşık programına hakaret ettiğinde ve aile oyunlarına katılmayı reddettiğinde gelir. Bu, Katherine ve Alan'ın yukarı çıkıp birbirlerine bağırabilmeleri için aile oyun gecesinin ertelenmesine yol açar.

Bu noktada Meemaw, Andrew'a kredi kartını verir ve anne ve baba kavga ederken çocukları dondurma almaya gönderen büyük bir kardeş gibi, bir süreliğine evden çıkmamızı söyler.

Her neyse. Dondurmayı seviyorum ve kavgadan nefret ediyorum, bu yüzden Meemaw'ın önerisini memnuniyetle kabul ediyorum.

"Biliyor musun?" Dylan, Andrew's 'Tesla'nın arka koltuğundan otuz dakika sonra diyor. "Babandan gerçekten nefret ediyorum."

Bir kez olsun, Dylan'ın öfkesi doğru kaynağa yönlendirilmiş gibi geliyor.

Dondurma almaya gitmiyoruz. Andrew bizi bir bara - uygun bir şekilde Mountain Bar olarak adlandırılmıştır - otoyol boyunca, "Benzin" adlı bir benzin istasyonunun ve "Market" adlı küçük bir marketin yanında bir dalış noktasına götürür. Kim-Prescott kabini gibi, bar da eski moda bir kır evi gibi görünecek şekilde tasarlanmıştır, ancak Kim-Prescott kabininin aksine, Mountain Bar bu çabada çoğunlukla başarılı olur. Birbirine kenetlenmiş kütüklerden yapılmış, eskimiş gibi görünen ahşap kirişli tavanlar, aşınmış parke zeminler,

tek camlı pencereler ve Budweiser ve Coors Light için geniş bir orijinal neon tabela koleksiyonu. Kalabalık, kır saçlı yerel halk, mevsimlik kayak eğitmenleri ve tatil için dağda kalan turist gruplarının bir karışımıdır.

Andrew bir turiste benziyor ama bir yerli gibi hareket ediyor, bize iki sürahi Rainier birası ısmarlıyor ve bizi arkadaki karanlık bir kabine götürüyor. Andrew ve ben kabinin bir tarafına kaydık; Dylan ve Jack diğerine geçer. Masanın altında Jack'in dizi benimkine değiyor ve bir içkiye ihtiyacım var, eğer...

HAYIR, Sakallı bir garson sürahileri ve sisli plastik bardakları masaya koyarken karar verdim. İşte biz, aşk yamukluğunun dört üyesi, alkol dolu bir tesiste tecrit edilmiş durumdayız. Bir kereliğine Jack'e ayık yaklaşmayı denesem muhtemelen en iyisi. Birkaç saat önce ayakkabısıyla ayağıma dokundu ve onun için iki yüz bin dolardan vazgeçmeye hazırdım.

Ayık benim en iyi şansım.

Kendime bir zencefilli gazoz ısmarladım ve diğerleri hızla ilk bardak ucuz biralarını yudumlarırken rahatsız edici bir sessizlik içinde oturdum. Dylan benimle nişanlı olan Andrew'a aşık olduğu için mi, yoksa sahte nişanlımın kız kardeşine gizlice aşık olduğum için mi, yoksa dün gece nişanlımın kız kardeşini ökseotunun altında öptüğüm için mi emin değilim, ama diğerleri akılsızca havadan sudan konuşmaya kalkışırken kabinimizde her şey son derece garip geliyor. Kimse bardaki yamuk file hitap etmeye hevesli görünmüyor.

Sonunda Jack, bizi acımızdan uzaklaştıracak kadar ilginç bir şey söylüyor. "Dyl, neden flört profilin üzerinde çalışmıyoruz?"

Ve sonra her şey katlanarak artıyor *Dahagari*p. "Oh, uh, nah," diye kekeledi Dylan, enselerini kaşıyarak ve kasıtlı olarak *Olumsuz* Andrew'a bakıyor. "Şu anda çevrimiçi flört etmeyi gerçekten düşünmek istemiyorum."

"Hadi." Jack, Dylan'ın telefonunu istemek için elini uzatır. "Şimdiki zaman gibisi yok."

Son doksan saniyede ikinci bardak birasını bitiren Andrew geçiriyor. "Biriyle görüştüğünü sanıyordum. Allie ya da Amy ya da—"

Alice, diye homurdandı Dylan. "Ve ayrıldık."

"Senin için yeterince iyi değillerdi," dedi Jack, bir eli Dylan'ın omzunda şiddetle. "Ve bir şeyleri bitirmek için aptaldılar."

"Alice aptal değildi. Bağlılıkla ilgilenmiyorlardı. Yani, bilirsiniz..." Dylan biralarından bir yudum alır ve Andrew'a bardağın kenarından bir bakış atar. "Benim tipim."

Andrew-Dylan dinamiklerinden bir şekilde tamamen habersiz olan Jack devam ediyor. "Senin tipin pancarlarını pazarda taşıyacak olan seri tekeşliler ve sağlam kaynaklara göre o insanlarla Hinge'de tanışyorsun."

kısaca ihtimalini düşünürüm*kriko*Menteşede, pancarlarını taşıyacak ateşli kadınlar buluyor ve bu düşünceyle çılgınca içkime uzanıyor. Zencefilli gazoz olması ve bir yudum almanın aynı etkiye sahip olmaması dışında.

Dylan, Jack'e ters ters bakar. "Flört uygulamalarından nefret ediyorum."

"Ne yazık ki, bu günlerde insanlarla böyle tanışyorsun. Cathedral Park'ta sevimli bir buluşma yapmayacaksın.

Veya Powell'ın Kitaplarında. Zencefilli gazozdan bir yudum daha alıyorum.

"Flört uygulamalarında biseksüel olmak yeterince zor, ama buna açıkça beyaz, nonbinary ve tek eşli olmayı da ekleyin. İçinde*portland*? Portland queer flört sahnesinin ne kadar beyaz ve poli olduğunu biliyor musun?

"Uygulamalarda biseksüel olmaktan da nefret ettim." teselli etmeye çalışıyorum.

Jack masanın altında dizini benimkine, kotu kota bastırıyor. Bunun kazara mı yoksa bilerek mi olduğundan emin değilim ama yanlışlıkla dizimi onun dizine sürüyorum. Görünüşe göre ayıklık, Jack'in dizleri söz konusu olduğunda zayıf bir kalkan.

Menteşe profili, diye emretti Jack. "Şimdi."

Dylan üzüntü içinde başını yapışkan masaya eğiyor ama yine de telefonunu Jack'e doğru dürtüyor.

"Benim hakkımda insanları şaşırtan gerçek..." diyor Jack, Mentese profili istemini okuyarak.

Andrew, "Boyundaki dövmeye rağmen yine de gece lambasıyla uyumak zorundayım," diye sözünü tamamlıyor. Dylan başını masaya yapıştırmış ama karşılık olarak orta parmağını kaldırıyor.

"En iyi insanlarla anlaşırım..."

"Hak ettiğimde yüzüme yumruk mu atacaksın?" Öneririm.

Andrew zahmetsizce, "Huysuz kabuğumun sadece bir oyun olduğunu kim bilebilir," diye yanıtlıyor. Bunun üzerine Dylan, kafalarını masadan birazcık kaldırıyor.

"Arıyorum..."

Dylan elini tembelce sallayarak, "Tek eşlilik, evlilik, ipotek, tüm o utanç verici zırvalıklar," diyor.

"Bütün o normcore zırvaları," diyorum. Jack telefonda başını kaldırdı ve gözleri benimkilere kilitlendi. Masanın altında dizim hâlâ onunkinin girintisine bastırılmış durumda.

Andrew, "Tamamen dayanılmaz olduğum zamanlarda bile beni sevecek birini arıyorum," diye homurdanarak üçüncü fincan Rainier'ini içiyor. Dylan yarı yolda oturuyor ve bu barın zayıf aydınlatmasında Andrew'a bakıyor. Ve kendi yüzümü göremesem de öyle göründüğümü hayal ediyorum. O. Jack'e Dylan'ın Andrew'a baktığı gibi bakıyorum.

Ve artık bunu yapabileceğimi sanmıyorum.

• • •

"Onlara söylemeliyiz."

"Onlara ne söyleyeceğim?" Andrew barın üzerinden eğilirken başka bir sürahi sipariş etmesini ister - bu sefer Jack için bir Breakside IPA.

"Anlat onlara *her şey!*" tısladım. Omzumun üzerinden Dylan ve Jack'i köşedeki kabinimizde gergin ve rahatsız görünüyorlar. "Bunu artık yapamam. Seks kalkanı olmak istemiyorum. Dylan'a gerçeği söylemek istiyorum. Benim de Jack'e gerçeği söylemek istediğim gerçeğini boşver. Cümlesinin sonunda ne olduğunu bilmek istiyorum.

Sence eğer—

"Neden Dylan'a söylemek ister misin?"

"Çünkü sen onlara âşıksın!" Bu konuşmanın gizliliğine pek yakışmayan bir sesle söylüyorum. Andrew neredeyse bir sürahinin tamamını aşırı pahalı IPA düşürüyor. Fısıltımı değiştiriyorum. "Sen onlara âşıksın, onlar da sana âşık ve her şey saçma gelmeye başladı."

Sakin bir sesle, "Dylan'a âşık değilim," dedi.

"Andrew." Elimi koluna koydum. "Öylesin ama."

"Dylan birisinin pazarda pancarlarını taşımasını istiyor ve ben bir şeyleri kaldırmakta ve seksi görünmekte harika olsam da, uzun vadeli bir ilişki içinde olmanın ilk şeyini bilmiyorum." Andrew mahcup görünüyor ve ne kadar yorgun olduğumu fark ediyorum. Yalan söylemekten, numara yapmaktan ve bazı şeyler hakkında konuşmamaktan yoruldum. Bir yıl boyunca, birlikte geçirdiğimiz günün Jack için hiçbir şey ifade etmediğini düşündüğümde incinmemiş gibi davrandım. Bir yıl boyunca kendi kendime ona karşı herhangi bir duygu beslemenin acınası olacağını söyledim.

Ama ben *öyle* dâncindim ve ben *Yapmak* Hâlâ ona karşı hislerim var ve Andrew'un aynı aptalca hatalarımı tekrarlamasına izin veremem. "Yine de bir tane istiyor musun? Uzun süreli ilişki?"

Sürekli açık olan ağzını şok içinde biraz daha açıyor, sonra hemen kapatıyor. "Ne istediğim önemli değil. Seninle bu konuşmayı bir dalış barında yapmıyorum. Evleniyoruz. Bir peçete sözleşmesi imzaladın."

Açık dekoltesine dudak halkası ve melek kanatları dövmesi yaptırmış bir barmen, iki kaşını da bize doğru kaldırıyor. Andrew sesini alçaltıyor. Bunların hiçbirisi aşkla ilgili değil, Ellie. Bu bir iş anlaşması. Bu ... Hakkında *para*. O paraya ihtiyacım var."

"Neden?" İstiyorum. "Bu paraya neden bu kadar çok ihtiyacın var? Tesla kullanıyorsun! Tom Ford giyiyorsun! Lütfen bana bu mirasın neden kendi arzularını görmezden gelmeye ve tüm aileni aldatmaya değer olduğunu açıkla.

Andrew beni dirseğinden yakaladı ve beni barın daha da aşağısına, işitemeyeceğim kadar uzağa çekti. "Bunu yapıyorum *için* ailem."

"Bu hiç mantıklı değil. Ailen iğrenç derecede zengin."

Sürahiye barın köşesine koyuyor, kendine bir bardak dolduruyor ve büyük bir yudum alıyor. En sonunda, "Bunu Jack için yapıyorum," diye itiraf etti, rahatlayarak omzunu sarkıttı.

Andrew'un düzgün kaşları arasında oluşan stres-V'ye baktım. "İçin... *keriko*?"

"Para. Jack, o... Bir içki daha alıp başını sallıyor. "BEN Sana her şeyi en başından anlatmalıydım ama açıkçası ailemden çok utanıyorum. Para... ablam... güven..."

Andrew, sözlü dayanağını bulmadan önce bir saniyeliliğine beceriksizce konuşuyor. "Kız kardeşim bir fırını nasıl açıyor biliyor musun? Pekala, bunu yapmak için bu devasa işletme kredisini aldı, çünkü çoğunlukla geri çekebileceği bu yastığa sahip olduğuna inandığı için.

"Büyükbabanın sana bıraktığı güven," dedim Noel kurabiyesi sohbetini hatırlayarak.

Andrew yavaşça başını salladı. "Evet. O öldüğünde ikimizin de birer milyon doları miras alması gerekiyordu..."

"Ama senin güvenin iki milyon," diye düzelttim, gerçek o kadar netleşirken.*Elbette.* "Büyükbaban Jack'i vasiyetinden yazdı ve tüm parayı sana bıraktı."

Lanet olsun, diye tükürdü Andrew. "Jack'in parasını nasıl çarçur edeceğine dair bu tür atıp tutmalara devam eder, onu üniversiteye geri dönmesi için manipüle etmeye çalışırdı, ama bu asla Jack'te işe yaramadı. Ama bir fırında çalışmaktan memnun olduğunu anlayınca, onu tamamen iradesi dışında yazdı. Kimseye söylediğini sanmıyorum, Lovey'e bile. Ancak vasiyeti vasiyetnameyi mahkemeye sunmadan önce infaz memuru yeni şartı bana anlatmak için aradığında öğrendim."

Andrew'u kız kardeşine bakarken yakaladım. Onu bu kadar uzaktan, karanlık, puslu bir barda çıkarmak zor. Sadece boynunun uzunluğu ve omuzlarının ana hatları görülüyor. Çenesini sallıyor ve göğsümde keskin bir çekiş hissediyorum. Büyükbabası, soyadıyla ilgili beklentilerini karşılamadığı için onu vasiyeti dışında yazdı.

Andrew, "Mahkemenin bir vasiyet üzerinde anlaşmaya varması yaklaşık dört ay sürüyor, bu nedenle o zamana kadar ailemden hiç kimse güvenden haberdar olmayacak," diye açıklıyor Andrew, sakın ve telaşlı bir sesle. "Ve iki milyonu hemen miras alırsam ve yarısını Jack'e veririm, kız kardeşim gerçeği asla bilmek zorunda kalmayacak."

Andrew sarhoş bir şekilde iki elini masaya koyup onunla evlenip evlenmeyeceğimi sorduğundan beri ilk kez bu saçma planın bir anlamı var mı? "Büyükbabanın ne yaptığını öğrenmekten kız kardeşini korumak istiyorsun."

"Evet." Nefes veriyor, gözleri kocaman, cam gibi ve lanet olasınca sevgi dolu. Andrew, kendisi için değil, kız kardeşi için tamamen yabancı biriyle evlenmeye razıdır. Dylan'la sahip olabileceği ya da olmayabileceği her şeyden vazgeçiyor.*kız kardeşi için.*

Ve aklıma geliyor. Bunların hiçbirisi benimle ve iki yüz bin dolarla ilgili değil. Jack'e gerçeği söylersem -bir an için bile olsa bu duygularla hareket edersem bedelini öderim. *Ö*bir milyon dolar.

Dudak halkalı barmene geri dönüyorum. "Evet, aslında bir Moskova katırına ihtiyacım olacak."

On Sekizinci Bölüm

Gecenin yeni hedefi: Jack'i bir daha öpme.

ben~~ezici~~bu gol İlk Moskova katırımından sonra, Dylan bir tur bilardo oynamamız için ısrar ettiğinde, Jack bana bir Carrie Underwood şarkısındaymışız gibi ıstakamı nasıl tutacağımı gösterdiğinde onu öpmeye çalışmıyorum. Dylan o kadar sarhoş olduğunda, Phoebe Bridgers ve popo önyargısı ve dar kot pantolonlar hakkında İspanyolca bir rant yapıyorlar (AP İspanyolca becerilerime dayanarak çıkarabildiğim kadarıyla), vuruşunu hizalamak için masanın üzerinden eğilirken Jack'in kışına bakmıyorum. Bir saniye bile değil.

Andrew ucuz Fireball viskisine geçtiğinde (görünüşe göre onun favorisi) ve bir Noel şarkı listesi koymasına için barmene göz kırptığında, "Rockin 'Around the Christmas Tree" için oluşan conga hattı sırasında ellerimi Jack'in kalçalarına koymuyorum. Sırtına yaslanmıyorum ya da yanağımı Carhartt ceketinin kaba kumaşına bastırmıyorum. Andrew ve Dylan karaoke makinesi olmadan "All I Want for Christmas" yorumuyla tüm barı eğlendirecek kadar baştan savma sarhoş olduklarında, Jack'in müziğe yalpalamasını izlemem, her yudumdan sonra dudaklarından bira köpüğü yalamasını izlemem, saçını yüzünden çekmek için çenesini sallamasını izlemem.

Ve Jack bir içki daha içmek için bara yanaştığında, kendime yapma dedim. onu takip et. Ve sonra kesinlikle yapıyorum.

"Eğleniyor gibi görünüyorsun!" Noel müziğinin üzerine bağırıyorum. Andrew ve Dylan şimdi bir dans pisti yapmak için yeterince masayı kenara itti. Barın sahibi bu gelişmeden hiç etkilenmemiş gibi görünüyor, çünkü hem turistler hem de yerel halk, Andrew'un cazibesinin hipnotik büyüüne kapılıyor ve barın ortasında tatil neşesini atmak için toplanıyor.

"Ben." Jack bana gülümsüyor, saçları terli ve alnına yapışık. Dirseğiyle bara yaslandı ve ben onu öpmedim. benimkinden çok etkilendim

kendine hakim olma. Buna ihtiyacım vardı. Bu gece," dedi Jack. "O evden uzaklaşmam gerekiyordu, her şeyden..." Düşüncesini yarıda kesti ve zihninin takip edemeyeceğim bir yere gittiğini bildiğim için yüzüne baktım.

Dudak yüzüklü barmen gelir. "Size ne verebilirim?"

Jack tekrar odaklanır ve başka bir IPA sipariş eder. Daha iyi düşünmeme rağmen, başka bir katır sipariş ediyorum. Jack beni izliyor, ifadesinde dikkati dağılmış bir şey var. "Bu konuyu hiç konuşacak mıyız?" diye soruyor ve sarhoş beyninin yaptığı sıçramaların ortasında noktaları birleştirmek için mücadele ediyorum.

"Ne hakkında konuşmak?"

"Öpücük," Jack yarım yamalak geveledi, gözleri bulanıktı. Bu konuşma için kesinlikle fazla sarhoş. Ve bunun için fazla ayıgım. "Beni öptüğün gerçeğini hiç konuşmayacak mıyız?"

"Eh, sanırım birbirimizi öptük," diye itiraz ediyorum. "Ve bunu sadece ökseotu ve senin sarhoş aile üyelerin yüzünden yaptık."

Jack dilini ağzının çatısında şaklattı. ben onun diline bakmamı *veya* ağzı. Jack, Saçını yüzünden çekmek için çenesine hafifçe vurarak, Geri çekilmeye çalıştım, diye düzeltti beni ama saçlar onun teriyle oraya yapıştığı için hiçbir şey olmuyor. "Bana tutundun. Beni öpmeye devam ettin."

Kalbim, göğsümün içinde aşağılanma içinde kireçleniyor. *Geri çekildi. tuttum.*

"Üzgünüm," diyorum çünkü bu durumda başka ne söyleyebileceğimi bilmiyorum. BEN

Geçen sefer bu kadar kolay bıraktığım için pişman olduğum için tutunduğumu kabul edemiyorum.

"Neden onunla evleniyorsun?" Barmen içkilerimizi önümüze koyarken Jack adeta çılgılık atıyor. Görünüşe göre, gece tüm yamuk fillere hitap ettiğimiz noktaya ulaştık.

Katırımdan bir yudum alıyorum. "Jack..."

"Anlamıyorum." Başını sallıyor, ifadesi neredeyse kızgın. "BEN *istek* Onu almak için. Destekleyici olmak istiyorum ama ikinizin ortak noktası ne?"

Sarhoş kadının önümde çok yer kaplamasından irkildim. "Ne, Andrew başarılı, yakışıklı ve zengin olduğu ve ben berbat olduğum için mi?"

Jack'in elleri terli içeceğine kayar. "Kastettiğimin bu olmadığını biliyorsun. Elbette seni seçerdi, Elle. Sen... kahretsin, sen çok..." Başını iki yana salladı. "Çok

güzelsin. Sen benim kardeşimden bile daha güzelsin. yani ben

şimdi fark etmek, söylemesi biraz tuhaf bir şey. Jack duraksadı ve bir kez daha onu bir şekilde öpmedim.

Bir kez daha içkisini kontrol etmeye çalıştı ve başaramadı ve şu anda onun baştan savma dağınıklığından gözlerimi alamıyor gibiyim. "Ama neden onu seçiyorsun?" diye sordu Jack, sıvı ateş gibi gözleri, bakışlarının yoğunluğuyla beni kavurarak. Ve sonra bana soruyu soruyor. Bana bu barda sorabileceği en kötü soru. "Onu seviyor musun?"

Ve yalan söylemem gerektiğini biliyorum. Başka seçeneğim yok. Bir milyon dolar ve peçete sözleşmeleri ve bunu söylemem gerektiğini biliyorum. Yüreği huzursuz, saçları yüzüne yapışmış bu kadına abisine aşık olduğumu söylemeliyim.

Bunu söylemek için ağzımı açıyorum...*sadece söyle, Ellie.*

Jack bana şaşkınlık ve suçlamayla bakıyor ve sanırım tam ağzının köşesinde küçük bir umut kırıntısı var. Beni benden alan umut. "Ben..." deniyorum.

Sonra çizmelerimin ucu üzerinde dönerek en yakın banyoya doğru yola çıktım.

• • •

Olay yerinden kaçma girişimim birkaç faktör tarafından engelleniyor.

Birincisi, yapışkan zeminlerin beni yavaşlatması. İkincisi, Jack'in bacakları benimkinden daha uzun.

Ve üçüncüsü, kilitlemeyi düşünmediğim, sallanan bir kapısı olan çok bölmeli bir banyo. Jack, sanki her yeri tekmeliyormuş gibi arkamdan banyoya girdi ve kendimi lavaboya dayadığım yerden bana baktı. "Onu seviyor musun?" diye tekrar sordu, kapı arkasından kapandı.

"Neden umurunda?" Dayanıksız bir savunma ama şu anda sahip olduğum tek savunma bu, ona gerçeği söylemekten kendimi koruyabilmemin tek yolu bu.

"Neden umursayayım ki *Aslında* Evleneceğin adama, kardeşime aşık mısın?" Kollarını göğsünde kavuşturuyor.

Ben de onun kapalı duruşunu yansıtarak kollarımı kavuşturdum. Dürüst olmak gerekirse, ilişkimiz seni ilgilendirmez.

Jack bana gülüyor ve çenesine hafifçe vuruyor ve ben onun yüzünü öpsem mi yoksa yumruk mu atsam emin olamıyorum. O çok inatçı ve kendini beğenmiş *veterli*. "Sadece soruya cevap ver Elle. Andrew'u seviyor musun, sevmiyor musun?"

Ve ben yoruldum. ben çok,
çok *yorgun*. Jack, "Dürüstlük oyunu,"
diye talep ediyor.

"Hayır, tamam!" ona bağırırım. "Hayır, onu sevmiyorum!"

Bu sözler ağızımdan çıkar çıkmaz banyo sessizleşiyor ve havasız kalıyor. Jack kollarını kavuşturmuş, ayaklarını dikmiş orada duruyor. Sırtımı lavaboya dayadığımda kesinlikle parçalanıyorum. Uzakta, Andrew'un doğaçlama dans partisinden gelen bas sesini duyabiliyoruz. "Geçen Noel" in sözlerini zar zor seçebiliyorum. O lanet olası şarkı.

Gerçek orada, aramızda sallanıyor ve keşke onu yeniden toparlayabilsem. Onu sevmiyorum, dedim bunun yerine, bu banyoda aramızda elle tutulur bir şey haline gelene kadar gerçeği sağlamlaştırarak. Jack karşımda hareketsiz, sert ve öfkeli ve hala tek yapmak istediğim onu öpmek.

Sevmediğim biriyle evlendiğim için bana bağırmasını bekliyorum. Banyodan fırlamasını bekliyorum. yapmasını bekliyorum *bir şey*.

Jack, "Elle," diyor fısıltıya yakın bir sesle, George Michael kendini gözyaşlarından kurtarmaya çalışırken neredeyse duyamıyorum. Ve sonra Jack'in vücudundaki tüm gerilim, sanki birisi onun iplerini kesmiş gibi, sanki daha önce karda çöktüğü gibi bu banyo zeminine çökebilirmiş gibi. Ona gitmek, ona sarılmak, ona sarılmak istiyorum. Onu o kadar çok öpmek istiyorum ki, gerçek bir susuzluk, boğazımın arkasında kuru bir çatırtı gibi.

Ben gece için yeminimi bozmadan Jack doğruldu. Lavaboda önüme gelene kadar banyoda kararlı üç adım attı. Sanırım beni sallayabilir.

Sanırım onu öpebilirim.

Ama yapmıyorum, çünkü Jack yüzümün kenarlarını tutuyor ve sonra beni öpen kişi o oluyor.

Ondokuzuncu Bölüm

bu değil *teknik olarak* gece golü ihlal etti.

Ne de olsa beni öpen Jack ve tadı ateş, şerbetçiotu ve umut gibi. Jack beni öpüyor, soru işareti gibi bir öpücük. Ağzı benimkine karşı tereddütlü ve kendimi geri çekmem gerektiğini biliyorum. Kural bu, kendimle yaptığım anlaşma bu. *Jack'i öpmek yok*. Onun uğruna.

Çok yorgun olmam dışında. Çok yalnız olmam dışında. Beni çok lanet hissettiren bu kadın dışındatam dolu. Göğsümdeki çerez kesici anahat.

Dudaklarındaki soruyu cevaplıyorum *Evet Ve Lütfen Ve Daha*. Onu geri öpüyorum çünkü hayatımdaki her şey boktan ama bu hariç.

Kendimi toparladım ve ellerimi saçlarına doladım ve daha sonra canının yanacağını biliyormuş gibi onu öptüm. Umursamıyormuş gibi onu öpüyorum. Sanki bir yıl önce kara dönmüş, onu ilk kez tadıyor, ağzının sıkılığını, ellerinin sağlamlığını ve vücudunun sağlamlığını öğreniyormuşum gibi hissediyorum. Bunu düzgün bir şekilde yapalı bir yıl oldu ama eski koreografiyi hatırlıyormuşuz gibi geliyor. Bu kas hafızası, kollarımın beline dolanma şekli, parmaklarının saçlarının arasında dolanma şekli, çenemizin kıvrılma şekli, birbirimize girme şeklimiz.

Bir elini nazıkçe belime, iki parmağını boğazımın yanına indirdi ve beni hâlâ dikkatle öpüyordu. Ağzımı ancak dilimi o beyaz yaraya bastırarak kadar açtım ve Jack boğazından yumuşak bir ses çıkardı - çünkü o gizliden gizliye çok yumuşaktı. İkimiz de.

Ellerim onun yumuşaklığını, pazeninin altındaki kalça kemiklerinin pelüş yağını arıyor. Aniden, istemiyorum *dikkatli olmak*. Yapabiliyorken Jack'i öpmek istiyorum. Onu tekrar kaybetmeden önce.

Sırtım lavaboya girene ve o beni olduğu yere sabitleyene kadar onu kendime yaklaştırdım. Ağzını açmaya ikna ediyorum ve dilimin ucunu çatı boyunca gezdiriyorum.

ağzından istediği gibi. Kollarımda kemiksiz kalıyor, bir eliyle örgümü sarıp beni çekene kadar boğazımın yan tarafını açığa çıkarıyor. Beni orada dişleriyle öpüyor. Diliyle. Bu konuda dikkatli bir şey yok.

Jack beni sadece onun çözebileceği bir düğüm haline getirmek için öpüyor. Vücudunu benimkine katlıyor ve zaman ikiye katlanıyor, ta ki geçen Noel dün gibi, her şeyi tam olarak bıraktığımız yerden alıyormuşuz gibi hissedene kadar. İğrenç bir bar banyosunda öpüşmüyoruz. Butch Oven'ın dışında karda öpüşüyoruz. Boş bir bardayız, karanlıkta baharatlı yumurta likörü içerken öpüşüyoruz. Onun Airstream'indeyiz, dünyadaki her zaman sahip olduğumuz gibi öpüşüyoruz.

Bir ara hırkamı çıkarıyor. Fanilasını çıkarıyorum.

Jack beni kaldırıp lavabonun kenarına bıraktı ve sonra bir adım geri çekildi. *Oğörünüyor*bana. Açık bacaklarımın arasına giriyor ve bakıyor, bakıyor ve bakıyor. "Çok güzel," diyor, hâlâ müzikten duyulacak kadar yüksek olan Jack-fısıltısıyla. Ve bu iltifatın çok fazla IPA ve kötü banyo aydınlatmasının kesiştiği noktada geldiğini biliyorum ama umrumda değil.

Uzanıyorum ve terli saç tutamını gözlerinden itiyorum ve ona bakıyorum. Çenesinin güzel eğiminde, şişmiş ağzının kıvrımında, gözlerindeki ince umut parıltısında. Her seferinde beni öldüren umut.

Geçen yıl her şeyi alt üst etmeyi nasıl başardım? Bunu tekrar mahvetmediğimden nasıl emin olabilirim?

gömleğimi çıkarıyorum. Muhtemelen bunu alt üst etmenin harika bir yolu ama Jack'in gözleri daha da kararıyor. Bana iyice yaklaştı, elleri yumuşak karnımdan ten rengi sutyenimin önüne kadar ilerledi ve sonra beni tekrar öpmeye başladı. Derin, vahşi öpücükler. Bana sürtünürken vücudunun dalgalarına binen öpücükler, kot pantolonumun dikiş yeri kalça kemiğinde, ağzı ağzımda, omzumda, köprücük kemiğimde, göğüslerimin üst kısmında.

"Çok tatlısın." Bu kelimeleri tenime doğru üflüyor, onları tüm yumuşak, kırılğan yerlerime sıkıştırıyor. Tanrıya şükür onunla evlenmiyorsun, Elle, diye inledi. Onunla evlenemezsin. Ben... ben onunla evlenirsen ne yapacağımı bilmiyorum.

Lavabonun kenarında donuyorum.

Bir an için Jack'in ağzı hala tenimde kaldı. Sonra geri çekildi. Yine bana bakıyor. Gömleksizim, azgınım, hayatımın bir inç yakınında öptüm. Kesinlikle panik. "Sen..." Jack onun şişmiş dudaklarını yaladı. "Hala gidiyorsun

onunla evlen, değil
mi?" "Jack..."

İçindeki umut sönmeden önce söyleyebileceğim tek şey bu. Göz kırptı ve sonra benden bir adım daha geri çekilip yapışkan zemindeki pazenine uzandı. Özür dilerim, dedi Jack bana bakmadan. "Bok. Üzgünüm."

"Jack, açıklayabilirim."

"Bu bir hataydı." Jack tişörtümü kaptı ve bana uzattı. Aldım, sanki beni bu andan koruyabilirmiş gibi vücudumun ön tarafına astım. "Bu hiç olmamış gibi davranabiliriz, tamam mı?"

Sesi çıkmaktaşı kadar sert, yüzü benden başka tarafa döndü. Fiziksel olarak, o hâlâ burada, bu banyoda ama duygusal olarak, kendini çoktan tekrar Airstream'ine saklamış, alüminyum kalkınının arkasına çekilmiş durumda.

"Hayır Jack, dinle..."

Ama söyleyebileceğim hiçbir şey yok ve Jack zaten bunu duymak için kalmıyor. Banyodan çıkıyor. Lavabonun kenarına tünemiş, uzaklaşan ve başka bir Noel şarkısıyla karışan ayak seslerini dinliyorum.

Geride kalan kişi olmak korkunç bir duygu.

Bir Webcomic

İle *Oliverartsbazen*

6. Bölüm: *Ben kelimesi*

(Noel Arifesi, 18:57)

Yüklendi: 28 Ocak 2022

"Dürüstlük oyunu: Seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissediyorum."

Tamam, dürüstlük oyunu böyle çalışmaz. söylemen gerekiyordudürüstlük oyunu ve ardından dürüst bir yanıt almak istediğiniz bir soru sorun."

"Oyun yaklaşık on saattir var. Ve yaratıcısı olarak, kuralları kendi isteğimle esnetmeme izin verildiğini düşünüyorum."

"Öyleyse neden kurallar var?"

"İyi. O zaman bana seni sonsuza dek tanıyormuşum gibi hissedip hissetmediğimi sor.

iç çekiyorum "Dürüstlük oyunu: Beni sonsuza dek tanıyormuş gibi hissediyor musun?"

Jack, bana kesinlikle sersemlemiş hissettiren yarım ay şeklinde bir gülümseme attı. "Evet. Ah, nachos!"

Barın sahibi dağ gibi bir nacho tabağını masaya bırakıyor ve bize homurdanıyor. "Ne tür aptallar benzeri görülmemiş bir kar fırtınasının ortasında bütün gün dışarıda kalır?"

Jack, yığının ortasından bir nacho çekerken, "Biz biraz aptalız," diye yanıtıyor, cipsi ağzına tıkmaya çalışırken pazeninin üzerine bir jalapeño düşüyor.

"Pekala, cipsler evde. Ölümлерinizin vicdanımda olmasını istemiyorum."

Karanlık bir barın karanlık bir köşesinde oturuyoruz, dizlerimiz, baldırlarımız ve dirseklerimiz birbirine değişiyor. Caddenin karşısındaki apartmanlarda oturan birkaç müdavim ve barmenin soğuktan davet ettiği bir grup evsiz insan dışında barın çoğu boş. Çoğu yer kapandı ama sahibinin üst katta yaşadığı ve sığağa ihtiyacı olanlar için açık kalmaması için hiçbir neden olmayan bir bar bulduk. Ya da akşam yemeğine ihtiyacı olan aptallar.

Ve biz vardıraptallar.

Bizi Güneydoğu Portland'a, eve götürecek köprüyü hâlâ geçmedik. Bunu konuşmadık ama köprü, bugün olduğumuz insanlarla yarın olacağımız insanlar arasındaki uçurum gibi hissettiriyor ya da birkaç gün sonra karlar eridiğinde, bu garip, büyülü, zamana meydan okuyan balon patladığında.

Bu sefer yoldan çıkmamızın sebebinin açlık olduğunu iddia ettik, ama benim adıma en azından kısmen korku olduğunu biliyorum. Bundan sonra olacıklardan korkmak. Bunun nasıl biteceği korkusu.

Korkum eve gitmekle ilgili olmalı, ama sahibi başka bir parti baharatlı yumurta likörü yapıyor ve Jack, köşedeki büfemizde cips ısırmaları arasında beni öpüyor ve umursamıyor gibiyim. Dizler ve baldırlar ve

dirsekler ve eller. Baharatlı, tatlı öpücükler.

Jack, "Dürüstlük oyunu: bana şimdiye kadar sevdiğin herkesten bahset," diye fısıldıyor saçlarıma.

Uzanıp üst dudağındaki beyaz yara izine dokundum. "En iyi arkadaşım Meredith'i seviyorum."

"Ve öyle davranıyorsun ki *Bent* haf bir klişeye."

"Hayır, yani, ben *platonik olarak* Onu sev. Daha önce hiç kimseyi romantik bir şekilde sevmemişim. Jack'in parmakları hala saçımdaydı. "Üniversiteli kız arkadaşımı sevdiğimi sanıyordum ama sanırım bana cinselliğim ve kendim hakkında öğrettiklerini sevdim. Garip değil mi? Hiç içinde bulunmadığım *AşkAşk*?"

Jack omuz silkiyor. "Aşkın her türü vardır *AşkAşk*." O zaman yarasını öpüyorum.

"Hepimiz çekiciliği farklı şekillerde deneyimliyoruz," diye devam etti, ağzını kulağımın arkasındaki yumuşak tene bastırarak. "Bazılarımız kolayca aşık olur ve aşık oluruz. Bazılarımız hiç romantik aşk yaşamaz. Bazılarımız aşık olacak kadar savunmasız olmamıza izin vermek için savaşmalıyız. Boğazımı öpüyor. "Bazılarımız diğer insanların bizi sevmesine izin vermek için savaşmalıyız."

Omzumu, bütün gün mavi eşarbımla örttüğüm küçük bir deri parçasını öptü. "Bazılarımızın cinsel çekiciliği deneyimlemek için duygusal yakınlığa ihtiyacı var." Burnunu tenimde hissettiğim hisle gülene kadar burnunu bana sürttü. "Bütün aşklar ve sevmeye biçimleri aşktır, Elle."

Bu sadece bir hece. Bir mektup. *O*.

Yine de bir şekilde içimdeki tektonik plakaların yer değiştirdiğini, iç organlarımda battığını, uyuyan duyguları yüzeye ittiğini hissediyorum.

Çünkü *Bu*. Jack karanlık bir barda. Gömleğinde jalapeño ve dilinde baharatlı yumurta likörü. Görmek ve görülmek. Bu gibi hissettiriyor *AşkAşk*.

Bu çok büyük ve kafa karıştırıcı bir şey gibi geliyor, beynimde ve göğsümde çözemediğim kadar beceriksiz bir şey ve sadece dokuz saat oldu.

kurallar var İzlenecek planlar. Çizelgeler ve yapılar. Bir kişiye bir günde aşık olmaman gerekiyor ama belki kar yağdığında aşık olabilirsiniz.

Belki karlı bir günde, kafanızın arkasından, bunun uzun sürmeyeceğini çünkü hiçbir şeyin uzun sürmediğini, çünkü hayatınızdaki insanların ortalıkta dolaşmadığını söyleyen dırdırcı sesi duymazdan gelebilirsiniz. Belki güvenebilirsiniz. En azından, belki güvenebilirsiniz.

"Dürüstlük oyunu," diyorum ve sesim biraz titriyor. Ben de seni ezelden beri tanıyordum gibi hissediyorum.

Bölüm Yirmi

23 Aralık 2022 Cuma

"İçeride olduğunu fark etmemiştim. Obir tür romantik komedi." Meredith telefonunun ekranından hafif bir ısıklık geliyor.

"Olumsuz. Yardımsever."

"Bak şimdi nişanlının kardeşini öpmüşsün. *iki kere*, bu yüzden sana neyin yardımcı olacağını düşündüğünden emin değilim. On birinci saatte bir Judy Greer moral konuşması sana gelmiyor.

Çamaşır makinesinin üzerine çömeldim ve sabahın 3'ünde çamaşır odasının saklanma yerinin mavi ışığında Meredith'e baktım. Tamam, ilk öpücük benim hatam değildi. İşin içinde ökse otu ve sarhoş büyükanneler vardı. Ve ikinci öpücük - evet, tamam, bunun tüm sorumluluğunu alıyorum.

"Sanırım şu ahlaki açıdan belirsiz rom com'lardan birindesin. Beğenmek *En iyi arkadaşımın düğünü* veya *Dört Düğün ve Bir Cenaze*"

"Ben kimim?" diye soruyorum, cevabı duymak istemediğimden oldukça emin bir şekilde. "Julia Roberts mı yoksa Andie MacDowell mı?"

Meredith, "Sen Dermot Mulroney'sin," diye yanıtlıyor. "Cameron Diaz'la evlenen ama yine de açıkça Julia Roberts'la flört eden aptalsın. Jack senin onun erkek kardeşiyle evleneceğini düşündüğü için *gerçek* ve o sadece *abisinin nişanlısını öptü*"

"Ama ben Dermot Mulroney olmak istemiyorum," diye sızlandım.

"Zor bok." Görünüşe göre Meredith'in empati kapasitesi, *sonrasındaki* kahvesini içti. "Dermot Mulroney olmak istemiyorsan Jack'e her şeyi itiraf etmelisin."

"Yapamam! Para yüzünden!"

Meredith bunların hepsini zaten biliyor. Aşk yamuk Mountain Bar'dan eve gelir gelmez (Meemaw ve Lovey gelip bizi almalıydı ve *Evet*, bu hayatımın en garip araba yolculuğuydu), yatağa gidiyormuş gibi yaptım, sonra daha az acımasız bir saate kadar çizim yapmak için elektronik cihazlarımla kaçtım.

Meredith. Paneller özensizdi, odaklanmamış bir anlatım ve çok fazla kendini beğenmişlik vardı, ama zaten onları yayınlamaya niyetim yoktu. Daha fazla bölüm yayınlamadım *aranjman* Drawn2'ye, her şey çok kişisel ve çok özel gelmeye başladığından beri değil. Ancak bu, ilk bölümlerde izlenme ve beğeni sayısının artmasını, aboneliklerimin dört katına çıkmasını ve gelen kutumun okunmamış mesajlarla dolmasını engellemedi. Eski numaralar bile *Karlı gün* bölümler arttı, yeni okuyucular sürüler halinde akın ediyor ve bu hikayenin Jack ile olan hikayemin ince örtülü bir versiyonu olduğunu bildiğim için biraz tedirgin hissediyorum. En azından, hikayemizin o zamanlar bildiğim versiyonu.

Meredith'in saati sabahın 5'i olduğundan, bu gibi durumlarda bir arkadaşımı aramak için uygun bir saat olduğuna karar verdim ve aradım. Sonra ona her şeyi anlattım.

Bak, sana en başta bu evlilik dolandırıcılığına girmeni tavsiye etmiştim ama o zamanlar, Jack'in onun kız kardeşi olduğunu öğrenmeden önce, Andrew'a aşık olma şansın olduğunu düşündüğüm zamanlardı. Şimdi her şey çok karmaşık. Resmi olmayan avukatın olarak, kahrolası kayıplarını azaltmanı önermeliyim."

"O kadar basit değil. Andrew'a bir söz verdim ve bu benim sırrım değil. Ve artık benimle ilgili değil. Jack'le ilgili."

Meredith hiç soğukkanlı bir şekilde uyku kabuğunu gözlerinden siliyor. "Jack'e yalan söylüyorsun. *için* Jack?

"Anlamıyorsun çünkü başarısızlıkla hiç uğraşmak zorunda kalmadın" - Meredith dalga geçiyor; Onu kibarca görmezden geliyorum ama Jack bu fırını açarak büyük bir risk alıyor. Ve tam olarak ne yapmamı öneriyorsun? Jack'e aşkımı itiraf eder misin?

Meredith, ciddi bir ifadeyle, "Evet," diyor. "Kelimenin tam anlamıyla sana yapmanı söylediğim şey bu."

"Yapamam! Bu saçmalık! Tam olarak tanıdığın birine aşık olamazsın" - parmaklarımla sayıyorum çünkü saat sabahın üçü ve beynim artık toz haline getirilmiş birkaç beyin hücresinden başka bir şey değil. "Yedi gün? Bir haftadır tanıdığın birine aşık olamazsın!"

"Diyor DSÖ?" Son yedi yılını okuyarak geçiren Meredith *kanun* Kuralları, yönergeleri ve titiz planları neredeyse benim kadar seven , açıkça aklını kaybetmiş.

"Diyor *herkes*. Kim bu kadar çabuk aşık olur biliyor musun? Gençler. Romeo ve Juliet gibi. Ve bunun nasıl bittiğine bir bak.

"Bilmiyorum, bir noktada çarptılar, yani o kadar da kötü değildi."

"Jack'in aslında ölü olmayan bedeni için zehir içmek istemiyorum Meredith!"

"Bu senaryoda kendini Romeo rolüne koyman ilginç," diyor sakince. "Şu anda spiral mi yapıyorsun? Spiral yapıyormuş gibi konuşuyorsun."

"Tabii ki dönüyorum! Sadece yedi gündür tanıdığım bir kadına aşığım!"

Çünkü ben.

Olmamalıyım.

Mantıklı değil.

Ona tek bir günde aşık oldum ve ona olan aşkımdan asla vazgeemedim ve işte buradayım, onu banyolarda öpüyorum ve tüm hayatını alt üst ediyorum.

"Benim neyim var, Mere?"

Meredith, muhtemelen bu soruyu yanıtlamanın sayısız yolunu düşünerek yavaş ve derin bir nefes alıyor.*sen bir başarısızsın*Vesen kötü birisimikisi de gelir aklıma

Sen donmuş bir böreksin.

Veya,*Tedavi edilmemiş yaygın anksiyete bozukluğunuz var ve muhtemelen ilaç kullanıyor olmalısınız.*

Veya,*Annenin senin üzerinde yürümesine izin verdin.*

Meredith'in aslında söylediğı şey, "Ya sende hiçbir sorun yoksa?"

"Sahte görünüyor ama açıkla."

Meredith çenesini dışarı çıkardı. "Bakmak. Geçen yıl tam bir bok gibiydi. Hayalinizdeki işten kovuldunuz, anneniz özellikle sülük gibiydi ve siz durgunlaştınız. Bu fırsat ayağınıza geldiğinde, işte size biraz para kazanma şansı ve belki Andrew geçen Noel'de kalbinizi kıran kızı unutmanıza yardım edebilir diye düşündüm. Ama onun yerine ne oldu?"

Meredith anlamlı bir şekilde duraklar.

"Cevap vermemi ister misin, yoksa...?"

"Geçen Noel'de kalbini kıran kızın onun olduğu ortaya çıktı.*lanet kardeş*" Meredith kapalı avucuna bir yumruk indiriyor. "Neler var?*oranlar?* Yani, bilmiyorum Ellie.... bir nevi kader gibi hissettiriyor."

"Kadere inanmıyorsun."

"Her şeyin yolunda olduğunu düşündüğümüz için teşkilatımızı teslim etmemiz gerektiğine inanmıyorum.*olacağı varmı?*" diye açıklıyor. "Ama bazı insanların hayatımıza ait olduğuna inanıyorum. Nasıl tanıştığımızı hatırlıyor musun?"

"Hıh. Kız kıza suçları engellemek." Meredith ve ben birinci sınıfta yurтта komşuyduk. İkimizin de bizim için fazla havalı olduklarını düşünen Ashley adında oda arkadaşlarımız vardı ama ilk birkaç ay takılmadık. İkimiz de ders çalışmakla ve haftada otuz saat çalışmakla arkadaş edinemeyecek kadar meşguldük. Meredith, liseden Spencer Yang adlı bir makine mühendisliği bölümünün bu mutlak aletiyle çıkıyordu ve kış tatilinden hemen önce, bir İş Hukuku Derneği toplantısından sonra yurduna geri döndüğünde, erkek arkadaşı ve Ashley'sini on sekiz yaşındaki standartlarımıza göre oldukça şok edici bir cinsel pozisyonda bulmuştu.

Onu banyoda bir Koç kaos öfkesinin ortasında yakaladım, neredeyse Ashley'nin şampuan şişesine çamaşır suyu dökerek yanlış yönlendirilmiş kız kıza suç işleyin.

Bunun yerine, esinlenerek *Gilmore Kızları*, Spencer'ın sevgili Miata'sına acılı yumurta atmaya karar verdik, ama aslında yurt mutfağımızın yanından hiç geçemedik. Acılı yumurta yapmaya çalışırken - ve sefil bir şekilde başarısız olurken - Mike'ın Sert Limonatalarını içerek ve çılgınca gülerek saatler geçirdik ve Meredith, "I Knew You Were 'Trouble" ı arka arkaya on dördüncü kez dinleyişimizde öfkesini bir yerlerde unuttu. Ve o kadardı.

Onu mutlak en düşük halinde gördüm, mutlaka *dağınık* ve bir şekilde karşılığında dağınık halimi gösterebileceğim tek kişi o oldu.

Meredith, "Sen benim platonik ruh eşimsin," diyor. Telefonun ekranında en iyi arkadaşşıma bakıyorum. Benimle bir endişe sarmalından bahsetmek için saat beşte uyanmış, vahşi kızıl saçları tek bir kalemle yerinde tutulmuştu. Suluboya çekingenliğimin cesur yağlı boyası, suyumun ateşi, Balık burcumun Koç burcu. "Sen de benim platonik ruh eşimsin," diyorum.

"Belki Jack senin romantik ruh eşindir..."

Alay ediyorum ama içimdeki Jack büyüklüğündeki kurabiye kesiciyi düşünüyorum. En dağınık halimi gören ve beni yine de seven insanlar hakkında.

"Bu kadının bir yıl sonra tekrar hayatına girmesi... Bilmiyorum.

Bana sihir gibi geliyor."

"Sen büyüye inanmıyorsun, Mere."

"HAYIR." Meredith içini çekti. "Ama sen yaparsın. Ya da en azından, senin bir versiyonun eskiden öyleydi."

iPad'imde Clip Studio'da çizilen panellere bakıyorum. Bunların hiçbirisi sihir gibi gelmiyor.

• • •

"Aile Kayak Gezisi: on saat."

Çizelgede açık bir şekilde, on iki büyüklüğünde bir serif yazı tipiyle, siyah mürekkeple, özenle lamine edilmiş olarak yazılmış. Noel arifesihavvaKim-Prescott'ların, Timberline Lodge kayak alanında bütün bir gün geçirmek için tehlikeli, karla kaplı yollarda iki arabaya bindikleri gündür. Bu aile kayak gezisinden daha az yapmayı tercih edeceğim hiçbir şey yok.

Bu temel inanç, sabah altıda hiç uyumadan mutfığa girdiğimde ve tüm ailenin sadece uyanık değil, aynı zamanda uyanık olduğunu gördüğümde doğrulandı.enerji dolu. Meemaw snowboardunu omzuna almış, Lovey dörtlü esneme hareketleri yapıyor ve Dylan ile Andrew sanki aralarındaki her şey son derece normalmiş gibi Timberline pistlerinin bir haritasını inceliyorlar. Pislikler akşamdan kalma bile görünmüyor. Jack, kayak kıyafetlerini giymiş, parşömen kağıdına sardığı kahvaltılık sandviçler yapıyor. Odaya girdiğimde bana bakmayı reddediyor.

Aşık bir utanç, uzuvlarımda yukarı ve aşağı yuvarlanıyor. BENöptümo. izin verdimööpücükBen. Ve bana hala erkek kardeşiyle evlenip evlenmeyeceğimi sorduğunda, dedim kiHiçbir şey.

Timberline'da Jack'ten ve suçluluk duygumdan kaçmaya çalışarak bir gün geçirmek için çok yorgunum. Artı, nasıl kayak yapılacağına dair en ufak bir fikrim yok. Herkese gidemeyecek kadar hasta olduğumu söylemek üzereydim ki Jack ocağın arkasından başını kaldırdı. "Baba nerede? Ona sandviç mi yapıyorum?"

Mutfak adasında kendi eşyalarını toplayan Katherine duraklar. "Baban bugün bize katılmayacak," dedi hafif bir kayıtsızlıkla. Merak ediyorum

Jack'in öğrendiği yer orasıysa. "Eve döndüğümüzde burada olacak. Akşam yemeği için bize köfte yapacağını söyledi.

Ev sessizleşir. *Vebok*. Alan, Katherine'i bir kez daha hayal kırıklığına uğrattırırken bugünden kaçamam. Bu gelenekler onun için tüm dünya anlamına geliyor.

Annemin suçluluğu, elbette, ödünç aldığım bir kar tulumuyla Lincoln Navigator'ın arka koltuğunda büyükannelerin arasında ezilmiş, kahvaltı sandviçimi yerken bulmamın sebebidir. Timberline Lodge birgerçekkayak dağ evi - karla kaplı zirvelerin ortasında güzel bir dağ kulübesi, dış çekimlerde kullanıldığını unutturacak kadar güzel.*Parlama*. Bir an için, uçsuz bucaksız beyaz manzara bana kendi saçmalıklarımı da unutturuyor.

Arabadan indiğimizde kendi pisliğim on kat geri geliyor.

Dylan, otoparkta hepimiz yarım daire şeklinde dururken, "Andrew ve ben, ikimiz de snowboard yaptığımız için ortak olacağız," dedi. Andrew, bu açıklama ve Dylan'ın aile kayak günü üzerindeki ani otoritesi karşısında biraz şaşırılmış görünüyor. "Magic Mile'ı alıp Coffel'in koşusundan başlayacağız. Ve Katherine, sen ve büyükanneler muhtemelen Molly'nin yanında kalmayı planlıyorsunuz, değil mi?

Bu kelimelerin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama Katherine büyükannelere baktıktan sonra başını salladı.

"Serin. Ellie daha önce hiç kayak yapmadığını söyledi, diye devam ediyor

Dylan, bu yüzden birinin geride kalıp ekipmanını almasına ve nasıl kullanılacağını öğrenmesine yardım etmesi gerekecek. Jack? Jack, birkaç metre ötede, Gillian'ın bagaj kapağının arkasında duruyor. Kayakları dikey ve onlara yaslanıyor. Jack, "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim," dedi. belli belirsiz

"Neden?" Dilan soruyor. "Sen bir kayakçısın ve zaten genellikle başlangıç ve ara parkurlarda takılıyorsun."

Jack kaşlarını çattı ama başka bir savunma yapmadı.

"Tamam millet!" Katherine seslendi ve Meemaw aileye yeniden katılmam için beni terk etti. Öğle yemeği için Blue Ox Bar'da buluşuyoruz. Tahmin, bu öğleden sonra kar yağışının başlayacağını söylüyor. Bu akşama kadar başlamaması gerekiyor ama kötü yol koşullarından kaçınmak için kesinlikle en geç dörtte yola çıkıyoruz."

Andrew ve Dylan snowboardlarını alıp telesiyejlerden birine doğru ilerliyorlar.

Katherine ve büyükanneler ters yönde yürürler. Ve Jack ve ben

garip sessizliğimiz ve kaçınan bakışlarımızla baş başa kaldı ve - "Beni dağdan aşağı mı atacaksın?"

Jack sonunda bana baktı. Gözlerinin altında mor torbalar var ve ağzı yüzünde ince, soluk bir çizgi. "Düşünüyorum."

"Bunu hak ettiğimi düşünüyorum. Jack, bak, biz..."

"Dün gece gerçekten sarhoştum," dedi çabucak. Yine bana bakmıyor. "İkimiz de öyleydik."

Değildim, ama bu işaret etmeye değmez gibi görünüyor.

Çok büyük bir hata yaptık ama bir daha olmayacak gibi. "Hımm, doğru. Elbette."

Jack benden uzaklaşıyor, ben de onun ciddi yüzüne profilden bakıyorum. "Gelecekte, muhtemelen en iyisi biz..." Beresini düzeltiyor. "Eğer birlikte çok fazla zaman geçirmezsek. Mesela, birlikte her zaman."

Burnumdan keskin bir nefes alıyorum ve kendi kendime gözlerime batanın yaş değil soğuk olduğunu söylüyorum. "HI-hı."

"Ama şimdilik, bugünü atlatmak zorundayız. O yüzden kayaklarınızı alalım."

Jack karda dönüyor ve kulübeye giden yolda onu sessizce ve sefil bir şekilde takip etmekten başka seçeneğim yok. Kiralık dükkanda, Pasifik Kuzeybatı Aralık ayının ortasında açıklanamaz bir bronzluğa sahip, geleneksel olarak çekici bir adam ayağımı (kocaman), sonra bacağımın uzunluğunu (uzun) ölçüyor ve sonra beni bir çift bot ve bazı sıksa ölüm çubuklarına bağlıyor.

Bronz Adam'a titrek bir sesle, "Bunu yapamam," dedim. "Elbette yapabilirsin," diye yanıtladı Jack, sesi sıkılmış gibi.

"BEN *Gerçekten* Bunu yapamam," Bronz Adam benden uygunluğu test etmek için kayaklarımın üzerinde ayağa kalkmamı istediğinde tekrar ediyorum.

Jack, kayıtsız bir yaşam koçu gibi tekdüze, "Sana inancım tam," dedi. Ne Jack ne de Bronz Adam protestolarıma saygı duyuyor ve kısa süre sonra Jack, Katherine'in kredi kartını veriyor ve ben dışarıda karda duruyorum. *kayaklar*. Jack, ana yolu kapatmamak için hareket etmemi söyledi.

"Hareket et" derken, muz kabuğunun üzerinde kayan bir çizgi film karakteri gibi kollarımı sallayıp sallamayı kastediyorsa, o zaman onun taleplerini karşılamayı çok güzel başarıyorum. Karın içine düşmeden önce, Jack'in serbest kolu beni sabitlemek için uzanıyor.

Kolunu güçlü ve sıcak bir şekilde belime dolayana kadar ne kadar yakınımda olduğunu fark edemedim.

Bu tehlikeli, dedim ona. "Bu" derken kayak yapmayı kastediyorum. Belli ki kayak. Jack belimdeki elini hemen bıraktı. "Kayak yapmak tamamen güvenlidir."

"Kesinlikle *Olumsuz* kasa," diye karşılık verdim, sivri uçlu metal direkleri sallayarak. "Sanırım kendimi kazığa geçirmemi istiyorsun."

Jack omuz silkiyor. "Kendini kazırsan, bu benim bazı sorunlarımı çözecek, ama aynı zamanda birçok yeni sorun da yaratacak ve nihayetinde uğraşmaya değeceğini düşünmüyorum."

"İnsanlar *thes* sürekli kayak yaparken," diye ısrar ediyorum. Natasha Richardson kayak yaparken öldü! Neden biri Natasha Richardson'ın dünyasını soyan faaliyete katılmak istesin ki?

Kaygım biraz artıyor ve bunun muhtemelen kayakla ya da Natasha Richardson'la hiçbir ilgisi yok ve muhtemelen yirmi dakika önce Jack'in birlikte vakit geçirmeyi bırakmamız gerektiğini söylediği zamanla daha fazla ilgisi var. Ya da on iki saat önce, beni hayatımın bir santim yakınında öptüğü zaman.

Sabırsızca yumruklarını ceketinin ceplerine sokuyor. "Bugün kayak yaparken ölmeyeceksin söz veriyorum."

"Buna söz veremezsin."

"Pekala, ilk kayak gezinde herhangi bir ileri seviye koşu yapabileceğini sanmıyorum, bu yüzden evet, yapabilirim. Artı, bu süper sevimli miğferin var. Devasa siyah miğferime üç kez vurdu.

Ya düşersem?

"Olacaksın. Muhtemelen birçok kez. Ve dürüst olmak gerekirse muhtemelen onu izlemekten keyif alacağım." Jack'in ağzının kenarında küçücük bir gülümseme belirdi. Sanırım hemen düşeceğim.

"Herkes ilk kez düşer" diyor. "Kahretsin, bugün en az bir kez düşeceğim ve hayatım boyunca kayak yaptım."

"Başarısız olacağın garanti olan bir şeyi kim neden yapmak istesin ki?" Düş dedim, düşme dedim. Kayakta başarısız olmak kelimenin tam anlamıyla imkansızdır."

"Eğer ölmezsen,"

diyorum. "Sen

yapmadığın

sürecedenemek”

"Vay. Her zaman yaşayan, nefes alan bir motivasyon posteri."

Gülümsemesi sadece bir saniyeliğine genişledi, sonra bana çok kızdığını hatırlayıp yüzünü yumuşattı. Sonra, bu kayak direklerine tutunduğumu görmekten açıkça rahatsız olarak içini çekti. "Aslında sana yardım etmem gerekecek, değil mi?"

Kayaklarımda başka bir yel değirmeni, muz kabuğu, çift eksenli şey yapıyorum.

"Şu anda senden nefret ediyorum," diyor ama sonra bir eli sırtımda, ne yapacağımı göstererek yanımda oluyor. "Bunun gibi. Ve sonra böyle iteceksin.

Her şey yeniden tehlikeli hissettiriyor.

"Bacaklarımı ve kollarımı hareket ettirmem bekleniyor*aynı zamanda?*"

Jack o korkunç, tapılası, istemsiz kahkahasıyla güler. "Evet, bu tam vücut deneyimi."

Gözlüklerimi gözlüklerimin üzerine ayarlıyorum. "Tamam aşkım. Şimdi ne var? Telesiyeje gidelim mi?"

"HAYIR. Yürümeden önce emeklemelisin."

Bunu tam anlamıyla kastetmesini beklemiyorum ama aslında önümüzdeki iki saat boyunca kayaklarımda sürünerek hatırı sayılır bir zaman harcıyorum. Jack bizi, çocukların kayaklarını ilk kez nasıl hareket ettireceklerini öğrendikleri küçük bir tepenin olduğu bir açıklığa götürüyor. çocuklar ve *Ben*.

Jack, şu anda benden nefret etse bile çileden çıkaracak şekilde inanılmaz bir öğretmen. Bugünden sonra birlikte vakit geçirmeyi bıraksak bile. Sadece kayaklarımı ve direkleri aynı anda hareket ettirmeme yardım etmesi için tam bir otuz dakika ayırıyor, ardından bir saat daha bana nasıl duracağımı, nasıl döneceğimi, düşmek tek seçenekken nasıl zarifçe düşeceğimi öğretiyor. Gerçek kayak yapmaya hazır olduğumuzda, hala bir telesiyeje değil, West Leg Road adı verilen ve sürekli inişli yavaş bir patıkaya gidiyoruz. Keyifli olsun ya da olmasın, aşağı doğru inen küçük bir yokuşun kenarında dururken kendimi hâlâ biraz dehşete düşmüş buluyorum. Elbette, burada hevesle snowboardlarına binen küçük çocuklar var. Ebeveynler küçük çocuklarına yardım ediyor. Ve sonra ben varım, yirmi beş ve yerçekimine güvenmem gerektiği için dehşete kapıldım mı?

uçabilirim. düşebilirim Ve kendimi başarısız olmaktan, kalbimin her yere sıçramasından nasıl koruyacağıma dair hiçbir fikrim yok. Ya da vücudum bir ağacın gövdesine sıçradı. Trailhead'in yanında "Kontrol Daima Sizde Olsun" yazan bir işarettir.

"Bunu yapamam."

"Aşağıya inmenin tek bir yolu var," diyor. Elbette bu doğru değil. Dağdan çıkmanın gizli bir yolu olmalı, korkaklar için bir kaçış kapısı. sadece kayaklarımı alabilirim

ve onu arabaya geri götürün. "Ve dürüst olmak gerekirse, bu daha fazla...*karşısında*sağı daha Bunu bulduk," diye ısrar ediyor Jack.

Biz. En az bir gün daha, biz bir*Biz.* "Ve istesem de istemesem de her zaman yanında olacağım."

Derin bir nefes alıyorum. Uç ya da düş.

"Üçe kadar sayalım mı? Bir iki..."

Direklerimi itiyorum*ike*ve kayaklarım mütevazı yokuşa doğru eğilirken momentumun beni ileri doğru çekmesine izin verin. Ve oldukça yavaş bir hızda da olsa uçuyorum. Bacaklarımı zar zor hareket ettiriyorum - dağ beni hareket ettiriyor ve ben her şeyin yanından süzülürken rüzgar ve soğuk beni taşıyor. Ağaçların yanından, çocukların yanından, hatta Jack'in yanından. Dünya bir şekilde bulanıklaşıyor ve aynı zamanda daha keskin bir şekilde odaklanıyor ve bu yeni.

Buher şey. Vücudumun bu yeni şekilde var olmasına izin vermek için daha hızlı hareket etmek için direklerimi kullanarak eğildim. Gerçek harekete alışık olmadığı için biraz itiraz ediyor ama kaslarım ağrırken bile vücudum *daşarkı* söyler. O kadar uzun süredir donmuştum ki, dünyanın hatırladığım kadar korkunç olmadığını yeniden keşfetmek için buz tutsaklıklarımdan çıkıyormuşum gibi hissediyorum.

Başımı sola çevirdim ve Jack'i orada, olacağını söylediği yerde, tam yanımda gördüm. Bana da bakıyor. Ve ona daha ne kadar bakmam gerektiğini merak ediyorum.

Ona bakarken, yoğun bir şekilde toplanmış küçük bir kar tümseği özlüyorum. Tam doğru vurdum ve sağ kayağım havaya uçuyor ve sol kayağım yanlara doğru uçuyor ve yanılmıyorsam, patikanın ortasında durmadan önce sıkıca kıcımın üzerine düşmeden ve birkaç kez yuvarlanmadan önce havada yarıkları yaptığımı düşünüyorum.

"Siktir, kahretsin, kahretsin!" Yanımda kontrollü bir şekilde dururken Jack'in bağırdığını duydum. Dizlerinin üzerine çöker ve gözlüğünü çıkarır. "İyi misin? Elle, bir şey söyle!"

Gülmekten patlıyorum.

"*Bok*" Jack, kalp masajı yapacakmış gibi üzerime eğilmemesi için ağırlığını değiştirdi. "Omuriliğini falan kırdığını sandım."

"Düşmemi izlemekten zevk alacağını söylediğini sanıyordum?"

"Ah, siktir git." Ama gülümsüyor. Ve gülümsüyorum. Az önce ilk kez kayak

yaptım. "Kalkabilir misin?"

Başımı salladım ama ağrıyan kığım aynı fikirde değil. Jack elimi tutmak için uzanıyor. Zahmetsiz bir manevrayla beni yerden kaldırdı. Hiç seksi değil. Kahkaha boğazıma takılmıyor ya da bu güç gösterisine.

"Devam etmek istiyor musun?" o soruyor.

Kesinlikle istiyorum. Bu Jack'le geçireceğim son günse, onu yanında bir dağdan aşağı uçarak geçirmek istiyorum.

Bölüm Yirmi Bir

Öğleden biraz önce kar yağmaya başlıyor ve nihayet West Leg Road'un bizi dağın daha da yukarılarna çıkaracak olan Stormin' Norman telesiyeciyle kesiştiği yere vardığımızda neredeyse öğle yemeği molası verme vakti geliyor. Jack, muhteşem manzaralar olduğu konusunda ısrar ediyor ve kulübeye kadar gidebileceğimiz yeni başlayanlar için bir koşu. Ancak öğle yemeğine kadar kulübeye geri dönmemizin bir yolu yok. Jack, biz olmadan yemek yemeye başlamalarını bildirmek için aile grubu sohbetinde bir mesaj gönderir. Neyse ki Timberline'in iyi bir hizmeti var.

"Bu pek güvenli olamaz," diyorum dağa bineceğimiz bankı görünce.

"Sizi temin ederim ki öyledir."

Telesiyeciler üç kişi için yeterince büyük olmasına rağmen, birbirimize bastırarak oturuyoruz, omuzlarımız ve kalçalarımız muazzam katmanlarımızın arasından birbirine değiyor. Dünya buradan inanılmaz derecede büyük görünüyor, önümüzde karla kaplı sarp bir sırt, etrafımızda sonsuz beyaz şeritler. Karla kaplı ağaçlar ve genişlik ve bu inkar edilemez duygubüyü. Alışılmışın çok ötesinde bir şey, eskiz defterindeki çizimlerle hayatımdan kaçan yalnız bir çocukken, sanatımla yaratmak istediğim türden güzel, büyülü bir dünya.

Meredith'i düşünüyorum, bana bir zamanlar sihre inandığımı hatırlatıyor. Yanıma sokulan kadını düşünüyorum. "Jack," diyorum ve yüzünü bana çeviriyor. Aramızda santimler vardı, kara çillerine düşen solgun kar tanelerini sayabileceğim kadar yakındık. Kahvaltı sandviçinin tadına bakabileceğim kadar yakındık, banyo öpücüğümüzü düşünecek kadar yakındık, hatıralar o kadar tazeydi ki, onun tadına orada bakmayı umarak dudaklarımı yaladım.

"Ne?" diye soruyor, tam telesiyeciler durmak üzereyken ikimiz de öne doğru fırlıyoruz. Şu an zirveden çok uzakta değiliz ama tam bir noktaya geldik.

durma

Binerken biri düşmüş olmalı, dedi Jack dalgın dalgın. "Bu her zaman olur."

Onunla yüzleşmek için dönüyorum. Sıkıştık. Bir telesiyede. Aramızda söylenmemiş binlerce şey var ve şimdi Jack beni tamamen görmezden gelmeye başlamadan önce bunları söylemek için sessiz, kesintisiz bir anımız var.

Jack, diye tekrar denedim.

Jack, Ben Andrew, diye araya girdi.

"Kendini suçlu hissettiğini biliyorum..."

"HAYIR." Yaklaşık 10 metre ötede, telesiyenin en üstte bittiği yerde, parlak sarı kar pantolonlu bir adamı işaret ediyor. Belli ki Andrew - bunlar çok farklı pantolonlar ve çok uzaktan bile inanılmayacak kadar çekici görünüyor.

Ailesiyle öğle yemeğinde olması gerekiyordu ama tabii onun yerine buradaydı. Şimdi bile, telesiyede mahsur kaldığımız destansı anımız sırasında, Andrew'un hayaleti peşimizi bırakmıyor.

Andrew, her şeyden önce Kim-Prescotts'la birlikte olmamın sebebi. Andrew, Jack'in rüyasını gerçekleştirebilmesinin nedenidir. İki yüz bin doları kullanarak hayatımı enkazdan kurtarabilmemin sebebi o.

yok**kar**büyü. Sadece Andrew büyü.

Jack ve ben, ileride tepeden tırnağa siyahlar içinde daha kısa bir figürün (Dylan olduğu açıkça görülüyor) bir snowboard üzerinde Andrew'a yakın süzülüşünü izliyoruz. Bir an yan yana dururlar, telesiyeye paralel patikadan aşağı koşmaya başlamadan önce tereddüt ederler. Andrew, Dylan'a doğru eğilir. Kar toplanmaya başlıyor ve sessiz beyaz bir filmdeki her şeyi bozuyor, bu yüzden ilk başta Andrew ve Dylan'ın ne yaptığını görmek zor. Bu, ironik bir şekilde, biraz Rorschach testinde bir şekil görmeye benziyor ve Jack ve ben tam olarak aynı anda neler olduğunu açıkça anlıyoruz çünkü ben homurdanırken o keskin bir nefes alıyor.

Dylan ve Andrew karda öpüşüyorlar. Andrew eğilmiş, Dylan'ın yüzünü avuçluyor ve Dylan ona doğru yaylanarak bir kedi gibi vücudunun etrafında kıvrılıyor.

İlk düşüncem şu:*onlar için iyi.*

Ama ikinci düşüncem şu:*bok.*

"Lütfen bana kardeşimin en iyi arkadaşımı öptüğünü hayal ettiğimi söyle?"

Katkımın kapsamı yararsız bir "Mmmm".

Jack, "Elle," diye soludu adım ve sonra bacağımı tuttu. "Sen-? Bok. Bu sadece oldu. İyi misin?"

Jack tökezliyor ve tükürüyor çünkü bildiği kadarıyla az önce nişanlığımın başka birini öptüğüne tanık oldum. Arkamı dönüyorum ama Andrew ve Dylan yoklar, aşağıda yanımızdan geçip giden insanların bulanıklığına karışıyorlar. Elle, dedi Jack yeniden. "Şu anda biraz korkuyorum ama olayların bu gidişatına pek şaşırmaşa benzemiyorsun. Sen... Dylan ve Andrew'un birlikte olduklarını biliyor muydun?"

Başımı sallıyorum. "Hayır, ama ben... Onların eskiden, şey... çıktıklarını biliyordum."

Jack'in parmakları kar tulumumun katmanları arasından bacağıma daha derin bir şekilde saplandı. "Onlar Ne? Erkek kardeşim? Ve *Dylan*?"

"Bir..."

"Andrew ile olan ilişkinin beni ilgilendirmediğini söylediğini biliyorum, ama *asıl sikiş ne?*" Jack, bir dağın tepesinde duran telesiyede yüksek sesle talepte bulunur.

Ona doğruyu söylediye bağıyor kafamın içinde bir ses. Bu Meredith'in sesi. Bu benim sesim.

Söylemek. Ona her şeyi anlat.

Ama sonra telesiyej ileri doğru fırlıyor ve zirveye giden kısa yolculuğumuzu bitirirken ikimiz de yanlara doğru düşüyoruz. Ve ona en tepede gerçeği söyledim ama terminale Stormin 'Norman için bir tabela asıldı. Kar beklenenden daha erken ve daha hızlı geliyor ve görüş mesafesi o kadar azaldı ki telesiyejlerin çoğunu erkenden kapatıyorlar. Tecrübeli bir kayakçı bize yolların hızla kötüleşeceğini söylüyor ve otoparka geri dönmemiz için bizi uyarıyor.

Jack, "Annemi aramalıyım," diyor, bir an için Andrew'la ilgili tüm düşünceler bir kenara bırakılıyor.

Katherine'in sesi, arama bağlandığında benim duyabileceğim kadar yüksek, "Seni aramaya çalışıyordum," dedi. Jack daha sonra söylediklerini dinler, kaşlarının arasında bir kırıksık belirerek başını sallar.

"Tamam, evet... tabii ki. Olabildikince çabuk geri döneceğiz. Hayır, Andrew ve Dylan'ı gördük... onlarla konuştun mu? İyi. Bizden önce otoparka varırlarsa, bizsiz gitmekten çekinmeyin. Hayır anne, sorun değil. bizi beklemeyin

Kamyon bizde.... Bizim için endişelenme. Karda araba kullanabilirim.... Evet yapacağım.... Ben de seni seviyorum."

Jack telefonu kapattığında yüzüm onunki kadar asıktı. "Katherine çıldırıyor mu?"

Hafifçe, evet. Jack beni süzdü ve nişanlımın başka birini öptüğünü düşündüğünü biliyorum ama "Öyle mi?" diye soruyor. *Sen çıldırmak mı?"*

Hafifçe, evet.

"Öyleyse
gidelim."

Görünüşe göre otoparka hızlı bir dönüş yolu yok, ancak orman evinin geri dönüş yoluna girip elimizden geldiğince vahşice sırıklarımızla ileri doğru ilerliyoruz. Hala aynı uçma hissine sahibim, ancak yoğun karda altmış santim önümü zar zor görebildiğim gerçeği bu duyguyu lekeliyor. Jack'in yeşil ceketinin arkasına bakıyorum ve hareketlerini elimden geldiğince hassas bir şekilde takip ediyorum.

Kulübeye geri dönmemizin ne kadar sürdüğünü bilmiyorum -beynimi kapatıp panik içinde otomatik pilota geçerken zaman kavramını kaybediyorum- ama vardığımızda çoğu insanın çoktan dağıldığı belli. Lincoln gitti, bu da umarım Kim-Prescott'ların geri kalanının hava çok kötüleşmeden sağ çıktığı anlamına gelir. Biz hâlâ Timberline'in cep telefonu hizmetinin menzilindeyken Jack, aileye güvende olduğumuzu ve eve gittiğimizi bildirmek için hızlı bir mesaj attı.

Ekipmanımı iade etmek için yarışırken her şey çılgınca ve korkunç geliyor, ardından kamyonda Jack ile buluşuyorum. Gillian'ın arka lastiklerinin arkasında küçük bir kar birikintisi var ama neyse ki Jack bir zamanlar bu dersi zor yoldan öğrendi ve şimdi kamyonun arkasında acil durum kış malzemeleri taşıyor. Bir kürek çıkarıyor ve otoparktan çıkmamıza yetecek kadar yol açıyor.

Tam bizi kazması için gereken zamanda, kar daha sert ve daha hızlı yağmaya başladı. Otoyola giden yol kaygan ama Timberline meşguldü ve otoyola güvenli bir şekilde geri dönebilmemize yetecek kadar araba yolu sürdü.

Otoyolun kendisi tamamen farklı bir hikaye; arabalar saatte on beş mil hızla ilerliyor ve Gillian'ın ön cam silecekleri karı Jack'in gerçekten görebileceği kadar hızlı temizleme görevini tam olarak yerine getirmiyor. Sürücü tarafı camını aşağı indiriyor ve yolun kenarından düşmeyeceğimizden emin olmak için birkaç saniyede bir kafasını dışarı çıkarıyor. Endişem için harikalar yaratıyor.

"İyi olacağız," diye her birkaç saniyede bir beni rahatlatmaya çalışıyor. "Tamamen iyiyiz."

Ve o haklı. Kulübe sapağına gelene kadar iyiyiz ve Gillian hemen bir kar yığınınına saplanıyor. Lastikler, kamyonun arkası sallanana kadar patinaj yapıyor ve Jack frene basıyor. İyi olacağız, dedi çabucak. "Sadece bekle. Bizi kazabilirim. Burada kal."

Arabadan atladı ve ben onun geri dönmesini beklerken çalışan tek ısıtıcı havalandırma deliğine ellerimi ısıtmaya çalıştım. On dakika sonra geri tırmandığında yüzü kızarmış ve bariz bir şekilde mutsuz. "İşe yaradı mı?"

"Ah," dedi yarı başını sallayarak, yarı kaşlarını çatarak, beni bir daha taşınacağımıza tamamen ikna edememiş halde bırakarak. Eldivenlerini çıkarıyor ve direksiyonu tutuyor. Arabayı birinciden ikinciye ikna ediyor ve Gillian karda tahterevalli yaparak zemin kazanıyor ve geri kayıyor. Kulübeye giden yol dik ve Jack'in zemin kazanmak için gösterdiği zorlu çabaya rağmen başladığımız yere geri dönüyoruz. Jack'in sağ eli, tendonları cildini zorlayarak vitesi tekrar birinci konuma getiriyor. Onu Kim-Prescott kardeşlere vermeliyim. İkisinin de araba kullanmayı biraz müstehcen bir şeye çevirme gibi doğal olmayan bir yeteneği var.

Boğazını temizliyor, çenesindeki kasları esnetiyor. (Ayrıca müstehcen.) "Seni korkutmak istemem ama..."

"Öleceğiz." "Muhtemelen değil." "*Muhtemelen?*"

"Bu şekilde gitmemiz pek olası değil. Ama eve giden yolun geri kalanını arabayla gidebileceğimizi sanmıyorum."

"Yani, karda mahsur kaldık ve görüş eksi on bin, yani öyle tahmin ettim. Kulübeden ne kadar uzaktayız?"

"Hmm. Belki üç mil falan?"

"Üç mil! *Bukesinlik*lenasıl gidiyoruz!" Hava çoktan kararıyor ve kar fırtınası benzeri koşullar nedeniyle ormanda kaybolacağız.

Ama (endişem bana bağılıyor) biz de kamyonunda kalamayız - benzinimiz bitene kadar onun zayıf ısısıyla kalamayız. "Tanrım, bunun olacağını biliyordum!"

Jack, yaklaşan ölümlerimize rağmen bir şekilde küçümseyici olmayı başaran bir bakış attı. "Kayak yapmaktan eve dönerken karda mahsur kalacağımızı biliyor muydun?"

"Kar konusunda iyi bir geçmişe sahip olmadığımızı biliyorum."

Profilden, ağzının kenarındaki yarım ay çekişini görüyorum. "İyi. İşte yapacaklarımız. Arkadaşlarımız Singh'lerin yolun yaklaşık yarım mil yukarısında bir kulübesi var," diyor, tıpkı en son karda mahsur kaldığımızda yaptığı gibi durumu kontrol altına alarak. Benim takip edeceğimi varsayarsak o liderlik ediyor. "Sanırım orada başarabiliriz. Genellikle tatil için geldikleri için umarım evde olurlar. Babamın bu koşullarda tepeden aşağı arabayla inebileceğini sanmıyorum, bu yüzden her şey düzelene kadar Singh'lerle kalmamız gerekecek ve sabah Gillian için geri dönebiliriz. Bu bir plana benziyor mu?"

"Evet," diyorum, dişlerimi takırdatarak. Çünkü onu her yerde takip ederdim.

Yirmi İkinci Bölüm

"İşte bir kabinin böyle görünmesi gerekiyor."

Bina, yoğun kar ve alacakaranlığın sönük renklerinin arasından görünür hale geliyor. Jack'e göre Singh'ler yaşlı bir çift, her ikisi de OHSU'da anestezi uzmanı, tatillerini genellikle birlikte gizemli romanlar okuyarak rahat bir kulübede yağan karı seyrederek geçiriyorlar. Tek komşuları olan Kim-Prescott'lar, neredeyse her yıl onları Noel Arifesi yemeği için kulübeye davet ederdi, bu yüzden görünüşe göre, yakın tatil evleri olan insanların her zaman yaptığı gibi birbirlerini tanıyorlar.

Singh'lerin kulübesi, karda aşağı inmiş küçük, kare şeklinde ahşap bir evdir. Taş bir baca, etrafını saran sıska bir sundurma ve mutlak karanlık var. Tek bir pencere yanmıyor. Belli ki evde kimse yok.

Bu düşünce gözlerime yakıcı yaşlar gönderiyor. Vücudumun her yeri kayak yapmaktan, düşmekten ve karda yarım mil yürümekten ağrıyor. Islak çoraplarıma sızdı ve soğuk kemiklerimin derinliklerine yerleşti. Tek istediğim oturmak, bu kıyafetleri çıkarmak ve kendimi milyonlarca sıcak battaniyeye sarmak. Ama umduğumuz barınak kesinlikle boş ve eğer gece burada kalamazsak, kesinlikle Jack'in önünde tam bir çöküş yaşayacağım.

Ağır adımlarla ilerliyor ve ön kapıyı çalıyor. Cevapsız. Onun birkaç adım gerisinde, dondurucu geceden ve ağlamamak için çabalamamdan titriyordum. Evde değiller.

Jack verandadan aşağı iner ve karartılmış pencerelerden içeri bakar. Dışlerimi takırdatarak, "Jack," diye hırladım. Burada değiller. Ne yapacağız?"

Jack boşuna başka bir pencereden bakar. Ardından, herhangi bir uyarı olmaksızın, söz konusu penceredeki ekranı derhal kaldırır.

"Ne-?" Başlıyorum ama dışarıdan pencereyi itmeye başlar başlamaz ne yaptığı anlaşılıyor.

Uzun, sıska vücudunun sığabileceği kadar yukarı kaydırırken, "Bu eski kulübelerin genellikle kilitli pencereleri yoktur," dedi.

"Kırıp mı giriyoruz?" "Daha iyi bir fikrin var mı?"

Ben değilim. "Demek istediğim, *Olumsuz* tutuklanmak tercih edilir görünüyor."

"Kimse bizi tutuklamayacak. Etrafta kimse yok." Pencerenin üst kısmını tutuyor ve bir bacağını içeri kaydırıyor. "Ayrıca, Singh'ler iyi arkadaşlar. Anlayacaklar.

Bu tür bir mantıkla tartışmam ve açıkçası bunu da istemiyorum. Jack, vücudunu karanlık pencereden kaydırır. Bunu evin içinden yüksek bir gümbürtü sesi takip eder ve bunu Jack'in arsızca küfretmesi izler. Yüzümde istemsiz bir gülümseme beliriyor ama Jack ön kapıyı açmadan önce onu dizginlemeye çalışıyorum. Her ışığı yaktı, bu yüzden kabin artık bir deniz feneri gibi parlıyor. Kahrolası bir Yunan tanrısı gibi dramatik altınla yıkandı.

"İçeri geliyor musun?" kalçasının kibirli bir horozuyla soruyor. "Yoksa karda mı uyumayı düşünüyorsun?"

Kısaca neler olup bittiğini değerlendiriyorum: Jack ve ben yalnızız; Jack ve ben ormanın ortasında boş bir kulübe bulduk; *Jack ve ben geceyi burada birlikte geçireceğiz.*

Artık birlikte vakit geçirmemek için çok fazla.

Yine de kabine adımımı attığımda içimi bir rahatlama kapladı. Rahatlama kısa ömürlüdür. "Kahretsin memeler! Burası çok soğuk!"

Jack, "Evet, belli ki bir süredir burada değiller ve kaloriferi açık bırakmamışlar," diyerek termostata doğru ilerliyor. "Ayrıca, *bok göğüsleri?*"

"İçimin bir şekilde dışarıdan daha soğuk olması beni duygusal olarak sarstı ve o anda ağzımdan çıkanlardan sorumlu tutulamam."

Jack, termostatu ayarlarken sırtıyor. Kabin, canlanan bir ısıtıcının tıslama ve uğultularıyla doldu ve ikimiz de aynı anda dünyanın en küçük ve en eski radyatörüne bakana kadar odaya baktık. Yakın zamanda ısınmayacağız.

Kendimi küçük düşürmek için başka bir şey söylemeden önce, içinde bulunduğumuz durumu sessizce gözden geçirmeye karar verdim. Yer çok küçük, her şeyi bir anda alabilirim. Yetmişlerden mükemmel bir şekilde korunmuş tek odalı bir kabin. Ahşap lambri ve tüylü halı genel estetiğe hakimdir. Eski aletlerin olduğu küçük bir mutfak, yıllarca kullanılmış ahşap dolaplar ve bir pencerenin altına sıkıştırılmış köhne küçük bir masa var. Oturma odası, dev bir kulübenin içine inşa edilmiş bir plakçalar ile anakronik bir zaman kapsülüdür. Yamalı bir kilim, Dean Koontz romanlarıyla dolu bir kitaplık ve bir büyükannenin oturma odasından fırlamış bir aşk koltuğu görüyorum. Tek parlak nokta büyük bir odun sobası.

Uzaktaki duvarda bir yatak var. Sadece bir tane. Üstüne atılan ince bir yorganla.

Görünüşe göre, Singh'ler bir çeşit *Çayırdağı Küçük Engellenlikle* bizi mahveden garip oyun.

Jack, sesinde en ufak bir panik belirtisiyle, Belki radyatörün ısınmasını beklerken ısınmak için duş alabiliriz, dedi.

Hızla mutfak lavabosuna gider ve onu açar. Bir boşluk var *gümbür gümbür* duvarın derinliklerinden, ancak bu hareketle su üretilmez. "Suyu kapatmaları dışında," diye homurdandı Jack. "Sanırım bu kış kulübeye gelmeyi planlamıyorlardı."

Bu korkunç gerçeğe karşılık olarak hiçbir şey söylemiyorum. Suya bakarken soğuktan titremekle meşgulüm *bir yatak*.

"Tamam aşkım." Jack, hâlâ kararlı bir şekilde problem çözme modunda dönmektedir. "Onları arayacağım ve suyu nasıl tekrar açacağımı göreceğim."

Kar pantolonunun içinden telefonunu çıkarıyor ve ekrana bakar bakmaz yüzü düşüyor. "Hizmet yok ama Wi-Fi olduğundan eminim."

Wi-Fi yok, ancak bir yığın telefonla yarı gizlenmiş eski bir çevirmeli telefon var. *National Geographic* doksanlardan dergiler. Jack ona iyi ve güvende olduğumuza dair güvence verip Singhlerin telefon numarasını sormadan önce beş dakikayı yaklaşan ölümlerimiz için ağlayarak geçiren Katherine'i aradık.

Singh'ler elbette cevap vermiyor.

Katherine haklı, dedim. "Ölüm bu gecenin tek doğal sonucu gibi görünüyor."

Jack'in omuzları iner ve başını ellerinin arasına alır. Bunu döndürmeye çalışmanın yolları tükendiği açık. Dondurucu, açız, çok az şeyimiz var

ısı ve su yok ve (bir şekilde endişelerimizin en küçüğü nedir)*sadece bir lanet yatak.* Soğukkanlı olan bile bu gibi durumlarda kanat çırpabilir.

Jack dağılıyor ama nedense birdenbire sakinleştiğimi hissediyorum. Sakin bir nefes alıyorum. Bu başıma gelen en kötü şey değil. Bu hafta başıma gelen en kötü şey bile değil. Bunu çözebiliriz. "Şömine var," diyorum bilgece, "bu da yakacak odun olması gerektiği anlamına geliyor."

Beş dakika sonra kendimizi arka verandadan birkaç metre uzakta dururken bu şekilde buluyoruz. Ben telefonumun fenerini tutuyorum, Jack'in elinde bir balta, önümüze bir tahta takoz dayanmış. Evin yan tarafında muşambayla örtülü bir odun yığını var. Hepsi büyük, hantal parçalar, hiçbirimiz kesin olarak bilmesek de, yangın çıkarmak için ihtiyacınız olduğundan yüzde 80 emin olduğumuz küçük şeylerin hiçbirisi.

"Nasıl daha önce hiç odun kesmedin?" diye sordum ona, alışılmadık bir özgüven eksikliğiyle baltayı kavrarken.

"Daha önce ne zaman odun keserdim?" resmen bağılıyor. Yangın çıkarma konusundaki dahice planıma rağmen paniği henüz dinmedi. "Çok ayrıcalıklı bir şekilde yetiştirildim!"

"Ama çok fazla fanila giyiyorsun."

"Herkes pazen giyiyor! Burası Portland!"

"Ve Carhartt ceketini."

"Ceketimle senin sorunun ne?"

"Ve bir kümes inşa etmekten bahsettiğini duydum."

"Birlikte *masa testeresi*?" Baltayı bana doğru sallıyor. "Peki neden odun kesmek zorunda olan benim?"

"Çünkü *Sen* kasap lezbiyenler."

Dik dik bakıyor. "Senin için ben buyum, değil mi? Bir kasap lezbiyen klişesi."

"Hayır, sen çok karmaşık ve çok yönlüsün, ama kol kasların nesnel olarak benimkinden daha büyük, bu yüzden burada basmakalıp olanı yapman gerekecek."

"Tamam aşkım. Tamam, diye mırıldandı, heyecanlanarak. Baltayı bir dakikalığına yere bırakıyor ve daha iyi hareket edebilmek için kalın kayak ceketini çıkarıyor. Bu, altındaki basmakalıp pazen ortaya çıkarır. "Oh, siktir git," dedi ben yorum yapamadan. Sonra baltayı başının üzerine kaldırır.

"Beklemek!" sesleniyorum. "Ellerin! Bence onları bir beysbol sopasındaki gibi aralamalısın. Bunu daha önce görmüştüm.

Jack ellerini baltanın sapına yerleştirir, sonra kollarını tekrar kaldırır. Bir adım geri atıyorum ve tahta parçasıyla çarpışan baltanın güçlü kavisini izliyorum.

Veah. Aman tanrım.

Boşta kalan elim boğazımı kavradı. Tüm lumberseksüel şey aniden mükemmel bir anlam ifade ediyor çünkü *aman tanrım*. Jack'in o tahta parçasını ikiye ayırmasını izlemek, biseksüel beynimin tanık olduğu en tahrik edici şeydi. Fanilasından kasları görünmese de, bir şekilde nasıl dalgalandıklarını, boynundaki tendonların gerildiğini, ellerinin baltanın kabzasına doğru esnediğini hissedebiliyorum. İçimdeki bazı ilkel içgüdüler diyor ki, *Bu sana barınak inşa edebilir.*

Bacaklarımı sıkıca birbirine bastırdım ve boğazımı temizledim. "Bu iyi oldu."

Omuzlarını silkiyor ve ben bir inlemeyi bastırıyorum. Bu gece olacak *kesinlikle* ölümümle son bul.

Yeni kesilmiş iki tahta parçasını kenara itiyor ve yığından bir tane daha alıyor. Kendime izlemememi söylüyorum ama tabii ki izliyorum. Tahtayı dizerken ve baltayı kaldırırken böyle bir amaç ve kararlılıkla hareket ediyor. Onu istiyor muyum yoksa istiyor muyum emin değilim *olmak* ve başka bir kütüğü dilimlerken her ikisinden de biraz olabileceğini düşünüyorum.

İki parça ayrılırken balta takırdayarak yere düşüyor ve Jack, onun omzunu tutup yüzünü buruşturuyor.

"İyi misin? Sorun nedir?"

"Hiç bir şey." Dişlerini sıkıyor. "Bazen alevlenen hamur yoğurmaktan kaynaklanan eski bir omuz yaralanmam var."

Bu cümleye katlanamıyorum. "Hamur yoğurmaktan mı?"

"Kahretsın. Sen."

"Üzgünüm ama bir çeşit fırıncı tendinitiniz var."

"Sen kesinlikle en kötü insansın," diye köpürüyor. "Neden seninle her yerde kar yağıyorum?"

Bu nefretin ne kadar gerçek olduğundan emin değilim (mevcut koşullarımıza göre en az yüzde 50 tahmin ediyorum), ama yine de ona gülümsüyorum.

"Burada." cep telefonunu ona veririm

telefon edin ve baltayı alın. Bize ulaşan yetersiz miktarda sundurma ışığı var ve telefonu hemen elimde gevşek bir şekilde tuttuğum baltayı işaret ediyor. Jack, doğrama kütüğüne başka bir tahta parçası koydu ve ben sapa takıldım.

Balta beklediğimden daha ağır ve ellerimde hantal bir his uyandırıyor. Jack'in bu konuda tek denemede ustalaşmasından çok daha fazla etkilendim. Onun yaptığı gibi baltayı başımın üzerine kaldırdım ya da kaldırmaya çalıştım ama ağırlık benim için çok fazlaydı ve dengem bozuldu. Jack'in sabit eli belimde belirterek beni yerime sabitledi.

"Duruşunu genişlet," diye emrediyor ama bunu bana kayak yapmayı öğretirken yaptığı gibi nazikçe, dikkatli bir şekilde söylüyor. Eli hala kalça kemiğimin hemen üzerinde duruyor. Bir ayağımı ileri doğru hareket ettiriyorum ve doğrama bloğunun üzerine eğilirken vücut ağırlığımı yeniden dağıtıyorum. "Şimdi baltayı tekrar kaldır."

onun eli *Hala* Onu banyoda öptüğüm ve erkek kardeşiyle evlenmeyi planladığım kısmı unutmuş gibi belime sarılmıştı. Terinin keskin kokusunu alabilecek kadar yakınımda ve bunun altında her zaman *Her zaman*, teninde taze pişmiş ekmeğin sıcaklığı. "Geri çekilmelisin," diyorum. "Seni incitmek istemiyorum."

Jack, "Yapmayacaksın," diyor, sesi kendinden emin ve sakin, sanki kimin nevroitik bir karmaşa, kimin dengeleyici güç olacağı konusunda değiş tokuş yapıyormuşuz gibi.

"Olabilir. Daha önce hiç balta sallamadım. Herhalde mahvedeceğim."

"Yapmayacaksın," diyor tekrar. Eli orada, beni yere indiriyor ve baltayı kaldırdığımda neredeyse birlikte kaldırıyormuşuz gibi geliyor. Gözlerimi kapatıyorum, ikimizi de öldüreceğim korkusuyla.

Jack, "Gözlerini aç, Elle," diye fısıldıyor. Sesi yanağымda sıcak. Gözlerimi açıyorum ve ben baltanın momentumunun beni geçirmesine izin verirken güçlü bir elini belimden tutuyor. Tahtaya çarpar ve onu ikiye böler ama ikiye ayırmaz. Nişan almam harika değildi ve yandan yakalanıp küçük bir parçaya ayrıldı. Yine de, bunu benim yaptığımı bilmek çılgınca tatmin edici. Sağ omzum acıyor ama iyi bir acı. Bir süredir kullanmadığım bir kasın gerilmesi.

"Bu mükemmel bir çıra olacak," dedi, sanki tahtayı bilerek sakatlamışım gibi. Küçük parçayı bir kenara atıyor ve gerisini blokta bırakıyor ve tüm bunları beni hiç bırakmadan yapıyor.

"Tekrar denemeye hazır mısınız?"

Bir Webcomic

İle *Oliverartsbazen*

9. Bölüm: *hava akımı*

(Noel Günü, 01:12)

Yüklendi: 18 Şubat 2022

Elleri bir şekilde bedenimden hiç ayrılmıyor. İkimizi de Airstream mutfağındaki dolaplara geri götürdüğünde ve sırtımda akortsuz bir şekilde takırdadıklarında değil. Tozluklarım o küçük un izini süpürürken beni tezgahın üzerine kaldırdığında değil. Özensiz öpücüklere çarpık bir şekilde gülümserken ağzı beni mahvettiğinde değil. Ellerim onu mahvettiğinde değil.

Parmaklarımı saçlarında, gömleğinin arkasından kot pantolonunun dikişlerinde gezdirerek cilt ve tatlılık ve belki de o taze pişmiş ekmek kokusunun kaynağını arıyorum.

Ama elleri belimi hiç bırakmadı, beni olduğum yerde tuttu. Beni burada onunla tutuyor.

Düğümlü eşarbımı çözdüm ve mutfak tezgahının yanıma düşmesine izin verdim, çünkü bu kadının dudaklarının boynumda, ağzının kulak mememde, dilinin tenimin her santiminde olmasından başka bir şey istemiyordum. Jack, mavi eşarbımı çıkarmamın gizli şifresini anladı ve çenemin kıvrımını, kulağımın kıvrımını öpmek için başını eğdi. Sıcak nefes, dikkatli dokunuşlar ve elleri, bir kez bile bedenimi terk etmiyordu.

Daha önce hiç böyle hissetmemiştim. İçin bakım. aziz Öpücükleri, şefkat ve vahşiliğin sihirli bir bileşimi, hem lezzetli bir şekilde umursamaz hem de bir şekilde inanılmaz derecede güvende hissetmeme neden oluyor.

Sanki beni uçurumdan aşağı itebilir ama her zaman elimi tutacakmış gibi. Ne olursa olsun ona güvenebileceğim gibi. Bu şekilde hissetmek güvenli, diyor beynim vücuduma. Yani vücudum *hissediyor*.

"Bunu yapmak zorunda değiliz," diyor burnunun ucunu boğazım boyunca gezdirerek vücudumdan bir ürperti dalgasının akmasına neden oluyor.

"Biliyorum," diyorum titreyerek, titreyerek.

"Yapmak zorunda değiliz *herhangi bir şey* rahat değilsin.

"Bu... um, güzel," diyebildim, öpücükleri ıslanırken ve ağzı konacak yeni yerler bulurken.

- dövme yapmak istediği yerde köprücük kemiğim; göğüs kafesimin tepesi; büyük beden tişörtümdeki göğüslerimin gözetlemesi.

"Cidden," diye ısrar etti Jack. Eller belimden hiç ayrılmıyor. Bir çapa. Can yeleği. "Beklemek sıcak."

"HI-hı."

"Ve-" Parmakları belimin yumuşak etini sıktı ve nedense, diğer insanlarla olduğum gibi, vücudumun hala sevmeyi öğrendiğim bir bölümünü tutmalarından rahatsız olmuyorum.*Güven*, diyor beynim.*Güven*, vücudum yankılanıyor.*Bırak*.

"Ve" -Jack tekrar deniyor, ağzı, dili ve dişleriyle- "Bunu benim istediğim gibi senin de istemeni istiyorum ve eğer henüz orada değilsen veya daha fazla zamana ihtiyacın varsa ya da sadece istersen-"

Jack. Yukarı baktı ve alnımı alnına, burnumu burnuna bastırdım. "İstiyorum
BT."

Yutuyor. "Ama... sadece bir gün oldu."

Parmaklarım onun güzel boynunun kenarlarını
buluyor. "Sonsuza kadar olduğuna karar verdiğimizizi
sanıyordum." Sonunda ellerini belimden indiriyor.

Jack vücudunu döndürüyor ve ben de onun
dönüşünü izliyorum.

tezgahın üzerinden uzanıp bir parmağını dizüstü bilgisayarın izleme dörtgeninde gezdirirken midesindeki, boynundaki kaslar. Spotify çalma listesini başlatıyor ve oynat düğmesine basıyor ve bu anın büyüsunü komik bir şekilde paramparça ederek... "Bana Belki Deyin'? Gerçekten mi? Bu şarkı seksi değil*hiç*"

Jack, öpücükten şişmiş ağzının kenarında kıvrılan bir gülümsemeye bana doğru döndü. "Seksi olmaya çalıştığımı kim söyledi?"

Sonra elleri tekrar üzerimde.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Görünüşe göre yangını başlatmak kendi başına bir engel.

Yeni kesilmiş kütüklerimizi odun sobasında tutuşturmak için beklediğimden daha fazla deneme gerekiyor, özellikle de kütükleri düzenlemek için farklı yöntemler olduğundan oldukça emin olduğumuz, ancak bunların ne olduğu hakkında en ufak bir fikrimiz olmadığı için. Annelerimizi ve onların bizi Kız İzcilerden uzak tutma nedenlerini lanetliyoruz.

Annem: para eksikliği, ilgi eksikliği, ayıklık eksikliği.

Annesi: Piyano dersleri, yüzme çalışmaları, bale resitallerinden oluşan yoğun bir program. "*Bale resitalleri mi?*" Nefesim kesildi.

Jack ateşi körüklemek için öne doğru eğilirken bana yarı gizli bir şaşkın bakış attı. "Balede inanılmazdım."

Otuz dakika cılız alevleri üfledikten ve daha büyük kütüklerin şimdiden yanması için dua ettikten sonra, sonunda yanıyorlar ve ikimiz de halının üzerine, zorlukla kazandığımız ateşe yakın oturuyoruz, onları çözmeye çalışırken dört elimizi uzatıyoruz.

Ve sonra, ortak bir yangın çıkarma hedefimize ulaştığımızda, geri kalan her şeyi aynı anda hatırlıyor gibiyiz: banyodaki öpücüğü, benim erkek kardeşiyle evlenmemi, Andrew'un Dylan'ı öpmesini ve onun benden, belki de gerçekten nefret etmesini.

Akşam saat altı ve önümüzdeki on iki saat boyunca bu köhne küçük kulübede kapana kısıldık ve aman Tanrım, ne diyeyim ki?

Neyse ki, Jack önce bir şeyler söylemeye başlar. "Yapmamız gereken..." Jack gergin görünüyor. *krikoAsla* gergin görünüyor. "Islak kıyafetlerimizi çıkarmalıyız."

Bu ifadeyi şakaya dönüştürmenin bir yolunu bulmak istiyordum ama ağzım tamamen kurumuştur, tıpkı kıyafetlerim gibi.

Jack halıdan indi ve tek yatağın yanındaki antika şifonyere gitti. Görünüşe göre Singh'ler hem Cornell'e gittiler hem de hesaplarında bu gerçeğin reklamını

yapmaktan zevk aldılar.

Tişörtler ve sweatshirtler ve eşofmanlar. Ayrıca ikisinin de bizden önemli ölçüde daha küçük olduğu ortaya çıktı, ancak başka seçeneğimiz yok. Giysilerimiz asla vücudumuzda kurumaz ve dişlerim o kadar uzun süredir gevezelik ediyor ki, çenem ağrıyor.

Jack bana bir yığın kıyafet verdi ve sonra ikimiz de orada durup kararsızca birbirimize baktık. Kabul etmeden, düellodaki kovboylar gibi ağır ağır arkamızı dönüyoruz. Bu çok saçma. Daha önce birbirimizi çıplak gördük.

Ama belki de şimdi birbirimizi çıplak görmek işleri karıştırabilir.

Islak fanılanın hareket ettiğini duyabiliyorum ve onun gömleğini çıkararak kollarındaki mürekkepli dövme eskizlerini ortaya çıkardığını hayal ediyorum.

Ama bunu hayal etmeye hakkım yok, bu yüzden hemen durup üstümü değiştiriyorum. Ceketimi, kar tulumumu ve paçalı donumu çıkarmak, sütyenime ve iç çamaşıırıma kadar yavaş bir süreç. Sütyenimi çıkardım ama iç çamaşıırımı çıkarmadım. Bayan Singh'in eşofman altı baldırlarımı yarıya kadar kesiyor ve eşofman altının belirgin bir üstü açık havası var ama ayaklarımı sıcak tutan bir çift yün çorap var ve şimdiden bin kat daha iyi hissediyorum.

Jack, arkasını dönmeden önce "Hazır" diyene kadar bekledi. En azından kırpılmış gri eşofmanı ve göğüs dekoltesi sweatshirt'üyle aynı derecede komik görünüyor. Jack'in gözleri vücudumdan aşağı kaydı ve bu çok dar giysiler içinde sergilenen göğüs dekolteme fark edilir bir şekilde takıldı.

Ortaokul pijama partilerimin hepsinde koca memeli annemin Cleveland Browns forması içinde göğüsleri çılgına dönmesini izlerken öğrendiğim gibi, gelişigüzel bir şekilde sütyensiz kalmamı sağlayan türden bir figürle kutsanmış değilim. Üzgünüm ama sütyenim ıslanmıştı, diye homurdandım.

"Evet tabiki." Jack'in sesi boğuk ve boğazını temizliyor. "Serin."

Serin. Bu olayların gidişatıyla ilgili hiçbir şey havalı değil. Birbirimizin önünde beceriksizce durmaya geri döndük. Ödünç aldığı gri eşofmanının dekoltesi kemerinden görünen karnına bakmamaya çalışıyordum.

Midemin o kısmına bakmamaya çalışmakla inanılmaz derecede kötü bir iş çıkarıyorum.

"Aç mısın?" diye sordu Jack, gözlerimi tekrar ağzına çekerek. Gerçekte, bu çok daha iyi değil. Ağzın sahip olduğu tüm yerleri düşünmeden edemiyorum

vücudumda oldu

"Yatak odasından" "mutfğa" sadece on metre daha var ve buzdolabı tahmin edilebileceği gibi boş. Dolaplar farklı bir hikaye, kuru ürünlerle dolu ve seçeneklerimizi listelemek için bulduğumuz yiyecekleri aşağı çekiyoruz. Akan su olmadan, tatlı olarak bir kutu tavuk şehriye çorbası, bir paket tuzlu su ve biraz yarı bayat İncir Newton ile idare ediyoruz. "Cornell mezunlarından daha rafine damak tatları beklerdim."

"Bence onların öncelikleri farklı," diyor Jack yüksek bir dolaptan kahverengi bir şişe alırken. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Alkol?" cüret ediyorum.

"*Masraflı*alkol." Şişe, eşofmanının göbeğine sürttüğü ince bir toz tabakasıyla kaplı. "Bu yirmi beş yıllık bir Macallan viskisi. Şişesi üç yüz dolar."

Alt dolaptan bir tava çıkarıp çorbamız için ocağın üzerine koyarken dalgın bir şekilde başımı salladım.

"Muhtemelen biraz içmeliyiz."

"Kesinlikle yapmamalıyız," diye düzelttim ama ben çorba konservesinin kapaklarını açarken çoktan ağzını açmıştı.

"Neden?"

"Öncelikle, çünkü bizim değil. Biz zaten evlerine girdik ve yemeklerini yiyoruz. Yetişkin Swim Goldilocks gibi pahalı viskilerini de çalmamıza gerek yok.

"Onu değiştireceğim." Jack iki temiz bardak arar. "Bunu içmezsek gece için başka ne yapacağız?"

"Bizi bu konuma getiren kozmik saçmalığı düşünürken korkunç bir sessizlik içinde mi oturacağız?"

"Kesinlikle." Başını sallıyor. "Bunun yerine, biraz viski içeceğiz ve tuhaf kadın şeyini yapacağız."

Çorbayı karıştırmaya odaklanıyorum, nasıl dilediğimi düşünmeye değil.*queer-kadın meselesi* başka bir şey ifade ediyordu. "Ne hakkında konuşmamız gerekiyor?"

Elle. Jack, içinde üç parmak viski bulunan bir bardağı ellerime itiyor. "Hadi."

"İyi. Konuşacak çok şeyimiz olduğunu biliyorum ama önce bir şeyler yiyebilir miyiz?"

Jack, vücudunu arkasındaki tezgaha dayadı ve eğildi, kahretsin. "Evet, önce yemek yiyebiliriz."

Her nasılsa hem fazla tuzlu hem de fazla yavan çorbadan ve aynı açıklanamaz tat paletini içeren krakerlerden oluşan gurme yemeğimizi ateşe götürüyoruz, sığağa yakın yerde yemek yiyoruz. "Sana bir şey sorabilir miyim?" Jack, çorbayı bir yudum viskiyle bitirmeye başladı.

Ben de viskiden bir yudum alıyorum. Tadı mangalda pişmiş oje çıkarıcı gibi ve doğrudan aklıma geliyor. insan neden sert içki içerdüzenli? "Yemeğimi henüz bitirmedim," diye tartıştım, çorbamın artıklarını yapmak istemediğim bir sohbetten korunmak için kullanarak.

Jack yine de sorar, kalan çorba lanet olsun. "Annemin babamı hiç terk edeceğini düşünüyor musun?"

"Ah." Beklediğim gibi değildi ve nefret etsem de viskimden bir yudum daha aldım. Evliliklerini söyleyecek kadar iyi bilmiyorum. İlişkiler karmaşıktır."

Jack dirseklerinin üzerinde geriye yaslanıyor, uzun bacakları önünde geriliyor, ayakları duyulmayan bir vuruşla aşağı yukarı sallanıyor. Eşofman üstünü dirseklerine kadar ittiği yerden görünen dövmelerine baktım. Ve insanlar her zaman erkek ön kolları hakkında yaygara koparırlar, ki bu elbette güzeldir, ama bu insanlar hiç bir kasap lezbiyenin dövmeli ön kollarını görmediler mi? Kol kemiğinin zarif, ince çizgisi, bilek kemiğinin keskin çıkıntısı, dirseğin iç kısmındaki savunmasız eğim, güç ve yumuşaklığın karşıtlığı. Jack'in ince kasları ve narin bilekleri.

Jack, "Güvenli olduğu için onu mutlu etmeyen bir ilişkide kalacağından endişeleniyorum," dedi doğrudan bana bakarak. Çünkü Katherine'den hiç bahsetmiyoruz. Önümüzdeki sohbet için üç parmak viski asla yeterli olmayacak ve şişeye uzanıp ikimize de biraz daha viski verdim.

Jack, "Nişanlının başka birini öptüğünü gördüğüne şaşırmış görünmüyorsun," diyor.

"Eh," diyorum aptalca, "önceki gece başka birini öpmüştüm, o yüzden..."

"Yani, Andrew'a aşık değilsin ve onun başka birini öpmesi umurunda değil gibi görünüyor...?" Jack'in bakışları yüzümün yan tarafını yakıyor. "Tam olarak neden evleniyorsun?"

Aniden ateşin yanı çok sıcak oldu, ben de kalkıp viskimi odanın köşesindeki plak çalara götürdüm. Bacaklarımı altına sıkıştırıp Singhlerin geniş plak koleksiyonunu inceliyorum çünkü şu anda her şey Jack'e teşekkür etmekten daha iyidir.

Dürüst olmak gerekirse, tek bir yerde hiç bu kadar çok Creedence Clearwater Revival görmemiştim.

Viskimden daha büyük bir yudum daha alıyorum. Tadı daha iyi olmaya başlıyor. Cevizli, çimenli ve pahalı. Ya da belki sadece sarhoşum.

Jack ayağa kalkıp odayı aşarak bağdaş kurarak yanıma otururken bir hışırtı sesi geldi. Albümlerin ince kollarına parmak ucunu bastırmak için eğiliyor. Çok yakın oturuyor. Kolları*tam orada*. Ve Tanrım, çok güzel kokuyor.

"Tanrım, çok güzel kokuyorsun."

Görünüşe göre, çekingenliğimi ortadan kaldırmak için altı parmak viski yeterli. Jack yanımda kaskatı kesildi. "Nasıl kokuyorum?"

"Taze pişmiş ekmek."

Jack alay eder. "Kesinlikle ekmek gibi kokmuyorum. Günlerdir ekmek pişirmedim. Muhtemelen vücut kokusu ve Singhlerin organik çamaşır deterjanı gibi kokuyorum.

Başımı sallıyorum. "HAYIR. Hayır, sen hep ekmek gibi kokuyorsun. Bir şekilde derinize aşılarmış."

Jack, parmakları plakların kenarlarında gezinmeyi bırakırken gülüyor. Ne istediğini bulmuştur. Dolly Parton'ı raftan alıyor ve plak, kutusundan kolaylıkla oynatıcının üzerine kayıyor, parmakları "İşte Yine Geliyorsun" kabini doldurana kadar iğneyi ayarlıyor. Jack, tabii ki yaptığı için dirseklerine yaslanıyor.

"Biraz burunda, değil mi?" Plak çaları işaret ediyorum.

Jack onun viskisinden bir yudum alır. "Ne demek istediğin hakkında hiç bir fikrim yok."

"Özür dilerim," dedim sonunda, "dün gece seni banyoda öptüğüm için. Sevdiğini bildiğim ağabeyinle seni berbat bir duruma soktuğum için. BENCE...*bok*. Ben lanet olası bencil, korkunç bir insanım.

Kahverengi sıvının girdap oluşturmasını izleyerek bardağını birkaç kez huzursuzca döndürdü. "Bütün bu olayın en kafa karıştırıcı kısmı, senin olduğunu biliyorum.*Olumsuz* korkunç bir insan Geçen yıl beni hayal ettiğinde bile senin korkunç bir insan olduğunu düşünmemiştim. BEN*biliyordu*Sen."

Başparmağımı sefil bir şekilde çiğniyorum. Jack içini çeker. "Peki neden sevmediğin bir adamla evleniyorsun?" *Ona doğruyu söyle.* "Çünkü..."
"Çünkü *Neden?*"

"Çünkü!" *Ona gerçeği söyle, ona gerçeği söyle, ona gerçeği söyle.* "Çünkü hayatım Andrew'la tanışmadan önce berbattı!" İtiraf ediyorum, çünkü en azından *Agerçek.* "Çünkü dibe vurmuştum ve her şey tam bir bok gibiydi. Laika'dan kovuldum ve bana zorbalık eden bir patronun yanında çalışmak zorunda kaldım. Hiç arkadaşım yoktu, dairemden hiç çıkmadım, gidiyordum. *Hiçbir yerde* on yıllık planımla. Evden atılacaktım! Annem sadece paraya ihtiyacı olduğunda aradı ve ben Noel'i geçirecektim. *yalnız?*"

"Ve bu yüzden mi kardeşimle evleniyorsun?" Jack tekrarlıyor. "Çünkü sen *yalnız?*"

"HAYIR." *Evet?*

Belki ihtiyacım olan şeyin para olduğunu düşündüm, ama gerçekten *aranan* Noel'de bir aileydi. Bağ kurma zamanını planlayan bir anne ve beni her halükarda seven bir büyükanne ve *Arkadaşlar.* Belki sadece bir Noel için, asla sahip olmadığım her şeyi istedim.

Pikapta Dolly sessizleşir ve statik hale gelir.

"Daha az melankolik bir şeyler dinleyelim," dedi Jack, tekrar plakları karıştırabilmek için doğrulurken. İğneyi yeniden konumlandığında, kabin uğursuz bir piyano ve telli bir şeyle dolar. Yerleştirmem bir saniyemi alıyor. Sonra: "Celine Dion? *Gerçekten?*"

Jack ciddiyetle başını salladı. "Ben bu şarkıyı seviyorum."

"Hepsi Şimdi Bana Geri Dönüyor'u seviyor musun?"

"Müzik zevkimi bilmiyormuşsun gibi şaşırmış gibi konuşuyorsun." Ayağa kalkıyor ve yün çorapları parke zeminde kayıyor. Ben daha ne olduğunu tam olarak kavrayamadan Jack sallanarak dans etmeye başladı. İzlemesi sarhoş edici, ama aynı zamanda sadece sarhoştum, bu yüzden ayağa kalktım ve onun yanında sallanıp sallanarak tek kişilik dans partisine katıldım. Oldukça ciddi bir şekilde, gözleri kapalı ve iki eli de göğsünde sıkı yumruklar halinde toplanmış olan Jack, Celine'in nefes kesen sopranosu gibi mükemmel bir izlenimle ilk satırı kemerle söylüyor, sesi berbat.

Kahkaha içimden beklenmedik bir güçle, sanki yükümden kurtulmuş gibi patlıyor ve kısmen açıkta kalan karnımı tutuyorum. Performansına çılgınca gülerken anın tüm gerilimi bedenimi terk etti. Jack pes etmez, kalbini ve ruhunu koymaktan vazgeçmez ve bu melodramatik şarkının her lanet olası satırını bilir. Arka vokalleri bile söylüyor.

"*Gittiğin anda ağlamayı bitirdim*-benimle söyle! Kelimeleri bilmiyormuş gibi davranma!"

Şarkı koroya doğru ilerliyor ve o haklı. Ben kelimeleri biliyorum. Yıllardır bu şarkı hakkında düşünmemiştim ama aslında şimdi hepsi aklıma geliyor.

Ve kahretsin - bu iyi bir şarkı.

Dans ediyorum, dans ediyorum ve sarhoş bir şekilde dans ediyorum ve şarkı yükseliyor, alçalıyor ve tekrar yükseliyor, ta ki Jack ve ben şarkı sözlerini haykırana kadar. Andrew'u, parayı, başarısız rüyaları unutuyorum. Çoraplarımın uçlarında dönüyorum ve onunla yüzleşmek için döndüğümde, açık alevler gibi yanan gözlerinin üzerimde olduğunu görüyorum. Dans etmemi izliyor ve onu yakaladığımda bile gözlerini kaçırmıyor. O izlemeye devam ediyor ve ben dans etmeye devam ediyorum.

Belki de gözlerini üzerimde hissetmek hoşuma gidiyordu. Sanki bana dokunuyor ve gözlerinin değdiği her yer tenim karıncalanıyor ve yanıyor. Boğazım, midem, bileklerim, ayak bileklerim.

Belki de bir daha asla alkol içmemeliyim.

Ama alkol içtim, bu yüzden şarkı tekrar alçalıp son köprüye doğru inerken, onulmaz aptalca bir şey yapıyorum. ona dokunuyorum *bunun gibi*: ortaokul dans duruşunu taklit eden iki eli kalça kemiklerinde. onu tutuyorum *bunun gibi*: iki elini omuzlarıma koyana kadar onu yakına çekiyorum ve sallanıyoruz ve sallanıyoruz.

Bu bir şaka. Ortaokuldaki gibi şaka dansı yapıyoruz. Hareketlerimizi abartıyoruz ve kelimeleri ağzımızdan çıkarıyoruz ve kendime bunun sadece bir şaka olduğunu hatırlatıyorum. Ama keskin ve tatlı kokuyor ve ellerimi onun yumuşak yanlarını kavrayarak aramızdaki mesafeyi biraz azaltacak şekilde kaydardım. Onu bana izin verdiği kadar yaklaştırdım. Yanağımı omzuna yaslamama izin verdi, ben de Cornell sweatshirt'ün yumuşak kumaşını ve altındaki kaslarının ve kemiklerinin sert kenarını hissederek öyle yaptım. Ama belli ki bu sadece bir şaka.

Jack, şarkının son satırlarını fısıldıyor ve şakağıma hafif bir esinti gibi çarptığını hissediyorum. Şarkı yavaş yavaş sessizliğe bürünüyor ama birbirimizin kollarında sallanmayı bırakmıyoruz ve bu bir şaka değil ama şimdi ne olduğunu da bilmiyorum. Acınası bir akşam yemeğı ve fazla viski midemde dönüyor ve Jack ona dokunmama ve onu tutmama izin veriyor ve bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum.

Bundan sonra ne yapmak istediğimi biliyorum. Uzanıp parmaklarımı saçlarının arasından geçirmek istiyorum. Parmak uçlarımda yükselip ağzını dişlerimle kavramak istiyorum. Başka bir tat istiyorum. istiyorum *yutmako*. Göğsümün içinde kocaman, ağırlı, yalnız bir boşluk var ve onun bir zamanlar onu nasıl doldurduğuna, Jack'in diğerlerinin yıllardır içimde açtığı pürüzlü kenarları düzeltişine dair bir anım var.

Jack-Kim Prescott'un arkadaşı olmak istemiyorum ve kesinlikle baldızı olmak istemiyorum. İstedğim-*tek istediğim*- onun olmak.

Zaten uzaklaşması dışında. Şarkı bitti ve şimdi Jack, başından beri bir şaka olduğunu, şaka olmaktan asla vazgeçmediğini vurgulamak istercesine başını sallıyor ve esintili bir kahkaha atıyor.

Ben de aynısını yaptım, kalçalarını tutup kıkırdadım, böylece bu çalıntı kabinde onunla dans ederken bir an bile her şeyin gerçek olduğunu sandığımı bilmesin. Jack, onun gevşek uzuvlarını tutar ve tekrar sert bir duruşa sokar. Kendini plak koleksiyonuyla meşgul ediyor. Vücudum endişeyle ve neredeyse öpülecek bir sesle vızıldadı ve sanırım ikimiz de aramızdaki o an hiç yaşanmamış gibi davranacağız, bırakın viski ve Celine Dion pusuyla uçup gitsin. Ama sonra Jack pıkapta bir rekor daha kırar ve "Holly Jolly Christmas" şarkı yerini doldurur. oda.

Yüzünü bana döndü. Burl Ives'ın sesinin arasından, "Bu gece aramızda hiçbir şey olamaz," dedi. Hâlâ kardeşimle birliktesin ve o seni Dylan'la aldatmış olsa bile ona bu şekilde ihanet edemem.

"Biliyorum. Anlıyorum," dedim anlamasam da. Bir düzine farklı yere dokunacak kadar yakın ama hiçbir yere dokunmuyoruz.

"Dün gece beni neden banyoda öptün?" Soruyorum.

"Elle, yapmayalım-"

"Dürüstlük oyunu."

Jack parmaklarına bakıyor, sanki onu koruyabilirmiş gibi çaresizce plak kovanına tutunuyor. Nefes veriyor. "Seni banyoda istediğim için öptüm. Çünkü kelimenin tam anlamıyla her zaman seni öpmek istiyorum. Çünkü seni kardeşimle görmek yaptı*Hiçbir* şeyne kadar umarsam umayım, bu duyguları değiştirmek için.

Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama çok fazla kaburgam, çok fazla duygum var. Jack iki adım öteden bana bakıyor. Hayır, ağzıma bakıyor. İstemsizce dilimle alt dudacağımı kaydırdım. Elle. Jack, adımını o kadar nazıkçe söylüyor ki, zar zor dayanabiliyorum. "Neden oldu*Sen*öpücük*Ben*banyoda?"

Alt dudacağımı ısıyorum.

Dürüstlük oyunu, dedi Jack.

"Çünkü istedim." Kelimeleri nefes alıyorum. "Çünkü seni unutmadım. Çünkü seni kulübede gördüğüm anda seni asla unutmadığımı fark ettim, çünkü tek düşündüğüm sensin, çünkü Andrew'la birlikte olmak bunu asla değiştiremez, çünkü—"

Jack bir hareket bulanıklığıydı, elleri yüzümde, vücudu benimkine dayalı ve bu sefer beni öpmesi ya da benim onu öpmem önemli değil, çünkü biz öpüşüyoruz.

Bölüm Yirmi Dört

Jack'in beni öptüğünü bilmek inanılmaz derecede büyümlü bir şey var çünkü *oister*.

Parmakları saçlarımda, ağzı benimkilerde. *Veah. Ah*, viski dudaklarının tadı, onun tatlılığı, benimkini tutan vücudunun sağlamlığı ve gücü.

Bu dün gecedan bile daha iyi. Sanki dudaklarının her nazik hareketinde aramızda bir şeyler yeniden inşa ediyormuş gibi beni yavaşça, araştırarak öpüyor. Başparmakları elmacık kemiklerimi okşuyor ve onun içinde eriyip gidiyorum. Bana izin verdiği sürece onun içinde erimeye devam edeceğim, dünyanın en iyi turtada dilimiymiş gibi her öpücüğün tadını çıkaracağım.

Dokunuşumun altında titreyene, ağzımın içinde inleyene ve benim için açılana kadar iki parmağımın çıplak kolunu okşamasına izin verdim. Dilim alt dudağında geziniyor ve yılmaz, sağlam Jack Kim-Prescott kollarımda miyavlıyor.

Beynim Pop Rocks gibi hissediyor ve umutsuzca bu öpücüğün içine düşünüyorum, hiçbir şeyi geri çekmiyorum, ona istediğimi, özlediğimi gösteriyorum. İstedğim ve özlediğim *onun için*.

Jack öpücüğü kesmek için başını geriye attığında topuklarımla üzerine düştüm. Elle, diyor ve sesi ham. Yapamayız... Bunu Andrew'a yapamam. BEN *iste* için” -kendine hakim olamıyormuş gibi bir elini kolumun üstünde gezdiriyor- “Kahretsin, istiyorum. Ama ne tür bir canavar, erkek kardeşinin nişanlısıyla takılır?”

Yüzündeki işkence görmüş ifadeye bakıyorum. İki yüz bin doları düşünüyorum. Hala yüzümü avuçlayan ellerini düşünüyorum. Jack'in rüyasını ve benim rüyalarımı düşünüyorum. Ve siktir et - Andrew sahte evlenecek başka birini bulabilir. Onunla evlenmeyeceğim, dedim ona.

Köşede kaldırması için yalvaran Jack'in yüzünde, ağzında en ufak bir değişikliğin gerçekleşmesini izledim. "Sen değilsin?" umutla soruyor. lanet olsun *umut*.

Başımı sallıyorum. Senin hakkında böyle hissederken onunla evlenemem.

Ve sonra Jack müthiş gülümsemesini bıraktı. Elleri belime düştü ve beni acilen sırtım kabinin duvarına dayanana kadar itti ve beni olduğum yere sabitledi. Beni hemen öpmedi. Hayır, uzun bir dakika boyunca Jack bana baktı ve ben de ona baktım. Kahverengi gözler, çiller ve küçük beyaz yara izi. Önümde süzülüyor, tüm kusurlarını görebileceğim kadar yakınımda. Çenesindeki küçük sivilce izleri, kaşlarının arasındaki çatık çizgiler ve burun köprüsündeki gözenekler. O çok güzel.

Jack dizini bacaklarımın arasına kaydırıldı ve beni tekrar öptü ve bu şimdiye kadar harcadığım en iyi iki yüz bin dolar.

Şu anda tüm vücutlarımızla öpüşüyoruz, Jack beni duvara daha çok bastırıyor, vücutlarımız yapboz parçaları gibi sıralanıyor ve ancak bir arada anlam ifade ediyor. Göğüslerinin benimkinin altında küçük şişkinliği. Geniş omuzları ve dar kalçaları; geniş kalçalarım ve dar omuzlarım. Kalça kemikleri ve pelvik kemikler, uyum ve sürtünme.

Öpüşü derinleştiriyorum ve Jack beni olduğum yerde karşılıyor, ağzı boğazımın dibindeki nabız noktasını buluyor ve emiyor. Elimini eşofmanının altına kaydırıldı ve midesi sıcaktı. Santimlerini keşfediyorum, elimi sırtına uzatıyorum ve onu elimden geldiğince yakın tutuyorum, tüm vücudunu bacaklarımın arasına alana kadar tutuyorum.

Öpüşmemiz baştan savma oluyor. Dili, dişleri ve başparmağı alt dudağımda, diğer eliyle eşofmanımın önünü kavrarken o uyluğuma sürtüyor ve ben onun kalça kemiğine doğru hareket ediyorum ve ikimiz de çok fazla kıyafet giyiyoruz.

Ellerimi kıcını destekleyen gamzelerine soktuğumda, nefesini ağzıma verdi. "Jack," diye soludum. "Kıyafetlerini çıkarabilir miyim lütfen?"

Benden bir adım geri çekildi. gözlerimi açıyorum ve *Kabretsın*. Ağzı pembe ve şiş, gözleri neredeyse siyah.

Elle, dedi tereddütle.

"Üzgünüm," hemen özür dilerim. "Zorunda değiliz.... Sadece öpüşmekte sorun yok. Andrew ve ben resmi olarak işleri bitirene kadar beklemek istersen, ya da..."

Çenesini sıkıyor, düşünüyor. "Ah, siktir et," diyor ve beni tekrar öptüğünde ona gülümsüyor. ben de gülümsüyorum Isı ve eller ve bana karşı hareket ettiğinde, midemin alt kısmı kasılıyor, içimdeki tüm enerjiyi özüme çekiyor, ta ki onun dokunuşuna, tenine daha fazla ihtiyaç duyduğum için başım dönene kadar. itiyorum

kanepeye ulaşana kadar oturma odasının karşısına geçtik ve Jack tekrar kanepeye düştü, ben de onun üzerine yarı yolda geldim.

Eşofman üstünü çıkarmama izin veriyor ve başka birini soyma eyleminde çok savunmasız bir şey var. Sutyen giymiyor, bu yüzden bir kumaş parçası, ardından oturma odasının titreyen ateş ışığında Jack'in açık kahverengi teni. Küçük göğüsleri, sertleşmiş meme uçlarının çıkıntısı, dilimin ağzımın içinde kalınlaşmasına neden oluyor. Kalçalarının üstündeki yumuşak deride belli belirsiz çatlaklar, göbek deliğinin etrafındaki buruşuk deri, dövmeleler.

budövmeleler. Hikayesini webcomic panelleri gibi anlatan görüntüler, bir zaman ve mekanın anlık görüntüleri. Bu kişinin hayatındaki bir an. Hepsini ağzıma almam gerekiyor ve tüm hafta boyunca ilk kez beni durduracak hiçbir şey yok. Onu öpmek istiyorum, bu yüzden onu öpüyorum. Onun üstüne biniyorum ve göğüs kafesinin sert kıvrımlarını öpüyorum, Mount Hood dövmesini öpüyorum, midesinin nefis yumuşak tenini öpüyorum. "O kadar mükemmelsin ki," diyorum ona kanepeden kayarak ve yere inerken eşofmanını kalçalarından aşağı çekip gökkuşağı desenli üniseks boxer külotu ortaya çıkarabiliyorum. kemer ve o lanet kalçalar.

Jack'in bacakları bir erotik sanat eseridir. Uzun ve kaslı olan baldırları, sol dizinin üzerinde üç çil bulunan yumuşak kahverengi saçlarla kaplıdır. Pantolonla birlikte bana yardım etmek için kanepeden eğilirken kalın baldırları geriliyor ve ben onun geçen Noel'ini yerken ellerimin altında kıvranan, etrafımdaki, altımdaki kalçaları düşünüyorum.

Tekrar kucağına tırmandım, sert tümseği bacaklarımın arasına bastırıldı. "Sen çok*kabrolas*mükemmel."

Baş parmaklarımla göğüslerini okşuyorum. Etinin izini sürüyorum, dokunuyorum ve geri çekiliyorum, parmaklarımı küçük göğüslerinin alt tarafında gezdiriyorum. Jack geriye doğru eğiliyor, ben onu kurup gevşetirken inliyor, ta ki o tek bir kelimeyle yalvarana kadar: "O"

İşte Jack hakkında bildiklerim: Sorumlu olmayı seviyor, liderlik etmeyi seviyor; veren, besleyen ve besleyen, sizi güvende ve korunmuş hissettiren kişi olmayı sever ve o kadar değerlidir ki neredeyse kalbiniz patlar. Ama bir keresinde, Airstream'inde, benim ilgilenmeme izin verdi.ø, ve onun da bazen bu kontrolü devretmeyi sevdiğini öğrendim. Kendini güçsüz hissetmekten, dalga geçilmekten, istediği şey için yalvarmaktan ve hala reddedilmekten hoşlanıyor, ta ki gerginlik, vaatler ve gecikmiş tatmin onu kıvrananana kadar.

Ve ona böyle hissettiren kişi olmayı seviyorum. Kontrolün elimde olmasını çok seviyorum.

Bu yüzden dudaklarımı sanki onu ağızıma alacakmış gibi göğüs ucuna yaklaştırdım ama boğazını öpmek için yukarı çıkmadan önce cildine sadece soğuk hava üfledim. Ben boğazını, omzunu, köprücük kemiğini öperken Jack nefes nefese kalıyor ve her türlü umutsuz sesi çıkarıyor. Adımın hecelerini söyleyerek tekrar yalvarana kadar sağ göğsünün tepesini öptüm ve sonra meme ucunu dişlerimin arasına alıp sadece bir saniyeliğine çekştirerek Jack'in özlemle geri çekilmeden önce rahatlayarak gevşemesini sağladım.

Bu gücün kendisine verilmesi, onu dizlerinin bağı çözölüp istek duymasına izin verilmesi çok sıcak. Kendi oyunuma karşı ıslanmış ve sabırsızım, bu yüzden daha iyi bir aç ı elde etmek için dizlerimin üzerinde doğruldum ve elimi bacaklarının arasına aldım. Avucumu nazıkçe ona bastırıyorum, orta parmağım bacaklarının arasında kayboluyor. "İzin verirseniz?"

Jack, "Daha iyisin," diye homurdandı ve sanırım bir an bayıldım. Ne zaman Bilincimi yeniden kazandım, iki parmağımı ağızıma götürdüm ve tükürüğümle kayganlaşana kadar emdim. Jack beni izliyor, pembe dili beyaz yara izini yalamak için ağızından fırlıyor.

Elim iç çamaşırının kemerinden geçiyor, kaygan parmaklarım onu ıslak ve sıcak buluyor ve bekliyor. Benim için olduğunu bilmek beni güçlü bir şeyle dolduruyor, hepsi benim için, bu vahşi duygular. Başka birine bu kadar yakın olmayalı çok uzun zaman oldu ve yakın olmak istediğim tek kişi o. Bunun ne olduğunu, ne anlama geldiğini, yarın ne yapacağımızı düşünmeyi reddediyorum.

Dişlerini birbirine kenetleyene ve onları açmayana kadar parmağımı etrafına, boyunca yukarı ve aşağı çiziyorum. Jack, Lanet olsun sana, diye homurdandı. "Lütfen. Yalvarmayacağım."

Ama öyle. Kaba saçlarını karıştırıp iki parmağımı şişmiş klitorisini ovalayana kadar yalvarıyor. biriyle tanıştım *Evet* ve bir *Teşekkürler* ve bir *Aman Tanrım*. Bir dizi laneti zarafetsiz bir öpücükle yutuyorum. *A Evet Ve Lütfen Veevet, böyle*. Çünkü dokunulmaktan ne kadar hoşlandığını elbette hatırlıyorum.

O geceyle ilgili her lanet şeyi hatırlıyorum.

"Evet, Elle, kahretsin." Dengemi sağlamak için kalçamı kavradı ve parmaklarımın baskısıyla kavislendi ve elime doğru kendini beceriyor. Sıcak, dağınık ve hızlı, ama sürekli onun yüzünü izliyorum. izlemek zorunda kalıyorum

sahte kayıtsızlık eriyip gidiyor. İçinde saklanabileceği parlak bir Airstream yok. Sadece o ve ben varız, bu köhne kanepede mükemmel kusurlar.

Alt dudağı iki beyaz dişin altına sıkıştırılmıştı; gözlerini kapatıp başını geriye atarken gür kirpiklerinin uçuşu; saçlarının alınına düşme şekli ve sıcaklığın boğazına tırmanma şekli ve ağzının ani, gırtlaksı iniltiyle açılıp kapanma şekli. O çok güzel. "Çok güzel."

Ve çok lanetli *yüksek sesle*. Kalçamı daha sıkı kavrarken ve iki parmağımdan çıkarken çıkardığı her sesi ve saç çizgisi boyunca bıraktığı öpücük izini seviyorum.

Nefes nefese, öksürürken ve biraz daha küfrederken, çillerine ve beyaz yara izine, geçen sefer ezberlediğim tüm parçalarına bakıyorum. Alnını omzuma yaslıyor ve kollarını belime doluyor; Kollarımı ensesine dolayıp tırnağımı kısa saçlarının arasından geçirdim. Birkaç dakika böyle oturduk - o nefesini düzenlemeye çalışıyordu, ben de bu seferki her kahrolası detayı hatırlamaya çalışıyordum.

Yirmi Beşinci Bölüm

"Kuyu." Jack omzuma güldü. "Bu beklenmedikti." iç çekiyorum "Hayır, değildi."

Bana bakıyor ve utangaç bir şekilde tek gözünü kısıyor. "HAYIR. Sanırım değildi. Paul Hollywood seni annemin merkezine koyduğundan beri bunu her gün, her dakika yapmanı istiyordum.

"Dürüstlük oyunu," diyorum, kollarımı ona daha sıkı sarıp onu kendime yashıyorum. "Geçen Noel'den beri bunu her gün, her dakika yapmak istiyordum."

Jack'in nefesini tuttuğunu hissedebiliyorum. "Bu..." Öksürüyor. "Dürüstlük oyunu böyle çalışmaz."

İkimiz de güldük, çıplak göğsü bana karşı titredi ve sonunda tamamen nefesini tuttu. Bana baktı. Öpüşmüyoruz, konuşmuyoruz ve bir şekilde bu eskisinden daha samimi hissettiriyor. Yara izinin hilalini izlemek için parmağımı kaldırdım. "Bunu nasıl aldın?"

Tırnağım dudağına değdiğinde Jack hafifçe ürperdi. "İlginç bir hikaye değil. Dört yaşımıdayken bir sehpanın köşesine düştüm ve dudağımı ikiye ayırdım."

"Seninle ilgili her şey ilginç," diyorum sessizce. Parmağımı o beyaz yara izinden onun koyu renkli çillerine kadar takip ediyorum. Yanaklarını bir haritadaki noktalar gibi noktaltıyorlar, sanki onları doğru birleştirirsem yeni bir varış noktası çizebilirmişim gibi, iki noktamız arasındaki mesafede keşfedilecek yeni bir on yıllık plan varmış gibi. Parmağımı dönen desenlerinde gezdirdim ve çillerinden çıkarabileceğim her şeyi hayal ettim. Birkaç dakikalığına bana izin veriyor. Jack, parmağımın ucuyla ve onun yüzünün düzlemleriyle sanat yaratmama izin veriyor.

Bana vahşice vuruyor. Onu seviyorum. Onu sevmekten asla vazgeçmedim. O aptal Romeo'dan daha iyi değilim. Mantıklı olmadığını biliyorum ama bir kadına yirmi dört saat içinde aşık oldum çünkü o yirmi dört saat içinde imkansızı yaptı: kendimi güvende ve emniyette hissetmemi sağladı; bana güvenildiğini ve güvenebileceğimi hissettirdi. Bir dürüstlük oyunu ve duygusal savunmasızlıkla, daha önce açmadığım bir şekilde açılmamı sağladı. Dağınık olmama izin verdi. Gerçek olmama izin verdi. Böyle birini nasıl sevmem?

Onu seviyorum ve onu elde tutmanın bir yolunu bulmalıyım. Noel'den sonra da ona sahip olmanın bir yolunu bulmak istiyorum. Her sezon Jack'i tanımak istiyorum.

İlkbaharda, dağ havadayken, beyaz bir tişörtün üzerine kısa kollu bir düğmeyi açık giydiğinde, Paul Hollywood'u Mt.

Summer Jack'i istiyorum, kocaman güneş gözlükleri ve tasasız bir gülümseme, barbekünün yanında maşa tutuyor, ateş çukurunda marshmallow kızartıyor. Jack, parmaklarının arasından damlayan erimiş dondurmayla, yumuşak çimenlerin üzerine yayıldı.

Günlerin kısaldığı, soğuduğu ve grileştiği sonbaharda Jack'in kim olduğunu keşfetmek istiyorum. Vahşi, huzursuz Jack, Powell's'ta tanıştığım versiyon olmak için kışa nasıl hazırlanıyor? Güneşin son nefesleriyle ne yapıyor? O gizemi ve Jack Kim-Prescott'un tüm gizemlerini tüm ayların tüm günleri boyunca çözmek istiyorum.

"Şu anda ne düşünüyorsun?" sessizce omzuma soruyor.

Titreyene kadar parmağımı omurgasında gezdirdim. "Yazın şortla nasıl görüldüğünü düşünüyorum."

Bana tekrar baktı ve pervasızca açıldı. "Lütfen," diye yalvardı Jack, sesi yumuşak ve tatlıydı, dişleri kulak mememi ısırırken bile, "lütfen seni becermeme izin ver."

evet demek istiyorum Zevk almanın samimiyeti, onu benim için vermenin samimiyetinden her zaman daha aldatıcı olsa da, Jack ile her zaman,*Her zaman* evet demek istiyorum Jack'in elleri eşofmanımın arasından kıcımda geziniyor ve başımı sallıyorum.

"Seni yatakta becerebilir miyim?" açıkça soruyor. Sanki böyle bir talebi reddedecek durumdaymışım gibi. Bunun yerine, ikimiz de bir an için görevimizi unutana kadar onu derinden ve umutsuzca öptüm. Bunu hatırladığımızda, ikimizin de gözleri buğulu ve ağzımız şişti, koltuktan kalkarken ellerimizi

birleştirdik. hangisi olduğundan emin değilim

birimiz önde, kim takip ediyor, ama kendimizi yatağın kenarında buluyoruz ve beni yere indiren kesinlikle Jack oluyor. Önümde diz çöken Jack'ti.

Beni soyan, ödünç aldığım kıyafetlerimi çıkaran ve annemin hiçbir zaman tatmin olmadığı vücudu ortaya çıkaran Jack'ti. Sadece biraz fazla uzun, biraz fazla tombul, biraz fazla solgun. Jack, O kadar mükemmelsin ki, diye fısıldadı. Dener*çok* zor fısıldamak için.

Gözlerimi kapatıp bunun süreceğine kendimi inandırmaya çalışıyorum.

Ben alt dudagımı ısırana kadar tek parmağıyla uyluğumun içinde gezindi. Dudakları, parmağının uyluğumun iç kısmında olduğu yere geldi ve ardında öpücükler bıraktı ve dilinin ara sıra etime bastırması. Keskin bir şekilde nefes alıyorum. Sol bacağımı omzunun üzerinden kaldırıp zonklayan bedenime sıcak bir nefes üflemeden önce kalçamın kıvrımına bir öpücük bırakabilmek için kendini biraz yukarı itti. Elle, dedi, sesi neredeyse sertti. *Kahretsin* onun sert sesi. "Bana ne istediğini söyleyecek misin? Seni ne iyi hissettirecek?"

"Her şey. Herhangi bir şey." yatakta kıpırdanıyorum. "Sadece dokun bana, lütfen."

Başparmağının ucunu klitorisime bastırdı, ilk başta yumuşaktı, ben onun istediğini yapmaya, ona ne söylemek zorunda kalana kadar bana nazik daireler çizerek masaj yaptı. *İstiyorum*. "Daha hızlı," diye talep ediyorum. Jack daha sert ve daha hızlı bastırır, kalıpları o kadar hızlı değiştirir ki oda dönmeye başlar. Kendi küfür litanımıla karşılık veriyorum, kendi *Evet Ve Lütfen Ve Teşekkürler*.

Ve sonra dili başparmağının yerini alıyor. Tek bir yalamayla, dilinin ucu vücudumdaki çatlak boyunca uzandı ve üzerimden silkelenip yatağın üzerinde süzölmeye hazırım. Ellie, dedi cilveli bir tavırla. "Lütfen bana ne istediğini söyle."

Gıcırtılı sesi vücudumu sıyrıyor, omurgamdan aşağıya çıplak ayak parmaklarımı kıvrıran bir ürperti gönderiyor. "Bunu tekrar yapmanı istiyorum."

Jack uzandı ve bir elini sıkıca karnımın alt kısmına bastırdı, vücudunun üst kısmının kuvvetiyle beni yatağa sabitledi ve beklerken kendime rağmen kıvrandım. Jack başını eğdi ve klitorisime iffetli bir öpücük kondurdu. Ağırbaşlı, neredeyse bir Regency romantizmindeki bir beyefendinin bir düşesin eldivenli elini öpmesi gibi ve beni olumlu yapıyor. *çılğın*. Bu onun için bir oyun. Jack için her şey bir oyundur.

"Ben gidiyorum *seni öldürme* keğer yapmazsan—"

Dilinin sert yassılığı bana baskı yapıyor ve herhangi bir tehdit, diğer, daha az açık seçik itirazlar ve protestolar tarafından bastırılıyor. Beğenmek*bekele, bu nasıl bu kadar iyi hissettiriyor?*VeTanrım, beni öldürmeye mi çalışıyorsun?

Jack, yorganı iki avucumun arasında tutana, bir yabancının yatağında kıvranana, okyanusun gücüyle kayalık bir kıyıya ya da orgazm için şu anda aklıma gelmeyen daha iyi bir klişe olan başka bir klişeye çarpana kadar beni yalıyor.*orgazm olmakla meşgulüm.*

Başım yatağa geri dönerken, kemiklerim sıcak sıvıya dönüşürken, bir yanım Jack'in sürekli ilgisi karşısında geriliyor. Sağ elim saçlarını tutarken sol elim yorganı kavradı. Her ikisi de beni bir düzine muhteşem artçı şokun saldırısından kurtaran can simidi.

Ben - çok fazla hissediyorum ve bu hisler - pervasız, tehlikeli ve çok harikalar.

Herhangi bir şey hissetmeme izin vereli o kadar uzun zaman oldu ki, daha sonra bende kalacak olan duygu yokluğundan korktum, göğsümün içindeki deliğin daha da büyümesine izin vermekten korktum, ama Jack diliyle beni kesinlikle mahvettiğinden, daha sonra nasıl çizeceğimi merak ederek sahnenin üzerinde uçmuyorum. ben sadece*hissetmek*. Dil ve parmaklarla sabitlenmiş ve topraklanmış ve*o. Onun aşkım.*

Jack seslere ipek bir iplikle bağlıymışız gibi tepki veriyor, sanki ben ne kadar çok hissem o kadar çok*hissedi*yor. "Elle," diye inledi beni yavaşça yalarken, bu kalıcı hislerle dalga geçerek, ağzında benim adım bir kutsal ayın. "O"

Adını geri söylüyorum. Dilimde eriyen bitter çikolata gibi, ev yapımı kremalı kesik kurabiyeler gibi, çırpılmış kremalı waffle'lar gibi.*Jack. Jack Jack Jack.*

Lütfen buraya gel, diye yalvardım ve Jack itaat etti, yatağa tırmandı, üstüme çıktı ta ki çıplak vücutlarımız kolalı çarşaflar gibi birbirine katlanana kadar. Onu en çok burada istiyorum. Ağzımı öpüyor, tadı benim gibi, onunki gibi ve ben de kendimi incinmekten nasıl koruyacağımı unutmuşum gibi onu öpüyorum.

İki eli de saçlarında, onu sıkıca bana bastırıyor. İki bacağıma da beline doladım ve onu vücuduma sabitledim. Çakıllı meme uçları tenimde kayıyor ve tüylerim diken diken oluyor ve yenilenen özlemle patlıyorum. kendini sürtüyor

O üzerimde durup yüzümü izlerken, bedenlerimiz güzel bir zevk ritmiyle hareket ediyor.

Jack, "Seni tekrar bulduğuma çok sevindim," diyor. Pratik olarak bağırıyor.

• • •

Jack'in kolu omzumda ve Jack'in bacağına bacaklarımın üzerinde, kaşıdıran bir yorganın altında uyanıyorum. Nerede olduğumuzu ve nasıl bu hale geldiğimizi hatırlamam bir dakikamı aldı ama bir an için onun vücudundan, sıcaklığından ve sırtındaki kalp atışından keyif aldım.

Sonra: kayak, kar, Gillian, Singhlerin kulübesi, altı parmak viski, Celine Dion, seks. Her şey aklıma geliyor ve çıplak tenimden soğuk bir ter fışkırıyor. Jack'in vücudu tarafından kapana kısılmış gibi hissediyorum, uzuvlarımı hareket ettiremiyorum. Benim kalp atışım onunkinin ritmini bozuyor.

Bu bir kalp krizi değil, Altından çıkarken kendi kendime hızlıca şarkı söylüyorum. Benzeri görülmemiş bir kardiyak olay yaşamıyorsunuz.

"Ne-?" Ben yataktan kayarken Jack bazı anlaşılmaz heceleri bir araya getiriyor. Gözlerinde uykuyla bana kırıştırdı ve bir an için yarı uykulu bile olsa o gözlerin ateşli yoğunluğunda kayboldum. Tekrar deniyor. "Ne yapıyorsun? İyi misin?"

İyi değilim ama neden iyi olmadığımdan emin değilim. İç organlarımda asla kaşıyamayacağım bir kaşıntı varmış gibi çırpınıyor ve paniğe kapılıyorum. Ve neden, *Neden?* Az önce (kuşkusuz oldukça sekssiz) hayatımın en iyi seksini yaşadım. Suçluluk duymadan Jack'i öpmeliyim. Onun kollarında uyanmalıyım. Zımpara kağıdı sesinin tenime değmesi. *seni tekrar bulduğuma çok sevindim.*

O güzel gece nasıl olur da içimde bu çirkin duyguların kıvrınmasına neden olabilirdi?

"Biz... biz eve dönmeliyiz," diyorum. Şimdi resmen bağırın benim.

Jack, hâlâ çırılçıplak olduğu ve ne kadar çırılçıplak olduğunu bir nebze olsun saklamaya çalışmadığı yataktan, "Muhtemelen önce kar durumunu kontrol etmeliyiz," dedi mantıklı bir şekilde.

Bu sırada kıyafetlerimi karıştırıyorum, sütyenimi ve iç çamaşırlarımı arıyorum. "Ben sadece... Noel arifesi gibi hissediyorum ve biz muhtemelen..." "Elle." Sesi sert, sert. "Saat sabahın yedisi. ıışık bile değil dışında henüz. Neler oluyor?"

Ayağıma takılıp paçalı donlarıma geri dönüyorum. "Hiçbir şey olmuyor." Sesim korkunç bir panik çığlığıydı ve Jack'in bana inanması için bir gerizekalı olması gerekirdi. "Ailenin bizim için endişelendiğinden eminim. Geri dönmemiz gerek-"

Jack bir moron değil. "Andrew'a mı?" o soruyor.

Yatakta ona bakıyorum. Belindeki yorgan ve göğüsleri soğuk sabah havasına maruz kalmış, doğrulmuş oturuyor. Ateşimiz gece bir ara söndü.

Elle, bunu yapma.

"Ben bir şey yapmıyorum," diye kekeledim.

"Sen...?" Jack elini yağlı sabah saçlarından geçirdi. "Aramızda geçenlerden pişman mısın?"

"Hayır," diyorum. Ve bilmiyorum. Ben mi? neden kaşınıyorum *her yer*? "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var, bilirsin... düşün. Yeniden gruplandırın.

Elle. Adımı, sanki beni ona bağlayan bir ipmiş gibi söyleyip duruyor. "Bunu yapma. Çıldırma.

"Korkmuyorum."

Kesinlikle çıldırıyorum. Bir yıl önce bu kadınla eve gittim ve sonunda kalbim kırıldı. On gün önce, paranın bozulan hayatımı düzeltebilecek tek şey olduğunu düşündüğüm için bir peçete sözleşmesi imzaladım. Göğsümde bir delik ve iki mil ötede gerçeğı keşfettiklerinde beni asla affetmeyecek bir aile var. Andrew bir garanti ve Jack değil ve ben...

Yatakta, Jack çenesini sıkıyor. "Ona geri dönecek misin?" "DSÖ?"

"Ne demek istiyorsun *DSÖ*?" Tükürdü. "*andrew*. Onunla evlenecek misin?"

"Andrew ile evlenemem." o olsa bile *dır-dir* bir garanti, yapamayacağımı biliyorum.

Jack yataktan kalkar. "Öyleyse bu nedir? Neden benden uzaklaşıyorsun?"

"Bu..." Elimini onun çıplak vücuduyla benim yarı örtülü bedenim arasında ileri geri salladım. "Biz... biz... dağılacağız."

"Neden bahsediyorsun?"

"Zaten bir kez dağıldık ve yine dağılacğız ve ben yapamam. Bunu ikinci kez yaşayamam." Onu gördüğümde beni kör eden gözyaşları var ki bu gerçekten yardımcı oluyor. Onu göremezsem, bunu ona söylemek biraz daha kolay. Dürüst olmak gerekirse.

Yüzümü o iri, parmak boğumlu, ekmek yoğuran ellerinin arasına alıyor. "Neden ayrılacağımızı düşünüyorsun?"

Ellerimi onunkilerin üzerine, yanaklarıma koydum. "Çünkü..."

"Çünkü başarısız olacağını düşünüyorsun," diye yanıtlıyor benim yerime. Bana uzandı, beni göğsüne yaklaştırdı, bu yüzden vücudu benimkini sıkıca sıkıyor, panik atak için yer bırakmıyor. "Ama sen *Aslaarızalı*."

"Yaptım. Kesemediğim için Laika'dan kovuldum ve—"

Elle. Jack beni bıraktı, dikkatle kol mesafesinde tuttu. "Duymak istemediğini bildiğim ama mutlak gerçek olan bir şey söyleyeceğim: animatör olmakta başarısız olmadın. Sen bırak."

"Yapmadım-"

Jack iki elini de kaldırıyor, kışını çıplak ve benden istiyor *devam etmekte* bir hareketle. "Sanat hakkında neyi seviyorsun? Ve cevap, bunda iyi olduğun olamaz.

"Belli ki bunda iyi değilim," dedim ama Jack'in ifadesi o kadar ciddiydi ki kaskatı kesildim. İçimi donuk bir endişe kaplıyor ama ona cevap veriyorum. "Tamam aşkım. Şey, sanata aşık oldum çünkü... çünkü eskiden bir kaçış yoluydu. Ailem kavga ederdi ve ben odamda saklanırdım, her şeyin gerçek hayatımdan daha iyi olduğu bu renkli dünyaları yaratırdım. Sonra sanatımı sınıfımdaki diğer çocuklarla paylaştırdım ve bu onlara da neşe getirirdi ve sanki... ailemin dokunduğu her şey kesinlikle çöp olsa da, işte bu şekilde iyi bir şeyler yapabilirim.

Jack, beceriksizce beni kendine doğru çektiğinin farkına varıyormuşuz gibi başını salladı. "Ve ne zaman düştün? *aşketansan*atla mı?"

Ohio Eyaletinde lisans eğitimimi, yurttan mahsur kaldığımı, nefret ettiğim ödevler için kendi kendime Photoshop ve InDesign öğrettiğimi, sabahın dördünde bir şeyler yapmak zorunda olduğum tek zaman olduğu için fanart yarattığımı düşünüyorum. *Ben*; lisansüstü okulda, on yıllık planımdan asla şaşmadığımdan, kafamdaki aptalca karalamalar veya hikayelerle asla zaman kaybetmediğimden emin olmak; Laika'da, gerçekten birincilik için mücadele ediyor

zaman ve en iyisi olmasaydım, Sanatçı Ellie olmasaydım kim olduğumu bilmemek. Hiçbir şey kaba bir taslak olamaz.

Jack'e "Sadece... tüm kimliğim haline geldi," dedim. "Bunda her zaman mükemmel olmam gerektiğini hissettim, çünkü ben buyum.*öyleydi*ve sonra bu konuda mükemmel değildim ve sanatım ve kimliğim o kadar iç içe geçmişti ki ben sadece..." *çıkış yapmak*.

ben söylemem Naked Jack'e bu tatmini yaşatmıyorum. Yine de haklı. Laika'dan kovuldum ve az önce *çıkış yapmak*deniyorum. Ama bunun beni tamamen başarısız yapmadığı konusunda yanılıyor.

Çıplak Jack yatağın kenarına oturur ve karyolanın çerçevesi inler. "Üniversiteyi neden bıraktığının hikayesini sana hiç anlattım mı?"

"Burada bir tür panik atak-kesik-varoluşsal kriz yaşıyorum..." "İlgili.

Söz veriyorum."

"İyi." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, daha tişörtümü giymenin yarısındaydım. "Öyleyse bana hikayeyi anlat."

"Okulun bana göre olmadığını biliyorsun, ama benim üniversiteye gitmem ailem için gerçekten önemliydi, bu yüzden yine de Oregon Üniversitesi'ne kaydoldum ve işletme bölümü olarak ilan ettim. Ve mesele şu ki, akışa ayak uydurmakta oldukça iyiyim, diye açıklıyor, uyum sağlama konusunda. BEN *nefret*kolej. İçimde hep bu huzursuzluk, bu boşluk vardı. Gecenin bir yarısı o kadar çok enerjiyle uyanırdım ki on millik bir koşuya çıkmak zorunda kalırdım. Ya da arabama atlar, sahile ya da ormanın ortasına gider, kimsenin adımı bilmediği küçük bir kasabada kaybolurdum. Bir kardeşlik partisinde bayılırdım ya da yabancılarla mantar yapardım. İçimdeki boşluğu doldurmak için her şeyi denedim ama hiçbirisi gerçekten yardımcı olmadı."

Jack ısınmaya çalışıyormuş gibi ellerini kalçalarına sürtüyor ve

boke. Muhtemelen donuyor. Yatağa gidip yorganı çıplak omuzlarına örttüm. Bana öyle bir şefkatle bakıyor ki, kaşınan iç organlarımı dışarıdan giyiyormuşum gibi hissediyorum.

"Boşluğun gerçekten ortadan kalktığı tek zaman, berbat yurt mutfağında katımdaki herkes için kurabiye pişirdiğim zamandı," diye anlatmaya devam ediyor. "Bana gerçek neşe getiren tek şey buydu. Ve sonunda anladım - boşluk benim yokluğumdu. olmak için kendimi boşaltıyordum

babamın olmamı istediği kişi ve beni doldurmak için tüm yanlış şeyleri aramaya devam ettim. Bu şekilde yaşamaya devam edemedim, bu yüzden okulu bıraktım.”

Yutkunuyor, boynunun yanından çıkan o gergin tendon. "Sonunda Claire'le birlikteyken de aynı duyguya kapıldım. Boşluk geri geldi, çünkü bir başkasının kim olmam gerektiğine dair fikrini tatmin etmek için gerçekte kim olduğumu yavaş yavaş sifonluyordum.

Ben de yutarım. Jack'in boşluktan bahsettiğini duymak... Kulağa korkunç derecede ağrıma benziyor, kaburgalarımın hemen güneyinde bulunan o çukur, yalnızlık sandığım o çukur gibi. Ama ya acı diğer insanların yokluğu değilse? Ya içimde eksik olan şey...*Ben*? Bu ürkütücü bir düşünce, çünkü göğsümdeki bu boşluğu iki yüz bin dolar ya da çilleri ve çeyrek ay gülümsemesi olan bir kadın dolduramaz demek oluyor.

Jack, "Powell's'ta tanıştığımız gün, huzursuzluk şimdiye kadarki en kötüydü," diyor. "Karın kötü yağacağını biliyordum ama bütün gün Airstream'de mahsur kalma düşüncesi midemi bulandırdı. Bu yüzden bir hevesle Powell'a gittim ve sonunda seni o koridorda ağlarken buldum, "Jack'in sesi hatıra, şefkat ve özlemle kalın. "Ve sen çok-"

Kalbim kanatlanıyor ve boğazıma atılıyor.

"...dağınık," dedi ve kalbim yeniden hızlandı. "Öyle endişeli, yalnızdın ki *karışıklık* ve yüzünün her yerinde sümük vardı.

"Bu bir dönüş aldı."

"HAYIR!" Jack gülümsüyor, dolu, vahşi bir şey. "Sen çok güzeldin Elle, bütün o sümüklü halinle bile. Harika olduğunu düşündüm çünkü sen sadece *Sen* ve bir günlüğüne bana adil olabileceğimi hissettirdin *Ben*. Ve bu yeterli olacaktır. Ve bu duygu, uğrunda savaşmaya hazır olduğum bir şey."

"Bunun sanatı bırakmamla ne ilgisi var?"

"Bilmiyorum." Jack saçını yüzüne doğru iter. "Tematik yay, ortada biraz karışık oldu, ama mesele şu ki" - uzanıp elimi tutuyor - "iyi, sağlıklı anlarımda, berbat olmadığımı biliyorum. Olmak istemediğim bir şey olmaya çalışmak için çok fazla zaman harcayan biriyim. Ve sen de berbat değilsin Elle. Bunu mahvetmeyeceksin.

Jack'in kucığında parmaklarımız birbirine kenetlenmiş durumda ve benim bu işi ne kadar berbat ettiğimi o bile bilmiyor. Onunla yattım ve o bunu bilmiyor bile.

nişansabte. "Ve belki, panik halindeyken, *söylemek* Hepsini aşağı itip çekip gitmek yerine, bana bu konuda.

ona gözlerimi kısarak baktım. "Bu konseptte aşına değilim."

Yanağıma doğru eğilirken Jack'in gülümsediğini hissettim. "Örneğin, zihninin başarısızlıkla ilgili dönmeye başladığında, paçalı donunu geriye doğru giymek yerine, derin bir nefes alıp bana şöyle bir şey söylemeyi deneyebilirsin:" (kendi adıma tiz bir ses tonu benimsedi) "Vay canına, Jack, şu anda duygusal olarak gerçekten savunmasız hissediyorum ve seninle tekrar bu riski almaktan korkuyorum."

"Bu kesinlikle *Olumsuz* tam olarak benim kimliğime bürünme."

"Ve sonra, 'Bu konuyu açtığın için teşekkürler Elle, çünkü ben de korkuyorum. Demek istediğim, şu anda hala kardeşimle nişanlısın ve üzerinde çalışmamız ve çözmemiz gereken çok şey var. Belki de tüm bunları birer birer ele alırız.'"

"Vay. Her zaman üzerinde durduğun o eşcinsel-kadın iletişimi olayı bu mu?"

"İnsanların sadece...*şeyleri baştan sona konuşmak*" Orada kelimenin tam anlamıyla çırlıçıplak oturuyor, omuzlarında bir battaniye, yüzünde ilgisizlik yok. Çok önemsiyor, ifadesi ham ve okunması kolay. Aşk ve korku ve incinme ve umut.

Her seferinde beni yakalayan umut. Orada tek bir giysi dikişi olmadan oturuyor, bu kadar basit. Sanki tek yapmam gereken beni sevmesine izin vermek.

Jack, dedim elini daha sıkı kavrayarak. "Şu anda duygusal olarak gerçekten savunmasız hissediyorum ve seninle bu riski almaktan korkuyorum."

"Ben de." Jack alnımı, çenemi, elmacık kemiklerimin her birini, çocukluğumdan hatırladığım haç işareti örneğinde öpüyor. "Belki de tüm bunları birer birer ele alırız."

Bizi yatağa çekti, beni göğsüne yasladı, ta ki her şeyin etrafımda dağılıp gitmeyeceğine ikna olana kadar. "Ne yapacağız?" Ona sorarım.

"Şu anda mı demek istiyorsun?" saçımın içine soruyor. "Yoksa uzun vadeli mi demek istiyorsun, Andrew ve aileme bizden bahsetmek gibi?"

"Bugünden başlayalım."

"Hmm." Burnunun ucunu kulağının arkasındaki deriye bastırđı, tenimizin temas ettiği her yer sızlayana kadar. Tüm yerler bu. "Kahvaltıya ihtiyacımız var."

O yumuşak teni öpüyor.

"Kar durumunu çözmemiz gerekiyor."

Oısrıklaro cilt

"Eve nasıl gideceğimizi bulmalıyız. Ancak..."

Dudakları tekrar kulak mememe gelene kadar ağzı yukarı kaydı. "Ama acele etme," diyorum.

Yirmi Altıncı Bölüm

"Bana bisküvi ve sos mu yaptın?"

Kaşlarını çatarak, "Bu benim bisküvi ve sosumun piç gölgesi," diye homurdandı. "Mükemmelleştirmem sekiz yılımı alan bir tarifile bisküvilerimi sıfırdan yapıyorum ve asla..."

"Bana bisküvi ve sos yaptın," diye tekrarladım.

Bir plakayı ileriye doğru uzatır. *kambur*. "Yaptım. Bisküviler gözleme hamuru karışımından ve erimiş kardan ve mantar sosu birkaç yıl önce son kullanma tarihi geçtiğinden şüphelendiğim bir McCormick paketinden.

Tabağı bırakıp onu kollarıma aldım ve derinden öptüm.

Bisküvi ve et suyunun tadı karton ve iri taneli su gibi ama yine de şimdiye kadar yediğim en iyi şey. Keşke sonsuza kadar burada kalabilsek, bu küçücük kulübede kendi başımıza yaşasak. *Çayırdaki Küçük Evgariplik*, ama Noel Arifesi. Katherine bizi bekliyor.

Andrew ve Dylan bizi bekliyor.

Gerçek bizi bekliyor.

Gece neredeyse bir fit kar var, bu yüzden Gillian'ı kazmak bir seçenek değil. Bunun yerine arka verandada yakacak odunların yanında Singhlerin kar ayakkabılarını bulduk. Yavaşça ve isteksizce kabini bulduğumuz yere geri götürüyoruz. Dün gece buraya geldiğimiz kayak kıyafetleri için Cornell kıyafetlerimizi atıyoruz. Jack, Venmo hesap adıyla birlikte ayrıntılı bir not bırakır, böylece Singh'ler çaldığımız her şey için para talep edebilir. Gillian'ı kazmaya geldiğimizde kar ayakkabılarını geri getireceğiz.

Yolda olduğumuzu bildirmek için Katherine'i aradık ve sonra Celine Dion'la dans ettiğimiz oturma odasında halının üzerinden birbirimize baktık. deniyorum

beni burada nasıl tuttuğunu hatırla, bu yüzden bir sonraki bölüm nasıl giderse gitsin, daha sonra alacağım.

Dışarı çıkıyoruz. Sessiz bir sabahta karda güçlüklerle ilerlerken ikimiz de ilk mili konuşmuyoruz, ayaklarım ilk kez kar ayakkabısı içinde hantal. Bir tür rüyadan uyanmış gibiyim ve geçen yılki korkumun aynısını yaşıyorum. Kar eridiğinde ne olur? Portland'a döndüğümüzde ne olacak?

Ama sonra Jack yanımda, elime uzanıyor, aklımı okuyor. “Zor olacak” diyor. “Daha sonra ne olursa olsun, ailemle birlikte. Kolay olmayacak. Ama ben varım. Tamamen varım.

Tam burada ve ifadesi yine tamamen savunmasız ve ben ona her şeyi anlatmak istiyorum. Andrew, para ve güven hakkında - plana katılmamın nedeni ve plana devam etmemin tüm nedenleri hakkında. Ama yine de bileğime zincirlenmiş ve beni sahtekârlığıma bağlayan son bir sebep daha var. Ve bu sebep *keriko*.

Kendi fırınına açarak büyük bir risk alan Jack. Parçalanırsa dayanacak hiçbir şeyi olmayacak olan Jack.

HAYIR, Andrew ve ben başka bir şey bulacağız. Parayı alması için bir yol bulacağız ve Jack parayı aldığı anda, Butch Oven'ın arıza yapmayacağını veya onun üzerine düşmeyeceğini anladığımda, *Daha sonra* Her şeyi itiraf edeceğim.

"Ben varım," dedim sonunda ona.

Jack öne doğru eğilip beni öpüyor, sanki bir söze imza atıyormuşuz gibi.

Ceketimin cebindeki telefonumun titrediğini hissediyorum ve çıkarmak için elini bırakıyorum. “Şu anda nasıl tepki aldığımdan emin değilim.... Evin Wi-Fi kapsama alanına geri döndük mü?”

Gmail bildirimine bakmak için kırık ekrandaki karı siliyorum. Tanımadığım bir isimden geliyor - "Samantha Clark" - ama karda izlerimde ölmeme engel olan isim değil. Konu satırı. "Drawn2 Webcomics İlgisi."

"Her şey yolunda mı?" Jack sorar.

"Bence de." E-postayı açmak için uğraşıyorum. *Sevgili Bayan Oliver*, e-posta başlıyor ve beynim yüzüyor. *Nasıl—Neden?* E-postanın geri kalanını hızla taradım, can alıcı noktayı aradım, korkunç bir şey olmasını bekledim ama

alt asla düşmez. Jack tekrar tekrar iyi olup olmadığını sorarken e-postayı ikinci kez okudum.

Sevgili Bayan Oliver,

Noel arifesinde sana e-posta gönderdiğim için üzgünüm ama bekleyip seninle bağlantı kurma şansını kaçırmak istemedim. Simon and Schuster'in bir markası olan Timber Press'te editörüm ve sizinle iletişime geçiyorum çünkü geçen hafta birçok kişi gibi ben de yeni webcomic serinizi buldum. aranjmanDrawn2'de. Karakterleriniz Lucy, Joe, Sam ve Ricky arasındaki dinamiklere hemen çekildim (kelime oyunu amaçlıydı) ve bu, tatil sezonunu ailemle geçirmek için mükemmel bir panzehir görevi gördü. Daha fazla bölüm sabırsızlıkla beklerken ben de geri döndüm ve ilk dizinizi keşfettim., Karlı gün. Sanat eseriniz büyüleyici, ancak beni gerçekten okumaya devam ettiren hikaye anlatma anlayışınız ve sesiniz..

E-posta adresini bulmam biraz zaman aldı ve umarım bulursun

Bu kadar agresif olduğum için beni affet. Bir editör olarak, her zaman yeni yazarlar ve sanatçılarla çalışmak isterim ve özellikle işinizi daha uzun bir proje olarak görme olasılığıyla ilgilenirim. Bence piyasa, çizgi roman biçiminde bir yetişkin romantik komedisi için olgunlaşmış durumda. Emin değilim Sürekli Emmek oldukça aradığımız tona sahip, ancak aranjman Ve Karlı gün inanılmaz bir romantizm yaratabilir (karakterlere hak ettikleri mutlu sonu verebildiğimiz sürece). Seninle daha fazla sohbet etmek için bir zaman ayarlamayı çok isterim.

Zaten bir temsilciniz var mı? Eğer öyleyse, ilerlemek için onlarla bağlantı kurmaktan mutlu olurum. Şu anda temsilci değilseniz, size uygun birini bulmamıza yardımcı olmayı çok isterim. Sizden haber almaktan heyecan duyuyorum (ve Lucy ile Joe arasında neler olduğunu görmek için).

*Samimi
olarak,
Samantha Clark*

"Vay be!" Elimi ağzıma kapatıp telefonuma baktım ve e-postayı üçüncü kez okudum.

Jack, "Beni biraz korkutuyorsun," dedi ve omzumu sıktı. "Neler oluyor?"

"Bu... bir editörden gelen bir e-posta! Drawn2'de web dizimi buldu ve buna bayıldı!"

"SeninNe?"

"Ben... ben..." Düzgün düşünemiyorum, hiç düşünmüyorum. "Laika'dan kovulduktan sonra web çizgi romanları oluşturmaya başladım ve bu editör okudu*aranjman*ve o... bunu yayınlamak istiyor. Ajanım var mı diye sordu. Bir ajanın ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yok! Aman Tanrım, Google'da aramalıyım!"

Ne dediğimi bilmiyorum, ne düşündüğümü biliyorum. Bu karmaşa - sadece kendim için yaptığım bu mutlak dağınık web çizgi romanı ... bana gerçekten neşe getiren bu şey. "İşimi seviyor!*Benim*!"

"Elbette öyle!" Jack beni kucaklıyor, yerden kaldırıyor ve tekrar ısınıp tüylerim diken diken olana kadar kendi etrafında döndürüyor. "İnanılmazsın Elle! Bu inanılmaz! Aman*Tanrı*! Alison Bechdel gibi!"

"Biliyorum!" Tekrar telefonuma baktım, içimi kemiren bir şüphe sızarken alt dudağımı dişledim. Demek istediğim, bunun bir garanti falan olmadığından eminim. Sadece ilgilendiğini ifade ediyor.

"Hala! İlgi çok büyük!"

E-postaya yanıt verme düşüncesi, içimde köpüren umudu paniğe varan bir şeye dönüştürüyor. Jack şakacı bir şekilde koluma dokunuyor. "Bunu kutlayacağız" diyor. "Bunun ne anlama geldiği ve bundan sonra ne olacağı konusunda paniğe kapılmadan önce, sadece bu anda var olacağız ve kahrolasınca.*kutlamakBT*!"

Başım dönüyor ve baş dönmesi hissediyorum ve*umutlu*. "Evet! Evet, kutlamalıyız!"

"Ama önce..." Jack ileriye, ağaçların arasından kulübenin görüldüğü yeri işaret ediyor.

Ama önce Kim-Prescott'larla ilgilenmeliyiz.

• • •

"Güvendesin!" Katherine kollarını açıyor ve ön kapıdan girdiğimiz anda hemen gözyaşlarına boğuluyor.

"Evet anne, güvendeyiz." Jack, kendisine sarılmaya ve yüzünden aşırı derecede öpülmeye izin veriyor, sonra ben de aynısını yapıyorum, Katherine'in öpücüklerini gizlice seviyorum. Paul Hollywood daha sonra kendini Jack'e fırlatır, aşağı yukarı zıplar ve açıkta kalan derisinin her santimini yalar.

"Mutlu Noeller Arifesi!" Aşk fışkırıyor. "İkinizin ölmüş olabileceğini düşündük!" Jack, "Ölmedi," diye açıklıyor.

İkinizin de öldüğünü düşünmemiştim, dedi Meemaw beni dirseğiyle dürterek *veashında göz kırptıyor*. Alan, oluşan küçük yarım dairenin arkasında pusuda bekliyor ve Jack'in kamyonunun eksiklikleri, onun sürüş becerileri ve Singh'lerin kabininin köhne durumu hakkında akıcı bir yorum yapıyor.

"Oliver!" Evin karşısından biri bağırıyor ve sonra Andrew beni kollarının arasına alırken şiddetle bana saldırıyor. Düşen nişanım bana sımsıkı sarılırken şaşırtıcı derecede samimi hissettiği için bir performans olduğunu varsayıyorum. "Geri gelmeyince çok korktuk."

Dylan da penis/orta parmak Noel süveteriyle orada. "İyi misin?" Jack'e sorarlar. Ve sonra Andrew Jack'e sarılıyor ve Dylan bana sarılıyor ve ikisinin de endişelerinin samimi olduğunu anlıyorum.

"İyiyiz." Ardından Andrew'a daha sessiz bir şekilde: "Seninle bir dakika özel olarak konuşabilir miyim?"

Jack'e onu iletmeye çalışan bir bakış attım. *Endişelenme—ben tamamen varım*. Sonra Andrew'u üst kata çıkardım. Daha yatak odamızın kapısını kapatmadan önce, "Dylan'la seviştim!" O, yüzünü buruşturan, burnunu kıstıran, ağzı yarı açık benliği.

"Evet," diyorum. "Ben düşündüm." "Sen... düşündün mü?"

Jack ve ben ikinizi gördük. Timberline'da. Seni öpüşürken gördük."

Sanki mihrapta duran, yemin etmek üzere olan bir gelin ve damatmışız gibi iki elimi de tuttu. "Bok. Ben de öyle, *Bu yüzden* Üzgünüm. Her şeyi mahvettim, değil mi?"

"Şey, şey, aslında ben de..." Uzun, sakinleştirici bir nefes alıp kendimi gerçeğe hazırlıyorum. "Kız kardeşinle yattım."

Çatışma derinleşiyor. "Elbette, Singh'lerin kulübesine kar yağmıştı. Bir noktada uyuduğunu varsaydım.

"Hayır, seni ateşli salak! Sana neden pijama partisi yaptığımızı söyleyeyim ki?*HAYIR*. Jack'e aşığım ve *bizuyudum*Dün gece birlikte."

Andrew ellerimi indiriyor. "Kardeşime aşık değilsin." "Yine de biraz öyleyim."

"Kardeşimi tanı mıyorsun bile."

"Ama ben yaparım." Sakinleştirici bir nefes daha. Jack gibi olduğumu, bir meşe ağacı kadar sağlam, kendinden emin ve emin olduğumu hayal ediyorum. "İlk randevumuz olmayan garip randevumuzda sana geçen Noel'deki kadından bahsettiğimi hatırlıyor musun? Powell's'ta tanıştığım ve bütün günü birlikte geçirdiğim kadın mı?"

"Peçete çiziminden mi?" Yavaşça başını salladı ve oraya gitmesi için ona bir dakika verdim. Oraya varır. "Bekle, diyorsunOJacqueline miydi? Jacqueline senin kardan kızın mıydı? Andrew benden büyük bir adım geri çekildi. "Kız kardeşimi takip mi ediyordun?"

"Andrew,*HAYIR*! Senin ve Jack'in akraba olduğunuzu bilmiyordum!"

"Yani bana tüm hafta boyunca kız kardeşimle birbirinizi tanıdığınızı ve hiçbir şey söylemediğinizi mi söylüyorsunuz? Kız kardeşim *birgizli*benden?"

"Ayrıca ondan oldukça büyük bir sır saklıyorsun, dostum."

Bana bakıyor, ağzı tamamen açık. "Ve sen... seks yaptın...*kız kardeşim*?"

"Ve kız kardeşinin en iyi arkadaşıyla seks yaptın. Tamamen dağınık bir aşk yamuk meselesi."

"Bu nasıl oldu?"

Yatakta yanına oturmak için odayı geçtim. Bu haber onun küçük sistemini biraz sarsmışa benziyor ve elimi teselli etmek için omzuna koydum. "Şey, bence ikimiz de bu sahte ilişkiye girdik çünkü diğer insanlara karşı beslediğimiz gerçek hislerden kaçmaya çalışıyorduk. Ve o insanlar tesadüfen bu kulübede bizimle birlikteydiler. İşte böyle oldu."

Andrew inliyor. "Gerçek duygular berbattır ama." "Biliyorum."

"Sen ve *kız kardeşim*?" Bana yan gözle bakıyor. "Bu yüzden mi geçen gece her şeyi açıklığa kavuşturmak istedin?"

Başım la onayladım. Temize mi çıktın? Dylan'a mı yani?"

Yüzündeki mahcup bakış, yapmadığını söylüyor. "İstedim. Onlara her şeyi anlatmak istiyordum. Dağda yalnız kalır kalmaz Dylan seninle neden evlendiğim konusunda benimle yüzleşti ve ben de şüphelerim olduğunu söyledim ve sonra onlar sadece... beni öptüler.

Dylan'ın Ellie'ye ve onun sahte ilişkisine hiç saygı duymadığını bilmek güzel.

"Onlara gerçekten her şeyi anlatmak istedim!" Andrew üzgün bir şekilde başını omzuma koydu. "Ama göğsümde bir his var, bu... korku, sanırım. Her şeyi mahvedeceğimi ya da onları hayal kırıklığına uğratacağımı. Onlara tüm gerçeği söylersem, o zaman arkasına saklanacak hiçbir şeyim kalmayacak ve sadece... beni sevmelerine izin vermem gerekecek. Andrew bu kararın ağırlığının üzerime çökmesine izin verdi. "Dylan'a onlara aşık olduğumu bile söyleyemedim."

L-kelimesini Jack için Meredith'le ve şimdi de Andrew'la kullandığımın farkındayım ama Jack'le o köprüyü geçmeye uzaktan yakından bile cesaret edememiştim. Belki de karşılık vermeyeceğinden korktuğum içindir.

Ya da belki de öyle yapacağından korktuğum için.

"Beklemek. Jacqueline'e gerçeği söylemedin mi? Nişanımızın sahte olması hakkında mı?"

"HAYIR. Bunu söylemenin benim sırrım olduğunu düşünmemiştim."

Andrew benden uzaklaştı ve yataktan kalktı. Bekle, bana Jack'in ilişkimizin sahte olduğunu bilmediğini mi söylüyorsun? *Seni yudum* onunla, ama güven fonu hakkında hiçbir fikri yok mu?

Başımı sallıyorum. "Hayır, bana yapamayacağımı söyledin..."

"Tamam, bir yandan kız kardeşimin nişanlım olduğunu düşündüğü biriyle yatması beni çok kırıyor ama diğer yandan çok daha büyük, daha önemli. *el*" Andrew'un kahverengi gözleri yakışıklı yüzünde şokla açılıyor. "Kız kardeşim... o kendini beğenmiş, inatçı bir orospu çocuğu. Ona gerçeği söylemeliydin."

Korku, bağırsaklarımda biriken ter tanecikleri gibi içime akıyor. "Ama para. Butch Fırını. Dedin-"

"Kız kardeşimi seviyor musun?" Andrew

talep ediyor. "E-evet, ben... Sanırım

öyle...?"

Andrew elimi tutmak için uzanıyor. "O zaman temize çıkmamız gerekiyor. *Şu*

anda"

GörünüŖe göre koridorlardan ve merdivenlerden aŖađı koŖmamız, yürümemiz değil, Andrew beni aileye geri sürüklememiz uygun, ama koŖsak bile çok geç kaldık.

Oturma odasına girer girmez, hala el ele, herkes bize bakıyor. Odanın üzerini örten bir sessizlik, ürkütücü *biryanlıŖlık*. Aile tablosunu alıyorum ve anlamaya çalışıyorum. Jack dizüstü bilgisayarını açık, kanepede oturuyor, büyükanneler onu taş heykeller gibi iki yanında tutuyor. Meemaw sangriasını yudumlarırken suçlu görünüyor. Lovey torununa tepeden bakarken öfkeli görünüyor. Dylan kanepenin koluna oturmuş başparmağının etrafındaki deriyi çiğniyor. Katherine birkaç adım ötede halıda volta atıyor ve Alan kanepenin arkasında Jack'ın omzunun üzerinden bilgisayar ekranına bakıyor.

Alan bizi görüyor, birleşik ellerimizi görüyor ve ters ters bakıyor.

Andrew, "Millet, Ellie ve benim söylememiz gereken bir Ŗey var," diye söze başlıyor.

"Neler oluyor?" Andrew başka bir Ŗey söyleyemeden soruyorum. Çünkü bu açık*bir Ŗey*dir-dir.

Jack bana baktı ve yüzü Ŗimdiye kadar gördüğümden farklıydı. Son yirmi dört saat içinde bana gösterdiği sevgi ve Ŗefkatten tamamen yoksun, kilitli, kapalı. Ne olduğunu, neyin deđiŖtiđini anlamak istiyorum ama bence derinlerde, o söylemeden önce bile biliyorum.

Zımpara kağıdına ya da davula hiç benzemeyen bir sesle, "Aileye çizgi romanınızla ilgili haberleri anlattım," diyor. İçi boş, monoton ve kesinlikle yıkıcı. "Biliyorsun," diye tükürdü, "para için niŖan taklidi yapan ve Noel'de bütün bir aileye yalan söyleyen kızla ilgili olan."

Yirmi Yedinci Bölüm

Boğazımın kapanmaya başladığını hissedebiliyorum ama yine de kelimeleri zorlayarak söylüyorum. "Ben... ben açıklayabilirim," diyorum. Odadaki herkes bana bakıyor ama ben sadece Jack'i ve onun inatçı çenesini ve boş ifadesinin soğukluğunu görebiliyorum. "Lütfen açıklamama izin ver."

Yine de bana cevap veren Jack değil. Bu Alan. "Babamın parasının bir kısmını çalmak amacıyla evime nasıl girdiğini açıklayacak mısın?"

"Hiçbir şey çalmaya çalışmıyordum. Andrew kabul etti—"

"Webcomic'in konusu bu mu?" Jack sertçe sorar. "Ailemizi nasıl kandırdığınla ilgili mi? nasıl aldattın*Ben?*"

"Hayır, bu... bu... kurgu."

Jack dizüstü bilgisayarını kapatıyor. "Gördüklerime göre hayat oldukça doğru görünüyor." "Yani, evet... evet..." diye kekeledim. "Hayatım üzerine kurulu ama ben gelmedim."

Burada kimseyi aldatmak için. Kimseyi aldatmak istemedim! Ben sadece... paraya ihtiyacım vardı ve hepinize aşık olmayı beklemiyordum.

Katherine'in kolları göğsünde kavuşturulmuş, ifadesi kapalı bir yumruk gibi. "Sana misafirperverlik gösterdim. Sana kızım gibi davrandım. Ve bu—"

Anne... diye diyor Andrew ama Katherine'in anlamasını sağlaması gereken benim.

"Biliyorum Katherinea.*Biliyorum.*Ne çok üzgünüm. Benim için ne anlama geldiğini anlamıyorsun. Aile bağlarının her anı. Tek istediğim senin gibi bir anne."

Katherine bakışlarını benden ayırdı ve sessizliğinden asla onun gibi bir anneye sahip olmayacağım belli oluyordu.

Lovey'e dönüyorum ama Lovey sadece başını sallıyor ve yavaşça kanepeden kalkıyor. "Ben... sanırım bir esrara ihtiyacım var."

Sonunda sangriasını tutan ve bana acıyan bir bakış atan Meemaw'a dönüyorum. "Dinleyin millet, küçük bir aldatmacaya aşırı tepki vermeyelim," diye denedi Meemaw. "Bütün bu bataklıktan sorumlu olacak biri varsa, o da benim eski kocamın kanosudur. Alınma, Lovey."

"Hiçbiri alınmadı. Çakmağım nerede?"

Meemaw, "Andrew'un evlenmeden miras alamamasını sağlayan Richard'dı," diye devam ediyor. "Zavallı çocuğu fiilen bu duruma zorladı."

Alan annesine döner. "Yani bu doğru mu? Aptal küçük karikatüründe ne diyordu?"

Ve biliyordun anne? Bu şart hakkında?"

Meemaw sabah sangriasından bir yudum alıyor.

"Bu mu *Tümü* doğru mu peki Sam ve Ricky karakterleri hakkında...?" Alan, bakışlarını Andrew ve Dylan arasında ayırdı ve bu soruda, Andrew'a daha sıkı sarılmamı sağlayan bir gizli akım var.

Evet, dedi Andrew, fısıltının gölgesinde. "Hepsi doğru."

Alan patlar. "Dylan'la mı yattın? Bu çatının altında mı?"

"Sizi tam olarak ne üzdü Bay Prescott?" Dylan kanepenin kolundan fırladı. "Neredeyse otuz yaşındaki oğlunuzun seks yapması ya da seks yapması gerçeği *Benimle?*"

Alan, Dylan'a saldırır. "Kendi evimde benimle böyle konuşmaya nasıl cüret edersin? Bu ailenin senin için yaptığı onca şeyden sonra mı?"

"*Senin evin?* diye bağıyor Andrew. "Asla burada değilsin! Asla ama asla bu aileye gelmiyorsun ve hepimiz biliyoruz ki *gerçek* sebep-"

"Bağırmayalım mı lütfen?" Katherine sert bir şekilde araya girer. İki parmağını sol şakağına bastırıyor. "Bütün bunlar bana migren veriyor."

Alan bağırmaya devam ediyor. "Asıl sebep, bir erkeğin yapması gerektiği gibi bu aileyi geçindirmekle meşgul olmam, ki sen de bilirsin ki eğer bir gün-"

Andrew bir kahkaha patlatır. "Beni toplumsal cinsiyet özcülüğünden kurtar. Annemi aldattığın için asla ortalıkta yoksun."

"Andrew," dedi üç kişi aynı anda, sesleri beynim olan kaygı girdabında birbirine karışıyordu. Andrew ve Alan'ı düşünemiyorum, düşünemiyorum

Bu haberin Katherine için ne anlama geldiği hakkında. Tek düşünebildiğim, Jack'in hala kanepede oturması ve sanki onu koruyabilecek başka bir parlak kalkanmış gibi dizüstü bilgisayar tutması.

"Ne? Hepimiz biliyoruz, "Andrew tükürür. "Yirmi üç yaşındaki kız arkadaşı için sahilde bir dairesi var, o yüzden söyle bana baba: bu, bu aileyi tam olarak nasıl sağlıyor?"

Alan, "Burada durup bu şekilde aşağılanmayacağım," dedi ve ardından hızla odadan çıktı. Katherine, bir kadının korkunç gücü gibi doğrulmadan önce yalnızca bir kez sızlandı.

Bak, bunların hiçbirisi Dylan'ın suçu değil. Ya da Ellie'ninki!" diyor Andrew, annesinin bariz migrenini yatıştıracak kadar sessizce. Ellie yatırım amaçlı gayrimenkullerimden birinde çalışıyor. Ondan bunu yapmasını istedim. Ben pratik olarak *yalvardı* ve paraya çok ihtiyacı olduğu için buna uyacağını biliyordum. Bütün bunlar mirası talep edebilmem içindi, bu yüzden kızman gerekiyorsa bana kız.

"Andrew," dedi Lovey alçak, şok olmuş bir sesle, boğazını tutarak. "Neden? Neden ailemizi buna bulaştırdın?"

"Evet neden?" Katherine talep ediyor. "Size yetecek kadar sağlayamıyor muyuz?"

"Para benim için değildi!" Andrew sonunda burnunun kemerini bir saniyeliliğine çimdikleyebilmek için elimi bıraktı. Sonra bir nefes ve son gerçeği serbest bırakır. "Büyükbabamın vasiyetten Jack'e yazdığını öğrendim. İkimize de gitmesi gereken emanet - onu değiştirdi, böylece tek yararlanıcı ben oldum ve parayı talep etmek için evlenmem gerektiğini söyleyen bir şart ekledi. Tüm bunları Jack için yaptım!"

Tüm aile, sessiz öfkesiyle kanepede oturan kadına bakmak için döner. Zaten ona bakıyordum - yüzündeki incinme, hayal kırıklığı ve öfke hatlarını ezberliyordum - bu yüzden Andrew'un açıklamasının herhangi bir şeyi değiştirmesini beklememek gerektiğini zaten biliyorum.

"Benim için?" Jack sanki bu iddianın acımasız ironisini yanlış anlamış gibi yankılanıyor. "Sen *Yalan* bana göre *Benim için?*"

"Evet!" diyor Andrew, ama ahlaki değerleri çoktan kaybettiğini bildiğini söyleyebilirim. İkimiz de öyleyiz ve kollarım uyuşuyor ve göğsüm ağırlaşıyor ve biliyorum

-BEN *Bilmek*- başarısız olmanın nasıl bir his olduğunu. "Açmaya karar

verdiğinizde

Butch Oven, sırtını yaslayabileceğin güvene sahip olduğunu düşündün ve ben de hayallerinin peşinden gitmeye çalışırken iflas etmeni istemedim."

Jack kanepeden yavaşça ve uğursuz bir şekilde kalkar. "Geri dönecek güvenim olduğunu düşünmemiştim" diyor.

Andrew göz kırpmıyor. "Ne demek istiyorsun? Yaptın. İkimiz de yaptık.

Hayır, dedi Jack sertçe, dişlerini gıcırdatarak. "Yapmadım. Üniversiteden ayrıldıktan sonra büyükbabamın beni vasiyetinden çıkardığını bilmediğimi mi sanıyorsun? O orospu çocuğu? Andrew, beni bekleyen para olmadığını biliyordum. BEN Her zaman biliyordu. Bir güvenlik ağım varmış gibi davrandım çünkü hepinizin bana güvenmesini sağlamanın tek yolu buydu. Kendime güvendiğim için fırın işletme kredisi çektim. Ve şu anda tek duyduğum şey Sen bana inanmadı.

"Sana inanıyorum!" diye bağırdı Andrew, kız kardeşine doğru koşarak. "JayJay, sana tamamen inanıyorum! Ancak bir iş kurmak her zaman bir risktir! Biliyorum! Yatırımlarda çalışıyorum! Başarısız olmanı istemedim!"

Ona uzanıyor ve kollarını uzaklaştırıyor.

"İkiniz gerçekten anlamıyorsunuz, değil mi?" Bana da parmağını uzatıyor. "Beni kurtarmaya çalışmana ihtiyacım yoktu, Andrew. Sadece beni desteklemene ihtiyacım vardı. Ve sen de tıpkı babamın yaptığı gibi başarısız olacağımı düşündün."

"Ben-" diye başladı Andrew ama savunmasının geri kalanı gırtlığının arkasında öldü. Çünkü o yaptı ve ben yaptım. İkimiz de her şeyi alt üst ettik.

Hepsi bir yalan mıydı? Lovey hüzünlü bir sesle soruyor. Bana bakıyor.

"Hayır," diyorum, şimdi daha çok ağlıyorum, oturma odasının ortasında, ön tarafta ağlıyorum.

tüm ailenin. "Hayır, sadece nişanımız bir yalandı. Geri kalan her şey -kim olduğum ve hepinize ne kadar aşık olduğum- tüm gerçek bu. Bu ailenin bir parçası olmayı çok sevdim!"

"Ne kadar?" Jack sessiz odaya sorar. Doğrudan bana bakıyor, içimi yakıyor.

"Ne demek istiyorsun?" Bildiğim halde soruyorum.

"İnternet çizgi romanının o kısmına gelmedim ama tüm bunların senin için ne kadar değerli olduğunu bilmek istiyorum. Ne kadar?"

Başımı eğiyorum. "İki yüz bin dolar."

Jack, dünden beri giydiği çizmelerini giydi ve hızla odadan çıktı.

"Beklemek! Jack!" Evden, arka kapıdan, karın içine kadar onu takip ederek arkasından bağırdım. Jack!*Lütfen!*"

Verandadan birkaç adım ötede olduğu yerde durdu ve ateş gibi, beni küle çevirmek isteyen gözlerle bana baktı. "Sennumara *yapmak* onun nişanlısı olmak," diyor, öyleymiş gibi. Sanki bu bizim sonumuzmuş gibi.

"Bilmiyordum!" Nefesim kesildi. "Andrew'un planına uymayı kabul ettiğimde senin onun kardeşi olduğunu bilmemin hiçbir yolu yoktu ve sonra buradaydım ve..."

"Ve ne? *Ne?* Beni gördüğün anda bana lanet olası gerçeği söylememek için bahanen ne?"

"Doğru şeyi yaptığımı sanıyordum."

"*Nasıl?* Bunu nasıl düşünebilirsin?"

Bilmiyorum. Açıkçası bilmiyorum. "Üzgünüm. Ben çok üzgünüm. Üzgün olmaktan asla vazgeçmeyeceğim."

"Bütün hafta kendimi ne kadar suçlu hissettiğim hakkında bir fikrin var mı?" Ağlıyor. Jack benim yüzümden karda ağlıyor. Jack, "Kardeşimle birlikte olduğun halde seni istiyor olmam gerçeği," diye tersledi beni. "Seninle flört etmekten kendimi alamamış olmam, sana dokunmak için bahaneler bulmamı engelleyemedi. Seni ökseotunun altında öpmek için çok çaresiz olduğum gerçeği. Ben çok *sinirli* kardeşime böyle ihanet ettiğim için kendime kızıyorum ve bunca zaman boyunca onunla olan ilişkinin sahte olduğu ortaya çıktı. Korkunç bir insan olduğuma inanmama izin verdin!"

"Çok üzgünüm!" Önünde dizlerimin üzerine çöktüm çünkü başka ne yapacağımı bilmiyordum. "Sana gerçeği söyleyecektim!"

"Ne zaman? Sana Claire hakkındaki gerçeği söylediğimde bana yalan söylemeye devam etme seçimini yaptın. Ve sana barda Andrew'la olan ilişkini doğrudan sorduğumda bana yalan söylemeye devam etme seçimini yaptın. Andrew ve Dylan'ı birlikte gördüğümüzde, bana yalan söylemeye devam etme seçimini yaptın!" Öne eğildi, bu yüzden bir öfke ve incinme kasırgası gibi üzerime geliyor. "Ve seks yaptığımızda, sen de o seçimi yaptın. Ve ne için? Para için?" "Anlamak zorundasın! Öyle değil *sadece para* Benim için!" Şimdi çılgına dönmüş durumdayım, ona bağıyor, titriyor, keşke ona uzanabilseydim.

Meteliksizim, Jack.

Tamamen meteliksizim ve annemi maddi olarak destekliyorum ve kiram artıyordu ve—"

"Saçmalık," diye araya girdi Jack. "Bu bahane lanet olasısaçmalık. Para yüzünden gerçeği benden saklamadın."

"Ben... ben yaptım!"

"Yapmadın," diyor Jack. Gözyaşları durdu ve ben onun kapaklardan kendi yüzüne inmesini, yarasını sarmasını, taşa dönüşmesini izliyorum. "Bana yalan söyledin çünkü her zaman bir ayağın dışarıdaydı, işlerin dağılmasını bekliyordun. Bu haftadan önce neden bu kadar mutsuz olduğunu hiç merak ettin mi Ellie?"

Ellie, Elle değil.

"Çünkü kendini mutsuz ediyorsun! Sen kendini gerçekleştiren bir kehanetsin!*Sürekli Emmek*, görünüşe göre dediğin gibi, yalnızca kalıcı olmasını beklediğin için kalıcı!" Bana tekrar parmağını salladı. "Başarısız oluyorsun, çünkü çoktan başardığını sanıyorsun! Ve bir zamanlar bunun yüzünden kalbimi kırdın ve şimdi onun yüzünden yine kalbimi kırıyorsun. Geri kalan her şey için seni affedebilirim..." Etrafını, soğuk havayı, beyaz karı ve Airstream ile ev arasındaki mesafeyi işaret ediyor. "Yalan söylediğin için muhtemelen seni affedebilirim ama başarısız olacağımızı varsaydığın için seni affedemem."

İçimden bir hıçkırık kopuyor ama buna hakkım olmadığını biliyorum. Şu anda sadece birimiz incinecek ve o ben değilim.

Jack, çok yüksek, zımpara kağıdı gibi sesiyle, "Biliyor musun, asıl ironi şu ki," diyor, "bir ilişkide fiziksel yakınlığa sahip olmak için güvene ihtiyacın var, ama sen benim güvenimi akla gelebilecek her şekilde çiğnedin."

Karda botlarını giyiyor ve Airstream'e doğru ilerliyor.

Bu sefer Jack Kim-Prescott'un eşyalarımın bir çekmecesini tutmayacağını biliyorum.

Yirmi Sekizinci Bölüm

25 Aralık 2022 Pazar

Kendimi burada, bu dairede bulduğuma şaşırmamalıyım. Bu yeraltı cehenneminden kurtulduğuma gerçekten inanmış mıydım? Bir pencerenin dışındaki çöp bidonundan içeri sızan eski çöp kokusundan kurtulmayı hak ettiğimi mi? Burası - huysuz halısı ve tavandaki su lekesi ile Ted Cruz'un yüzünün belirgin şekli - *Bıhak* ettiğim şey. Ait olduğum yer burası.

Meredith, "Kendine acıma kapasiten gerçekten olağanüstü," diye yanıtlıyor. Mere buzdolabından kafasını çıkarıp bana ters ters bakana kadar bu monologu yüksek sesle söylediğimin tamamen farkında değilim. "Peki sen *kesinlikle* legitmeliydi. Burası, depresyonun fiziksel somutlaşmış halidir."

Buzdolabımı temizlerken sarı lastik eldivenler giyiyor. Beynim onun burada, benimle Portland'da olduğunu hâlâ tam olarak algılamadı. Jack benden uzaklaştığı anda onu Airstream'in dışındaki karda ağlayarak aradığımda ve bana kredi kartıyla aynı gün için uçak bileti aldığını söylediğinde ciddi olduğunu. Meemaw - her şeyden sonra varlığımı kabul etmeye istekli tek Kim-Prescott - beni şehre geri götürdü ve bu sabah Meredith'i mümkün olan en iyi Noel hediyesi gibi önümde buldum.

Yine de daireme bir bakınca, Meredith kırgınlığımı teselli etmekle daha az ilgileniyor gibiydi ve OSHA ihlali olduğunu iddia ettiği şeye çamaşır suyu sürmekle daha çok ilgileniyor gibiydi.

"Bunun farkında olduğundan emin değilim," dedi Meredith mutfaktan çıkıp bacaklarımın üstüne çökerken, çünkü ben tüm şiltenin üzerinde kederli bir şekilde yattığım sürece oturacak başka yer yok, "ama senin dairen bu büyümlü mekanizmayla donatılmıştı, depresyon ve benzin istasyonu suşisi gibi kokan içine girip papatyalar kadar taze kokan dışarı çıkabileceğin."

"Duş alamıyorum," diyorum ama bu iki kelime bile boğazımı tırmalayan bıçaklar gibi. "Çok üzgün."

Meredith, yüzümün kesintisiz bir görüntüsünü elde etmek için yorganın kenarını geri çekiyor. "En azından bu kıyafetleri değiştirebilirsin."

Nedense, çünkü kıyafetlerimi çıkarma düşüncesi sonunda her şeyin bittiğini kabul etmek gibi geliyor. Bunlar Jack'le kayak yaparken giydiğim giysiler, bunlar Singh'lerin kulübesinde çıkardığım giysiler, birlikte bisküvi ve sos yedikten sonra tekrar giydiğim giysiler. Yeni bir gözyaşı dalgası, onları yıkamayı düşündüğümde beni alt etmekle tehdit ediyor. Aklımda, onun gibi kokuyorlar.

"Ellie, hadi." Beni yukarı kaldırmaya çalışıyor. "Bu şiltede ağlayabildiğin kadar duşta da ağlayabilirsin. Daha kolay, gerçekten, çünkü su hepsini alıp götürecektir."

"Sadece, ben... ben yapamam." Kelimelerle boğuluyorum, boğazımdaki bıçaklarla boğuluyorum, son yirmi dört saat içinde geçen her saniye boğuluyorum. "Her şeyi mahvettim."

"Evet." Meredith heceyi uzatır. "Bir nevi yaptın."

"Tanrım, Meredith!" Kullanılmış Kleenex yuvamda doğruldum ve kan beynime hücum etti. "Benimle aynı fikirde olmana izin yok! Para için sahte bir ilişki kurmanın kolay olacağını söyleyen sendin!"

"Yaptım," diye kabul ediyor. "Ama sana yapmanı da söylediğime inanıyorum.*durmak* Jack ile işler karmaşıklaştığında Andrew ile sahte flört etmek.

Yorganı kafama geri atıyorum. "BEN*Asla*Sen olmasaydın, Andrew'un planına uyardı!"

"Hatalarından ders aldığını ve bir yetişkin gibi seçimlerine sahip çıktığını görmek güzel."

Elbette haklı. O her zaman öyledir. Ama ıstırap içimde o kadar büyük, o kadar zayıflatıcı ki, suçu başka bir yere atmak için can atıyorum. "Bu kadar epik bir şekilde başarısız olduğuma inanamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Beklemek." Meredith tüm vücudunu benimkinin üzerine attı. "Başarısızlığın herhangi bir şeyle ne ilgisi var?"

Gözlerimi sımsıkı kapattım ve Jack'in karda bana bağırıldığını hayal etmemeye çalıştım.*Sen kendini gerçekleştiren bir kehanetsin.* Battaniyelerimin içinden, "Andrew'un sahte nişanlısı olmakta başarısız oldum," dedim. "Parayı almakta başarısız oldum. Jack konusunda başarısız oldum. Katherine'i kaybettim ve büyükanneler..."

“Bunlardan herhangi birinin nasıl başarısızlık olduğunu görmek için mücadele ediyorum. Kesinlikle, ama başarısızlık değil.”

"Yapmazsın," diye çıkıştım ona. "Hayatında hiçbir şeyde başarısız olmadın!"

Meredith battaniyeyi tekrar yırtıyor. "Bu fikre nereden kapıldın? Herkes başarısız!"

“Yapma! Kendine bak! Noel'deyiz, son dakikada bir kırmızı gözle ülke çapında uçtunuz ve çalışma notlarınız *Hala* evimin her yerinde.” Halihazırda boşaltmış olduğu sarı not defterleri ve ders kitaplarını çılgınca işaret ediyorum.

"Evet, ders çalışıyorum!" bana bağıyor. “Çünkü baro sınavında başarısız oldum!”

Alaycı bir şekilde öksürüyorum. “Barda başarısız olmadın. Henüz almadın. Sınav şubatta.”

Meredith, "Temmuzda almıştım," diye düzeltiyor. "Sana söylemeden aldım ve başarısız oldum."

En yakın arkadaşımın kızarmış yüzüne bakıyorum. “Sen... sen *Ne?* Beklemek. Neden?”

Meredith yavaş, kasıtlı bir nefes alıyor, kırmızı buklelerini başının üstünde bir yığın halinde topluyor ve bileğindeki lastik tokayı kullanarak onları yerinde tutuyor. Yüzü savunmasız, açıkta görünüyor.

"Meredith, neden bana söylemeden barı aldın?"

"Açıkkası?" İç çekti. "Çünkü başarısızlıkla ilgili gerçekten zehirli fikirlerin var ve ben ilk seferinde başarısız olursam nasıl tepki vereceğin konusunda endişelendim ki bu büyük olasılıkla, çünkü pek çok insan barda başarısız oluyor. Ve yaptım."

"Ben... sen..." Cevap verme girişimimde tökezledim. En iyi arkadaşım, tüm kalbimle sevdiğim, her gün konuştuğum bu kişinin bu büyük yaşam olayını yaşaması ve bana anlatamayacakmış gibi hissetmesi....

“Ve devam ettiğim sürece barda bir veya iki kez başarısız olmam gerçekten önemli değil. Avukat olduğumda, bu rüyayı nasıl gerçekleştirdiğim umurumda olmayacak ama Ellie

Uğruna çok çalıştığınız bu rüyayı gördünüz ve bir aksilik yaşadınız ve sadece *çalışmak*”

neden herkes *Her zaman* Laika hakkında her şeyi yapmak? “Bırakmadım. Kovuldum," diye tartıştım, Singh'lerin kulübesinde Jack'le yaptığımız o

konusmayı düşünmemeye çalışarak. Sapmayı reddettiğim nevrotik bir şekilde hazırlanmış on yıllık bir planım vardı. Ve işler zorlaştığında, planı değiştirmekle baş edemedim. Ben de onun yerine vazgeçtim. Laika'dan kovuldum ve sanattan tamamen uzaklaştım. Belki çünkü

çoğu şey hayatımdan çıkıp gitmişti ve belki de ilk giden ben olmak istediğim için.

Meredith'in benden sakladığı bu sırrın ağırlığı beni etkiliyor. "Kahretsin," diye mırıldandım, yaşlar gözlerimin arkasında birikiyordu. "Senin için berbat bir arkadaş oldum."

Meredith, özellikle acınası olduğum zamanlarda kullandığı, avukat olmayan sesiyle, "Korkunç bir arkadaş olmadın," diye beni rahatlattı. "Hepimizin ihtiyaç duyma ve verme dönemleri vardır."

"Ama o kadar uzun süredir ihtiyacım olan bir dönemdeyim ki, gerçekten büyük ve önemli bir şeyle bana gelemeyecekmişsiniz gibi hissettiniz. Senin en iyi arkadaşın olma konusunda korkunç bir şekilde başarısız oldum."

"İsa!" Meredith öfke ve hüsrana dönerek patlar. "Dinliyor musun*hiç*? Arkadaşlıkta başarısız olamazsın! Ve başarısızlık—*gerçek*başarısızlık - hayatın bir parçasıdır. Birinci yılın hesap öncesi güz döneminde D-artı aldığım zamanı hatırlıyor musun? Meredith yavaşça soruyor. "Ve profesör bana D-artı verdiğini çünkü benim için üzüldüğünü ve bana F vermek istemediğini söyledi, öyle mi?"

Açıkçası bunu hiç hatırlamıyorum. Aldatan erkek arkadaşının D artı alması üzerine şampuan şişesine çamaşır suyu döken cesur, kendine güvenen bir kızın hayal bile edemiyorum. Ve kimsenin onun için üzüldüğünü hayal edemiyorum.

"Ve önemli değil," diye devam etti Meredith, "çünkü hiçbir zaman kalkülüs kullanmaya ihtiyaç duymadım."

hala ağlıyorum. Meredith hâlâ üzerimde ağırlıklı bir battaniye gibi örtülü. Ve anlıyorum, Ellie, dedi Meredith, yine nazik ve ikna edici bir sesle. "Bok yığını

olan ebeveynlerin var. Linds ve Jed berbat ve mükemmel olmanın ve asla başarısız olmamanın onlar olmaktan kaçınmanın tek yolu olduğunu düşündün.

Ama travmanız başınıza gelen bir şeydir; kim olduğun değil. konuşma zamanı-tüm hayatınızı kontrol etmeyi bırakabilmesi için yolunuza çıkan terapi.

Burnumdan bir kahkaha atıyorum ve onunla birlikte küçük bir sümük de çıkıyor. Meredith bir mendile uzanıp sümüğümü sildi ve bu aşk değilse, ne olduğundan emin değilim. Jed ve Linds seni sevmiyor, dedi Meredith açık açık, duygusal dizlerimden sözümü keserek. "Ama bu, sevgiyi hak etmek için mükemmel olman gerektiği anlamına gelmez."

Mesele şu ki, her zaman beni her şeyin üzerinde seçecek birini hayal ederdim. Elbette o rüyada romantizm vardı. birini istedim

tüm kusurlarımı gören ve hala eğilip bana güzel olduğumu söyleyen. Herkesin içinde elimi tutacak ve geri kalanımı özel olarak tutacak birini, yatağında sıcak bir vücut, hayatımda sürekli bir varlık istedim.

Tüm dağınıklığımı görecektir birini istedim - tüm duygularımı ve mükemmeliyetçiliğimi ve kontrol etme arzumu ve kalbimin şeklini ve hayallerimin acısını, vahşi, kusurlu *açlık* benden ve beni tok hissetmekten alıkoyan korku - ve çıldırmayacak ya da kapatılmayacak. Nasılsa beni öpecek biri.

Yani evet. Romantik bir yanılsamaydı. Ama el üstünde tutulma arzusunun altında, sevilme arzusun her zaman var olan uğultusu vardı. *seçilmiş*. Beni ailesi olarak seçecek birini istedim. Her tatilini benimle geçirmek isteyen birinin bir yerlerde olduğuna inandım. Her düet için beni partneri olarak seçen kişi, ne söyleyeceğimi her zaman önemseyen, beni kanepeden kaldırıp dünyaya sokan kişi. Önce benimle güven ve bağ kuracak kadar sabırlı kişi; Ne zaman incindiğimi fark eden ve yine de beni sevmenin bedelini asla hesaplamayan kişi. Tüm kinizmime rağmen, ben *vardı* kişinin var olduğuna inanmak

Ve geçen Noel kar büyüsünün onu bana teslim ettiğini sandım. Ve ben Claire'i Airstream'in önünde dururken görünce, bunu inancımın çocukça ve safça olduğunun kanıtı olarak kabul ettim. Kendi ailem beni etrafta kalacak kadar sevmemişti. Neden başka birinin yapacağını düşündüm?

"Beni sevilmez olduğuma inandırdıkları için ailemi suçlayamayacağıma emin misin?"

Mere, "Söylediğimin tam tersi," dedi. "Hayatınızda sizi zaten seven insanlar var. Bir uçak biletine bin dolar harcayanlar *Noel arifesi*, bu arada," diye çıkıştı. Çünkü Meredith—Meredith beni, her şeyi tamamen mahvettiğimde bile yanımda kalacak kadar seviyor.

Meredith, "İnsanların kusurlarınızı görmesine izin vermemek başarısızlık değildir" diyor. "Bu güvenlik açığı."

Tekrar homurdanıyorum. "Brüt."

Meredith kahkahalarla patladı. Nefes almakta zorlanan bir Fransız buldozerin sesi gibi muhteşem, havlayan bir kahkaha ve bu benim bile gülmeye başlamama neden oluyor.

her şey tam ve boktan olmasına rağmen. Jack'i kaybettim, parayı da kaybettim ve şu anda sahip olduğum tek şey bu berbat daire.

Aslında, bir hafta içinde bu daireden çıkarılacağım.

Ellie. Mere uzanıp yanağıma dokunuyor. "Başarısızlık korkunuzun sizi insanları içeri almaktan alıkoymasına izin vermeyi bırakmalısınız."

"Bu ne-"

Onunla tartışmaya, Jack'i iki kez kaybetmeme neden olan şeyin başarısızlık korkum olmadığını söylemeye hazırdım. Hariç...

Belki de öyleydi. Jack, başarısız olacağımıza ikna olduğum için ona parayla ilgili gerçeği söylemediğimi söyledi ve belki de haklıydı. Tam olarak bir yıl önce, o bana Claire'i açıklama şansı bulamadan Jack's Airstream'den kaçtım.

Ama bir açıklamaya ihtiyacım yoktu. Claire zaten şüphelendiğim şeyi doğruladı: Jack ve benim asla dayanmamız gerekmiyordu. Birlikte mükemmel bir günden fazla bir şey yaşayamayacağımıza kendimi ikna etmişim çünkü her şey mükemmel olmaktan çıktığında aramızda olabileceklerden korkuyordum. Karlar eridikten sonra Jack'in beni seçebileceği bir dünya hayal edemiyordum.

Claire geldi ve Jack beni terk etmeden gitmem için bana bir sebep verdi. Ve amirim zaten başarısız olduğumu hissettiğimde beni Laika'dan kovdu. Ve Jack'e parayla ilgili gerçeği söylemedim çünkü Butch Oven'ın daha açılmadan bozulacağını varsaydım. Ona nişanla ilgili gerçeği söylemedim çünkü *Biz* başarısız olur. Kendini gerçekleştiren lanet olası bir kehanet gibi.

"Ben çok lanet oldum *korkmuş* diyorum yüksek sesle.

"Evet," dedi Meredith başını kısa bir şekilde sallayarak. Kaburgalarımı biraz eziyor ama bu, dünyanın tamamen parçalanmadığını hissetmeme yardımcı oluyor.

"Korkunun tüm hayatımı yönetmesine izin verdim." Derin bir nefes alıp ciğerlerimde tutmaya, içimdeki ağrıyan deliğe bastırmaya çalışıyorum. Başkasının dolduramayacağı boşluk; sadece benim tarafımdan doldurulabilir. "Artık korkunun beni kontrol etmesine izin vermek istemiyorum."

"İyi paket servis."

Meredith'i ittim. Jack'in karda bana bağırdığını düşünüyorum. Belimi bırakmayı reddeden Airstream'deki Jack'i düşünüyorum. "Ama ben... bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum."

Meredith bana bakıyor. "Duş alarak başlayabilirsin."

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

26 Aralık 2022 Pazartesi

"Burada ayda sekiz yüze bir yatak odası artı Killingsworth diye bir yerde kamu hizmetleri var, ama burada su tabelalarının kullanılamayacağı yazıyor." Meredith dizüstü bilgisayarının ekranındaki Craigslist reklamına gözlerini kısarak baktı ve öfkeyle onu hemen aramızdaki şilteye fırlattı. "Bu, etik olmayan bir kiralama uygulaması ve bu ahenk arayan pislikler, şu anda özellikle ihtilaflı hissetmiyorum, şanslılar."

"Yalnızca," diyorum, uygun konut durumlarının çok kısa bir listesini oluşturduğu sarı not defterine bakarak. İki yerden oluşan bir listedir. *İki*. "Greg'den beni Roastlandia'ya geri götürmesini istemeliyim."

"Yapmayacaksın ve yapmayacaksın ve bu tartışmayı bir daha yapmayacağız."

Elimi laptop ekranına doğru salladım. "Bir Balık burcuna kiralasalar bile, ayda sekiz yüz artı kamu hizmetlerine gücüm yetmez. göze alamamakşam yemeği. Kabul edelim: Andrew'un parası olmadan bir iş bulmam gerekiyor ve en kolay Roastlandia'ya dönmek."

Meredith başını o kadar şiddetle sallıyor ki kalem topuzundan fırlıyor ve kırmızı bukleler her yere dökülüyor. "Hareket etmeye çalışıyoruz *ileri*. Roastlandia geriye doğru dev bir adım."

"İleri gidiyorum. duş aldım Gerçek bir sütyen giydim. Sırayla nemli saçlarımı ve tamamen destekli göğüslerimi işaret ediyorum. "İlerleme kaydediliyor."

Meredith, Jack'i kaybettiğim için kendi pisliğim içinde sızlanmam, ağlamam ve aylıklık etmem için tek bir gün izin verdi. Sonra, bu sabah tam bir problem çözme moduna girdi ve ben bu kâbus gibi apartman dairesinden kovulmadan önce kendimi yıkamayı ve yeni yaşam düzenlemeleri araştırmayı kabul edene kadar baldırlarımı tekmeledi. Ve yanlış yaptığım her şey üzerinde durmak yerine ileriye doğru yola odaklanmak iyi hissettiriyor. Kim-Prescott'ların hâlâ kabinde olup olmadığını, Andrew ve Dylan'ın birlikte olup olmadığını, Jack'in iyi olup olmadığını, onun alüminyum kabuğunun daha derinlerine çekilmesine neden olup olmadığımı merak etmek yerine...

"Bak, eski kalıplarına düşüp Roastlandia'ya dönmek en kolayı olur mu?" diye sordu Meredith avukat sesiyle. "Evet elbette. Ama olur muyduen sağlıklı? Özellikle bir yayıncıdan yanıtlanmayı bekleyen bir e-posta olduğunda....?"

Şiltenin ucundaki cenin pozisyonuna kıvrılmaya başladım, sonra kendimi tuttum. Fetal değilim. "Ben... bu... alakası yok. paraya ihtiyacım var.Şimdi"

"Ama senvardire-postayı cevaplayacak, değil mi?"

Ben... ben bilmiyorum Mere, dedim ona dürüstçe çünkü ilerlemenin bir parçası da her zaman dürüst olmaktır. Zor olduğunda bile. "Beni ve Andrew'u kelimenin tam anlamıyla geride bırakan çizgi romanı tüm ailesine yayınlamak istiyor ve yazmayı nasıl bitireceğimi bilmiyorum.aranjman, bırakın dünyayla paylaşmayı. Ve..."Zor olduğunda bile. "Drawn2, sadece kendim için sanat yapabileceğim tek yerdi. Mükemmel olmak zorunda olmadığım, sadece devam etmekte olan dağınık bir çalışma olabileceğim tek yerdi. Ya bu çizgi romanları çizgi romana dönüştürmek duygusal olarak kaldırılabileceğimden daha fazlaysa? Ya yanlış nedenlerle yaptığım bir animasyon gibi olursa? Ya tekrar mükemmeliyetçi bir canavar olursam? Ya başlarsam...ondan nefret etmek?"

Meredith dilini şaklattı. "Bana başarısızlığa hazırlanıyormuşsun gibi geldi tekrar olmadan önce.

Telefonum önümdeki sehpanın üzerinde titremeye başlamadan önce bununla oturacak vaktim yok. Kalbim umutla göğsüme çarpıyor, çünkü belki,Belki, bu o. Öyle değil.

"Merhaba
anne."

"Nişanının iptal edilmesiyle ilgili bu nedir?" annem selam vermeden ya da numara yapmadan talep ediyor, sadece kulağımda onaylamayan bir pterodaktil çığlığı.

"Bunu nasıl duydun?"

"Instagramında var! Onunla bir fotoğrafıbaşkasıve ikinizin işleri "dostane şartlarla" nasıl bitirdiğiniz hakkında bir açıklama?" Şiltenin üzerinden Meredith'e bir bakış attım ama Linds o kadar yüksek sesle bağırıyordu ki Meredith çoktan dizüstü bilgisayarında Andrew'un Instagram'ını açmaya başlamıştı. Tam orada, kusursuz bir şekilde seçilmiş ızgarasının en üstünde, onun ve Dylan'ın masanın altında yan yana otururken çekilmiş bir fotoğrafı var.

dağınık Noel ağacını birlikte süslediler. Onları bir arada görünce göğsümde kısa bir sevinç baloncuğu hissediyorum. En azından birileri mutlu sona ulaştı.

Ben dikkatimi tekrar ona çevirdiğimde Linds'in sesi oldukça sinirli ve hafif sarhoştı. "Seni başkası için mi terk etti?"

"Evet," diye içini çektim, bunun ötesini açıklamaya gücüm yok ve isteksizdim.

"Ne yaptın?" Linds talep ediyor. "Bunu nasıl mahvettin?" "Ben... ben yapmadım," diyorum. "Başkasına aşıkı."

"Onu geri getir!" annem kulağıma bağırıyor. "Onu geri getirmelisin! O mükemmeldi! O öyleydi*zengin*! Onunla aranı düzeltmelisin!"

"Düzeltilecek bir şey yok."

"Ona hamile olduğunu söyle! Bu daha önce benim için çalıştı.

Bulantı midemi ele geçiriyor. "Bunu yapmayacağım anne." Şiltenin diğer tarafında, Meredith boğucu bir hareket pantomimi yapıyor.

"Daha sonrad*ilenmek*. Seni geri alması için yalvar! Ne gerekiyorsa yap. Asla Andrew gibi bir adamdan daha iyisini yapamayacaksın.

Burnumu kısırdım, gözlerimi kapattım ve bu sözleri bana annem söylememiş gibi davranmaya çalıştım. "Ben senin kızınım," diye ciyakladım telefona. "Beni sevmeyen bir adamdan daha iyisini hak ettiğimi düşünmen gerekmez mi?"

"Saf olma, Elena."

"Ve dün Noel'di." Linds, ışıtilebilir bir kafa karışıklığı sesi çıkarır. "Noel'di," diye açıklığa kavuşturuyorum, "ve beni aramadın."

"Ben..." Boğazını temizledi. "Seni rahatsız etmek istemedim aşkım. Andrew'un ailesiyle birlikte olduğunu sanıyordum.

"Oldu*Noel*. Annemden bir telefon almak beni rahatsız etmezdi.

"Eminim baban da aramamıştır," diye çıkıştı.

"HAYIR." Tekrar iç çekiyorum. "Yapmadı. Ama asıl mesele bu değil. "Beni de arayabilirdin, biliyorsun. Bu her iki yönde de işe yarar."

"Yapabilirdim," diye kabul ediyorum. Meredith saldırmaya hazır görünüyor, özür dilemeye cüret edersem telefonu elimden almaya hazır. Ama annemden özür dilemeyeceğim. "Ama ben çocuğum ve sen ebeveynsin ve arasaydın çok iyi olurdu."

"Şimdi arıyorum, değil mi?"

"Sen," diyorum sakince. "Ama para için arıyorsan, sana artık para göndermeyeceğimi söylemeliyim."

Meredith şilteden atlar ve havaya muzaffer bir yumruk indirir.

"Sevgilim-"

İleri, Bence.Geri değil. Katherine ve karmaşık programını düşünerek, "Artık bu mevcut ilişki dinamiğiyle ilgilenmiyorum," diyorum. Meredith'i ve onu buraya getiren bin dolarlık uçak biletini düşünüyorum. Yanlış yönlendirilmiş olsa bile kız kardeşi için her şeyden vazgeçen Andrew'u düşünmek. "Gerçek bir anne-kız ilişkisine sahip olmakla ilgilendiğinize karar verirsiniz, bunun üzerinde birlikte çalışmayı çok isterim. Ama ne zaman paraya ihtiyacın olursa beni arayacaksan, o zaman cevap vermeyi bırakacağım.

Meredith'in oturma odamın ortasındaki zafer dansı ilginç bir dönmeye bürünüyor ve ben...

Arama kesiliyor. Telefonumun ekranı kararıyor. Bir hata olmalı diye düşünerek bir an boş boş ona baktım. Arama kesildi. Geri arayacak. Annem hemen geri arayacak. Özür dileyecek, dinleyecek,*denemek.*

Meredith pelvik itişini durdurur. "Bekle, ne oldu?" Telefonu kapattı, dedim kayıtsızca telefonuma bakarken.

Arama düşmedi. Yeni sınırlar koyuyorum ve annem onları takip etmekle ilgilenmiyor.

"Kahretsin." Meredith söndürür. "Bir yumurta bağışçısı için o zavallı bahane. İyi misin? Nasıl hissediyorsun?"

"Hissediyorum..."

*NasılYapmak*Hissediyorum? Annemi yeni kaybettim. Beş dakikalık bir telefon görüşmesinde, sahip olduğum tek aile üyesini kaybettim, o köprüyü yaktım ve şimdi kalbimde sadece bir yanık izi var. Jack'i ve diğer Kim-Prescott'ları kaybettiğimde karda olduğu gibi keder duygularının üzerime hakim olmasını bekliyorum.

"Hissediyorum...*rahatlamak*diyorum sonunda. Dürüst, zor olsa bile. Annem berbat, değil mi?

"Savaş suçluları ya da Cumhuriyet senatörleri gibi olmayan rezil insanlar arasında en berbatı annen yalıyor."

Şilteden fırlıyorum. Uzuvarımda bir uğultu var ama bu panik ya da endişe değil. Bu başka bir şey. Bir şey *daha iyi*. "Hissediyorum...*iyi*"

"Evet, lanet olsun." Meredith tekrar havaya yumruk atıyor. "Linds'e onu nereye sokabileceğini sen söyledin!"

"Evet!" Diyorum. İleri, geri değil. "*Evet!*"

"Bu bir kutlama dans partisi gerektiriyor!" Meredith telefonuna uzanıp Spotify uygulamasını açarken bağıyor. Her nasılsa, Meredith'in Bar Study çalma listesinde olabilecek tüm şarkılardan - Bach and the Beatles *vebu kadar* Billy Joel - sıradaki Celine Dion'un "Hepsi Bana Geri Dönüyor" versiyonu. Ve hemen gözyaşlarına boğuldum.

"Bok. Kahretsin. Ellie, neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum," diyorum gözyaşlarımı bir kenara itmeye çalışırken ama o kadar hızlı geliyorlar ki ben daha çok ıslaklığı itiyorum, ta ki yüz yıkama reklamındaymışım gibi görünene kadar.

"Yüzünü görebiliyorum. Hıçkırıyorsun." Dairemin kapı zili çalıyor ve Meredith ön kapıma doğru üç metre sendelerken geçici olarak dikkatini ağlama şenliğimden uzaklaştırıyor. Kapıyı açtığında, ev sahibimin bana yaklaşan kira artışını hatırlatmasını bekliyorum. Bunun yerine Ari Ocampo, gökkuşağı renkli bir parka ve bir çift baldıra kadar uzanan beyaz plise çizme giymiş, elinde Roastlandia'dan bir hamur işi torbasıyla verandamda duruyor.

"Ellie!" diyor, davetsizce içeri girerek. "Andrew'in Instagram gönderisini gördüm ve hemen geldim. Sana biraz glutensiz kepekli kek getirdim.

Meredith, "Kalbi kırılmış, kabız değil," diyor. Ari

ona bakıyor. "Ve sen kimsin?"

Meredith haklı olarak hakarete uğramış görünüyor. Meredith. Ellie'nin en iyi arkadaşı. Sen kimsin?"

Ari, "Ben Ellie'nin diğer en iyi arkadaşım," diye yanıtlıyor. "Benim öyle olduğumu iddia etmeyebilir ama yanılıyor."

*Ellie*hala odanın ortasında duruyor, gözyaşları yüzünden aşağı akıyor. "Birisi bu şarkıyı kapatabilir mi lütfen?" Boğazımdaki mukus baloncuğuyla idare ediyorum. Bir gün bana tahammül edebilen tek insanların önünde çirkin ağlamayı bırakacağım ama o gün bugün değil.

Meredith şarkıyı kapatıyor ve Ari bana kek torbasını veriyor. "Seni aldattı mı? O yakışıklı, Gucci giyen orospu çocuğu."

"Andrew için kalbim kırılmadı." Dudaklarım titriyor. "Kalbim kırıldı *kriko*"

Ari, Meredith'e sorgulayıcı bir bakış atar. Meredith, "Andrew ve Ellie'nin ilişkisi sahteydi, mirasına erişebilmek için evleniyorlar ve Ellie kız kardeşine aşık," diye açıklıyor Meredith, mümkün olan en kısa ve duygusuz şekilde.

Ari, kredisine göre, bu entrika dönüşünden çekinmiyor bile. Ah, Ellie, çok üzgünüm. Ayrıca-" Etrafına bakınıyor. "Adresini Greg'den aldım ve bazı sorularım var."

"Evet, biliyorum," diye homurdandım. "Korkunç bir kulübede yaşıyorum."

"Bu daireden tahliye edileceğini sanıyordum?" "Ben. Henüz yaşayacak yeni bir yer bulamadım."

"Mükemmel!" Ari kendini şilteye attı ve ısıtma yastığımla ağırlıklı battaniyemin arasında kendini evinde gibi hissetti.

"Bu nasıl mükemmel?" Avukat-Meredith dik dik bakarak sorar. Ari, "Ellie gelip benimle yaşayacak," diye yanıtlıyor.

"Ben?" Sümüğümü koluma siliyorum. "Dört kişiyle birlikte yaşamıyor musunuz?" Başını sallıyor. "Evet, ama büyük bir ev."

"Fazladan... bir dolapla mı?" diye sordum, ilk teklifini hatırlayarak. Teklif, peçete kontratının olduğu geceyi ciddi olarak düşünemeyecek kadar kendime acımayla doluydu.

"Kesinlikle dolaba bitişik ama küçük bir penceresi var. Ve yatak odası olmadığı için senden çok fazla kira almazdık. Ama merak etmeyin, aşağıda tonlarca ortak alan var ve ev arkadaşlarından biri, Ruby, onlar bir medyum ve banyoyu temizleme karşılığında bedava tarot falı yapıyorlar. Ve bence Winslow'u seveceksin - o benim gibi trans ve senin gibi bir sanatçı, bu yüzden umarım oturma odasında her zaman tuvaleri olması umrunda olmaz. 'Erkek Eşcinselleri Geri Kazanmak' serisinin bir parçası olarak çoğunlukla çıplak erkekleri resmediyor.... Yaşam alanlarınızdaki çıplaklıktan rahatsız mısınız?"

"Aslında hiçbir konuda soğukkanlı değilim," dedim ona ve Ari onun gibi zekice başını salladı.

anlar.

İki hafta önce, Ari ve diğer dört kişinin yanına taşınma düşüncesi, ağırlıklı battaniyemin altında üç saatlik bir kış uykusuna yatmayı gerektirebilirdi. Ama şimdi Lovey'nin sakinleştirici varlığını ve pahalı otunun kokusunu düşünüyorum; Meemaw'ın efervesan enerjisi; Katherine'in nevrozları ve Andrew'un arkadaşlığı. Belki de bir grup gürültülü, kaotik Portland hipsterıyla çevrili olmak o kadar da korkunç olmazdı.

"Tabii," diyorum teslimiyetle kollarımı havaya kaldırarak. "Dolabını kiralayacağım." Ari'nin dumanlı gözleri kocaman açılıyor. Bekle, gerçekten mi? Olacaksın?"

Meredith kalçalarını kaldırdı. "Beklemek. *Senirade?*"

"İleri," diyorum. "Geri değil."

Bölüm Otuz

30 Aralık 2022 Cuma

"Tamam, yani dolaba bitişik derken, demek istediğin-"

Ari, "Biraz sıkışık," diye itiraf ediyor. Ari, Meredith ve benim yeni yatak odama zar zor sığabildiğimiz göz önüne alındığında, bu kabul yetersiz bir ifade gibi geliyor. "Ama Ikea üç yüz metrekaresel bir dairenin tamamını yaratabiliyorsa, kesinlikle bu işi uyumak için yapabiliriz!"

Meredith bir kutu eşyayı bırakıyor.

"Bu kadar. Tek bir kutunun kapladığı tüm taban alanı bu kadar. İyi ki fakırsın ve çok az şeye sahipsin."

Ari, "Daha önce içinde yaşadığınız depresyon odasından her şey daha iyidir" diyor. Ve orada kimse onunla tartışmıyor.

Böylece yeni dolabıma geçiyorum.

Ari, büyük bir ön sundurması, kapısının üzerinde bir gurur bayrağı ve "Brideshead'e Hoş Geldiniz" yazan bir tabelası olan bir köşe arsada büyük, dört köşeli bir evde yaşıyor (çünkü ev arkadaşlarından biri, Bobbie, Lewis and Clark'ta İngilizce profesörüdür). Yükseltilmiş bahçe yatakları, ateş çukuru ve Ari'nin tüm arılarının olduğu bir arka bahçe var ve evin içinde *Ev*. Kitap duvarları ve Winslow'un çıplak resimleri ve Ari'nin bal işi için gerekli malzemeler ve bir fidanlık değerinde bitkilerle dolu rahat, yaşanılan bir alan, hepsi Gardenia adında, kendisi de en azından yarı bitki olan biri tarafından bakılıyordu.

Ev arkadaşlarının hepsi tuhaf, çoğu sanatçı ve buzdolabında bana bir raf ayırdılar bile.

• • •

Meredith dolabımı nane yeşiline boyamama yardım ediyor, yerdeki çift kişilik yatağımı şık bir dinlenme alanına çevirmeme yardım ediyor, sonra beni söz konusu yatağın üzerine oturtuyor, yatağımı açıyor.

e-posta ve beni web çizgi romanlarım hakkında ulaşan editöre bir yanıt yazmaya zorluyor.

Her bir kelimeyi yazmak imkansız geliyor, bu yüzden Meredith, ben e-postayı hazırlamayı bitirene kadar kapatmayı reddederek Rebecca Black'i tekrarlayarak bana işkence etmeye karar verdi. Ve mucizevi bir şekilde, "Cuma"nın altıncı tekrarı civarında bir yerde, çocukken yatak odamda tek başıma sanat yaratmanın nasıl hissettirdiğini hatırlamaya başladım. hatırlıyorumneşeBaşkalarının övgülerinin ürettiklerimin değerini belirlemesine izin vermeden önce hissederdim. Jack'in Noel kurabiyeleri pişirirken nasıl görüldüğünü hatırlıyorum, tarifler kemiklerine yazılmış gibi, yemek pişirmek kalbinin bir uzantısıymış gibi, en çok sevdiği şeyi yapmakta başarısız olamazmış gibi.

İçimdeki boşluğu ve onu neyin dolduracağını düşünüyorum ve ne söylemem gerektiğini bildikten sonra yanıt biraz daha kolay geliyor.

Yılbaşı gecesi Meredith, Chicago'ya geri döner. PDX'in dışındaki kalkış bölgesinde uzun bir süre kollarımız birbirine sımsıkı sarılmış halde duruyoruz. Komik bir şekilde kısa olan Meredith çenemin altına güzelce oturdu.

"Seni ziyarete geleceğim," söz veriyorum. "Sen bara gittikten sonra, seni görmek için uçacağım ve üç gün boyunca arka arkaya parti yapacağız."

"Parti' derken, Sour Punch Bites yemeyi, sert elma şarabı içmeyi ve tüm bölümleri yeniden izlemeyi kastediyorsun. *Gilmore Kızları*, Sağ?"

"Açıkça."

"Editörden haber aldın mı?"

"Söz veriyorum, duyduğum an *herhangi bir şey*, söyleyeceğim ilk kişi sen olacaksın. Meredith tek gözünü kısıp bana bakıyor. "Sen Ari'ye söylemeden önce mi?"

"Ari'ye söylemeden önce yemin ederim."

bilgisinden memnun0Meredith benim gerçek en iyi arkadaşım, sol omzunun üzerinden el çantasını düzeltiyor. "Jack konusunda ne yapacaksın?"

inledim.*kırıko*. Yedi dakika boyunca onu düşünmemiştim (kişisel bir rekor), ama şimdi PDX dışında yine onu düşünüyorum. Editöre o e-postayı gönderdiğimde, anlatmak istediğim ilk kişinin o olduğunu düşünüyorum.

birlikte kutlayacaktık.

"Yapmıyorum *Bilmek* Jack için ne yapmalı? Hiç bir şey? Yapabileceğim bir şey yok, değil mi?"

Meredith uzanıp pek de nazik olmayan bir şekilde yüzüme vurdu. "Anladığında bana haber ver."

Çözülecek bir şey olmadığından eminim. Jack'le işleri tamir edilemeyecek şekilde batırdım. Bir Noel'de onu hayal ettim. Ertesi Noel, erkek kardeşiyle sahte nişanlandım, ona bu konuda yalan söyledim ve yine de onunla yattım.

Geri döndüğün türden bir şey değil.

Jack'le temasa geçmenin hiçbir yolu yok. Asla numara alışverişinde bulunmadık ve o sosyal medyada değil. Ve eğer ben *yaptırı*zan, ne diyeyim?

Üzgünüm?

Bunu Noel arifesinde duymak istememişti ve şimdi duymak isteyeceğini hayal bile edemiyorum. Hayır, bu noktada kendi ihtiyaçlarıma hizmet etmek ve kendi suçumu hafifletmek için herhangi bir yardım girişimi bencilce olur.

Bu yüzden ulaşmaya çalışmıyorum. Üzerinde çalıştığım yeni webcomic serisini bitirirken bir sanat malzemeleri mağazasında şimdilik yarı zamanlı olarak çalışan bir iş buldum. Brideshead'in ev arkadaşlarıyla aile tarzı bir akşam yemeği yiyorum. Hafta sonları Ari ve harika kız arkadaşlarıyla brunch'a giderim. Winslow'un sanat sergilerine giderim. Felaket olmayan bir terapist bulabilmek için eyalet sağlık sigortamı ayarladım - ama bunun tek nedeni, Ari ve Gardenia'nın bacaklarımın üstüne oturması ve sonunda başvuruyu tamamlayana kadar Pussycat Dolls'un derin izlerini patlatması. Görünüşe göre, bu beni çözmenin etkili bir yöntemi.

Sonra, berbat olmayan bir terapistle giriş randevusu alıyorum. Nicole Scherzinger'a gerek yok. Brideshead'in ev arkadaşlarının her biri terapi görüyor ve hepsi terapistlerine ilk isimleriyle hitap ediyor ve sıradan konuşmalarda onlar hakkında konuşuyor. Garip, ama iyi bir şekilde.

Editörden bir cevap aldığımda, söylediğim ilk kişi Meredith oluyor. Ama sonra Ari'ye söylüyorum - Winslow, Bobbie, Ruby ve Gardenia'ya söylüyorum - ve yeni bir şeyin başlangıcını kutlamak için beni Bye and Bye'da yüzüm büyüklüğünde kokteyllere çıkarıyorlar.

Bir ay geçiyor, gri günler daha da grileşiyor ve her gece uykuya dalarken gri bir dünyayı canlı hissettirebilecek kadını düşünmemeye çalışıyorum.

Her gece uyurken onu düşünüyorum.

Ari bir Cuma gecesi kafasını açık kapıdan dolabıma uzatarak, "Bir ziyaretçin var," dedi. iPad'im kucağında ve okumadığım tuhaf bir kitaptaki iki karakter için bir fanart komisyonu üzerinde çalışıyorum. Yeni çizgi roman için ilk çekimi alana kadar, ek iş olarak yeniden komisyon almaya başladım. Tek bir karakter için elli dolar ve iki karakter için yetmiş beş olsa bile, bu tür bir neşeyi tekrar yaratmak güzel hissettiriyor.

"Nasıl bir ziyaretçi?" Kafamı eskizden kaldırmadan soruyorum.

"Olmasını dilediğin kişinin kopyası."

Bir erkek sesi, "Bunun için teşekkürler," diye homurdandı ve başımı kaldırdığımda Andrew Kim-Prescott'un kafasının kapı eşiğinde Ari'ninkinin üzerinde süzüldüğünü gördüm. "Selam, Oliver."

iPad'i kucağımdan itiyorum. "MERHABA. Andrew." Söyleyecek daha iyi bir şeyim yok, bu yüzden tekrar "Merhaba" diyorum.

"Sana bir şey ısmarlayabilir miyim?" Ari teklif eder. "Sanırım Winslow'da biraz matka tozu var."

Andrew başını sallıyor ve Ari bizi konuşmak için bırakıyor. Andrew odama bir adım atmaya çalıştı ama makosen ayakkabıları hemen yatağımın kenarına çarptı. Ari'nin duvara monte etmeme yardım ettiği küçük bölmeyi işaret ediyorum. "Ayakkabılar oraya gidiyor."

Ayakkabılarını çıkardı, onları bölmeye kaydırды ve sonra beceriksizce yatağıma doğru ilerleyebilmek için dizlerinin üzerine çöktü.

"Vay. Bu havalı." Andrew tavana astığım gökkuşağı ışıklarını, bir pencereyi çerçeveleyen perdeleri, küçük dolaplı yatak odamın duvarlarında kendi sanat eserimin baskılarını işaret ediyor. "Çok az şeyle çok şey yaptın." "Nerede yaşadığımı nasıl bildin?" diye soruyorum geniş çerçevesine yer açarken. O Armani takım elbisesiyle karşımda bağdaş kurana kadar vites değiştirdi.

Greg, diye yanıtlıyor Andrew. "Son maaş çekini göndermesi için ona bu adresi verdin."

"Ve adresimi mi verdi? Çilek.

"Ben de... belki... biraz çük otuydum." Andrew burnunun kemerini çimdikledi ve bu jest içimi güçlü bir sevgi ve gönül yarası kokteyliyle doldurdu. "Bir ay oldu. Ulaşmalıydım. Seni gülünç bir duruma sürükledim - ikimizi de bizi aşan bir duruma soktum - ve olay patlak verdiğinde, ben sadece... seni ektim. Benim yolum hakkında çok fazla utanç ve suçluluk hissettim

Ailen seni suçladı ve tekrar iletişime geçersen bana kızacağından korktum ve gerçekten üzgünüm Ellie.

Gardırobuma girip bana özür teklif edene kadar Andrew'dan bir özre ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Ona karşı herhangi bir öfke beslediğim için değil. Her şeyden çok *benacıtmak*. Andrew ve ben eş olmayı kabul ettiğimizde sanal olarak yabancıydık, ancak birlikte geçirdiğimiz kısa süre boyunca arkadaşlara daha yakın olacağımızı düşündüm ve bende onlardan pek yok. Sonra, her şey ters gittiğinde ve Andrew beni hayal kırıklığına uğrattığında, oldukça net bir mesaj gönderdi: ilişkimiz her zaman bir ticari işlemdi ve para olmadan artık onun işine yaramıyordum.

Sonunda, "Öfkeli değilim," dedim ve omuzlarının kulaklarının yanından çözülmesini izledim. "Sadece biraz incindi. Dürüst olmam gerekirse—" *Dürüst, zor olsa bile*. "Seni özledim."

Andrew ipeksi siyah kaşlarını kaldırdı ve bana baştan çıkarıcı bir bakış attı. "Ah sen

*kaçırıldı*ben, sen?"

Bacaklarına sert bir tekme attım. "Ne oldu? Ailenizle? Ben gittikten sonra mı? Kız kardeşin... Seni affetti mi?

Andrew, cevabı duymaktan ne kadar endişelendiğini biliyormuş gibi bana çarpık bir şekilde gülümsedi. "Elbette beni affetti. Biz bir aileyiz. Jack iki gün falan öfkeliydi sonra konuştuk ve her şey yolunda. Ailenin geri kalanı da iyi."

Bunları, travma veya acının bulanık kenarları olmadan çok kolay bir şekilde söylüyor. Keşke Linds'le işler böyle olsaydı. Annemle bir aydır konuşmadım, dedim ona. "İlişkimiz için daha sağlıklı sınırlar oluşturmaya çalıştım ve annem ilgilenmedi.

Andrew uzanıp çoraplı ayağımı tutuyor ve sallıyor. "Siktir git onları," diyor mükemmel bir Meemaw taklidiyle. "Seni ya da senin sağlıklı sınırlarını hak etmiyor, babam da hak etmiyor. Aslında her şeyi çok iyi karşılamadı. Babam, o... beni kovdu."

Bu şakanın can alıcı noktasını beklerken Andrew'un tarafsız ifadesini inceliyorum. "Bir dakika ne? Senin babanıştan *çıkarmak*Sen? İtibaren *Prescott* Yatırımlar mı?

Andrew yüzünü buruşturarak, "Evet, yani... annem onu terk etti," diye söze başladı. "Sanırım yirmi üç yaşındaki kız arkadaşının dairesinden haberi yoktu ve babam ona söylediğim için beni suçladı, ben de yokum."

"Vay. Gerçekten siktir et onları. Ben çok üzgünüm."

Bir şekilde bir yatakta bağdaş kurarak otururken gelişigüzel bir şekilde eğilmeyi başarır. "Hayır, sorun değil. Stanford'a gittim. Bu yüze sahibim..." Bileğini sallayarak söz konusu yüzü işaret ediyor. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, hala muhteşem bir yüz. "Bir hafta içinde yaklaşık on iş teklifi aldım ve Portland'da bir hedge fonunda yeni bir pozisyonu kabul ettim."

"*Arisk fonu?* Bu, sen ve Dylan'ın birlikte olmadığınız anlamına mı geliyor? Çünkü bir süreliğine çalışmana izin vermelerinin hiçbir yolu yok.*risk fonu?*"

Andrew başını eğiyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez yanaklarının kızardığını görüyorum. "Ne söyleyebilirim? Bizimki talihsiz bir aşk."

Onu tekrar tekmeliyorum.

"Andrew!" "Ah."

Hâlâ birlikte misiniz? Sesimi bir dolap için uygun seviyenin üzerine çıkardığımı fark ettim, ama bu garanti edilmiş gibi geliyor. "Sen gerçekten *birlikte* birlikte?"

Başını salladı ve kızarması derinleşti. "Bilmiyorum," diyor mahcup bir şekilde. "Sanırım bu şeyi gerçekten yapmaya çalışıyoruz falan. Ben... Çok fazla deneyimim yok, biliyorsun..."

"Gerçek hisler mi?"

Andrew ellerini göğsünün yarısına kadar kaldırıyor, sonra tekrar bırakıyor. "Önem verdiğim biriyle çıkma konusunda pek deneyimim yok, bu yüzden zamanın yüzde doksanında taş gibi oluyorum," diye itiraf ediyor. "Ama aynı zamanda iyi. Bu gerçekten iyi. Ve nihayet onlara söylediğimden sonra *Yapmak* onlarla kararlı bir ilişki istiyorum... bilirsin, tek eşlilik, evlilik, ipotek..."

"Bütün o utanç verici saçmalıklar."

"Bu dev ağırlık kaldırılmış gibiydi." Andrew içini çekti. "Bunu en başından yapmalıydım ama Dylan ve ben geçmişi değiştiremeyiz. İşte buradayız."

Andrew tekrar omuz silkiyor ve bunda beklenmedik bir tatlılık var. Burberry ceket, snapback, Andrew Kim-Prescott'un tespit etmeye çalıştığım tüm versiyonlarını düşünüyorum. Ama Andrew tam olarak bu - her zaman anlamadığı duyguları olan dağınık bir insan, sadece çoğunlukla elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan bir insan.

Ben eşofmanımdan tüylü parçalar toplarken, yatağın karşısından beni incelediğini hissedebiliyorum. "Seni özlüyorlar, biliyor musun?"

"Dylan, dik dik bakmaları için bir insan hedefine ihtiyaç duymadıkları sürece beni özlemiyor."

Andrew, "Glowering, Dylan'ın aşk dilidir," diye açıklıyor. "Seni özlüyorlar ama demek istedim *kiberkes*. Büyükannele bana hep seni soruyor. Lovey ne zaman bitireceğini bilmek istiyor*aranjman*, ona nasıl biteceğini zaten bildiğini söyleyip duruyorum. Ve Meemaw bana gerçeği söyledi... ilişkimizin sahte olduğunu başından beri bildiğini, seninle Jack'i bildiğini. Sanırım müdahale etmediği için biraz kendini suçluyor. Ayrıca kar tulumunu geri istiyor."

ona sahip olamaz, yüksek sesle söylemiyorum. Biraz, hala Jack gibi kokuyor.

"Ve annem senden çok bahseder. İlk başta, pek olumlu olmayan bir bağlamdaydı. Beğenmek *O şarlattan tarafından kandırılmamıza nasıl izin verebilirdik? Ve Noel'de bir aileye sızmak için kızını kim büyütür?* Ama ilk öfkesi geçince, sanırım annem senin bir şarlatandan çok çaresiz, fakir bir insan olduğunu ve asıl meselenin seni gerçekten anne babanın büyütmediğini fark etmeye başladı. Şimdi çoğunlukla iyi beslenmediğinden endişe ediyor ve yiyecek dolu Tupperware kaplarını bırakmanın kabul edilebilir olup olmadığını merak ediyor.

Katherine'in yeniden kullanılabilir alışveriş poşetlerini gizlice Brideshead'in dışına bıraktığını hayal ederek gülümsemek istiyorum ama bunun yerine nefesimi tutuyor, "herkesin" onu dahil edip etmediğini duymayı bekliyorum.

Jack beni özlemekten bahsederse.

Ama Andrew adını söylemiyor ve ben de hayal kırıklığımı dışarı atmak zorunda kalıyorum. Jack beni özlemiyor. Onu incitmekten ve güvenini sarsmaktan başka bir şey yapmayan birini neden özlesin ki?

Andrew ceketinin iç cebine uzanıp bir zarf çıkarırken, incindiğimden habersiz görünüyor. "Ben de seni özledim. Benim karım olman gerektiğini biliyorum ama ben seni bir kız kardeş olarak görmeye başladım ve..." Andrew ürküyor. "Bekle, kulağa ürkütücü mü geldi?"

"Dürüst olmak gerekirse ürkütücü olan durum bu. Bu senin suçun değil.

Zarfı beceriksizce bana doğru itti. "Her neyse, sen benim neredeyse karım, bir nevi kız kardeşim olduğun için, bütün bu yaşadıklarını yaşadığın için kendimi gerçekten suçlu hissediyorum.

bu parayı aldım ve hala parayı alamadım, bu yüzden ben—”

"Para umurumda değil," diye sözünü kestim. "Yani, tabii ki ben**bakım**, çünkü bu tür bir para, Grocery Outlet'in donmuş burritoları ile Whole Foods'un taze sebzeleri arasındaki farktır, ancak para yalnızca bir yara bandıydı. Hayatımı düzelterekğini düşündüğüm altın bir paraşüt, bilirsin... hayatımı düzeltmek zorunda kalmadan.

"Eh, görünüşe göre hayatını düzeltiyorsun, o yüzden... al

şunu." Evet. Zarf beklediğimden daha ağır. "Bu ne?"

"İki yüz bin dolar değil, o yüzden beklentilerinizi ayarlayın." Ellerini çırpıyor. "Sadece aç."

Zarfin içinde düzgünce üçe katlanmış birkaç pahalı kağıt yaprağı var. Birbirlerine dağılıyorlar ve orada, üstte, resmi büyük harflerle "Andrew ve Ellie'nin Evlilik Dışı Sözleşmesi" yazıyor. Aşağıda bir hukukçu paragrafı, ardından sıralanmış hükümler, kelimeler bulanıklaşıyor ve birbirine karışıyor.

"Cidden, Andrew, bu nedir?"

Sayfadaki sözcükleri işaret edebilmek için öne doğru eğilir. "Ne zaman evlensem -eğer iki yıl, beş ya da elli yıl içindeyse- mirasımın yüzde onuna hak kazandığını söyleyen bir sözleşme."

Sayfalar parmaklarımın arasından kayıp gidiyor. "Andrew! Hayır, bunu yapmak zorunda değilsin!" "Pekala, minnetinle fazla taşkın olma. evet*Aslında* almak zorunda

bir noktada evlendi, ki bu istatistiksel olarak olası değil.

Başımı kaldırıp Andrew'a, boğazındaki kızarıklığa ve yüzündeki gülümsemeye baktım. İstatistiksel olasılığın değiştiğini düşünüyorum. "Ne zaman evlenirsen evlen, mirasının yüzde onunu bana vermeye hazır mısın...?"

"Ve ikramiye,*Sen* Benimle evlenen kişi olmak zorunda bile değilsin. Rica ederim."

Kremsi sayfalara, bana uzattığı bu devasa sembolik jeste baktım. "Gelecekteki eşin, rastgele bir kadına iki yüz bin dolar vermek konusunda ne hissedecek?"

Andrew omuz silkiyor. Dylan katlanmak zorunda kaldıkların için o parayı almaya hakkın olduğuna inanıyor.

Anlamlı bir şekilde kaşımı kaldırdım ve ne söylediğini anlayınca Andrew'un yüzü kızardı. Dylan'ın o eş olacağını düşündüğümünden değil. Bildiğin gibi. Bir örnek. Potansiyel ortaklardan bir örnek ve paramızı vermeme karşı tutumları.

“Örnek büyüklüğübir?”

"Lütfen sus." Andrew kağıtları elimden kaptı ve beceriksizce tekrar zarfa tıktırdı. "Mesele şu ki, bu parayı almanı istiyorum ve onu almakta tereddüt etmeni anlıyorum ve seni temin ederim ki,
—”

"Ah hayır, ben
alacağım." Andrew
kaşlarını çattı.

"Evet, seninle bu konuda tartışmayacağım. Bir dolapta yaşıyorum. Nerede olduğumuzu hatırlayarak etrafına bakınıyor. "Nesil zenginliğine sahip biri bana bir tekne dolusu para teklif etmek isterse, onu geri çevirmeyeceğim. Ayrıca istediğim hayatı inşa etmeye başlamak için o parayı beklemeyeceğim.

"İyi iyi." Andrew bana kısaca başını salladı. "Yani bu, sanatına geri döndüğün anlamına mı geliyor? Aile, seni yayınlamak isteyebilecek bir editör olduğundan bahsetmişti.

"Evet. Evet, bu bir çeşit... oluyor mu? Belki? Önce bir temsilciyle anlaşmam gerekti, ben de öyle yaptım. Ve editör, orijinal web çizgi romanını uyarlamamı istedi, ama pek doğru gelmedi, hakkında yazmak...o. Bu yüzden işe yarayan kısımları alıyorum ve yeni bir şeyler yazıyorum. Biraz daha... büyümlü bir şey. Editör bittiğinde bunu istemeyebilir ama..." Omuz silktim ve bu omuz silkmeyi kastediyordum. Belki bu yürümez. Bundan sonra ne olacağına dair gerçekten bir planım yok.

Andrew bana en çekici, en samimi gülümsemesini attı. "Bitirdiğinde okumama izin verirsin umarım. Biraz sihir kullanabilirim. Bahsetmişken..." Tekrar cebine uzandı. "Senin için bir şeyim daha var."

“O bir araba mı? Çünkü gerçekten bir araba kullanabilirim.”

Bir kağıt parçası çıkarıyor, bu gelişigüzel katlanmış ve dörde bölünmüş. Açtığımda bunun bir el ilan olduğunu görüyorum.

KASA FIRINI YAVAŞ AÇILIŞ.

"Andrew..."

Kâğıt parlak, arka planı mor, sözcükler beyaz, kıvrımlı harflerle yazılmış. Sayfanın ortasında çizgi film, gökkuşağı rengine bir Hollanda fırını var.

"Andrew..." Yeniden başlıyorum.

"Evet," diyor, sanki bu parlak kağıdın zarfın içindeki katlanmış sayfalardan daha değerli olduğunu anlıyormuş gibi. "Gerçekten yapıyor."

Gülünç, duygusal yaşlar gözlerimin arkasından karıncalanıyor. "Yapabileceğini her zaman biliyordum."

"Yapmadım," diye itiraf ediyor Andrew, alçak sesle. Yapmalıydım ama yapmadım. Birkaç hafta önce bir gece sarhoş olduk ve bana ikinizin arasında geçen her şeyi anlattı. Önce sen ona inanmasaydın bunu yapabileceğine asla inanmayacağını söyledi. Kız kardeşimin böyle bir hedefe ulaşacak kadar uzun süre odaklanabileceğini hiç düşünmemiştim ve bunun beni bir pislik yaptığını biliyorum.

Broşürü önümde yatak örtüsünün üzerine koydum, şirin yazı tipine ve daha da şirin Hollanda fırınına bakamayacak kadar bunalmıştım. "Jack her zaman bunu yapabilecek kapasitedeydi. Tüm hayatını tembel ve sıctığı söylenerek geçirdi ve sadece..."

"Onu gerçekten görebilecek biri mi?" Andrew lafı dolduruyor, bana anlamlı bir şekilde bakıyor. "Ellie, aranızda ne oldu?"

Yastıklara yaslanıyorum. Az önce Jack'in sana her şeyi anlattığını söyledin.

"Bunu senden duymak istiyorum" diyor. "Çünkü bildiklerime dayanarak, şu anda neden birlikte olmadığınızı anlamakta zorlanıyorum."

"Muhtemelen erkek kardeşiyle sahte nişanlı olduğum ve ona bu konuda yalan söyledığım için," diye şaka yaptım.

Andrew şaka yapmıyor. Bana "Sen ve Jack neden ayrı düşünüz?" diye sorduğunda ses tonu tamamen ciddiye.

Tekrar yer değiştiriyorum. "Çünkü... çünkü kaderimizde her zaman ayrı düşmek olduğunu varsaydım. Jack ve benim asla tanışmamamız gerekiyordu. Aynı kitabı arayan ve Noel arifesinde birbirini bulan iki yalnız kızdık biz."

Ve bunun bir kısmının kader olduğuna, bizi bir araya getiren ve bütün gün şehirde hapseden şeyin rastgele bir kaos olmadığına inanmamak zor. Jack'in özellikle benim için, benim de onun için yaratıldığını hissetmemek elde değil. Onu sert açılardan ve sert sinirlerden inşa eden ilahi bir varlık, beni

daha yumuşak malzemeler, kıvrımlar ve çukurlu et. Jack, benim hakimiyetimdeki kararlılık ve onun kaosunun kontrolü benim, yine de bizi batıran benim.

"Kendimi onun gibi birinin benim gibi birini asla sevemeyeceğine ikna ettim, bu yüzden uzun sürmemiz gerekmediğini varsayarak mümkün olan en destansı şekilde kendi kendimi sabote ettim. Ve bunu yaptım*iki kere*"

Andrew bir an ciddi göründü. "Çılgınlık üçüncü kez mi?" deniyor.

Başımı sallıyorum. "İnsanlar üçüncü şansı vermezler. Ve sorun değil—Jack açıkça benimle konuşmak istemiyor ve bu *Tamam*. Kalıplarımı değiştirmeye çalışıyorum. Başarısızlığın hayatın bir parçası olduğunu kabul etmede daha iyi olmaya çalışıyorum ve bu, kız kardeşinle işleri berbat ettiğimi kabul edip yoluma devam etmek anlamına geliyor."

"Gerçekten çabalıyor musun? Yani, sanatın ve hayatınla, çaban için A-artı, ama" -iki elini de dizlerinin üzerine koydu, tıpkı bana evlenme teklif etmeden önce o ellerini masaya koyması gibi-"Jack'i gerçekten denedin mi? Bak, anlaştığımız üzere, ben senin nişanlın değilim, senin kardeşin de değilim ve eğer bana defolup gitmemi söylemek istiyorsan, sen-"

"Siktir git," diyorum. Yarı ciddiyim.

"Ama," diye devam ediyor Andrew, "bana öyle geliyor ki, daha denemeden başarısız olacağını sanıyorsun. Jack'in seninle konuşmak istemediğini söyledin ama ona ulaştın mı? hatta yaptın mı *denemek*?"

Yorganımın üstünde buruşmuş mor broşüre baktım.

Andrew, "İnsanlar bazen üçüncü şans elde eder" diyor. "Dylan ve ben yaptık."

Broşürün altında, ne zaman ve nerede olduğuyla ilgili ayrıntıların altında küçük bir dipnot var. *Tam olarak olduğun gibi gel. Hoşgeldiniz.*

"Gitmelisin" diyor.

"Nereye gitmek?"

"Yumuşak açılışa. Sevgililer Günü'nde."

"Onun yumuşak açılışına katılamam. Beni orada istemiyor. "Bunu bilmiyorsun."

"Onu biliyor musun? *yapmak* beni orada ister misin?"

"HAYIR. Bu bir tür nokta. Risk almalı ve öğrenmelisiniz."

Parmağım kelimelerin üzerinde parlak kağıtta geziniyor *Kasap Fırını*. Kusursuz bir kafiye.

Andrew'a, "Onun büyük etkinliğine gelip mahvetmek istemiyorum," dedim.
Kulağa gülünç derecede aptalca bir plan gibi geliyor.

Ayağımı tekrar tutmak için yatağın üzerinden uzanıyor. "Bazen," diyor, "gülünç derecede aptalca planlar çoğunlukla en iyisi için işe yarar."

Otuş Birinci Bölüm

14 Şubat 2023 Salı

Hava kar ihtimali gibi kokuyor.

Mavi eşarbımı yüzüme daha da yakın sararak arabadan inip soğuk akşama adım atıyorum. Bütün kış Portland'a kar yağmadı, ama şimdi aldığım her derin nefesin keskinliğinde umut vaat ediyor. Ve bir sürü derin nefes alıyorum.

"Bu gülünç derecede aptalca bir fikir mi?"

Ari, telefonunda Parking Kitty üzerinden ödemeyi bitirdikten sonra sağ kolunu boş koluma doladı. Ah, kesinlikle gülünç derecede aptalca bir fikir. Bu yüzden onu seviyorum.

Sanki içimdeki direncin dışa açılmaya iki saniye kaldığını, ayaklarımı bu kaldırıma basmaya ve bir daha hareket etmemeye hazır olduğumu biliyormuş gibi beni çekiştiriyor. Donmaya hazır olduğumu.

Ari donmama izin

vermiyor. "Nasıl

hissediyorsun?"

"Midem kıcımdan düşecekmiş gibi."

Ari, "Tanrım, kaygıya dayalı sindirim sistemi sorunlarından bahsetmen çok seksi," diyor ve biz yürürken yanıma sokulup uzun saçını omzuma bastırırken gülüyorum. Kahve, uçucu yağlar ve koşulsuz sevgi gibi kokuyor.

"Ama bu berbat mı? Yumuşak açılışını bozduğumu mu?"

Ari, "Kaza yapmıyorsun, çünkü onun bütün ailesi seni davet etti," diyor.

"Evet, ama ya yazık bir davetse?"

"Şimdi. Ne hakkında konuştuk?" dedi Ari en tepeden bakan sesiyle.

Gözlerimi devirdim ve Ari'nin sözlerini tekrarlardım. "İnsanların beni sosyal etkinliklere acıdıkları için davet ettiklerini varsaymamalıyım, çünkü bu çok sık olan bir şey değil."

"Kesinlikle. Onun özel gününde bok gibi görünmüyorsun. Tek yaptığın içeri girip onu tebrik etmek ve ona hediyeni vermek."

Söz konusu hediye diğer kolumun altında. "Bu arkadaşlar arasında tamamen normal bir jest."

Arkadaşlar. Sözcük ağzımda keskin, metalik bir tını bırakıyor, göğsümde bir düğüm gibi oturuyor.*Arkadaşlar.*

Üç ay önce,*bir* arkadaş, tek. Meredith.

Ve tabii ki hala Meredith'im var, bana hiç izlemediğim 'TikTok'ları ve flört etmeye ilgi duymadığım insanlar için flört profillerinin ekran görüntülerini gönderiyor. Sürekli görüntülü sohbetlerimiz ve yaklaşan Chicago gezim var. Meredith olmasaydı ne yapardım bilmiyorum ama bende de çok şey var.*Daha* şimdi Meredith'ten daha fazla.

Ari'ye ve ara sıra gösterdiği küçümseyici tavrına, sarsılmaz sadakatine ve onun bir şekilde benim en iyi arkadaşım olduğuna ve her zaman da öyle olduğuna dair takdire şayan güvenine sahibim. Brideshead ev arkadaşlarım var. Hayatıma geri giren ve sonra nazikçe tekrar çıkmayı reddeden Andrew var. Ve yanında başkalarını da getirdi.

Andrew'un sürpriz ziyaretinden iki gün sonra beni brunch'a sürüklemek için Brideshead'e gelen Dylan gibi. ("*Arisk fonu?*") Diye sordum. Dylan'ın alay ettiği, "Biliyorum, onu artık bu şehirde hiçbir yere götüremem.")

Meemaw ve Lovey gibi, bir akşam beni birdenbire arayıp boyamaya davet ettiler. Görünüşe göre, Oswego Gölü'ndeki en sevdikleri şarap barında ayda iki kez oluyor ve biz harika sarhoş replikaları yaptıktan sonra.*Yıldızlı Gece*, geri gelmek için planlar yaptık.

Bir Pazar öğleden sonra bir torba yiyecek bırakan ve sonra kısa sürede üç şişeye dönüşen bir şişe şarap içmek için kendini içeri davet eden Katherine gibi. Görünüşe göre Alan'dan ayrıldıktan sonra biraz yalnız kalmış. Gelecek hafta sonu yeni evinin duvarlarını boyamasına yardım etmek için gelmeyi kabul ettim.

Daha fazla insanın içeri girmesine izin vermenin, sonunda beni hayal kırıklığına uğratabilecek daha fazla insana sahip olmak anlamına geleceğini düşünürdüm. Beni incit. Hayatımdan çık. Ama daha fazla insana sahip olmak, düştüğümde beni yakalamaya hazır daha fazla kol olduğu anlamına gelir. Ve düşünüyorum*çok fazla*.

Ve bir başkasının kolu olmak da iyi hissettiriyor. İkisine de iyi geliyor ihtiyaç duymak ve ihtiyaç duyulmak - ihtiyaç duyma ve verme mevsimlerine sahip olmak - ama düşündüğümde*keriko*. Jack'in olmakla ilgili*arkadaş*. Düşünce ciğerlerimde kireçleniyor.

Ailesini görmeye başladığımdan beri onu görmedim. Dylan, Katherine ve Meemaw, onun iyi durumda olduğuna, yoluna devam ettiğine dair bana güvence veriyor.*dostluk*karamızda mümkün. Ve geri kalan Kim-Prescott'ları hayatımda tutmak istiyorsam, arkadaşlık ileriye doğru giden doğru yol gibi görünüyor.

"Hazır mısınız?" diye soruyor Ari, binaya doğru karşıdan karşıya geçerken. Ön tarafta, aynı kelimelerin morla basıldığı yumuşak açılışı duyuran küçük bir pankart var: "Herkes Hoş Geldiniz."

Umarım bu beni içerir.

Bina, bir yıl önce bana gösterdiği yerden neredeyse tanınmayacak durumda. Yeni pencereler, yeni boya ve ön tarafta yeni bir tabela. Bir tente ve bir gurur bayrağı var ve geçen Noel ile bu an arasında Jack'in hayalini gerçekleştirebilmesi için olan her şeyi düşündüğümde kendimi biraz özgür hissediyorum.

Ama kendime bağlı olduğumu hatırlatıyorum.

Ari'nin koluna. "Hazır."

Dönüştürülmüş depoya giriyoruz ve kalabalığın büyüklüğü, odanın hacmi, şekerli kokular ve yükselen ısı beni şaşkına çeviriyor. Bir üçlünün akustik müzik çaldığı küçük bir sahne var ve bunun üzerine düzinelerce farklı ses geliyor, gıcırdayan ve akortsuz.

Ari beni daha sıkı çekiyor ve derin bir nefes alıyorum ve bu yeri nasıl çizeceğime odaklanarak endişemi yatıştırmaya çalışıyorum - Jack'e ait olan bu güzel yer. İlk fark ettiğim şey eflatun renkli duvarlar, parlak, neşeli ve lanet olsun.*gey*. Endüstriyel ışıklar odayı sıcak bir parıltıyla yıkar ve doğuya bakan dev bir pencere, her sabah alanı doğal ışıkla doldurmalıdır. Odanın sahnenin diğer tarafında dev tezgah, açık mutfak, milyonlarca farklı renkte hamur işleri, turtalar, kurabiyeler ve keklerle dolu cam vitrin var. Arada bir masalar karmaşası var. Bazı müşteriler oturmuş, lezzetli tatlılara dalmak için çatal kullanıyor, ancak çoğu insan ayakta, etrafta dolaşıyor ve tabaklarda odanın içinde taşınan yiyeceklerin tadına bakıyor.

Servis tepsilerinde makaron dağıtan büyükanneleri görüyorum. Katherine önlük giymek ve kahve fincanlarını yeniden doldurmak. Dylan ve Andrew havalı görünen yirmili yaşlarla çevrili ve Andrew'u canlanmış bir şekilde

yer: o tam bir yatırım-kardeş modunda, ama burada bu zekayı iyi kullanmak için kullanıyor. Ve bunu yaparken Dylan'ın elini tutuyor.

Ve sonra Jack var. İçeri girer girmez onu hemen görüyorum. Bol kesimli kot pantolon ve siyah botlardan oluşan her zamanki üniformasını giymişti ama üstte, dirseğinden kelepçeli keten bir düğme ve önünde Butch Oven logosu bulunan mor bir önlük vardı. Kendisi gibi görünüyor *Daha* kendini, bu yerde tamamen irade gücüyle gerçeğe dönüştürdü - yer kaplıyor, tüm dikkati talep ediyor. Ön kollar ve uyluklar. Koyu kahverengi gözleri, yarım ay şeklindeki gülümsemesi ve son derece ağır yürüyüşü. Huzursuz değil, kıpır kıpır değil. Huzurlu görünüyor. Çok gürültülü ve kesinlikle her şeye sahip, bunu kutlamak için, onu kutlamak için buraya gelen insanlarla sohbet ediyor. Hayalini gerçekleştirdi.

Duyguların gücü bana bir tren gibi çarptı. istemiyorum *Arkadaşlar*. bunu öpmek istiyorum

beyaz yara. Jack'in yanında duran kişi olmak istiyorum. Herkes eve gittikten sonra, sadece ikimiz için bir şişe şarap içip, ona kadeh kaldırarak, fısıldayarak, onunla kutlama yapan kişi olmak istiyorum. *Sen yaptın, yapabileceğini biliyordum*. Jack'in kolları ve onun her şeyi olmak, tüm mevsimler boyunca orada olmak istiyorum ve son yedi hafta bu duyguların yoğun kesinliğini köreltmek için hiçbir şey yapmadı. Onu o kadar çok istiyorum ki, beni kapının yanında sabitliyor. Kalbimdeki, karnımdaki, bacaklarımın arasındaki sancı ama bu yalnızlığın sancısı değil. Bir şeyi çok istemenin acısı, eğer sahip olamazsan kendini bir kat merdivenden aşağı atacaksın. Bir şeydeki en küçük şans için her şeyi riske atmayı istemenin acısı.

Bu iyi bir ağrı türüdür.

Ari, "Kızım, yüzündeki o azgın ifadeyi sil," diye tısladı. Halkın içindeyiz.

Gözlerim Jack'in üzerinde, kafasını sallamasını izliyorum. Gözlüklerini takmıştı ve saçları yeni kesilmiş, yandan traş edilmiş ve onunla ilk tanıştığım günkü gibi düzgün. Tekrar döndü ve sonunda beni ve Ari'yi kapının yanında gördü.

Yüz ifadesi değişiyor ama neyin değiştiğinden emin değilim *ile*; Ağzının ve gözlerinin nüanslarını okumak için çok endişeliyim. "Bok. Beni gördü. Ben ne yaparım?"

"Hm, gidip onunla konuşalım mı?"

"Ne? Hayır. İğrenç."

"O zaman bir ucube gibi kapı eşiğinde durmaya devam et. Haklısın, bu daha iyi bir plan."

Ah. İyi. Gidip onunla konuşacağım.

Ama ben daha bacaklarımı tekrar hareket etmeye motive edemedim, Jack önce benimle konuşmak için odanın karşısına geldi. "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor çok yüksek, kulak misafiri olması kolay sesiyle. Beni gördüğüne kızgın görünmüyor ama pek de mutlu görünmüyor. Odanın yaklaşık yarısı bize doğru döndü.

Ari kolunu benimkinden kaydırıyor ve tek kelime etmeden kalabalığın içinde kayboluyor.

Bir kelime söylemem gerekiyor, bu yüzden "Tebrikler!" ve bir kolumu gereksiz yere havaya fırlatırken Jack'e bağırırım. "Sen yaptın. Yapabileceğini biliyordum.

Bu sözleri ona bu şekilde söylemek istemiyorum ama Jack'in yüzünde hafif bir gülümseme belirdi ve bu, ağrımı tüm vücudumda nazik, titreşen bir ısıya dönüştürmeye yetti.

Fena değil, değil mi? Jack odanın etrafına, kendi elleriyle inşa ettiği güzel alana ve başarısız olma isteğine bakar.

"İnanılmaz," diyorum.

Jack'in gözleri vücudumda aşağı yukarı titriyor. "Burada ne yapıyorsun?" diye tekrar sorar ve dudaklarını çekiştiren küçük bir çeyrek ay vardır. O çeyrek ay gülümsemesi bana neredeyse umut gibi geliyor ama Jack'in umuduna kapılmak için çok erken.

"Ailen beni davet etti. Aslında gelmem için ısrar etti. "Sen yapmadın... *istek* gelmek?"

Dürüst, zor olsa bile. "Elbette gelmek istedim," diye itiraf ettim. "Rüyanın gerçekleştiğini görmek istedim. Sana destek olmak istedim. Ben... seni görmek istedim. Sadece etkinliğinizi mahvetmek istemedim.

Başını eğiyor ve bana yarım ay gibi bakıyor. "Onu mahvetmeyi mi planlıyorsun?" "HAYIR! Ama seninle istemeden bir şeyleri mahvetmek gibi bir huyum var, bu yüzden..." "Senin bir huyun var. *düşün* meher şeyi mahvedeceksin," diye düzeltti Jack.

"ve sonra mahvoldüklerinde, bunu, mahvedenin sen olduğunun kanıtı olarak kabul ediyorsun." "Evet biliyorum. Bana zaten kendi kendini gerçekleştiren

bir kehanet olduğumu söyledin ve ben
üzerinde çalışıyor Daha az kehanet olmaya çalışmak.

"Bunu sana mı söyledim?" Jack arkasındaki masaya yaslanır ve *bok*. Bu kadının benim huzurumda eğilmesine izin verilmemeli. Her şey ter içinde kaldı. Mavi eşarbımı boğazımdan çekiyorum. "Peki, bana bir nevi bağırdın? Karda? Biliyorsun, sana korkunç bir şekilde ihanet ettiğimi öğrendikten sonra.

"Ah." Jack yüzünü buruşturur. "Ne kadar korkunç olduğu için belki bir kısmını engelledim."

"Çok adil. Ne yazık ki, sevdiğiniz kadın size hayatınızın sefil olmasının sebebinin siz olduğunu söylediğinde, kendinizi cezalandıran bir şekilde bunu sonsuza kadar hatırlama eğilimindesiniz.

Jack'in gülümsemesi yüzünde dağılıyor. "Az önce ne dedin?"

"Bunu hak etmediğimden değil!" geri pedal çevirdim. "Yaptım! Seni incittiğim yol için çok üzgünüm. Bunların hepsini bana söylemekte tamamen haklıydın! Aslında pek çok konuda haklıydın ve senin çok dürüst geri bildirimlerine dayanarak gerçekten bazı değişiklikler yapmaya çalışıyordum. Bir tür yorum kartı gibiydi, ama romantik bir ilişki için ve ben... um... bu yorumları tavsiye olarak aldım.

Ah, *Kabretsın*. Tanrıya şükür sonunda konuşmayı bıraktım, ama artık oldukça eminim ki

bütün Fırın bana bakıyor.

"HAYIR." Jack başını sallar. "Dedin *sevdiğin kadın ne zaman...* Yapıyor musun? *Aşk* Ben?"

"Bunu söylemiş miydim?" Tanrım, neden içeride başörtüsü taktım? Çok çok fazlalar *lemek*. "Bunu söylediğimi sanmıyorum."

"Yaptın," diye karşı çıktı Jack. "Aslında herkes duydu." Sağ omzunun üzerinden rastgele birine dönüyor. "Üzgünüm ama az önce bu örgülü ve gözlüklü kadının beni sevdiğini söylediğini duydun mu?"

Yabancı başını salladı ve Jack bana döndü.

"Görmek?"

"Kuyu-" *Kabretsın*. Beynim yüzde 90 beyaz gürültü ve yüzde 10 şu anda sahnedeki üçlü ne yapıyorsa o. Ve bu yüzde 10 sonunda şarkıyı tanıyor: Bu, Carly Rae Jepsen'in "Call Me Maybe" şarkısının enstrümantal bir versiyonu.

Ve eğer bu bir işaret değilse, o zaman ne olduğunu bilmiyorum. Evet, aslında doğru, dedim Jack'e. Ve tüm fırın. "Seni seviyorum. Ben, umutsuzca aşığım

Sen. Ve bu gece buraya gelip sana arkadaşlık olarak bu hediyeı vermemeı gerekiyordu ama senin arkadaşın olmak istemiyorum.

Jack, ağzının kenarında kıvrılan gülümsemeye engel olamıyor. "Değil mi?"

"Bu asla arkadaşlıkla ilgili değildi." Jack'in arkadaşı olmak istemiyorum. Arkadaşlarım var. Benim istediğim bir tanık. Beni gören, her başarısızlığı benimle yaşayan, beni seçen birini istiyorum. Ve o kişinin Jack olmasını istiyorum.

Bu yüzden devam edeceğim ve elli yabancıyla dolu bir odada kendimi utandıracağım. "Seninle bir gün geçirdikten sonra sana aşık oldum ki bu çok fazla, biliyorum. Kesinlikle kabul etmen gereken bir şey değil çünkü bu aşk bombası ve Romeovari ama doğru. O gün sana aşık oldum ve reddedilmekten o kadar korktum ki bunun bir anlamı olmadığına kendimi inandırdım. Ama oldu. Benim için çok şey ifade ediyordu."

Jack, gülümsemesinin kenarlarını ısırdı ve beni reddetmek üzereydi. Üçlü "Call Me Maybe" nakaratını çalıyor ve Jack bana bunun onun için artık bir şey ifade etmediğini söylemek üzere. Korkuyorum ama dürüst olmak için çok çabalıyorum. Ben de ona şunu söylüyorum: "Şu anda duygusal olarak çok savunmasız hissediyorum ve seninle bu riski almaktan korkuyorum Jack. Ama ayrıca senin almaya değer bir risk olduğunu da biliyorum ve eğer içinde beni affedebileceğini düşünen bir parçan varsa..."

Bun durdum. Etrafımda, oda sessizleşti. Çatalların şakırtısı ve mutlu sohbetlerin uğultusu sustu. Grup, Carly çalmayı bıraktı. Jack bana gözlerinde zerre kadar umut olmadan bakarken eflatun duvarlar bile nefesini tutuyor. "Ellie," diyor elinden geldiğince sessizce, "Üzgünüm ama seninle bir daha o riski alabileceğimi sanmıyorum."

Odadaki birkaç kişi sempati sesleri çıkarır. Bir kişi *güliyor*.

Yaklaşmakta olan gözyaşlarımı bastırmaya çalışırken toplayabildiğim tüm ağırbaşlılıkla, "Anlıyorum ve ilğini takdir ediyorum," dedim. "Burada başardığın her şeyle son derece gurur duyuyorum ve umarım gecenin geri kalanında eğlenirsin."

Ari, Dylan, tüm Kim-Prescott'lar ve bir oda dolusu yabancı ağladığımı görmeden gitmek üzere arkamı döndüm ama sonra hâlâ kolumun altında duran hediyeı hatırladım. BEN

geri dön. "Üzgünüm, bu senin için. Bu bir... arkadaşlık hediyesi. Rahatsız oluyorsan almana gerek yok."

Jack bana bakmadan hediye elimden aldı ve kapıya doğru döndüm.

Ama kahretsin - nedense tekrar dönüyorum. "Başkalarının seni görmesinden ve sana yardım etmesinden korktuğunu biliyorum... onları içeri alırsan onları hayal kırıklığına uğratmaktan korktuğunu biliyorum. Ama beni bir kez bile hayal kırıklığına uğratmadın Jack."

Boğazımı temizliyorum ve kahretsin - sesim çatlıyor. çünkü ağlıyorum *peyce*zor. Kendimi çelikleştiriyorum. "Huzursuz ve tatminsiz olmanı, hem can sıkıntısına alerjin olmanı hem de bir şekilde banliyölerde sıkıcı bir hayat arzulamanı seviyorum ve bence diğer insanlar da senin bu özelliğini sevecek. Eğer görmelerine izin verirsen. Verecek çok sevgin var ve tanığını istediğini biliyorum."

Jack kaşlarını çattı ve sözünü kestim - "Ve bu ben değilim! Ben senin şahsın değilim ve sorun değil! Bu sümüklü durum şu anda biraz kontrolden çıkıyor. Burnumu kolumun koluna silme ihtiyacı duymama iki saniye kaldı, bu yüzden bu şeyi bitirsem iyi olur. "Ama umarım bir gün o parlak kalkanını düşürürsün ki birileri senin dağınıklığını görsün, dürüst ol."

Ve sümük yüzümde görünür hale gelmeden son bir kez arkamı dönüp Butch Oven'dan kaçıyorum.

Otu  İkinci Bölüm

Fırından çıktığımda yerde neredeyse bir inç kar var.

Ağlayıp sümükler atsam da, kaldırımdaki ince taze kar tabakasına da gülmek zorunda kalıyorum. Çok fazla şeyin üstesinden geldim - büyüdüm ve değiştim*bu kadar*

- yine de buradayım, Jack Kim-Prescott yüzünden karda bir kez daha kalbim kırıldı. Artık yalnızım, bu yüzden tüm sümüğümü yenime sürsem iyi olur.

BEN*arızalı*. Tutkulu, halka açık bir aşk gösterisinde destansı bir şekilde başarısız oldum. Sevdığım kadına tüm ailesinin ve arkadaşlarının gözü önünde büyük bir jest yaptım ve çarptım ve yandım. Ve-

Derin bir nefes alıyorum.*Ve sorun değil.*

Şu anda tamam değil, belli ki. Şu an pantolonumu çıkarıp yatağıma girmem gerekiyor. Her şeyi yemem ve bu acıyı çekmem gerekiyor. Isı yastığıma, ağırlıklı battaniyeme ve çok uzun bir süreye ihtiyacım var.*ağlamak.*

Ama bence*irade*bir gün iyi ol Muhtemelen.

Umutla.

Ari'ye biraz zamana ihtiyacım olduğunu ve eve yürüyeceğimi bildiren kısa bir mesaj göndermek için telefonumu çıkardım. Yakında problem çözme moduna geçebilmesi için Meredith'i aramak isteyeceğim. Yakında Ari'nin beni yumuşak kollarına alıp güzel olduğumu söylemesini isteyeceğim. Yine de şimdilik, sadece yalnız kalmak istiyorum.

Burası ile Burnside Köprüsü arasında uzun bir yürüyüş mesafesi yok ve sokak lambalarının aydınlattığı minik kar tanecikleri etrafımda dönerken sessiz, karanlık sokaklarda ilerliyorum. Ve kahretsin, her yöne uçma şekli, zemini bozulmamış bir beyaza boyama şekli, dünyayı anında gözlerinizin önünde yeni bir şeye dönü tirme şekli biraz sihir değilse.

Karlı günler özgürlük demek ve bir yanımda imkansız geliyor*özgür*. Sonunda Jack'e nasıl hissettiğimi söyledim - tam bir dürüstlük oyunu. Ve o aynı şekilde hissetmiyor,

en azından...

En azından denedim.

Ellerimi ceketimin ceplerine kaydırıyorum. Belki bu kar kendi büyüsünü getirir. Belki bana yeni bir şey getirir.

İki Noel önce kar bana Jack'i getirdi ve egzersiz yapmasak bile birlikte mükemmel bir gün geçirdik.

Geçen Noel'de kar bana Andrew ve Kim-Prescott'ları getirdi.

Belki bu kar bana yeni bir insan getirir; dağınık, dürüst, fazla gürültücü, beni sevebilecek biri. Yumruklarını Carhartt ceketinin ceplerine sokan başkası, saçını yüzünden çekmek için çenesini sallayan başkası, ayın evreleri gibi gülümsemeleri art arda gelen başkası.

Sadece bir Jack olduğunu biliyorum. Ama belki başka biri bana onun gibi hissettirir. Zamanında. Kendimin o açık versiyonu olabilirsem, onunla birlikteydim.

Burnside Köprüsü'nün kenarındaki kaldırıma çıkıyorum.

Geçen sene Jack'le köprünün ortasından aşağı yürüdük. Araba yoktu, sınır yoktu, hiçbir kısıtlama yoktu. Her şey bulanık ve belirsizdi. Şimdi, ön cam silecekleri biriken karı kenara iten arabalar yavaşça geçerken patıkaya bağlı kalıyorum. Yine de şimdi bile bu köprüde büyülü bir şeyler var.

Bu karın bana getireceği yeni kişi belki de benim.

Arkamda bir araba korna çalıyor ve siktir git...*Hayır*, Hala yabancıların korna çalmasını hor gören Ellie Oliver'ım. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve çabuk geçmelerini umdum.

Geçmiyorlar. Birkaç kez daha korna çalıyorlar. Araba yanıma yanaşiyor ve hızıma ayak uydurmak için yavaşlıyor ve ancak o zaman, gecenin bir yarısında Jack'le kar fırtınası sırasında Burnside Köprüsü'nden geçmekle Burnside Köprüsü'nden rastgele yürümek arasında çok büyük bir fark olduğunu anlıyorum.*Salt*08:00 de*kendi başıma*. Doğrudan araca bakmaktan kaçınırım

- bir kamyon sanırım - korna çalarak yanımda sürünmeye karar verdi.

Kamyonun sürücüsü yolcu tarafı camından aşağı yuvarlanıp "Hey!" Ve yemin ederim bu sesi tanıyorum.

"O! Hey, O,*durmak!*"

Kamyon, acil durum flaşörleri açıkken yanıma yanaşıyor. "Vay be! Hızlı yürüyorsun!" diye bağıyor sürücü ve sonra arabadan atlıyorlar ve sürücü Jack.

Jack, Burnside Köprüsü'nde. Jack, karda. Gillian'ın farlarının sert parıltısında silueti belirdi, bu yüzden tüm seçebildiğim omuzlarının genişliği ve bacaklarının uzunluğu, tüm vücudu kar taneleri ile beneklikti.

"Ne yapıyorsun lan?"

"Ben neyim*BEN*yapmak?" Bağıyor. Jack her zaman dışarıdayken bağırması gerektiğini düşünür, sanki temiz hava onun doğal yüksek sesini duymayı imkansız kılıyormuş gibi. "Karda tek başına yürüyen sensin!"

Biraz boşluğa ihtiyacım vardı, dedim. "Düşünmek."

İleriye doğru bir adım atıyor ve silüet halinden tam renkli bir insana dönüşüyor ve ben onu daha yirmi dakika önce görmüş olmama ve kelimenin tam anlamıyla daha yeni olmasına rağmen*kalbimi kırdı*, onu görmek beni yenilmez ve aynı anda harap hissettiriyor. Jack, "Orada oldukça küçük düşürücüydü," diye bağıyor bana.
on fit uzaktayız.

Kahretsin. "Çok üzgünüm Jack. Etkinliğinizde sizi utandırmak, yapmak istediğim en son şeydi."

Ah hayır, değildim. Gözüne düşen saçlarını çekmek için çene hareketi. "Bu yumuşak bir açılış. Oradaki herkes bir arkadaştı. Demek istediğim, bu benim için küçük düşürücüydü.*Sen*"

Daha büyük*Kahretsin.* "Kuyu." Garip bir şekilde omuz silkiyorum. "Sanırım aşağılanmaya değersin."

Jack derin bir nefes aldı ve kendini daha da yukarı çekti.

"Bu... bu yüzden mi beni Burnside Köprüsü'ne kadar takip ettin, Jack? Bana utanmam gerektiğini söylemek için mi?"

"Hayır, ben..." Yumruklarını Carhartt ceketinin ceplerine soktu, kahretsin. "Aşağılayıcı küçük konuşmanı yaptıktan sonra hediyeni açtım. Bu-"

"Sana Butch Oven'ın daha önce nasıl görüldüğünün bir resmini çizmenin biraz tuhaf olduğunu biliyorum," diye ekledim, her saniye daha da aşağılanmış hissederek, ama bunun senin yaptıklarını hatırlatmak için iyi olduğunu düşündüm. Biliyorsun, onu olduğu şeye dönüştürmek için ne kadar çok çalıştın. Nereden başladığınızı ve şimdi nerede olduğunuz. Butch Oven'ın duvarlarına

asabilesin diye çerçevelettim. Ya da değil. Her neyse."

"Kesinlikle duvara asacağım. Binayı geçen Noel'de sana gösterdiğim anıdan mı çizdin?

Başım la onayladım. "Sanatsal ayrıntılar konusunda çok iyi bir hafızam var." *Dürüst, zor olsa bile.* "Ve temelde o günle ilgili her şeyi hatırlıyorum."

Jack'in ağzının köşesinde küçük bir umut parçası var. Her zaman beni yakalayan lanet olası umuttur. Kendimi mor kabarık bir ceketle bir arada tutulan tuhaf bir yapışkan madde yığını gibi hissettiriyor.

"Andrew yeni bir şey üzerinde çalıştığını mı söylüyor?"

Arabalar geçip giderken biriken karda hâlâ bir köprünün kenarında durduğumuzun farkında olarak huzursuzca başımı salladım.

"Ben de var mıyım?"

Ona şunu söylemek için ağzımı açıyorum...

Jack, ben daha cevap vermeye fırsat bulamadan, "Dürüstlük oyunu," diye sordu.

gözlerimi deviriyorum. "Söylemek üzereydim-*evet Jack.* Sen içindesin. Birlikte ilk günümüz kadar pervasız ve vahşi hissetmeme neden olan umut. "Denesem de seni çizmeden durabileceğimi sanmıyorum. Sen... sen yarattığım her karakterin en iyi parçalarısın."

Nefes veriyor. Nefesi kar gibi beyaz.

"Airstream'i sattım," diye ağzından geçiriyor. Sonra ayaklarına bakıyor. Ya da ayaklarım. Ya da belki ikimizin de ayaklarına bakıyor, karda ayak parmakları birbirine dönük. "Ve satıştan bir ton para kazandım, çünkü Airstream'lerin gülünç derecede pahalı olduğu ortaya çıktı, ki bunu bilmiyordum, çünkü *Ayrıca* Patty'nin erkek kardeşinin onu bana acıdığı için büyük bir indirimle sattığı ortaya çıktı.

"Finansal bağımsızlığın vücut bulmuş hali değil mi sence?"

Başını sallıyor. "Hayır, ama onu satarak kazandığım parayı Butch Oven para kazanmaya başlayana kadar kendime güzel bir güvenlik ağı sağlamak için kullanabildim. Ve şimdi annemin yeni dairesindeki boş yatak odasında yaşıyorum. O..." Jack hırıltılı bir nefes aldı. En azından bir süreliğine ayağa kalkmama yardım ediyor.

"Jack, öyle. Vay." Özgürlüğünün parlak sembolünü satıyor, annesine bırakıyor *yardıma*... "Bu sadece *Vay*"

"Evet." Ayaklarımızdan yukarı bakıyor ve yüzü yarı kayıtsız, yarı katıksız

umut. "Bu gece mavi eşarbı taktın."

Parmaklarım boğazımdaki çok sevilen ipliği sıyrıyor. "Yaptım."

"Ve biz" - çevremize, karlara ve aşağıdaki karanlık suya bakıyor
"Yine Burnside Köprüsü'nde."

"Biz."

Botunun burnunu kara sürtüyor. "Ve bu gece benim için kendini küçük düşürdün."

Şimdi rol yapmanın bir anlamı yok, muhtemelen yüzüme bulaşan sümüşü gördüğünde olmaz. "Senin için kendimi binlerce kez küçük düşürürüm, Jack."

İşte orada - onun yarım ay şeklindeki gülümsemesi, tam orada, bu köprüde, sadece ikimiz. "Belki bir kez daha. Kardeşimle sahte nişanlı olduğun için..."

"Bir kez daha," diyorum ve umarım, umarım, *umut*. Jack. Sana aşığım. Seninle ilgili her lanet şeye aşık olmam on beş saatten az sürdü. Özellikle de saçın ve çeneni suratından çekmek için salak salak sallayışın."

"Ben aptalca bir şekildeNe—?"

"Ve kalın ve muhteşem kalçaların ve meşe ağacı gibi dimdik ayakta olman. *veya* mevcut her yüzeye yaslanmak zorunda, ortası yok.

"Bir meşe ağacı? Bunların iltifat olması mı gerekiyor?"

"Evet. Sen seksi bir meşe ağacısın. Cesursun ve açık sözlüsün ve ağır yürüyüşünü ve herhangi bir müzeye ya da resmi restorana götürülemeyecek kadar gürültülü olmana ve şimdiye kadar tanıştığım en zeki tembel olmana rağmen her zaman bağırman gerçeğini seviyorum - muhtemelen hiç tembel olmadığın için, sadece beyninin çalışma şekli hakkında gerçekten olumsuz mesajlarla bombardımana tutulmuş bir kinestetik öğrencisin.

"Artık öğrenme tarzıma mı aşıksın?"

"Anlamıyorsun," dedim sabırsızca, açıkça. Seninle ilgili her şeye aşığım Jack Kim-Prescott.

Bir elini cebinden çıkarıp benimkine uzanıyor. O parmaklarımızı birbirine kenetlerken, ben ayrı düşünüyorum. Jack hareket etmiyor. Alaycı bir yarım ay gülümsemesiyle orada öylece duruyor. Onu kayıtsız omuzlarından yakalamak istiyorum. Tırnaklarımı derisine batırmak ve köprücük kemliğini öpmek, tüm vücudum isyan ederken onun bu kadar rahat olmasını sağlayan kas sistemini ezberlemek istiyorum. "Devam et. Elbette küçük düşürücü konuşmanın daha fazlası var."

"Seni seviyorum." omuz silkiyorum "Ve bundan sonra ne olacağına dair bir planım yok. Bir dolapta yaşıyorum ve bir sanat malzemeleri mağazasında çalışıyorum ve umarım belki bir gün sanatımla hikayeler anlatabilirim. Ama belki de değil. Belki onun yerine farklı bir rüya bulmam gerekecek. Ben... seni incittiğimi biliyorum. Güvenine ihanet ettiğimi biliyorum. Ama bana üçüncü bir şans verirsen, yapacağım. *Asla* tekrar yap."

"Kardeşimle asla para karşılığında nişanlanıp bu konuda bana bir daha yalan söylemeyeceksin, öyle mi?"

Başımı sallıyorum. "Bu sadece bir kez yapacağın bir hata, söz veriyorum."

Jack de başını sallayarak birkaç kar tanesini yerinden oynattı. Şimdi yerde neredeyse üç inç var. Kaldırım ve kotlarımız beyazla kaplı. Jack'i böyle çizmek istiyorum. Hayatımın geri kalanını karda ve her yerde Jack çizerek geçirmek istiyorum.

Bence, *Belki şu anda bir köprüde kalbimi kırmıyorum.* Gerçekten emin değilim.

Sanırım Claire olayı beni tahmin ettiğimden daha fazla mahvetti, dedi yanaklarını şişirerek. "Aynen, ilişkilerde de kendimi berbat hissetmeme neden olması açısından. Ve ailemin bana inanmamasıyla yaşadığım tüm sorunları kesinlikle çözemedim. Ve on yaşımdan beri aktif olarak desteklediğimi düşünürsek, ailemin boşanması beni beklediğimden daha fazla mahvediyor. Ve sonra büyükbabamın beni vasiyetinden yazmasıyla ilgili tüm bu şeyler var. Bu sadece

—"

"Elbette yapacak çok şeyin var." boşver ben *ben* kalbimin kırılması Nazik bir şekilde, benimle çıkamayacak kadar "meşgul" olduğunu söyleyeceği yer. Herkesin bildiği, bir insandan pek hoşlanmadığın ama iyi bir sebebin olmadığı zaman söylediğin bir şeydir. *Neden.*

"Bütün bunları sana söylüyorum, böylece *Bilmek*" Jack onun dudaklarını yalıyor ve ben sefil bir şekilde o dudakları bir daha asla yalayamayacağımı düşünüyorum. "Mükemmel değilim."

burnumu çekiyorum "Jack, senin mükemmel olduğun varsayımıyla hareket etmiyordum."

Bana yaklaşıyor. Vücudu sallanıyor, sonra kendini yeniden dikeyliyor. "Sadece... beni sevmene izin vermenden gerçekten korkuyorum. Tekrar incineceğimden korkuyorum. Daha da kötüsü, korkarım yeniden bir ilişki içinde kaybolacağım."

"Geri..." Tekrarlıyorum. Sekiz kalbim, otuz kaburgam var ve neler olduğu

hakkında hiçbir fikrim yok.

"Hıh." Jack, haki ceketinin içinde rahatsız bir şekilde omuzlarını silkiyor. "Tabii ki ben de seni seviyorum."

"Beğenmek? Jack!" Adının dilimde yankılanmasından, çarpık gülümsemesinin görüntüsünden zevk alıyorum. "Bu korkunç bir aşk ilanı."

"Seni bir ağaca benzetip sesine hakaret mi edeyim?"

"Doğru tespit." Birleşen ellerimizi ağzıma götürüp karda soğuk parmak boğumlarını öpüyorum. Ve Jack, bu ilişkide kendini kaybetmeni istemiyorum. Kim olduğunun hiçbir parçasını çekmeni istemiyorum."

Çabuk olur. Bir saniye, aramızda bir kar fırtınası var, sonra hiçbir şey yok. Jack'in başparmağı çenemde, Jack'in eli belimde, Jack'in soğuk ağzı benimkilerde. Makaron gibi tadı var ve *Ev*. Sıcak ekmek gibi, ev yemeği gibi. Kartopu savaşları, Noel şarkıları ve kurabiye yapmak. Jack'i öpmek bana evi birlikte inşa edeceğimiz bir yermiş gibi hissettiriyor ve ben de onu çılgınlar gibi öpüyorum.

Kendimi tamamen Jack'e açıyorum, dilim ve dişlerim, parmaklarım onun boynundaki kısa tüyleri sıyrıyor, vücudum kemerli. Jack'i şimdi ve her zaman istiyorum ve bunu saklamanın bir anlamı yok. Jack'in beni öpmesi, şimdiye kadar birlikte olmasını istediğim tek kişiyle istediğim her şeydi.

Bu bir son öpücük ya da bir veda öpücüğü değil. Bu ilk öpücük. Kendimizin en iyi versiyonları olarak ilk öpücüğümüz. Ayrıldığımızda camlarımız buğulanıyor ve ikimiz de karla kaplıyız. Ben de senin parlamana yardım etmek istiyorum Elle, dedi huysuz ve yüksek sesle. Jack gibi.

"O zaman bu bir evet mi?" nefes nefese Nefesim tükendi ama utanamayacak kadar aşığım. "Seni sevmeme izin verecek misin?"

Jack'in elleri hâlâ belimdeydi. Asla bırakmayacağına inanıyorum. "Birlikte nasıl bir ilişki içinde olacağımız konusunda hiçbir fikrimiz yok."

"Nasıl bir ilişki içinde olacağımı bilmiyorum *herhangi biri* Açıklıyorum. "Birlikte çözebiliriz."

Kollarımı ona doladım. Bunun süreceğinin garantisi olmadığını biliyorum. Bir veya beş yıl içinde dağılabiliriz. Yarın dağılabiliriz. Jack'e her şeyimi verebilir ve onu yine kaybedebilirim. Jack'in yüzünü ellerimin arasına aldım ve onu bir kez daha öptüm, üst dudağının üzerindeki küçük beyaz yara izinden.

On iki saat, on iki yıl ya da güzel hayatımızın geri kalanı da olsa, her saniyesinin tadını çıkaracağım. Dışarıda karda, Gillian'ın farlarının ışığında bu saniyeden başlayarak.

Jack'i Burnside Köprüsü'nde kollarıma aldım, ileri geri sallandım, bir şekilde hepimize yetecek kadar büyük bir kar küresinde onunla yavaş dans ettim.

teşekkürler

28 Nisan 2022 Perşembe

Hayatımın başarısız olma korkusuyla felç olduğum bir dönemde nedense başarısızlık hakkında bir kitap yazmaya karar verdim.

yapmadımyola çıkmakbaşarısızlık hakkında bir kitap yazmak için. Bunun lezbiyen bir Bill Pullman hakkında kabarık bir tatil romantik komedisi olması gerekiyordu, ancak taslak oluşturma sürecinin oldukça erken bir döneminde, Ellie'nin öyküsünün özünde korkunun yattığını anladım. Ve mantıklı. Bu kitabı Haziran 2020'de, ilk romanımı sattıktan hemen sonra yazmaya başladım ve insanların yazdığım bir şeyi gerçekten okuyacakları gerçeğini kabullenmeye başlamıştım. ALGILANACAĞIM. Gerçekleşen bir rüyaydı, evet, ama gizli bir mükemmeliyetçi için, yabancılara her şeyimi göstermekten daha korkunç bir şey düşünemezdim. Birçok yönden bu kitap, benim bu korkuyu işleme, bazı şeylerin korku için fazla muhteşem olduğuna kendimi ikna etme yolum.

Bu yüzden, her zaman bana yardım ettiği için terapistim Karen'a her şeyden önce teşekkür ederim.

başarısız olmanın, başarılı olmanın ve sırf ortaya çıktığın için kendinle gurur duymanın ne anlama geldiğini yeniden tanımla. Biliyorsunuz bu tamamen ortak bir çabaydı.

Benimle her zaman bir adım attığı için zeki ve yorulmak bilmez editörüm Kaitlin Olson'a teşekkür ederim. Bu süreçte bana rehberlik ederken gösterdiğiniz anlayış ve sabrınız için teşekkür ederim ve pek emin olmadığım zamanlarda bile bunu yapabileceğime inandığınız için teşekkür ederim.

Bu kitabı zayıf bir şekilde detaylandırılmış, gey bir kitaptan başka bir şey olmadığı zamanlarda destekleyen menajerim Bibi Lewis'e teşekkür ederim.*Sen uyurken* fanatik ve gerçekten anlatmak istediğim hikayeyi bulmama yardım eden kişi. Beni bu kadar çok kötü fikirden (koma dahil) vazgeçirdiğin için teşekkür ederim. Akıl sağlığı konusunda şefkatli ve müşterilere bu kadar özenle davranan bir temsilciye sahip olduğum için çok şanslıyım. Bunu senden başka kimseyle yaşamak istemezdim.

Bu kitabın dünyaya gelmesine yardımcı olan Atria ve Simon & Schuster'daki perde arkasındaki tüm tutkulu insanlara teşekkür ederiz. Yazarları için çok çalışan, tüm zamanların en büyük yayıncısı Megan Rudloff'a teşekkür ederim - sizinle çalıştığım için ne kadar şanslı olduğuma inanamıyorum. Pazarlama zekanız için Raaga Rajagopala ve Katelyn Phillips'e ve kopya düzenlemeleri her zaman çok eğlenceli hale getirdiğiniz için Polly Watson'a teşekkür ederiz. Muhteşem kapak için Sarah Horgan'a ve eşit derecede muhteşem iç tasarımlarınız için Lexy Alemao'ya teşekkür ederim. Yazı işleri asistanları Jade Hui ve Elizabeth Hitti'ye teşekkür ederiz; prodüksiyon editörüm Liz Byer; yönetici editörüm Paige Lytle; ve yönetici yazı işleri asistanım Iris Chen. Bu kitabı aldığı için Nicole Bond'a teşekkür ederim ve *Cazibe Saldırısı* dış pazarlara girmek. Satış ve üretimdeki, adını saymayı unuttuğum ama yorulmak bilmez çalışmaları bu sektörün bel kemiğini oluşturan tüm insanlara teşekkür ederim. Bu rüyayı gerçeğe dönüştürmek için çok fazla insan gerekiyor ve hepiniz ölçülemeyecek kadar takdir ediliyorsunuz.

Anlatmama yardımcı olmak için duygusal emek harcayan duyarlılık okuyucularına teşekkür ederim.

bu hikayeyi mümkün olan en düşünceli şekilde. Esther Kim ve Ellie Mae McGregor, anlayışlı bakış açılarınız benim için dünyalara bedeldi. Herhangi bir gözetim, yalnızca benim hatalarımdır.

Bu kitabı defalarca okuduğu ve her zaman daha fazlasını okumayı teklif ettiği için kız kardeşim Heather'a teşekkür ederim. Bu kitaptaki en iyi arkadaş karakteri için adınızı, kariyerinizi ve harika saçınızı ödünç almama izin verdiği için Meredith Ryan'a teşekkür ederim ve her zaman Balık burcumun Koç'u olduğunuz için teşekkür ederim. Adını kullanmadığım ama yazdığım her karakterin en güzel yerlerinde bulunabilen Michelle Agne'ye teşekkür ederim. Garip olmak istemem ama büyüdüğümde olmak istediğim kişi sensin. Üçünüz kalbimi oluşturuyorsunuz ve sensiz aşk ve neşe hakkında yazamam. İhtiyaç duyduğum tüm mevsimlerde yanımda olduğun için teşekkür ederim.

Bana bu kitabın adını verdiği için Andie Sheridan'a teşekkür ederim.

zamanınızın ve enerjinizin çoğunu bana veriyorsunuz. Jack'in karakterini açığa çıkarmak için harcadığınız tüm e-postalar, Google Dokümanlar ve beyin fırtınaları için teşekkür ederiz.

Bu kitabın satır düzenlemeleri sırasında (diğer adıyla hayatımın en zor dört haftası) çok şey üstlenen Jordan'a teşekkür ederim. Ben bilgisayar başında

ağlarken beni beslediğiniz, evi temizlediğiniz ve köpeklerle ilgilendiğiniz için teşekkür ederim.

ekran. Bu kitabı gözden geçirirken sizinle tanışmam çok uygun görünüyor; her riske değersin.

Ne kadar küçük olursa olsun her zaferi kutlayan ailemin geri kalanına - Erin, Mark, Bill, Kim, Brooklyn ve John - teşekkür ederim. Ocak 2022'de vefat eden ve bugün olduğum kişiyi büyük ölçüde etkileyen büyükannem Laverne O'Reilly'ye teşekkür ederim.

Ön siparişlerinde çok destekleyici ve çok cömert olan Portland arkadaşlarıma - Leanna, Sarah, Hayley, Bryan C., Jill, Bryan B. ve Julianne - teşekkür ederim. Nicky, Tiana, Tiffany, Jill ve kelimenin tam anlamıyla bana bir fotoğrafını gönderen herkese teşekkür ederim. *Caçibe Saldırısı* bir havaalanı kitapçısında.

Pek çok queer insanın kendini evinde hissettiği tuhaf, küçük bir şehir olduğu için Portland'a teşekkür ederim. Buralı değilseniz - haberlerde anlatıldığı kadar korkunç değil, söz veriyorum. Ancak Portland, ABD'deki pek çok şehir gibi, pandemi tarafından daha da kötüleştirilen ve komşularımızın çoğunu konut güvencesiz bırakan büyük bir konut kriziyle mücadele ediyor. Portland'daki evsiz nüfusu nasıl destekleyeceğiniz hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorsanız, web sitemdeki kaynaklara göz atabilirsiniz. www.alisoncochrun.com.

Ellie ve Jack'i aklımda canlandırmaya yardımcı olan inanılmaz sanat için Venessa Kelley ve Leanna Fabian'a teşekkür ederim. Animasyonla ilgili sorularıma cevap veren diğer tüm sanatçılara teşekkür ederim. Romantizm camiasının ve genel olarak kitap camiasının ayrılmaz bir parçası olan tüm hayran sanatçılara da teşekkür ederim.

Ben bu kitabı araştırırken sorularıma cevap veren herkese teşekkür ederim. Özellikle, bu kitaba atılan küçük bir ayrıntıyı dahil edebilmem için DM'lerimi dolduran düzinelerce Ohio Eyaleti mezununa teşekkür ederim. Git Buckeyes!

Kitap yayınlama sürecini biraz daha az yalnız hale getiren diğer yazarlara çok minnettarım. Özellikle, yayıncılık içinde ve dışında tanıştığım en cömert insanlardan biri olan ve bana sürekli olarak diğer insanlara görünmenin ve sanatınızla savunmasız olmanın ne demek olduğunu hatırlatan Rachel Lynn Solomon'a teşekkür etmek istiyorum. IRL yazar arkadaşım olduğu için Anita Kelly'ye teşekkür etmek istiyorum. Akıl sağlığı ve nörodiverjans hakkında çok güzel yazan Chloe Liese ve Mazey Eddings'e teşekkür ederim.

Timothy Janovsky'ye en özel teşekkürler, çünkü *bengerçektensensiz* bu kitabı yazamazdı. Önsözü okuduğunuz için teşekkür ederiz

ve bir kez daha (önsözlerden nefret etmenize rağmen), tüm olay örgüsü sorunlarımı sözle kusmama izin verdiğiniz için ve bir Noel kitabında pek çok şeyden paçayı kurtarabileceğinizi bana sürekli hatırlattığınız için teşekkür ederim.

Diğer #holigays22'ye teşekkürler: Courtney Kae, Helena Greer ve Jake Maia Arlow. Sizinle birlikte tuhaf bir Noel kitabı çıkarmak benim için bir onurdu ve kitaplarımızı raflarda birlikte görmek için sabırsızlanıyorum.

Yazdığın için Taylor Swift'e teşekkür ederim.*sonsuz*a dek, mükemmel Noel albümü ve piyasaya sürdüğünüz için *KIRMIZI televizyon* gelişimsel düzenlemelerimin ortasında, bu kitaptaki geri dönüşleri milyonuncu kez yeniden yazarken "Forever Winter" ı tekrar tekrar dinleyebilmek için.

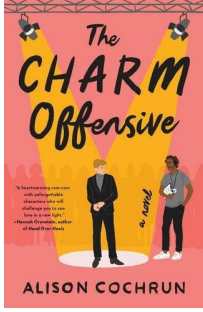
"Teşekkürler", kitaplarımı okuyucuların eline teslim eden tüm kitapçılara ve kütüphanecilere şükranlarımı ifade etmek için yetersiz bir terim. Aynıısı Bookstagram topluluğu için de geçerlidir. Kitaplarımı okuduğunuz, kitaplarımdan bahsettiğiniz, kitaplarımı paylaştığınız için teşekkür ederim.

Teşekkür etmek *Senbu* kitabı alıp queer romans yazarlarını desteklediğin için. Birbirine aşık iki kadının hikayesini anlatabilmem için benden önce gelen ve yolu açan tüm queer romans yazarlarına teşekkür ederim.

Ve son olarak, okuduktan sonra bana ulaşan herkese teşekkür ederim. *Cazibe Saldırı*sı karakterler ve akıl sağlığı ve cinsellik ile ilgili deneyimleri tarafından görüldüklerini veya onaylandıklarını hissettiklerini söylemek için. Hikayelerinizi benimle paylaşarak, *Bençok* görüldüğünü ve onaylandığını hissedin. Kendimi daha az yalnız hissetmemi sağladın. Sanatınızı dünyaya yaymak her zaman bir risktir, ama hepiniz buna değer veriyorsunuz. Seninle bu yazma yolculuğunda olduğum için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Ellie gibi kendinizi korkudan donup kalmış, hikayenizi ve kendinizi paylaşmaktan korkuyorsanız, lütfen benim de orada olduğumu bilin. Ve diğer tarafta neşe ve bağlantı var.

Yazardan daha fazlası

[Cazibe Saldırısı](#)

yazar hakkında

Alison Cochrun, eski bir lise İngilizce öğretmeni ve şu anda ilk romanı da dahil olmak üzere queer aşk hikayeleri yazarıdır. *Cağibe Saldırısı*. Dev köpeği ve parlak renkli kitaplardan oluşan geniş bir koleksiyonuyla Portland, Oregon'un dışında yaşıyor. Tartışmalı bir şekilde inanıyor *sonsuz* dektüm zamanların en harika Noel albümü ve muhtemelen şu anda pencere kenarında oturmuş kar yağmasını umuyor. Onu çevrimiçi olarak şu adreste bulabilirsiniz: alisoncochrun.com veya üzerinde [instagram](https://www.instagram.com/alisoncochrun) ve Twitter'da [@alisoncochrun](https://twitter.com/alisoncochrun).

SimonandSchuster.com

www.SimonandSchuster.com/Authors/Alison-Cochrun

[@AtriaBooks](https://www.instagram.com/AtriaBooks)

[@AtriaBooks](https://www.instagram.com/AtriaBooks)

[@AtriaBooks](https://www.instagram.com/AtriaBooks)

AYRICA ALISON COCHRUN'DAN

Cazibe Saldırısı

**We hope you enjoyed
reading this Simon &
Schuster ebook.**

Get a FREE ebook when you join our mailing list. Plus, get updates on new releases, deals, recommended reads, and more from Simon & Schuster. Click below to sign up and see terms and

**[CLICK HERE TO SIGN
UP](#)**

Already a subscriber? Provide your email again so we can register this ebook and send you more of what you like to read. You will continue to receive exclusive offers in your inbox.

Simon & Schuster, Inc.'in Künyesi
1230 Amerika Bulvarı New
York, NY
10020 www.SimonandSchuster.com

Bu kitap kurgu eseridir. Tarihsel olaylara, gerçek kişilere veya gerçek yerlere yapılan göndermeler hayali olarak kullanılmıştır. Diğer isimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünleri olup, gerçek olaylara veya yerlere veya canlı veya ölü kişilere olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2022, Alison Cochrun'a aittir.

Bu kitabı veya bölümlerini herhangi bir biçimde çoğaltma hakkı da dahil olmak üzere tüm hakları saklıdır. Bilgi için, Atria Books Yan Kuruluş Hakları Departmanı, 1230 Avenue of the Americas, New York, NY 10020 adresine gidin.

İlk Atria Ciltsiz baskı Kasım 2022

ATRIA PAPERBACK ve colophon, Simon & Schuster, Inc.'in ticari markalarıdır.

Toplu alımlarda özel indirimler hakkında bilgi için lütfen 1-866-506-1949 numaralı telefondan Simon & Schuster Özel Satış ile iletişime geçin veya business@simonandschuster.com.

Simon & Schuster Speakers Bureau, yazarları canlı etkinliğinize getirebilir. Daha fazla bilgi almak veya bir etkinlik rezervasyonu yaptırmak için 1-866-248-3049 numaralı telefondan Simon & Schuster Speakers Bureau ile iletişime geçin veya şu adresteki web sitemizi ziyaret edin: www.simonspeakers.com.

Lexy Alemão'nun iç tasarımı
Kapak çizimi ve tasarımı Sarah Horgan'a aittir
Yazarın fotoğrafı © Hayley Downing-Fairless

Kongre Kütüphanesi Yayın Verilerini Kataloglama

İsimler: Cochrun, Alison, yazar.

Başlık: Onu bir kez benim için öp: bir roman / Alison Cochrun.

Açıklama: İlk Atria Ciltsiz baskı. | New York : Atria Ciltsiz Kitap, 2022.

Tanımlayıcılar: LCCN 2022018475 (baskı) | LCCN 2022018476 (e-kitap) | ISBN 9781982191139 (ticari karton kapaklı) | ISBN 9781982191146 (e-kitap)

Konular: LCGFT: Esprili kurgu. | Romantik kurgu. | Noel kurgusu. Romanlar.

Sınıflandırma: LCC PS3603.O2933 K57 2022 (baskı) | LCC PS3603.O2933 (e-kitap) | DDC 813/.6—dc23/eng/20220420

LC kaydı şu adreste mevcuttur: <https://lcn.loc.gov/2022018475>

LC e-kitap kaydı şu adreste mevcuttur:<https://lccn.loc.gov/2022018476>

ISBN 978-1-9821-9113-9

ISBN 978-1-9821-9114-6 (e-kitap)